ANNE RICE
INTERVIU CU UN VAMPIR

Interviu cu un vampir

Anne Rice

PARTEA ÎNTÎI

— Înţeleg..., spuse vampirul gînditor şi traversă încet încăperea, îndreptîndu-se spre fereastră.

Rămase multă vreme acolo, profilîndu-se în lumina slabă care pătrundea dinspre Divisadero Street şi luminat din cînd în cînd de farurile maşinilor care treceau. Acum băiatul putea să vadă mai bine mobila, masa rotundă din lemn de stejar, scaunele. O chiuvetă cu oglindă se afla prinsă pe un perete. Îşi puse servieta pe masă şi aşteptă.

— Cîtă bandă ai? întrebă vampirul, întorcîndu-se acum în aşa fel încît băiatul îi vedea profilul. Destulă pentru povestea unei vieţi?

— Desigur, dacă e o viaţă bună. Uneori, dacă am noroc, iau cîte trei, patru interviuri pe noapte. Numai că povestea trebuie să fie bună. Corect, nu?

— Cît se poate de corect, răspunse vampirul. Atunci, aş vrea să-ţi spun povestea vieţii mele. Tare mult aş vrea.

— Minunat, spuse băiatul şi scoase repede micul casetofon din servietă, verificînd caseta şi bateriile. Sînt extrem de nerăbdător să aud de ce crezi asta, de ce...

— Nu, spuse vampirul brusc. Nu putem începe aşa. Ai totul pregătit?

— Da, zise băiatul.

— Atunci, stai jos. O să aprind lumina.

— Bine, dar credeam că vampirilor nu le place lumina, spuse băiatul. Dacă eşti de părere că întunericul creează mai multă atmosferă...

Dar tăcu brusc. Vampirul îl privea, stînd cu spatele la fereastră. Acum, băiatul nu-i putea desluşi deloc chipul şi ceva din silueta aceea nemişcată îl zăpăcea. Dădu să mai spună ceva, dar se abţinu. Apoi răsuflă uşurat cînd vampirul se apropie de masă şi trase de şnurul de deasupra ei.

Imediat, încăperea fu inundată de o lumină galbenă tare şi băiatul nu-şi putu reţine o uşoară exclamaţie cînd se uită la vampir. Se prinse cu degetele de marginea mesei.

— Dumnezeule mare! şopti el şi apoi amuţi, rămînînd cu privirea aţintită asupra vampirului.

Acesta era complet alb şi neted, de parcă ar fi fost sculptat în os, iar chipul lui părea să fie la fel de neînsufleţit ca acela al unei statui, cu excepţia ochilor de un verde sclipitor care îl priveau fix pe băiat, ca nişte flăcări într-un craniu. Dar, în clipa următoare, vampirul zîmbi aproape cu tristeţe şi substanţa albă şi netedă de pe chipul lui se mişcă la fel de insesizabil ca liniile unui desen animat.

— Vezi? întrebă el încet.

Băiatul se cutremură şi ridică mîna, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de o lumină foarte puternică. Privirea îi alunecă încet peste haina frumos croită, pe care doar o zărise la bar, pelerina lungă şi largă, cravata neagră de mătase înnodată la gît şi sclipirea gulerului, care era la fel de alb ca pielea vampirului. Se uită la părul bogat şi negru al acestuia, pieptănat spre spate peste vîrfurile urechilor şi abia atingînd gulerul alb.

— Deci, tot mai vrei interviul? întrebă vampirul.

Gura băiatului se deschise înainte ca sunetul să iasă. Încuviinţă, şi abia apoi

spuse da.

Vampirul se aşează încet în faţa lui, şi, aplecîndu-se puţin înainte, spuse cu blîndeţe şi pe un ton confidenţial:

— Nu te teme. Porneşte numai aparatul.

După aceea întinse mîna peste masă şi băiatul se înfiora, broboane de sudoare şiroindu-i pe obraji. Vampirul îl apucă de umăr şi spuse:

— Crede-mă, n-o să-ţi fac nici un rău. Îmi doresc prilejul ăsta. E mai important pentru mine decît pot să-ţi închipui. Vreau să încep.

Apoi îşi retrase mîna şi stătu calm, aşteptînd.

Băiatului îi trebui un moment pentru a-şi şterge fruntea şi buzele cu batista, a bîigui că microfonul era inclus în casetofon, a apăsa pe buton şi a spune că aparatul era în funcţiune.

— N-ai fost dintotdeauna vampir, nu? începu el.

— Nu, răspunse vampirul. Eram un bărbat de douăzeci şi cinci de ani cînd am devenit vampir, asta s-a întîmplat în anul 1791

Băiatul fu uimit de exactitate datei şi o repetă înainte de a întreba:

— Cum s-a întîmplat?

— La asta se poate răspunde şi mai simplu. Nu cred că vreau să dau răspunsuri simple, zise vampirul. Cred că aş vrea să spun adevărata poveste...

— Da, zise băiatul repede.

Împături batista şi îşi tamponă din nou buzele cu ea.

— A fost o tragedie... Începu vampirul. Fratele meu mai mic... A murit.

Apoi tăcu, aşa încît băiatul îşi drese glasul şi îşi şterse din nou faţa înainte de a-şi îndesa, aproape nerăbdător batista în buzunar.

— Nu e dureros, nu? întrebă el cu timiditate.

— Pare? întrebă vampirul. Nu, spuse el apoi scuturînd din cap. Doar că am mai spus povestea asta unei alte persoane. Şi asta s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă. Nu, nu e dureros... Pe atunci trăiam în Louisiana. Primisem nişte pămînt şi aveam două plantaţii de indigofena pe Mississippi, foarte aproape de New Orléans...

— Ah, accentul..., zise băiatul încet.

O clipă, vampirul privi absent.

— Am un accent? întrebă el apoi şi începu să rîdă.

Băiatul, fîstîcit, răspunse repede:

— L-am sesizat la bar, cînd te-am întrebat cu ce te ocupi. Doar o uşoară accentuare a consoanelor, atîta tot. Nu mi-am dat seama că era franţuzesc.

— E-n regulă, îl asigură vampirul. Nu sînt chiar atît de uimit pe cît mă prefac. Doar că uit, uneori. Dă-mi voie să continui...

— Te rog..., zise băiatul.

— Vorbeam de plantaţii. Au avut o mare legătură cu transformarea mea în vampir. Dar o să ajung şi la asta. Viaţa noastră acolo era şi luxoasă şi primitivă şi eram cu toţii convinşi că era extrem de atrăgătoare. Vezi tu, trăiam mult mai bine acolo decît am fi putut s-o facem vreodată în Franţa. Poate că sălbăticia pură a Louisianei făcea să ni se pară astfel, dar ăsta era adevărul. Îmi amintesc mobila importată care umplea casa, zise vampirul zîmbind. Şi clavecinul; era minunat. Sora mea obişnuia să cînte la el. În serile de vară se aşeza să cînte, cu spatele spre uşa cu geamuri deschise. Şi acum îmi amintesc acordurile acelea delicate şi repezi şi imaginea mlaştinii din spatele ei, chiparoşi acoperiţi de muşchi care se profilau pe cer. Şi apoi mai era zgomotele specifice mlaştinii, un cor de glasuri ale vietăţilor, strigătele păsărilor. Cred că ne plăcea foarte mult. Totul făcea ca mobilierul din lemn de trandafir să pară şi mai preţios, iar muzica şi mai delicată şi fermecătoare. Chiar şi atunci cînd iedera a rupt storurile de la ferestrele podului şi s-a strecurat în mai puţin de un an prin pereţii de cărămidă văruiţi... Da, ne plăcea. Tuturor, numai fratelui meu nu. Nu-mi amintesc să-l fi auzit plîngîndu-se vreodată de ceva, dar ştiam ce simţea.

Tata nu mai trăia pe vremea aceea şi eu eram capul familiei. Trebuia să-l apăr tot timpul de mama şi de sora mea, care voiau să-l ia cu ele în vizite, să-l ducă la New Orléans la petreceri, iar el ura astfel de lucruri. Cred că a încetat să mai meargă undeva înainte de a împlini doisprezece ani. Rugăciunile erau importante pentru el, rugăciunile şi vieţile sfinţilor legate în piele.

Pînă la urmă, i-am construit un oratoriu mai departe de casă unde a început să-şi petreacă mai toată ziua şi adesea o parte din seară. A fost de-a dreptul o ironie. El era atît de diferit de noi, de toată lumea, iar eu eram atît de normal! Nu era absolut nimic extraordinar în legătură cu mine, zise vampirul şi zîmbi.

Uneori, seara, mă duceam la el şi-l găseam în grădina din apropierea oratoriului, stînd liniştit pe o bancă de piatră, şi îi povesteam despre problemele mele, despre greutăţile pe care le aveam cu sclavii, despre faptul că nu aveam încredere în supraveghetor, în vreme sau în intermediari... toate problemele care îmi alcătuiau existenţa. Şi el mă asculta, făcînd foarte puţine comentarii, întotdeauna pline de înţelegere, aşa încît, atunci cînd mă despărţeam de el, aveam impresia clară că rezolvase totul pentru mine. Nu credeam să-i pot refuza ceva şi am jurat că, oricît de mult aş fi suferit din cauza pierderii lui, se va face preot la momentul cuvenit. Bineînţeles că mă înşelam.

Vampirul tăcu şi, timp de o clipă, băiatul doar îl privi, după care tresări de parcă s-ar fi trezit brusc dintr-o stare de profundă meditaţie şi se poticni, ca şi cum n-ar fi găsit cuvintele potrivite.

— Ah... nu voia să se facă preot? întrebă el, iar vampirul îl privi, parcă încercînd să-i desluşească expresia, după care spuse:

— Am vrut să spun că m-am înşelat în legătură cu hotărîrea mea de a nu-i refuza nimic.

Îşi îndreptă privirea spre peretele îndepărtat şi şi-o fixă asupra geamului.

— A început să aibă viziuni.

— Viziuni adevărate? întrebă băiatul, dar şovăi din nou, de parcă s-ar fi gîndit la altceva.

— Eu n-am crezut, răspunse vampirul. S-a întîmplat cînd avea cincisprezece ani. Era foarte frumos. Avea o piele extrem de netedă şi nişte ochi albaştri foarte mari. Era robust, nu slab cum sînt eu acum şi cum eram pe atunci... dar ochii lui... cînd mă uitam în ochii lui aveam senzaţia că mă aflu singur la capătul lumii... pe o plajă măturată de vînt. Nu se auzea nimic altceva decît vuietul surd al valurilor. Ei bine, zise el, continuînd să rămînă cu privirea fixată asupra geamului, a început să aibă viziuni. La început, a făcut doar aluzii la acest lucru, pentru ca, în cele din urmă, să înceteze să mai mănînce. Trăia în oratoriu. La orice oră din zi sau din noapte, îl puteam găsi îngenuncheat în faţa altarului, pe dalele de piatră. Oratoriul în sine era neglijat. Încetase să se mai ocupe de lumînări, să schimbe pînza de pe altar sau chiar să mătură frunzele. Într-o seară m-am speriat foarte tare cînd am stat în grădina de trandafiri şi l-am privit timp de o oră întreagă, iar el nu s-a mişcat din genunchi şi nici măcar o dată n-a lăsat în jos braţele pe care le ţinea întinse în formă de cruce. Toţi sclavii îl credeau nebun.

Vampirul ridică din sprîncene a uimire.

— Eu eram convins că era doar... prea zelos. Că poate ajunsese prea departe cu dragostea lui pentru Dumnezeu. Atunci mi-a spus de viziuni. Atît Sfîntul Dominic cît şi Sfînta Fecioară Maria îi apăruseră în oratoriu, spunîndu-i că trebuia să vîndă toate proprietăţile noastre din Louisiana, absolut tot ce aveam, şi să folosească banii pentru a se pune în slujba Domnului în Franţa. Fratele meu urma să fie un mare conducător religios, să readucă ţara la starea de fervoare dinainte, să îndrepte lucrurile împotriva ateismului şi a Revoluţiei. Bineînţeles că el nu avea nici un ban. Eu trebuia să vînd plantaţiile şi casele noastre din New Orléans şi să-i dau banii.

Vampirul se opri din nou, iar băiatul stătea nemişcat şi îl privea uluit.

— Ăăăă... scuză-mă, şopti el. Ce-ai spus? Ai vîndut plantaţiile?

— Nu, zise vampirul cu acelaşi chip calm de la început. I-am rîs în faţă. Şi el... s-a înfuriat. A insistat că acel lucru i-l cerea însăşi Sfînta Fecioară. Cine eram eu să ne-socotesc asta? Chiar aşa, cine? întrebă el încet, de parcă s-ar fi gîndit iarăşi la ce se petrecuse, cine? Şi cu cît încerca mai mult să mă convingă, cu atît rîdeam mai tare. Era o prostie, i-am spus, produsul unei minţi necoapte şi chiar morbide. Oratoriul era o greşeală, i-am mai spus, aveam să pun să fie distrus imediat. Iar el avea să se ducă la şcoală în New Orléans, unde trebuia să-şi scoată din cap asemenea idei stupide. Nu-mi aduc aminte tot ce i-am spus. Dar îmi amintesc sentimentul. În spatele acelei respingeri dispreţuitoare simţeam o furie mocnită şi dezamăgire. Eram teribil de dezamăgit. Nu-l credeam absolut deloc.

— E lesne de înţeles, spuse băiatul repede, cînd vampirul tăcu şi expresia lui de uimire se atenuă. Adică, l-ar fi crezut cineva?

— E chiar atît de lesne de înţeles? întrebă vampirul, privindu-l. Mă gîndesc că s-ar putea să fi fost vorba de o vanitate exagerată. Dă-mi voie să-ţi explic. Cum ţi-am spus, îmi iubeam fratele şi, uneori, îl consideram un adevărat sfînt. Îl încurajam în rugăciunile şi meditaţiile sale, cum ziceam, şi eram gata să renunţ la el, dăruindu-l preoţiei. Dacă cineva mi-ar fi spus că vreun sfînt din Arles sau Lourdes a avut viziuni aş fi crezut. Eram catolic; credeam în sfinţi. Aprindeam lumînări în faţa statuilor lor în biserici; le cunoşteam înfăţişările, simbolurile şi numele. Dar nu puteam să-l cred pe fratele meu. Nu numai că nu credeam că avusese viziuni, dar nici măcar o clipă nu puteam să-mi închipui aşa ceva. De ce, mă rog? Pentru că era fratele meu. O fi fost el sfînt şi chiar ciudat, dar în nici un caz Francisc din Assisi. Nu fratele *meu.* Fratele meu nu putea fi aşa ceva. Asta se numeşte egoism. Înţelegi?

Băiatul se gîndi înainte de a-i răspunde şi apoi încuviinţă şi spuse că da, bănuia că înţelege.

— Poate că a avut viziuni, spuse vampirul.

— Asta înseamnă că nu eşti sigur... acum... dacă le-a avut sau nu?

— Nu, dar ştiu că nu s-a clintit în convingerile lui nici măcar o secundă. Ştiu acum aşa cum ştiam şi în seara cînd a ieşit din camera mea tulburat şi îndurerat. Nu şi-a pierdut convingerea nici o clipă. Şi după cîteva minute, era mort.

— Cum aşa? întrebă băiatul.

— Pur şi simplu a ieşit pe uşa-fereastră pe verandă şi a stat o clipă în capul scării de cărămidă, după care a căzut. Cînd eu am ajuns jos, era mort, îşi rupsese gîtul.

Vampirul clătină din cap consternat, dar chipul îi era tot senin.

— L-ai văzut căzînd? îl întrebă băiatul. Şi-a pierdut echilibrul?

— Nu, dar doi servitori au văzut cum s-a întîmplat. Au zis că s-a uitat în sus, ca şi cum tocmai ar fi văzut ceva în aer şi apoi parcă întregul trup i-a fost luat de vînt. Unul din ei a zis că tocmai voia să spună ceva cînd a căzut. Şi eu credeam că vrea să spună ceva, dar exact în clipa aceea mă întorsesem cu spatele la uşă. Eram cu spatele cînd am auzit zgomotul.

Se uită la casetofon.

— Nu mi-am putut ierta asta niciodată. Mă simţeam vinovat de moartea lui, mai spuse el. Şi toţi ceilalţi păreau să mă creadă vinovat.

— Bine, dar cum au putut să facă aşa ceva? Ai spus că l-au văzut căzînd.

— Nu era o acuzaţie directă. Pur şi simplu ştiau că între noi se petrecuse ceva neplăcut. Că ne certaserăm cu cîteva minute înaintea căderii. Servitorii ne auziseră, mama de asemenea. Mama nu înceta să mă întrebe ce se întîmplase şi de ce fratele meu, care de obicei era atît de tăcut, strigase. Pe urmă a apărut şi sora mea şi bineînţeles că am refuzat să le spun. Eram atît de profund şocat şi îndurerat, încît nu mai suportam pe nimeni, eram doar ferm hotărît să nu afle nimeni de „viziunile" lui. Ei nu trebuiau să ştie că, pînă la urmă, devenise nu un sfînt, ci doar un... fanatic. Sora mea a preferat să se culce, decît să meargă la înmormîntare, iar mama a spus tutoror

celor din parohie că în camera mea se petrecuse ceva îngrozitor şi eu nu voiam să spun ce anume; pînă şi poliţia m-a luat la întrebări, în urma îndemnurilor propriei mele mame. În cele din urmă, a venit preotul vrînd să ştie ce se întîmplase. N-am spus nimănui. Am zis că a fost o simplă discuţie. Am menţionat faptul că n-am fost pe verandă în momentul căderii lui, dar toţi mă priveau ca şi cum eu l-aş fi omorît. Şi eu însumi trăiam cu acest sentiment. Am stat două zile în salon, lîngă sicriul lui, gîndindu-mă că l-am omorît. I-am privit chipul pînă mi-au apărut pete în faţa ochilor şi era cît pe-aci să leşin. Partea din spate a craniului i se zdrobise cînd s-a izbit de pavaj, iar capul lui avea o formă ciudată pe pernă. M-am silit să-l privesc, să-l studiez pur şi simplu pentru că abia suportam durerea şi mirosul şi am fost tentat de nenumărate ori să încerc să-i deschid ochii: Toate acestea erau nişte gînduri şi impulsuri nebuneşti. Principalul era că rîsesem de el, nu-l crezusem, nu fusesem bun cu el. Căzuse din cauza mea.

— Asta chiar s-a întîmplat, nu? şopti băiatul. Ce-mi spui e... adevărat.

— Da, spuse vampirul, privindu-l fără a părea deloc surprins. Vreau să-ţi povestesc în continuare.

Dar cînd îşi întoarse privirea spre fereastră din nou, manifestă prea puţin interes faţă de băiatul care părea prins într-o luptă lăuntrică tăcută.

— Dar ai spus că nu ştii nimic despre viziuni, că tu un vampir... nu ştii cu siguranţă dacă...

— Vreau să iau lucrurile în ordine, să-ţi povestesc totul aşa cum s-a întîmplat, spuse vampirul. Nu, nu ştiu despre viziuni. Nici pînă acum.

Aşteptă din nou, pînă cînd băiatul spuse:

— Da, te rog, te rog continuă.

— Ei bine, am vrut să vînd plantaţiile. Nu vroiam să mai văd vreodată nici casa, nici oratoriul. În cele din urmă, le-am arendat unei agenţii care se ocupa de ele în locul meu, aşa încît să nu fie nevoie să mă duc niciodată acolo, iar pe mama şi pe sora mea le-am mutat într-una din casele din New Orléans. Bineînţeles că n-am putut scăpa de fratele meu nici o clipă. Nu mă gîndeam decît la trupul lui care putrezea în pămînt. Era îngropat în cimitirul St. Louis din New Orléans, iar eu făceam tot posibilul să-l ocolesc; cu toate astea însă, mă gîndeam la el tot timpul. Beat sau treaz, îi vedeam trupul putrezind în sicriu şi nu suportam. Visam iar şi iar că mă aflam în capul scării, ţinîndu-l de braţ, vorbindu-i cu blîndeţe, îndemnîndu-l să se întoarcă în dormitor, spunîndu-i cu blîndeţe că îl credeam, că trebuia să se roage pentru mine să capăt credinţă. În acel timp, sclavii de pe Pointe du Lac (asta era plantaţia mea) începuseră să spună că îi vedeau fantoma pe verandă, iar supraveghetorul nu-i mai putea stăpîni. Oamenii îi puneau întrebări neplăcute surorii mele în legătură cu întregul incident, iar ea a devenit isterică. Nu era cu adevărat isterică. Pur şi simplu credea că trebuia să reacţioneze astfel şi o făcea. Eu beam tot timpul şi stăteam cît mai puţin acasă. Trăiam ca un om care ar fi vrut să moară, dar nu avea curajul să-şi ia viaţa. Colindam de unul singur pe străzi şi alei întunecate; îmi pierdeam cunoştinţa în cabarete. Am evitat două dueluri mai degrabă din apatie decît din laşitate şi îmi doream cu adevărat să fiu ucis. Atunci am fost atacat. Ar fi putut fi oricine — invitaţia mea era deschisă pentru marinari, hoţi, maniaci, oricine. Dar a fost un vampir. M-a prins la numai cîţiva paşi de uşa casei mele, într-o seară, şi m-a lăsat aproape mort, cel puţin aşa credeam.

— Vrei să spui că... ţi-a supt sîngele? întrebă băiatul.

— Da, zise vampirul rîzînd. Mi-a supt sîngele. Aşa se face de obicei.

— Dar ai trăit, spuse tînărul. Ziceai că te-a lăsat aproape mort.

— M-a secat pînă la un pas de moarte, ceea ce pentru el a fost suficient. M-au pus în pat imediat ce m-au găsit, derutat şi neştiind absolut nimic din ce mi se întîmplase. Presupun că mă gîndeam că, în sfîrşit, băutura îmi venise de hac. De-acum mă aşteptam să mor şi nu aveam chef să mănînc, să beau sau să vorbesc cu

doctorul. Mama a trimis după preot. Eu aveam febră şi i-am spus acestuia tot, despre viziunile fratelui meu şi despre ceea ce făcusem, îmi amintesc că m-am agăţat de braţul lui, punîndu-l să jure de nenumărate ori că nu va spune nimănui. „Ştiu că nu l-am omorît eu", i-am spus în final. „Dar nu mai pot să trăiesc acum cînd el e mort. Nu după felul cum m-am purtat cu el." „E ridicol", mi-a răspuns el. „Bineînţeles că poţi să trăieşti. Nu-i nimic în neregulă cu tine în afară de faptul că cedezi în faţa plăcerilor. Mama ta are nevoie de tine, ca să nu mai vorbim de sora ta. Cît despre fratele ăsta al tău, el era posedat de diavol." Am fost atît de uluit cînd l-am auzit, încît nici n-am putut să protestez. Diavolul îl făcea să vadă viziuni, mi-a explicat el în continuare. Diavolul era nestăpînit. Toată Franţa se afla sub influenţa diavolului, iar Revoluţia fusese cel mai mare triumf al său. Nimic nu l-ar fi putut salva pe fratele meu decît exorcismul, rugăciunile şi postul, nişte oameni care să-l ţină, în timp ce diavolul i se dezlănţuia în trup şi încerca să azvîrle cu el în toate părţile. „Diavolul l-a aruncat pe scară, e cît se poate de limpede", a spus el. „Nu cu fratele tău ai vorbit în camera aceea, ci cu diavolul". Ei bine, asta m-a înfuriat peste măsură. Crezusem că ajunsesem la limită, dar nu era adevărat. A continuat să-mi vorbească despre diavol, despre vrăjile făcute sclavilor şi despre alte cazuri de posedare din alte colţuri ale lumii. Atunci m-am dezlănţuit. Am distrus tot în cameră şi era cît pe-aci să-l omor.

— Dar forţa ta... vampirul...? întrebă băiatul.

— Îmi pierdusem minţile, îi explică vampirul. Făceam lucruri pe care nu le-aş fi făcut dacă aş fi fost sănătos. Totul mi se părea acum confuz, vag şi fantastic. Dar îmi amintesc că l-am împins pînă la uşa din spate, l-am fugărit prin curte şi l-am prins lîngă zidul de cărămidă al bucătăriei, de care l-am izbit cu capul de era să-l omor. Cînd m-am potolit, în cele din urmă, extrem de epuizat, mi-a luat sînge. Proştii. Dar altceva voiam să spun. Atunci mi-am înţeles propria vanitate. Probabil că o văzusem reflectată în preot. Atitudinea dispreţuitoare a acestuia faţă de fratele meu o reflecta pe a mea; vorbăria lui superficială despre diavol; refuzul lui de a accepta măcar ideea că ceva sfînt trecuse atît de aproape.

— Dar el credea în posedarea de către diavol.

— Asta-i o concepţie mult mai lumească, spuse imediat vampirul. Oamenii care încetează să creadă în Dumnezeu sau bine, în general, continuă să creadă în diavol. Nu ştiu de ce. Nu, chiar că nu ştiu de ce. Răul e posibil întotdeauna. Iar binele e întotdeauna dificil. Dar trebuie să înţelegi, posedarea reprezintă un alt mod de a spune că cineva e nebun. Cred că, pentru preot, asta a fost. Sînt sigur că a văzut nebunia. Poate că o avusese drept în faţă şi o numise posedare. Nu-i nevoie să-l vezi pe Satana cînd e alungat. Dar să fii în prezenţa unui sfînt... Să crezi că acel sfînt a avut o viziune. Nu, refuzul nostru de a crede că aşa ceva se poate întîmpla unor semeni de-ai noştri e vanitate.

— Nu m-am gîndit niciodată astfel, spuse băiatul. Dar cu tine ce s-a întîmplat? Ai spus că ţi-au luat sînge ca să te vindece, asta înseamnă că erai aproape mort.

Vampirul rîse.

— Aşa e, chiar aşa. Dar vampirul s-a întors în noaptea aceea. Vezi tu, voia Pointe du Lac, plantaţia mea. Era foarte tîrziu, după ce adormise sora mea. Îmi amintesc ca şi cum s-ar fi întîmplat ieri. A venit prin curte, a deschis uşa-fereastră fără să facă cel mai mic zgomot; era un bărbat înalt, cu pielea albă, cu un păr blond foarte bogat şi cu nişte mişcări graţioase, ca de felină. Cu blîndeţe, i-a acoperit ochii surorii mele cu un şal şi a slăbit lumina lămpii. Ea a adormit lîngă lighean ţinînd pînza cu care îmi ştersese fruntea şi, pînă dimineaţă, nu s-a clintit. Numai că atunci eu eram extrem de schimbat.

— În ce consta schimbarea asta? întrebă băiatul.

Vampirul oftă. Se rezemă de spătarul scaunului şi se uită la pereţi.

— La început am crezut că era tot vreun doctor sau cineva chemat de rude ca să încerce să stea de vorbă cu mine. Dar această bănuială mi-a fost imediat înlăturată.

S-a apropiat de patul meu şi s-a aplecat, aşa încît chipul i se afla în lumina lămpii. Atunci am observat că nu era un om obişnuit. Ochii cenuşii îi ardeau incandescenţi, iar mîinile lungi şi albe, care îi atîrnau pe lîngă trup, nu erau ca ale unei fiinţe omeneşti. Cred că, în clipa aceea, am înţeles tot şi lucrurile pe care mi le-a spus au fost doar ca o urmare. Ceea ce vreau să zic e că, în clipa în care l-am văzut, în care i-am văzut aura extraordinară şi am priceput că era o făptură cum nu mai întîlnisem vreodată, am fost redus la zero. Acel orgoliu care nu putea accepta prezenţa unui om extraordinar în apropierea lui era zdrobit. Toate concepţiile mele, chiar şi sentimentul de vinovăţie şi dorinţa de a muri, păreau complet lipsite de importanţă. M-am uitat pe *mine însumi*! spuse el, atingîndu-şi uşor pieptul cu pumnul. M-am uitat complet. Şi, în aceeaşi clipă, am înţeles ce înseamnă posibilitatea. De atunci am început să fiu din în ce în ce mai mirat. În timp ce îmi vorbea, spunîndu-mi ce aş putea să devin, cum fusese viaţa lui şi cum urma să fie, trecutul meu s-a transformat în tăciuni. Mi-am văzut viaţa ca şi cum aş fi stat deoparte, vanitatea, satisfacerea plăcerilor, fuga constantă de la o supărare măruntă la alta, vorbele goale adresate Domnului şi Sfintei Fecioare şi unei mulţimi de sfinţi ale căror nume umpleau cărţile mele de rugăciuni, fără ca nici unul să fie cu-adevărat important într-o existenţă îngustă, materialistă şi egoistă. Mi-am văzut adevăraţii zei... zeii majorităţii bărbaţilor. Mîncarea, băutura şi siguranţa în conformitate. Cenuşă.

Pe chipul băiatului se citea un amestec de derută şi uimire.

— Şi aşa te-ai hotărît să devii vampir? întrebă el, iar vampirul tăcu o clipă.

— Hotărît. Nu parte a fi cuvîntul potrivit. Totuşi, nu pot să spun că a fost inevitabil din clipa în care el a păşit în încăpere. Nu, n-a fost inevitabil. Dar nu pot să spun nici că m-am hotărît. Dă-mi voie să spun că, atunci cînd a terminat de vorbit, nici o altă decizie nu mai era posibilă pentru mine şi că mi-am urmat drumul, fără să arunc nici măcar o privire înapoi. În afară de un lucru.

— Un lucru? Care?

— Ultimul meu răsărit de soare, spuse vampirul. În dimineaţa aceea încă nu eram vampir. Şi am văzut ultimul meu răsărit de soare.

Mi-l aduc aminte perfect; totuşi, nu cred să îmi mai amintesc de altul dinaintea aceluia. Lumina a apărut întîi în partea de sus a uşii-fereastră, o lumină palidă în dosul perdelei din dantelă şi apoi o strălucire din ce în ce mai puternică, sub formă de pete printre frunzele copacilor. In cele din urmă, soarele a pătruns pe fereastră şi dantela şi-a aruncat umbrele pe podeaua de piatră şi peste trupul surorii mele, care continua să doarmă, umbrele dantelei căzînd pe şalul de pe umerii şi capul ei. Imediat ce începu să se încălzească, ea dădu şalul la o parte fără să se trezească şi atunci soarele îi lumină din plin ochii, făcînd-o să strîngă din pleoape. Apoi a strălucit pe masă, unde ea îşi ţinea capul culcat pe braţe, şi în apa din cană. L-am simţit pe mîini, pe cuvertură şi apoi pe faţă. Am stat în pat, gîndindu-mă la tot ce îmi spusese vampirul şi pe urmă mi-am luat adio de la răsărit, începîndu-mi existenţa de vampir. A fost... ultimul răsărit de soare.

Vampirul se uita din nou pe fereastră. Cînd tăcu, liniştea se lăsă atît de brusc, încît băiatului i se păru că o aude. Auzi apoi zgomotele de pe stradă. Cel scos de un camion era asurzitor. Şnurul becului se mişca datorită vibraţiei. După aceea, camionul dispăru.

— Îţi lipseşte? întrebă el atunci cu un glas subţire.

— Nu chiar, zise vampirul. Sînt atîtea alte lucruri. Dar unde rămăsesem? Vrei să ştii cum s-a întîmplat, cum am devenit vampir.

— Da, spuse băiatul. Cum te-ai schimbat, mai exact?

— Nu-ţi pot spune cu exactitate. Pot să-ţi povestesc despre asta, să-ţi descriu în cuvinte care or să-ţi arate ce valoare are lucrul ăsta pentru mine. Dar nu pot să-ţi spun exact, aşa cum nu pot să-ţi spun exact nici ce este experienţa actului sexual, în caz că n-ai făcut-o niciodată.

Tînărul vru deodată să-i pună altă întrebare, dar înainte să apuce să vorbească, vampirul continuă.

— Aşa cum ţi-am spus, acest vampir, Lestat, dorea plantaţia. Un motiv lumesc, firește, pentru a-mi oferi o viaţă care va dura pînă la sfîrşitul lumii; dar nu era o persoană care să facă discriminări. Nu considera mica populaţie a vampirilor din întreaga lume ca fiind un club select, aş putea spune. Avea probleme omeneşti, un tată orb care nu ştia că fiul său e vampir şi nici nu trebuia să afle. Viaţa la New Orléans devenise dificilă pentru el, ţinînd cont de necesităţile lui şi de faptul că trebuia să aibă grijă de tatăl lui, aşa că voia Pointe du Lac.

Seara următoare ne-am dus la plantaţie, l-am instalat pe tatăl orb în dormitorul mare şi eu mi-am început schimbarea. N-aş putea spune că a constat într-un anume pas — deşi, bineînţeles, unul a fost cel dincolo de care nu mai exista drum de întoarcere. Dar au fost implicate cîteva acţiuni, dintre care prima a fost moartea supraveghetorului. Lestat l-a ucis în somn. Eu trebuia să privesc şi să aprob; adică, să asist la uciderea unui om ca dovadă a deciziei mele şi ca parte a schimbării. Fără îndoială, aceasta s-a dovedit partea cea mai dificilă pentru mine. Ţi-am spus că nu mă temeam de propria mea moarte, însă mi-era greu să-mi iau singur viaţa. Dar, faţă de vieţile altora, aveam un mare respect, iar moartea îmi inspira o groază recent descoperită datorită fratelui meu. A trebuit să-l văd pe supraveghetor trezindu-se speriat, încercînd să-l îndepărteze pe Lestat cu ambele mîini, apoi zvîrcolindu-se în strînsoarea lui şi, în cele din urmă, rămînînd nemişcat şi moale, secătuit de sînge. Şi murind. Nu a murit imediat. Am stat în dormitorul lui strîmt aproape o oră, privindu-l cum moare. Făcea parte din schimbarea mea, cum am mai spus. Altfel Lestat n-ar fi rămas. Pe urmă a trebuit să ne descotorosim de cadavru. Era să leşin. Slăbit fiind şi avînd febră, nu posedam prea multe rezerve, iar manevrarea cadavrului cu un asemenea scop mi-a făcut greaţă. Lestat rîdea, spunîndu-mi cu duritate că aveam să simt cu totul altfel odată ce aveam să fiu vampir, şi aveam să rîd şi eu. S-a înşelat. Niciodată nu rîd de moarte, oricît de des şi de regulat aş provoca-o. Dar, dă-mi voie să iau lucrurile în ordine. A trebuit să mergem pe lîngă rîu pînă am ajuns într-un cîmp deschis, unde l-am lăsat pe supraveghetor. I-am sfîşiat haina, i-am furat banii şi am avut grijă să-i stropim buzele cu băutură. Îi cunoşteam soţia, care trăia la New Orléans, şi ştiam cît de disperată avea să fie cînd se va descoperi cadavrul. Dar simţeam mai mult decît părere de rău pentru ea, simţeam o durere datorată faptului că nu avea să ştie niciodată ce se întîmplase, că soţul ei nu fusese găsit beat pe drum, de nişte tîlhari. În timp ce băteam cadavrul, învineţindu-i faţa şi umerii, eram din ce în ce mai excitat. Bineînţeles, trebuie să înţelegi că, în tot acest timp, vampirul Lestat a fost extraordinar. Nu mi se părea mai uman decît un înger biblic. Dar în tensiunea aceea, admiraţia mea faţă de el era reţinută. Îmi văzusem transformarea în vampir în două lumini: prima era, pur şi simplu, vrajă; Lestat mă învinsese pe patul morţii. Celaltă era dorinţa mea de a mă autodistruge. Dorinţa de a fi condamnat definitiv. Aceasta era uşa deschisă prin care Lestat venise de ambele dăţi. Acum nu mă distrugeam pe mine însumi, ci pe altcineva. Pe supraveghetor, pe soţia şi familia lui. M-am înfiorat şi aş fi fugit de Lestat, pierzîndu-mi minţile complet, dacă el, datorită unui instinct sigur, n-ar fi simţit ce se petrecea. Instinct sigur... spuse el gînditor. Mai exact, acel instinct puternic al unui vampir pentru care pînă şi cea mai uşoară schimbare a expresiei de pe chipul unei fiinţe omeneşti e la fel de clară ca un gest. Lestat avea un simţ al coordonării supranatural. M-a făcut să mă urc repede în trăsură şi a dat bice cailor. „Vreau să mor", am început eu să murmur. „E insuportabil. Vreau să mor. Îţi stă în putere să mă ucizi. Lasă-mă să mor." Refuzam să mă uit la el, să fiu vrăjit de frumuseţea înfăţişării lui. Mi-a rostit numele încet, rîzînd. Aşa cum ţi-am mai spus, era decis să aibă plantaţia.

— Dar ţi-ar fi dat drumul? întrebă băiatul. Oricînd?

— Nu ştiu. Cunoscîndu-l pe Lestat aşa cum îl cunosc acum, aş spune că mai

degrabă m-ar fi ucis decît să-mi dea drumul. Dar asta şi voiam. Nu conta. Nu, asta credeam că vreau. De cum am ajuns acasă, am sărit din trăsură şi m-am îndreptat ca o momîie spre treptele de cărămidă pe care căzuse fratele meu. Casa nu mai era locuită de luni de zile, dat fiindcă supraveghetorul îşi avea propria căsuţă; căldura şi aerul umed al Louisianei începuseră deja să distrugă treptele. Prin fiecare crăpătură răsăreau iarbă şi chiar floricele de cîmp. Îmi amintesc că am simţit umezeala care, seara, era rece cînd m-am aşezat pe treptele de jos şi chiar mi-am sprijinit capul de cărămidă, pipăind floricelele acelea cu tulpini ca de ceară. Am smuls un mănunchi din pămîntul fragil „Vreau să mor; omoară-mă. Omoară-mă", i-am spuse vampirului. „Acum sînt vinovat de crimă. Nu mai pot să trăiesc." El a zîmbit cu acea nerăbdare a celor care ascultă minciunile evidente ale altora. Apoi, deodată, s-a repezit la mine exact aşa cum făcuse cu omul meu. M-am zbătut cu frenezie. Mi-am proptit cizma în pieptul lui şi l-am lovit cît de tare am putut, simţindu-i dinţii înfipţi în carne, în timp ce febra îmi zvîcnea în tîmple. Dar cu o mişcare a întregului său corp, mult prea iute ca s-o văd, s-a ridicat deodată rămînînd în picioare lîngă trepte. „Credeam că vrei să mori, Louis", mi-a spus el. Băiatul scoase un sunet slab şi brusc, în clipa în care vampirul şi-a rostit numele.

— Da, ăsta e numele meu, spuse el şi continuă. Ei bine, mă aflam din nou pus în faţa propriei mele laşităţi şi stupidităţi. Poate că astfel direct confruntat cu ele, cu timpul aveam să capăt curajul să-mi iau singur viaţa, nu să plîng şi să mă rog de alţii să o facă. Atunci m-am văzut răsucind un cuţit, lîncezind într-o suferinţă zilnică pe care o găseam la fel de necesară ca penitenţa primită în confesional, sperînd din tot sufletul ca moartea să mă surprindă pe neaşteptate şi să mă facă să merit iertarea veşnică. De asemenea, mă vedeam ca într-o viziune stînd în capul scării, exact ca fratele meu, şi prăbuşindu-mă pe trepte.

Dar nu aveam timp pentru curaj. Sau, mai bine zis, Lestat nu avea timp pentru altceva decît pentru planul lui. „Acum, ascultă-mă, Louis", mi-a zis el, aşezîndu-se lîngă mine, pe trepte, mişcările fiindu-i atît de pline de graţie şi atît de insinuante, încît imediat m-au făcut să mă gîndesc la un iubit. M-am înfiorat. Dar el m-a cuprins cu braţul pe după umeri şi m-a tras la pieptul lui. Niciodată nu mai fusesem atît de aproape de el şi, în lumina aceea slabă, i-am văzut strălucirea magnifică a ochilor şi masca nefirească a feţei. Cînd am încercat să mă mişc, mi-a acoperit buzele cu degetele mîinii drepte şi mi-a spus: „Stai liniştit. Acum o să te secătuiesc pînă te voi aduce în pragul morţii şi vreau să fie linişte, atîta linişte, încît să-ţi auzi sîngele curgînd prin vine, atîta linişte, încît să auzi acest sînge pătrunzînd în vinele mele. Conştiinţa, voinţa ta, trebuie să te ţină în viaţă." Am vrut să mă zbat, dar degetele lui apăsau atît de tare, încît tot trupul mi se afla sub puterea lui; de cum am încetat să mai încerc să mă răzvrătesc, şi-a înfipt dinţii în gîtul meu.

Băiatul făcu ochii mari. Cît vorbise vampirul, el se lăsase din ce în ce mai mult pe spate şi acum chipul îi era încordat şi ochii înguşti, ca şi cum s-ar fi pregătit să pareze o lovitură.

— Ai pierdut vreodată o cantitate mare de sînge? îl întrebă vampirul. Cunoşti senzaţia?

Buzele băiatului formară cuvîntul „nu", dar nici un sunet nu ieşi. Îşi drese glasul.

— Nu, spuse el atunci. Lumînările erau aprinse în salonul de la etaj, unde plănuisem moartea supraveghetorului. O lampă cu ulei se legăna în curentul de pe coridor. Toată lumina aceasta s-a unit şi început să sclipească, de parcă o prezenţă aurie ar fi plutit deasupra mea, suspendată în golul scării învăluind uşor balustrada, unduindu-se şi dezintegrîndu-se ca fumul. „Ascultă, ţine ochii deschişi", mi-a şoptit Lestat, mişcîndu-şi buzele pe gîtul meu. Îmi aduc aminte că acea mişcare a buzelor lui mi-a zbîrlit tot părul de pe trup, provocîndu-mi o senzaţie puternică ce nu era departe de plăcerea pasiunii...

Rămase gînditor, cu degetele mîinii drepte uşor îndoite sub bărbie, primul părînd

să o mîngîie încet.

— Rezultatul a fost că în cîteva minute, eram aproape paralizat. Cuprins de panică, am descoperit că nu mai puteam nici să vorbesc. Lestat continua să mă ţină, bineînţeles, iar braţul lui era ca o bară de fier. I-am simţit dinţii retrăgîndu-se cu o asemenea grabă, încît cele două răni păreau enorme, şi dureau îngrozitor. Apoi s-a aplecat peste capul meu neputincios şi şi-a muşcat propria încheietură. Sîngele curgea pe cămaşa şi pe haina mea şi el privea cu ochii îngustaţi şi sclipitori. Păru să treacă o veşnicie şi lumina aceea aurie cădea acum în spatele capului său ca fundalul unei fantasme. Cred că am ştiut ce vrea să facă înainte să o facă şi am aşteptat, în neputinţa mea, parcă ani întregi. Şi-a lipit încheietura sîngerîndă de gura mea şi mi-a spus categoric, puţin nerăbdător: „Bea, Louis". Şi am băut. „Uşurel, Louis", şi „Mai repede", mi-a şoptit el de cîteva ori. Beam, sugînd din orificii, simţind, pentru prima oară după copilărie, acea plăcere deosebită de a suge hrana, trupul şi mintea concentrîndu-se împreună asupra unei singure surse de viaţă. Atunci s-a întîmplat ceva.

Vampirul se lăsă pe spate şi se încruntă uşor.

— Cît de greu e să descrii aceste lucruri care, de fapt, nu pot fi descrise, spuse el aproape în şoaptă.

Băiatul parcă îngheţase.

— Cît am supt sîngele, n-am văzut decît lumina aceea. Apoi, următorul lucru, următorul lucru a fost... un zgomot. La început, un vuiet surd şi, pe urmă, un bubuit ca al unei tobe, care se auzea din ce în ce mai tare, ca şi cum o creatură uriaşă ar fi venit încet dintr-o pădure întunecoasă şi necunoscută, bătînd în mers într-o tobă imensă. După aceea s-a auzit o altă tobă, de parcă un alt uriaş ar fi păşit la cîţiva metri în urma primului, fiecare din ei fiind atent la propria tobă, ignorînd ritmul celuilalt. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, pînă cînd păru să-mi umple nu numai auzul, ci toate simţurile, să-mi zvîcnească în buze şi degete, în tîmple şi în vene. Îndeosebi în vene, bum şi, apoi, celălalt, bum; Lestat îşi trase brusc mîna, iar eu am deschis ochii şi m-am abţinut să-i apuc încheietura şi să o duc la gură cu orice preţ; m-am abţinut pentru că mi-am dat seama că bubuitul era al inimii mele, iar cel de-al doilea fusese al inimii lui.

Vampirul oftă.

— Înţelegi?

Băiatul dădu să vorbească, dar apoi se mărgini să clatine din cap.

— Nu... adică, da, spuse el. Adică...

— Bineînţeles, spuse vampirul, privind în altă parte.

— Stai, stai! zise băiatul tulburat. Banda e pe sfîşiate. Trebuie s-o întorc.

Vampirul privi răbdător cum o întoarse.

— Ce s-a mai întîmplat apoi? întrebă băiatul.

Faţa îi era umedă şi se şterse repede cu o batistă.

— Vedeam ca un vampir, spuse el încet, cu un glas puţin detaşat, ce părea aproape absent.

Apoi îşi reveni.

— Lestat se afla din nou la picioarele scării şi îl vedeam aşa cum nu-l mai văzusem înainte. Mi se păruse alb, extrem de alb, aşa încît, în întuneric, părea aproape luminos; acum, însă, îl vedeam plin de propria lui viaţă şi de propriul lui sînge: era radios, nu luminos. Apoi am văzut că nu numai Lestat se schimbase, ci toate lucrurile. Era ca şi cum aş fi fost în stare să văd culori şi forme pentru prima oară. Eram atît de fascinat de nasturii hainei lui negre, încît, multă vreme, nu m-am uitat la altceva. Atunci Lestat a început să rîdă şi îl auzeam aşa cum nu mai auzisem ceva vreodată. Îi mai auzeam inima ca bubuitul unei tobe, la care se adăuga acum şi rîsul acela metalic. Era derutant, fiecare zgomot contopindu-se cu celălalt, asemeni ecoului unor clopoţei, pînă cînd am învăţat să separ sunetele şi ele se suprapuneau,

fiecare hohot slab dar distinct, crescînd în intensitate, dar totuşi discret.

Vampirul zîmbi încîntat.

— Zvonuri de clopote. „Nu te mai uita la nasturii mei", mi-a spus Lestat. „Du-te acolo printre copaci şi curăţă-te de orice urmă omenească şi nu te îndrăgosti atît de nebuneşte de noapte, că te rătăceşti!" Ăsta, bineînţeles, a fost un sfat înţelept. Cînd am văzut lumina lunii căzînd pe dalele de piatră, m-am îndrăgostit atît de mult de ea, încît am stat vreo oră acolo. Am trecut pe lîngă oratoriul fratelui meu fără să mă gîndesc nici o clipă la el şi, stînd în mijlocul plopilor canadieni şi al stejarilor, am auzit noaptea ca şi cum ar fi fost corul de şoapte al unor femei, toate chemîndu-mă la piepturile lor. Cît despre trupul meu, acesta nu era încă total transformat şi, de cum m-am acomodat cît de cît cu sunetele şi imaginile, a început să mă doară. Toate lichidele erau forţate să iasă din mine. Muream ca fiinţă omenească şi, totuşi, eram complet viu ca vampir; şi, cu simţurile treze, am fost nevoit să privesc moartea trupului meu cu o anumită tulburare şi apoi, în final, cu teamă. După aceea am urcat treptele în fugă pînă în salon, unde Lestat se ocupa deja de actele plantaţiei, trecînd în revistă cheltuielile şi profiturile din ultimul an. „Eşti un tip bogat", mi-a spus el cînd m-a văzut intrînd. „Se întîmplă ceva cu mine", am strigat eu.

„Mori, atîta tot; nu fii prost. N-ai nişte lămpi cu ulei? Ai atîţia bani şi nu poţi să-ţi permiţi untură de balenă decît pentru lampa aia. Adu-o încoace."

„Mor!" am strigat eu. „Mor!"

„Ni se întîmplă tuturor", insistă el, refuzînd să mă ajute. Şi acum cînd îmi aduc aminte, îl dispreţuiesc din cauza asta. Nu pentru că mi-era frică, ci pentru că ar fi putut să-mi fi spus de toate acele transformări. Ar fi putut să mă liniştească şi să-mi spună că aveam să-mi privesc moartea cu aceaşi fascinaţie cu care privisem şi simţisem noaptea. Dar n-a făcut-o. Lestat n-a fost niciodată vampirul care sînt eu. Absolut niciodată.

Nu o spuse ca o laudă, ci ca şi cum ar fi vrut cu adevărat să fi fost altfel.

— *Alors,* spuse el oftînd. Muream repede, ceea ce însemna că teama îmi dispărea la fel de iute. Regret numai că n-am fost mai atent la proces. Lestat se purta ca un idiot. „Ah, pentru iubirea iadului!" a început el să strige. „Îţi dai seama că n-am pregătit nimic pentru tine? Ce prost sînt." Îmi venea să spun „Aşa e", dar m-am abţinut.

„În dimineaţa asta va trebui să te culci cu mine. Nu ţi-am pregătit un sicriu."

Vampirul rîse.

— Ideea sicriului a stîrnit o asemenea groază în mine, încît cred că a absorbit întreaga capacitate de a mă îngrozi de care mai dispuneam. Abia după aceea m-am speriat la gîndul de a împărţi un sicriu cu Lestat. În acest timp el se afla în dormitorul tatălui său, de la care îşi lua la revedere, spunîndu-i că avea să se întoarcă dimineaţă. „Dar unde te duci, de ce trebuie să ai un asemenea program?" întrebă bătrînul şi Lestat şi-a pierdut răbdarea.

Pînă atunci fusese politicos cu bătrînul, aproape pînă la îngreţoşare, dar acum a devenit brutal.

„Am grijă de tine, nu? Ţi-am oferit un acoperiş mult mai bun decît mi-ai oferit tu vreodată! Dacă am chef să dorm toată ziua şi să beau toată noaptea, o s-o fac, afurisit să fii!"

Bătrînul a început să scîncească. Numai emoţiile ciudate care mă stăpîneau şi sentimentul neobişnuit de epuizare m-au împiedicat să-mi exprim dezaprobarea. Urmăream scena prin uşa deschisă, fermecat de culorile cuverturii şi de cele aprinse de pe chipul bătrînului. Vinele albăstrui îi pulsau sub pielea trandafirie şi cenuşie. Pînă şi galbenul dinţilor lui mă atrăgea, iar tremurul buzelor lui aproape că m-a hipnotizat. „Ce copil, ce copil", spuse el, fără să bănuiască, bineînţeles, adevărata natură a fiului său. „Bine, du-te atunci. Ştiu că ai o femeie pe undeva; te duci la ea imediat după ce bărbatul ei pleacă dimineaţa. Dă-mi cartea de rugăciuni. Ce s-a întîmplat cu cartea

mea de rugăciuni?"

Lestat a cîrtit puţin şi i-a dat-o...

— Dar..., zise băiatul.

— Ce este? întrebă vampirul. Mă tem că nu prea te las să pui întrebări.

— Voiam să te întreb, cărţile de rugăciuni au cruci pe ele, nu?

— Ah, zvonul în legătură cu crucile! spuse vampirul rîzînd. Te referi la faptul că ne-am teme de cruci?

— Credeam că nu puteţi să le priviţi, spuse băiatul.

— Prostii, prietene, absolut nişte prostii. Pot să mă uit la orice vreau. Şi îmi place deosebit de mult să mă uit la crucifixuri.

— Dar zvonurile referitoare la găurile cheilor? Că puteţi... să vă transformaţi în fum şi să vă strecuraţi prin ele?

— Cît de mult aş vrea să pot, zise vampirul rîzînd. Ce încîntător. Mi-ar plăcea să trec prin tot felul de găuri de chei şi să le simt furnicăturile formelor. Nu, spuse el clătinînd din cap. Toate astea sînt, cum se spune astăzi... rahat?

Băiatul rîse fără să vrea. Apoi chipul îi redeveni serios.

— Nu trebuie să fii atît de ruşinos cu mine, spuse vampirul. Ce este?

— Povestea despre ţeapa înfiptă în inimă, zise băiatul şi obrajii i se colorară uşor.

— La fel, zise vampirul. Ra-hat, adăugă el, articulînd cu grijă ambele silabe, aşa încît băiatul zîmbi. Nu există nici un fel de putere magică. De ce nu fumezi o ţigară? Văd că ai aşa ceva în buzunarul cămăşii.

— Ah, mulţumesc, spuse băiatul de parcă ar fi fost o sugestie minunată, dar după ce duse ţigara la buze, mîinile începură să-i tremure atît de tare, încît distruse prima cutie de chibrituri aproape în întregime.

— Dă-mi voie, spuse vampirul şi, luînd cutia, îi aprinse repede ţigara.

Băiatul inhală, ţinîndu-şi privirea aţintită asupra degetelor vampirului. Acum, acesta se retrase pe scaunul lui cu un foşnet uşor de haine.

— E o scrumieră pe chiuvetă, spuse el şi băiatul se duse nervos să o ia.

Se uită la cele cîteva mucuri de ţigări din ea, văzînd coşul de gunoi de dedesubt, o goli şi se întoarse repede la masă. Degetele lui lăsară urme umede pe ţigară, cînd o puse jos.

— Asta e camera ta? întrebă el.

— Nu, răspunse vampirul. E doar o cameră oarecare.

— Ce s-a mai întîmplat atunci? întrebă băiatul.

Vampirul părea să urmărească fumul care se aduna sub bec.

— Ăă... ne-am întors în grabă la New Orléans, zise el. Sicriul lui Lestat se afla într-o cameră mizerabilă, lîngă ruine.

— Şi ai intrat în sicriu?

— N-am avut de ales. L-am implorat să mă lase să stau în dulap, dar el a rîs uluit. „Nu ştii ce eşti?" m-a întrebat. „Este fermecat? Trebuie neapărat să aibă forma asta?" m-am milogit eu, dar l-am auzit rîzînd din nou. Nu suportam ideea; în timp ce discutam însă, nu simţeam deloc teamă. Era foarte ciudat. Toată viaţa îmi fusese frică de locurile închise. Născut şi crescut în case franţuzeşti, cu plafoane înalte şi ferestre din podea pînă-n tavan, mi-era groază să stau închis undeva. Mă simţeam prost pînă şi în confesional, în biserică. Era o teamă destul de firească. În timp ce protestam în discuţia cu Lestat, n-o mai simţeam. Doar mi-o aminteam. Mă agăţăm de ea din obişnuinţă, dintr-o incapacitate de a-mi recunoaşte actuala şi încîntătoarea libertate. „Nu te descurci deloc bine", a spus Lestat în final. „S-a făcut aproape ziuă. Ar trebui să te las să mori. Şi o să mori, să ştii. Soarele o să-ţi distrugă sîngele pe care ţi l-am dat, din fiecare ţesut, fiecare venă. N-ar trebui să mai ai teama asta. Eşti ca un om care şi-a pierdut un braţ sau un picior şi continuă să insiste că mai simte durere în locul unde ar fi trebuit să fie braţul sau piciorul respectiv." Asta a fost cel mai inteligent şi mai folositor lucru pe care l-a spus Lestat în pezenţa mea şi m-a

dezmeticit imediat. „Eu intru în sicriu", mi-a spus el apoi, pe un ton extrem de dispreţuitor, „iar tu te vei aşeza deasupra mea, dacă-ţi vrei binele". Şi aşa am făcut. M-am întins cu faţa în jos deasupra lui, total derutat de absenţa groazei şi plin de dezgust, datorită faptului că mă aflam atît de aproape de el, oricît ar fi fost de frumos şi de interesant. Iar el a tras capacul. Atunci l-am întrebat dacă eram complet mort. Trupul mă mînca peste tot. „În cazul ăsta nu eşti", spuse el. „Cînd o să fii, doar o să vezi şi o să auzi, n-o să simţi nimic. Ar trebui să fii mort pînă diseară. Culcă-te."

— Avea dreptate? Erai... mort cînd te-ai trezit?

— Da, mai degrabă, schimbat, aş spune. Trupul îmi era mort. A trecut ceva timp pînă s-a curăţat de toate lichidele şi materia de care nu mai avea nevoie, dar era mort. Şi, o dată cu realizarea acestui fapt, a apărut şi un alt stadiu în cadrul separării mele de emoţiile omeneşti. Primul lucru pe care l-am observat, chiar în timp ce Lestat şi cu mine încărcăm sicriul într-un dric şi furam un altul de la o morgă, a fost faptul că nu-mi plăcea deloc de Lestat. Eram departe încă de a fi pe picior de egalitate cu el, dar eram infinit mai apropiat de el decît înainte de moartea trupului meu. Nu prea pot să-ţi explic acest lucru foarte clar, pentru simplul motiv că tu eşti acum aşa cum eram eu înainte ca trupul să-mi moară. Nu poţi să înţelegi. Dar înainte să mor, Lestat a reprezentat cu siguranţă cea mai copleşitoare experienţă pe care am cunoscut-o vreodată. Ţigara ta s-a transformat într-un cilindru de cenuşă.

— Ah! spuse băiatul strivind repede filtrul în scrumieră. Vrei să spui că, atunci cînd distanţa dintre voi a dispărut, el şi-a pierdut... farmecul? întrebă el apoi, cu privirea aţintită asupra vampirului şi scoţînd o altă ţigară şi un alt băţ de chibrit, cu mai multă uşurinţă decît înainte.

— Exact, spuse vampirul cu o încîntare vădită. Călătoria înapoi la Pointe du Lac a fost palpitantă. Iar permanenta sporovăială a lui Lestat a fost cel mai plictisitor şi mai deprimant lucru pe care l-am cunoscut vreodată. Bineînţeles, aşa cum am mai spus, eram departe de a fi egalul lui. Aveam membrele mele moarte cu care trebuia încă să lupt... ca să folosesc comparaţia lui. Şi am aflat asta chiar în noaptea aceea, cînd a trebuit să-mi ucid prima victimă.

Întinse mîna peste masă şi scuturǎ puţin scrum de pe reverul hainei băiatului, iar acesta îi privi speriat mîna care se retrăgea.

— Scuză-mă, spuse vampirul. N-am vrut să te sperii.

— Eu te rog să mă scuzi, zise băiatul. Am avut impresia doar că braţul tău era deodată... anormal de lung. Ajungi atît de departe fără să te mişti!

— Nu, spuse vampirul, sprijinindu-şi mîinile din nou pe genunchii încrucişaţi. M-am mişcat mult prea repede ca tu să poţi vedea. A fost o iluzie.

— Te-ai mişcat? Nu-i adevărat. Stăteai exact în locul în care stai acum, cu spinarea rezemată de scaun.

— Ba nu, repetă vampirul cu fermitate. M-am mişcat, aşa cum ţi-am spus. Uite, o s-o fac din nou.

O făcu din nou, iar băiatul se uită cu acelaşi amestec de buimăceală şi teamă.

— Tot n-ai văzut, zise vampirul. Dar, dacă te uiţi acum la braţul meu întins, nu-i deloc deosebit de lung.

Îşi ridică braţul, cu degetul arătător îndreptat în sus, de parcă ar fi fost un înger gata să transmită Cuvîntul Domnului.

— Ai avut dovada diferenţei imense dintre felul în care vezi tu şi în care văd eu. Mie, gestul mi s-a părut lent şi oarecum leneş. Şi sunetul pe care l-a făcut degetul meu în contact cu haina ta s-a auzit foarte tare. Mărturisesc că n-am vrut să te sperii. Dar, poate că astfel o să înţelegi că întoarcerea mea la Pointe du Lac mi-a oferit numeroase experienţe noi, simpla legănare a unei ramuri în bătaia vîntului fiind o încîntare.

— Da, spuse băiatul, dar era încă vizibil zguduit.

Vampirul îl privi o clipă şi apoi zise:

— Vorbeam de...

— Prima ta victimă, spuse băiatul.

— Da. Mai întîi ar trebui să-ţi spun că plantaţia era într-o harabaură de nedescris. Cadavrul supraveghetorului fusese descoperit şi, de asemenea, şi bătrînul orb din dormitorul cel mare, şi nimeni nu-şi putea explica prezenţa acestuia. Nimeni nu mă putuse găsi la New Orléans. Sora mea contactase poliţia şi, cînd am sosit eu, cîţiva poliţişti se aflau la Point du Lac. Se făcuse aproape întuneric şi Lestat mi-a explicat repede că nu trebuia să dau voie poliţiştilor să mă vadă nici în cea mai slabă lumină ţinînd cont mai ales de starea în care se afla trupul meu, aşa că le-am vorbit dintre stejarii aflaţi în faţa casei de pe plantaţie, ignorîndu-le rugăminţile de a intra. Le-am explicat că fusesem la Pointe du Lac cu o seară în urmă şi că bătrînul cel orb era musafirul meu. Cît despre supraveghetor, acesta nu fusese acolo, ci plecase la New Orléans cu treburi. După ce acest lucru a fost clarificat, noua mea detaşare ajutîndu-mă admirabil, am avut de rezolvat problema plantaţiei în sine. Sclavii mei erau total derutaţi şi nu munciseră nimic toată ziua. Pe vremea aceea aveam o fabrică mare pentru producerea vopselei indigo, iar rolul supraveghetorului fusese foarte important. Aveam însă cîţiva sclavi extrem de inteligenţi, care ar fi putut face treaba lui la fel de bine, dacă eu le-aş fi recunoscut inteligenţa şi nu m-aş fi speriat de înfăţişarea lor de africani şi de purtările lor. Acum i-am studiat cu atenţie şi i-am însărcinat cu conducerea lucrurilor. Celui mai bun i-am dat căsuţa supraveghetorului. Două femei tinere au fost aduse în casă pentru a avea grijă de tatăl lui Lestat şi le-am spus că vreau cît mai multă linişte, că vor fi răsplătite dacă ne vor lăsa în pace pe mine şi pe Lestat. Pe atunci nu mi-am dat seama că acei sclavi aveau să fie primii şi, poate singurii oameni, care să bănuie că Lestat şi cu mine nu eram fiinţe normale. Nu mi-am închipuit că experienţa lor în ceea ce priveşte supranaturalul era mult mai bogată decît cea a albilor. Datorită propriei mele lipse de experienţă, îi credeam nişte copii sălbatici abia domesticiţi de sclavie. Am făcut o mare greşeală. Dar, dă-mi voie să continui. Voiam să-ţi spun despre prima mea victimă. Lestat a stricat totul cu lipsa lui caracteristică de tact.

— A stricat? întrebă băiatul.

— N-ar fi trebuit să încep cu oameni. Dar ăsta a fost alt lucru pe care a trebuit să-l învăţ de unul singur. Lestat şi cu mine ne-am îndreptat spre mlaştină imediat după plecarea poliţiştilor şi după instalarea sclavilor. Era foarte tîrziu şi colibele sclavilor erau învăluite în întuneric. În curînd n-am mai văzut luminile de la Pointe du Lac, iar eu am devenit foarte agitat. Din nou acelaşi lucru: amintirea spaimei, deruta. Dacă ar fi fost cît de cît inteligent, Lestat ar fi trebuit să-mi explice totul cu răbdare şi blîndeţe — că nu trebuia să-mi fie frică de mlaştină, că eram absolut invulnerabil faţă de şerpi şi insecte şi că trebuia să mă concentrez asupra noii mele capacităţi de a vedea în întuneric, în schimb, îmi făcea numai observaţii. Îl preocupau numai victimele noastre, încheierea iniţierii mele şi continuarea activităţii. Cînd, în sfîrşit, am dat de primele victime, m-a grăbit să trec la acţiune. Era un grup de sclavi fugari. Lestat îi mai vizitase şi atacase aproximativ o pătrime din ei, aşteptînd în întuneric ca unul din ei să plece de lîngă foc sau ucigîndu-i în somn. Ei nu ştiau absolut nimic de prezenţa lui. A trebuit să aşteptăm mai mult de o oră pînă cînd unul din bărbaţi — erau cu toţii bărbaţi — a părăsit, în sfîrşit, luminişul şi a făcut cîţiva paşi printre copaci. Şi-a descheiat pantalonii şi şi-a satisfăcut o necesitate fiziologică foarte firească; în clipa în care s-a întors să plece, Lestat m-a zgîlţîit şi mi-a spus: „Ia-l".

Vampirul zîmbi cînd îl văzu pe băiat făcînd ochii mari.

— Cred că am fost la fel de îngrozit ca tine, spuse el. Dar atunci n-am ştiut că aş putea să omor animale în loc de oameni. Am zis repede că nu pot să-l atac. Sclavul m-a auzit vorbind. S-a întors, stînd cu spatele la foc, şi a încercat să vadă prin întuneric. A scos repede un cuţit lung de la centură. Era un bărbat tînăr, înalt, cu braţe puternice, care nu avea pe el nimic altceva decît pantalonii. A spus ceva în dialect

francez şi apoi a păşit înainte. Mi-am dat seama că, deşi eu îl vedeam foarte bine, el nu putea să ne vadă. Lestat s-a strecurat în spatele lui cu o iuţeală care m-a uluit şi l-a prins pe după gît, ţintuind-i braţul stîng. Sclavul a scos un strigăt şi a încercat să scape din mîinile lui Lestat, dar acesta şi-a înfipt dinţii şi sclavul a încremenit ca muşcat de şarpe. A căzut în genunchi, iar Lestat s-a hrănit repede, căci ceilalţi sclavi veneau în fugă. „Îmi faci greaţă", mi-a spus cînd s-a întors lîngă mine. Parcă eram nişte insecte negre, complet învăluite în noapte, privindu-i pe sclavi cum se mişcau, fără să ne observe, cum l-au descoperit pe rănit, l-au tras afară şi au răscolit frunzişul în căutarea atacatorului. „Haide, trebuie să mai prindem unul înainte să se întoarcă în tabără." mi-a spus el şi am pornit repede după unul care se despărţise de ceilalţi. Eu eram încă foarte agitat, convins că nu puteam să atac şi neavînd nici un chef să o fac. Au fost multe lucruri, repet, pe care Lestat ar fi putut să le spună şi să le facă. Mi-ar fi putut îmbogăţi experienţa în multe feluri. Dar n-a făcut-o.

— Ce-ar fi putut face? întrebă băiatul. Ce vrei să spui?

— Uciderea nu e un lucru simplu, spuse vampirul. Nu te îndopi, pur şi simplu, cu sînge, adăugă el şi clătină din cap. Este experienţa vieţii altuia şi, adesea, experienţa pierderii acelei vieţi prin sînge, încet. Este iar şi iar experienţa pierderii propriei mele vieţi, pe care am cunoscut-o cînd am supt sîngele din încheietura lui Lestat şi i-am simţit inima bătînd alături de a mea. E iar şi iar celebrarea acelei experienţe; deoarece, pentru vampiri, aceasta este experienţa supremă.

Spuse aceste lucruri cît se poate de serios, ca şi cum ar fi contrazis pe cineva care avea un alt punct de vedere.

— Nu cred că Lestat a apreciat asta vreodată, deşi nu ştiu cum ar fi putut să nu o facă. Să zicem că a apreciat foarte puţin din ceea ce trebuia ştiut. În orice caz, nu s-a ostenit să-mi aducă aminte acum, ce am simţit cînd i-am supt încheietura mîinii, nevrînd să-i mai dau drumul, sau să aleagă un loc unde să-mi pot ucide prima victimă cu puţină demnitate. S-a grăbit foarte tare, de parcă ar fi fost ceva ce trebuia înfăptuit cît mai repede. Cînd a prins sclavul, i-a astupat gura şi l-a ţinut, dezgolindu-i gîtul. „Fă-o", mi-a spus. „Nu poţi da înapoi acum." Copleşit de repulsie şi slăbit, m-am conformat. Am îngenuncheat lîngă omul care se zbătea şi strîngîndu-i umerii cu ambele mîini, mi-am înfipt dinţii în gîtul lui. Dinţii abia începuseră să mi se transforme, aşa că a trebuit să-i rup carnea, nu să i-o perforez, dar, odată ce rana a fost făcută, sîngele a început să curgă. Şi, odată ce s-a întîmplat acest lucru, odată ce m-am apucat să beau... totul a dispărut. Lestat, mlaştina şi zgomotele din tabără nu însemnau nimic. Lestat ar fi putut să fie o insectă care să bîzîie şi apoi să se facă nevăzută. Suptul mă vrăjea; zvîrcolirile calde ale omului erau plăcute pentru mîinile mele încordate; apoi s-a auzit din nou bătaia tobei, bătăile inimii lui — numai că de data aceasta, răsunau într-un ritm perfect cu bătăile inimii mele, cele două repercutîndu-se în fiecare fibră a fiinţei mele, pînă cînd bătăile încetiniră astfel încît fiecare era doar un murmur slab, care ameninţa să continue la nesfârşit. Moţăiam, îmi pierdeam greutatea; în clipa aceea, Lestat m-a tras brusc. „E mort, idiotule!" mi-a zis el cu farmecul şi tactul lui caracteristice. „Nu mai bei după ce mor! Înţelege!" O clipă am fost înnebunit, nu mai eram eu însumi, şi îi spuneam încontinuu că inima omului mai bătea încă şi doream extrem de mult să mă reped la el din nou. Mi-am trecut mîinile peste pieptul lui şi apoi i-am apucat încheieturile. I le-aş fi perforat, dacă Lestat nu m-ar fi tras în picioare şi nu m-ar fi pălmuit. Palma aceea a fost uluitoare. Nu era dureroasă în modul obişnuit, ci era un şoc de un alt gen, un răpăit al simţurilor, astfel încît m-am răsucit derutat şi m-am trezit privind în gol, neputincios, cu spatele lipit de un chiparos şi noaptea îmi pulsa în urechi plină de insecte. „O să mori dacă faci asta", îmi spunea Lestat. „Te trage în moarte cu el, dacă te agăţi de el după ce moare. Şi, oricum, ai băut prea mult; o să-ţi fie rău." Vocea lui mă enerva. Îmi venea să mă năpustesc asupra lui, dar mă simţeam exact aşa cum spusese. O durere îmi rîcîia stomacul, de parcă un vîrtej mi-ar fi supt măruntaiele. Era sîngele care

pătrundea prea repede în propriul meu sînge, dar atunci nu ştiam. Lestat a pornit apoi ca o pisică prin întuneric, iar eu l-am urmat. Capul îmi zvîcnea şi durerea din stomac nu mi-a trecut nici cînd am ajuns la casa de la Pointe du Lac. Ne-am aşezat la masa din salon şi Lestat a început o pasienţă pe lemnul lustruit, în timp ce eu îl priveam cu dispreţ. Bombănea aiureli. Zicea că o să mă obişnuiesc să ucid; nu avea să fie prea greu. Nu trebuia să-mi permit să fiu zguduit. Reacţionam prea puternic, ca şi cum n-aş fi scăpat de „problemele muritorilor". Aveam să mă obişnuiesc foarte repede cu lucrurile. „Crezi?" l-am întrebat eu, în cele din urmă, dar nu mă interesa prea mult răspunsul lui. Acum înţelegeam diferenţa dintre noi. Pentru mine, experienţa uciderii fusese catastrofală. La fel şi sugerea încheieturii lui Lestat. Aceste experienţe m-au copleşit şi mi-au schimbat atît de mult felul de a vedea lucrurile din jurul meu, de la tabloul fratelui meu de pe peretele salonului pînă la steaua care se zărea în partea de sus a uşii-fereastră, încît nu-mi puteam închipui cum de un alt vampir le putea lua drept sigure. Eram transformat, definitiv; ştiam asta. Şi ceea ce simţeam în sinea mea, pentru tot, pînă şi pentru zgomotul cărţilor de joc care erau puse una cîte una pentru a forma şirurile lucioase ale pasienţei, era respect. Lestat simţea ceva cu totul opus. Sau nimic. Era urechea scroafei din care nimic bun nu se putea face. Plictisitor ca un muritor, vulgar şi nefericit ca un muritor, trăncănea în timpul pasienţei, rîzînd de lipsa mea de experienţă, ignorant în faţa posibilităţii unei experienţe proprii. Pînă dimineaţă mi-am dat seama că îi eram net superior şi că din nefericire, fusesem păcălit, avîndu-l ca profesor. Trebuia să mă înveţe lecţiile necesare, dacă mai existau lecţii adevărate, iar eu trebuia să-i tolerez modul de a gîndi, care era o blasfemie a vieţii înseşi. Simţeam răceală faţă de el. În superioritatea mea nu exista dispreţ, ci doar o poftă de noi experienţe, frumoase şi la fel de devastatoare ca uciderea de mai devreme. Şi, am înţeles că, dacă voiam să amplific fiecare experienţă cu care aveam să fiu confruntat, trebuia să mă folosesc de propriile mele puteri. Lestat nu mi-era de nici un folos.

Trecuse demult miezul nopţii cînd m-am ridicat de pe scaun şi am ieşit pe verandă. Luna se vedea mare deasupra chiparoşilor, iar lumina lumînărilor răzbătea prin uşile deschise. Stîlpii şi pereţii fuseseră proaspăt văruiţi, podelele măturate şi o ploaie de vară lăsase noaptea curată şi sclipind cu toate picăturile de apă. M-am rezemat de ultimul stîlp al verandei, atingînd cu capul vrejurile delicate de iasomie care creşteau într-o continuă luptă cu iedera, şi m-am gîndit la ce mă aştepta în lume şi în timp, hotărîndu-mă să mă deplasez cu delicateţe şi cu respect, învăţînd de la fiecare lucru cum să ajung mai bine la altul. Nici eu însumi nu eram sigur ce însemna asta. Mă înţelegi cînd spun că nu voiam să mă grăbesc să am experienţe noi, că ceea ce simţeam ca vampir era mult prea puternic pentru a fi irosit?

— Da, zise băiatul repede. Am impresia că e ca atunci cînd eşti îndrăgostit.

Ochii vampirului sclipiră.

— Exact. E ca dragostea, spuse el zîmbind. Şi îţi spun cum gîndeam în seara aceea ca să-ţi poţi da seama că, între vampiri, există diferenţe profunde, şi cum se face că am ajuns să fiu altfel decît Lestat. Trebuia să înţelegi că nu-l dispreţuiam pentru că nu îşi aprecia experienţa. Pur şi simplu, nu puteam pricepe cum de putea irosi asemenea sentimente. Apoi, Lestat a făcut ceva ce urma să-mi arate că mai aveam de învăţat.

Aprecia nespus de mult bogăţiile de la Pointe du Lac. Fusese încîntat de frumuseţea porţelanurilor folosite pentru cina tatălui său; îi plăcea să pipăie draperiile de catifea şi trasa desenele de pe covoare cu vîrful piciorului. A scos un pahar de cristal dintr-un dulap şi a spus: „Mi-e dor de pahare." Numai că a spus-o cu o încîntare maliţioasă, care m-a făcut să-l privesc cu duritate. Tare mult îmi displăcea! „Aş vrea să-ţi arăt un truc", mi-a spus el apoi. „Doar dacă îţi plac paharele, bineînţeles." După ce l-a pus pe masa cu cărţile de joc, a venit pe verandă, schimbîndu-şi din nou purtarea, părînd un animal de pradă. Străpunse întunericul cu privirea, uitîndu-se într-

un punct de sub ramurile boltite ale stejarilor. Într-o clipă a sărit peste balustradă, aterizînd uşor pe pămînt, şi a ţîşnit în beznă, prinzînd ceva în ambele mîini. Cînd a venit din nou lîngă mine, am văzut cu uimire că era un şobolan. „Nu fii idiot", a spus el. „N-ai mai văzut niciodată un şobolan?" Era un şobolan de cîmp uriaş, cu coadă lungă. Îl ţinea de ceafă ca să nu-l muşte. „Şobolanii pot fi foarte simpatici", a zis el, după care s-a dus lîngă paharul de vin, a tăiat gîtul animalului şi a umplut rapid paharul cu sînge. Şobolanul a fost azvîrlit apoi peste balustradă, iar Lestat a ridicat paharul în lumina lumînării, triumfător. „Poţi să trăieşti şi cu şobolani din cînd în cînd", a spus el. „Şobolani, găini, vite. Atunci cînd călătoreşti pe un vas, trebuie să te mulţumeşti cu şobolani dacă nu vrei să stîrneşti panică şi să înceapă toată lumea să caute sicriul. Cureţi vasul de şobolani." Apoi a sorbit sîngele cu delicateţe, de parcă ar fi fost vin de Burgundia. S-a strîmbat uşor. „Se răceşte atît de repede."

„Vrei să spui că putem să ne hrănim cu sînge de animale?" l-am întrebat eu.

„Da", mi-a zis el, după care a golit paharul, şi l-a azvîrlit în cămin.

M-am uitat la cioburi.

„Nu te superi, nu-i aşa?" m-a întrebat el arătînd spre pahar şi zîmbind sarcastic. „Sper să nu te superi, pentru că, oricum, n-ai avea ce să faci."

„Ba v-aş putea alunga pe tine şi pe tatăl tău de la Pointe du Lac, dacă m-aş supăra," am zis eu. Cred că atunci m-am enervat prima oară.

„De ce-ai face una ca asta?" m-a întrebat el, prefăcîndu-se speriat. „Încă nu ştii tot... nu?" Rîdea şi se plimba încet prin cameră. Şi-a trecut degetele peste lustrul spinetei. „Cînţi?" m-a întrebat atunci, iar eu am spus ceva de genul „N-o atinge!" şi el a rîs. „Ba o s-o ating dacă vreau!" a spus. „De exemplu, nu cunoşti toate felurile în care poţi muri. Iar moartea ar fi acum ceva îngrozitor, nu-i aşa?"

„Trebuie să mai existe şi altcineva pe lume care să mă înveţe lucrurile astea", am spuse eu. „Cu siguranţă că nu eşti singurul vampir! Tatăl tău are vreo şaptezeci de ani, probabil. Nu poţi fi vampir de prea mult timp, aşa că cineva trebuie să te fi instruit..."

„Şi crezi că-i poţi găsi pe ceilalţi vampiri de unul singur? Ei ar putea să te vadă, prietene, dar tu n-o să-i vezi. Nu, nu cred că ai fi în stare să te descurci în stadiul ăsta, amice. Sînt profesorul tău şi ai nevoie de mine, aşa că nu prea ai de ales. Şi amîndoi avem pe cineva de care să ne îngrijim. Tata are nevoie de doctor şi, pe urmă, mai sînt mama şi sora ta. Să nu-ţi treacă prin cap să le spui că eşti vampir. Doar ai grijă de ele şi de tatăl meu, ceea ce înseamnă că mîine seară ai face bine să ucizi repede şi pe urmă să-ţi vezi de plantaţie. Acum, la culcare. O să dormim amîndoi în aceeaşi cameră; să nu riscăm prea mult."

„Nu, păstrează dormitorul pentru tine", am spus eu. „N-am de gînd să stau în aceeaşi cameră cu tine."

S-a înfuriat.

„Să nu faci vreo prostie, Louis. Te previn. Nimic nu te poate apăra odată ce răsare soarele, absolut nimic. Camere separate înseamnă siguranţă înjumătăţită. Măsuri duble de precauţie şi şanse duble de a fi descoperiţi." A mai spus o mulţime de lucruri cu intenţia de a mă speria şi de a mă face să mă răzgîndesc, dar era ca şi cum ar fi vorbit la pereţi. Îl priveam fără să-l ascult. Mi se părea fragil şi prost, un bărbat făcut din ramuri uscate, cu o voce subţire şi arţăgoasă. „Dorm singur", am spus eu şi am stins încet lumînările, una cîte una. „E aproape dimineaţă!" a insistat el.

„Vîră-te înăuntru, atunci", i-am spus eu, după care mi-am luat sicriul şi am coborît scara. Am auzit uşa-fereastră de la etaj încuindu-se, zgomotul draperiilor trase. Cerul era palid, dar încă spuzit de stele şi o altă ploaie slabă era purtată de vînt dinspre fluviu, pătînd dalele de piatră. Am deschis uşa oratoriului fratelui meu, am dat la o parte trandafirii şi mărăcinii care aproape că îl năpădiseră şi am aşezat sicriul pe podeaua de piatră, în faţa altarului. Mai că desluşeam chipurile sfinţilor de pe pereţi. „Paul", am spus încet, adresîndu-mă fratelui meu, „pentru prima oară în viaţă nu simt

nimic pentru tine, nimic pentru moartea ta; şi, pentru prima oară simt totul pentru tine, simt durerea pierderii tale aşa cum n-am simţit vreodată ceva."

— Vezi tu... îi spuse vampirul băiatului. Pentru prima oară eram cu adevărat vampir. Am tras obloanele de lemn peste ferestrele mici şi zăbrelite şi am zăvorit uşa. După aceea am intrat în sicriul căptuşit cu satin, abia zărind luciul materialului în întuneric, şi m-am închis înăuntru. Aşa am devenit vampir.

— Şi, iată-te cu un vampir pe care-l urai, spuse băiatul, după o pauză.

— Eram nevoit să stau cu el, răspunse vampirul. Aşa cum ţi-am spus, mă avea la mînă. Mi-a dat de înţeles că mai erau multe lucruri pe care nu le cunoşteam, lucruri pe care trebuia să le aflu şi că numai el mi le putea spune. Dar, în realitate, mai tot ce m-a învăţat erau chestii practice şi nu chiar atît de dificile, încît să nu-ţi dai seama singur. Cum am putea călători, de exemplu, cu vaporul, lăsîndu-ne sicriele transportate ca şi cum ar conţine rămăşiţele lumeşti ale unor persoane dragi trimise într-un loc sau altul, pentru a fi înmormîntate; cum nimeni n-ar îndrăzni să deschidă un asemenea sicriu şi noi am putea ieşi noaptea, pentru a curăţa vasul de şobolani — lucruri de genul acesta. Apoi erau magazinele şi oamenii de afaceri pe care îi cunoştea el şi care aveau să ne primească mult după ora închiderii, pentru a ne oferi haine pariziene de cea mai bună calitate, şi agenţii care erau gata să facă tranzacţii financiare în restaurante şi cabarete. În toate aceste chestiuni lumeşti, Lestat era un profesor foarte bun. Nu-mi dădeam seama şi nici nu-mi păsa ce fel de om fusese în viaţă, dar acum părea să facă parte din aceeaşi clasă cu mine, ceea ce pentru mine nu însemna cine ştie ce, cu excepţia faptului că ne făcea viaţa mai uşoară decît dacă lucrurile ar fi stat altfel. Avea un gust impecabil, deşi biblioteca mea era pentru el „o grămadă de praf" şi, de mai multe ori, a părut furios cînd m-a văzut citind sau notînd cîteva observaţii într-un jurnal. „Prostii de-ale muritorilor", îmi spunea el, dar, în acelaşi timp, cheltuia atît de mult din banii mei pentru a mobila splendid Pointe du Lac, că, pînă şi eu, care nu eram zgîrcit deloc, rămîneam uimit. Iar cînd primeam oaspeţi — călători care veneau călare sau cu trăsurile şi care ne rugau să-i găzduim peste noapte, aducînd scrisori de recomandare din partea altor plantatori sau oficialităţi din New Orléans — se purta atît de frumos şi politicos, încît făcea ca lucrurile să fie mai uşoare pentru mine, care eram obligat să stau legat de el şi să-i îndur răutatea.

— Dar nu le făcea rău acestor oameni? întrebă băiatul.

— Ah, ba da, dar, dacă-mi dai voie, o să-ţi dezvălui un mic secret, care nu e valabil numai pentru vampiri, ci şi pentru generali, soldaţi şi regi. Majoritatea dintre noi mai degrabă vedem pe cineva murind, decît să fie tratat nepoliticos în casa noastră. Ciudat... da. Dar foarte adevărat, te asigur. Ştiam că Lestat vîna muritori în fiecare noapte. Dar, dacă s-ar fi purtat urît cu rudele mele, cu oaspeţii şi cu sclavii mei, n-aş fi suportat. Numai că n-o făcea. Părea să-i placă foarte mult să primească oaspeţi. Spunea că, atunci cînd e vorba de familiile noastre nu trebuie să ne uităm la bani. Şi mi se părea că îşi răsfaţă tatăl exagerat de mult. Îi spunea în permanenţă cît de frumoase şi scumpe erau pijamalele şi halatele lui, ce draperii din import îi pusese la pat, ce vinuri franţuzeşti şi spaniole aveam în pivniţă şi cît producea plantaţia, chiar şi în anii slabi, cînd pe coastă se vorbea despre abandonarea producţiei de indigo şi reprofilarea pe zahăr. Alteori, însă, se răstea la bătrîn, aşa cum ţi-am mai spus. Se înfuria atît de tare, încît bătrînul începea să plîngă ca un copil. „Nu am destulă grijă de tine ţinîndu-te în lux?" îi striga Lestat. „Nu-ţi fac toate plăcerile? Încetează să te mai plîngi că nu mergi la biserică sau la vechii prieteni! Prostii. Vechii tăi prieteni sînt morţi. De ce nu mori, să mă laşi în pace cu banii mei?" Bătrînul îi spunea încet şi plîngăreţ că toate acele lucruri însemnau atît de puţin la vîrsta lui. Ar fi fost mulţumit dacă ar fi rămas la ferma lui. Adesea am vrut să-l întreb: „Unde e ferma asta? De unde aţi venit în Louisiana?" pentru a avea un indiciu în legătură cu acel loc unde Lestat cunoscuse, probabil, un alt vampir. Dar n-am îndrăznit să aduc vorba despre aceste lucruri, ca nu cumva bătrînul să înceapă să plîngă şi Lestat să se înfurie. Dar

acele crize nu erau mai dese decît momentele de bunătate aproape supusă, cînd Lestat îi ducea tatălui său cina pe tavă şi îi dădea să mănînce cu răbdare, în timp ce îi vorba despre vreme, noutăţile din New Orléans şi activităţile mamei şi surorii mele. Era evident că, între tată şi fiu exista o prăpastie foarte mare, atît în ceea ce privea educaţia, cît şi rafinamentul, dar nu puteam să-mi dau seama cum de se întîmplase aşa. Din această situaţie am căpătat o detaşare oarecum constantă.

Existenţa era posibilă, aşa cum ţi-am mai spus. În spatele zîmbetului său ironic exista întotdeauna promisiunea că ştia lucruri minunate sau îngrozitoare, avea legături cu niveluri ale întunericului pe care eu nici nu le puteam bănui. Şi, tot timpul, mă umilea şi mă ataca din cauza iubirii mele faţă de simţuri, şovăielii mele de a ucide şi senzaţiei de leşin pe care mi-o provoca uciderea. A rîs în hohote cînd am descoperit că mă vedeam în oglindă şi că crucile nu aveau nici un efect asupra mea şi mă şicana cînd întrebam de Dumnezeu sau de diavol. „Aş vrea să-l întîlnesc pe diavol într-o noapte", a zis el odată cu un zîmbet şiret. „L-aş urmări de-aici pînă-n largul Pacificului. Eu sînt diavolul." Cînd eu am rămas cu gura căscată, el a izbucnit în hohote de rîs. Dar, displăcîndu-l, am ajuns să-l ignor şi să-l suspectez şi, totuşi, să-l studiez cu o fascinaţie plină de detaşare. Uneori, mă trezeam uitîndu-mă fix la încheietura mîinii lui de unde îmi trăsesem viaţa de vampir şi cădeam într-o amorţeală atît de totală, încît mi se părea că mintea îmi părăseşte trupul sau că, mai degrabă, trupul lua locul minţii; atunci el se uita la mine cu o ignoranţă încăpăţînată faţă de ceea ce simţeam şi voiam să aflu şi mă zgîlţîia cu putere. Suportam cu o detaşare care-mi fusese necunoscută ca muritor şi am ajuns să înţeleg următorul lucru ca pe o parte din natura unui vampir: faptul că stăteam acasă la Pointe du Lac şi mă gîndeam ore întregi la viaţa fratelui meu, văzînd-o scurtă şi rotunjită în întunericul fără fund, înţelegînd acum pasiunea fără sens cu care îi plînsesem moartea şi cu care mă năpustisem asupra altor muritori, ca un animal turbat. Toată confuzia aceea era atunci asemeni unor dansatori în ceaţă; acum, avînd această natură ciudată de vampir, simţeam o tristeţe profundă. Dar nu meditam la asta. N-aş vrea să ai această impresie, căci meditaţia ar fi fost pentru mine o teribilă irosire; în schimb, priveam în jur la ceilalţi muritori pe care îi cunoşteam şi vedeam cît de preţioasă era viaţa, blamînd toate sentimentele inutile de vinovăţie şi toată pasiunea pe care o lasă să se strecoare printre degete ca firele de nisip. Abia acum, ca vampir, am ajuns să-mi cunosc sora, interzicîndu-i accesul pe plantaţie şi obligînd-o să trăiască la oraş, lucru de care avea atîta nevoie pentru a-şi cunoaşte propria viaţă şi propria frumuseţe şi pentru a se căsători, în loc să se gîndească la fratele nostru pierdut, la plecarea mea, sau să devină o infirmieră pentru mama noastră. Le ofeream tot ce aveau nevoie sau îşi doreau, considerînd că şi cea mai neînsemnată cerere era demnă de atenţia mea imediată. Sora mea rîdea de această transformare petrecută cu mine cînd ne întîlneam seara şi o luam la plimbare pe cheiul străjuit de copaci, savurînd parfumul portocalilor în floare şi căldura mîngîietoare, vorbind ore întregi despre cele mai ascunse gînduri şi vise ale ei, fantezii despre care nu îndrăznea să spună nimănui şi despre care îmi şoptea doar mie cînd stăteam în salonul slab iluminat, complet singuri. O vedeam drăguţă şi plină de viaţă în faţa mea, o făptură sclipitoare şi nepreţuită care, în curînd, avea să îmbătrînească, să moară, să piardă acele momente care, prin caracterul lor intangibil, ne promiteau greşit... greşit, nemurirea. De parcă aceasta ar fi fost dreptul nostru cîştigat prin naştere, al cărui sens nu îl puteam pricepe decît în acel moment de la jumătatea vieţii, cînd înaintea noastră se întindeau tot atîţia ani cît lăsasem deja în urmă. Cînd fiecare moment, absolut fiecare moment trebuie mai întîi cunoscut şi apoi savurat.

Detaşarea făcea toate aceste lucruri posibile, sublima singurătate cu care Lestat şi cu mine ne mişcăm printre muritori. Toate problemele materiale ne ocoleau. Ar trebui să-ţi spun care era natura practică a acestui lucru.

Lestat ştiuse întotdeauna cum să fure de la victimele alese pentru

îmbrăcămintea luxoasă sau pentru alte semne de extravaganţă. Dar marea problemă a adăpostului şi discreţiei fusese pentru el o luptă teribilă. Bănuiam că, dincolo de acea mască de domn, era dureros de ignorant în ceea ce privea cele mai simple chestiuni financiare. Eu, însă, nu eram. Astfel că el putea să obţină bani gheaţă oricînd, iar eu îi investeam. Dacă nu buzunărea vreun mort pe stradă, se afla la cele mai mari mese de joc din cele mai luxoase localuri din oraş, folosindu-şi abilitatea de vampir pentru a suge aur, dolari şi acte de proprietate de la fiii de plantatori care îl considerau înşelător în prietenia lui, dar atrăgător datorită farmecului său. Numai că acest lucru nu-i oferise viaţa pe care o dorea şi, din acest motiv, m-a adus în lumea supranaturalului, ca să poată avea un investitor şi un manager pentru care aceste abilităţi din existenţa de muritor să devină extrem de preţioase în cealaltă viaţă.

Dar, dă-mi voie să-ţi descriu New Orléans-ul, aşa cum era pe atunci şi cum avea să devină, ca să înţelegi cît de simplă era existenţa noastră. Nici un oraş din America nu era ca New Orléans. Acesta era plin nu numai de francezi şi de spanioli din toate clasele sociale care alcătuiau în parte aristocraţia sa caracteristică, dar, mai tîrziu, şi de emigranţi de toate felurile, îndeosebi irlandezi şi germani. Nu erau numai sclavii negri, încă neomogenizaţi şi fantastici cu hainele lor tribale şi cu comportamentul lor deosebit, ci mai era şi clasa din ce în ce mai numeroasă a oamenilor de culoare liberi, acei oameni minunaţi în care sîngele nostru era amestecat cu cel din insule, care au dat naştere unei pături nemaipomenite şi unice, pătura meşteşugarilor, a artiştilor, a poeţilor şi a celebrei frumuseţi feminine. Pe urmă mai erau indienii, care umpleau cheiul în zilele de vară, vînzînd ierburi şi tot felul de obiecte lucrate de mînă. Şi, printre toţi aceştia, prin tot acest amestec de limbi, se aflau oamenii din port, marinarii de pe vapoare care veneau în număr mare să-şi cheltuie banii în cabarete, să cumpere pentru o noapte femei frumoase, atît brunete cît şi blonde, să cineze în cele mai bune localuri spaniole şi franţuzeşti şi să bea vinuri importate din toată lumea. Adăugă apoi la toţi aceştia, mulţi ani după transformarea mea, pe americanii care au construit oraşul din susul fluviului, dincolo de cartierul Francez, cu case greceşti magnifice, care luceau în lumina lunii asemeni unor temple. Şi, bineînţeles, plantatorii, veşnicii plantatori, care veneau în oraş cu familiile, în trăsuri strălucitoare pentru a cumpăra rochii de seară, obiecte din argint şi pietre preţioase, pentru a înţesa străzile înguste în drumul lor spre Opera Franceză, spre Théâtre d'Orléans şi spre Catedrala Sfîntului Louis, prin ale cărei uşi deschise acordurile slujbei ajungeau duminicile pînă la urechile mulţimii din Place d'Armes, acoperind zgomotul şi gălăgia din Piaţa Franceză, plutirea tăcută şi fantomatică a vaselor pe apele crescute ale fluviului Mississippi, acesta curgînd pe lîngă chei deasupra nivelului la care se afla New Orléans-ul însuşi, aşa încît vasele păreau să se profileze pe cer.

Acesta era New Orléans-ul, un oraş magic şi magnific în care un vampir, foarte bine îmbrăcat şi trecînd cu graţie prin lumina felinarelor cu gaz nu atrăgea atenţia mai mult decît sute de alte persoane ciudate — dacă atrăgea, totuşi, atenţia, dacă cineva se oprea să şoptească în spatele unui evantai „Bărbatul acela... ce palid e, cum străluceşte... cum se mişcă. Nu e firesc!" Un oraş în care un vampir poate să dispară chiar înainte ca vorbele să iasă de pe buze, căutînd alei pe care să vadă ca o pisică, baruri întunecate, unde marinarii dormeau cu capetele pe mese, camere de hotel înalte, unde cîte o făptură singuratică stătea cu picioarele pe o pernă brodată, învelite cu o cuvertură din dantelă, cu capul plecat în lumina lipsită de strălucire a unei singure lumînări, fără să vadă umbra care trecea peste tavanul înflorat, fără să vadă degetul lung şi alb întins pentru a stinge flacăra aceea fragilă.

Remarcabil, dacă nu pentru altceva, măcar pentru că toţi acei bărbaţi şi acele femei care stăteau din diverse motive, lăsau în urmă un monument, o structură din marmură, cărămidă şi piatră care încă mai stă în picioare; aşa încît, chiar şi atunci cînd felinarele cu gaz au dispărut şi au apărut avioanele, iar birourile au umplut clădirile de pe Canal Street, ceva din frumuseţe şi romantism tot a rămas; poate nu

pe fiecare stradă, dar pe atît de multe, încît, pentru mine, peisajul pare să fie cel dintotdeauna, iar cînd mă plimb acum pe străzile luminate de stele ale Cartierului sau prin Garden District, retrăiesc acele vremuri. Bănuiesc că acesta e rostul monumentului. Indiferent dacă e o căsuţă sau o vilă cu coloane corintiene şi poartă dantelată din fier forjat. Monumentul respectiv nu spune că un anume om a trecut pe acolo. Nu, ci faptul că ceea ce a simţit el într-un anume moment, într-un anume loc, continuă să existe. Luna care răsărea atunci deasupra New Orléans-ului mai răsare şi acum. Şi o să răsară atîta timp cît monumentele vor sta în picioare. Sentimentul, cel puţin aici... şi acolo... rămîne acelaşi.

Vampirul părea trist. Oftă, ca şi cum s-ar fi îndoit de ceea ce tocmai spusese.

— Despre ce vorbeam? întrebă el deodată, ca şi cum ar fi fost uşor obosit. Ah, da, despre bani. Lestat şi cu mine trebuia să cîştigăm bani. Şi îţi spuneam că se pricepea să fure. Dar investiţiile de după aceea erau importante. Ceea ce adunam trebuia folosit. Numai că o iau mereu înainte. Eu omoram animale. O să ajung, însă, şi la asta imediat. Lestat omora tot timpul oameni, uneori doi, trei, pe noapte, alteori şi mai mulţi. Bea dintr-unul doar atît cît să-şi potolească setea, după care trecea la altul. Cu cît era mai bun, spunea el în felul lui vulgar, cu atît îi plăcea mai mult. O fată era hrana cu care prefera să înceapă seara; dar triumful cel mai mare pentru el era atunci cînd ucidea un tînăr. Unul cam ca tine i-ar fi plăcut în mod deosebit.

— Ca mine? şopti băiatul.

Se aplecase înainte, sprijinindu-se în coate, pentru a-l privi pe vampir în ochi, dar acum se trase înapoi brusc.

— Da, continuă vampirul, ca şi cum nici n-ar fi observat schimbarea expresiei de pe chipul băiatului. Vezi tu, pentru Lestat ei reprezentau cea mai mare pierdere, căci se aflau în pragul celor mai mari posibilităţi ale vieţii. Bineînţeles că Lestat nu înţelegea acest lucru. Eu ara ajuns să înţeleg. Lestat nu înţelegea nimic. O să-ţi dau un exemplu de ceea ce-i plăcea lui Lestat. În susul fluviului, mai departe de noi, se afla plantaţia Freniere, o întindere magnifică de pămînt care avea mari şanse să facă o avere de pe urma zahărului, la puţin timp după ce a fost inventat procedeul de rafinare. Bănuiesc că ştii că zahărul era rafinat în Louisiana. E ceva perfect şi ironic în legătură cu faptul că acest pămînt pe care-l iubeam producea zahăr rafinat. Spun asta cu mai multă tristeţe decît bănuiesc că-ţi închipui. Acest zahăr rafinat e o otravă. Era ca esenţa vieţii în New Orléans, atît de dulce, încît putea fi fatal, atît de ademenitor, încît toate celelalte valori erau uitate... Dar îţi spuneam că, puţin mai departe de noi, în susul fluviului, locuia familia Frénière, o veche familie franceză care produsese în generaţia aceea cinci fete şi un singur băiat. Eh, trei dintre tinere erau sortite să nu se mărite, celelalte două erau încă mici, aşa că totul depindea de tînăr. El trebuia să administreze plantaţia, aşa cum făcusem eu pentru mama şi sora mea, trebuia să aranjeze căsătorii, să strîngă zestre cînd întreaga avere a familiei depindea de recolta de zahăr a anului următor, trebuia să facă afaceri, să lupte şi să ţină întreaga lume materială departe de cea a familie Freniere. Lestat a decis că îl voia. Şi, cînd numai soarta l-a păcălit, s-a înfuriat teribil. Şi-a riscat propria viaţă pentru a pune mîna pe tînărul Frénière, care se implicase într-un duel. Insultase un tînăr creol spaniol la un bal. Totul era o aiureală, dar ca majoritatea tinerilor creoli, acesta era gata să moară degeaba. Amîndoi erau gata să moară degeaba. Toată casa Frénière era întoarsă cu susul în jos. Trebuie să înţelegi că Lestat ştia acest lucru perfect de bine. Amîndoi mergeam la vînătoare pe plantaţia Frénière. Lestat după sclavi şi hoţi de găini, eu după animale.

— Omorai *numai* animale?

— Da, dar o să ajung şi la asta mai tîrziu, aşa cum ţi-am mai spus. Amîndoi cunoşteam plantaţia, iar eu mă dedasem, uneia din cele mai mari plăceri ale unui vampir, aceea de a studia oamenii fără ca ei să ştie. Le cunoşteam pe surorile Frénière ca pe tufele de trandafiri din jurul oratoriului fratelui meu. Erau nişte femei

deosebite. Fiecare, în felul ei, era la fel de deşteaptă ca şi băiatul, iar una din ele, căreia o să-i spun Babette, nu numai că era la fel de deşteaptă ca el, dar şi mult mai înţeleaptă. Cu toate acestea, nici una nu fusese învăţată să se ocupe de plantaţie; nici una nu înţelegea nici cele mai elementare lucruri în legătură cu situaţia lor financiară. Toate depindeau complet de tînărul Freniere şi toţi ştiau acest lucru. Astfel că, împletită cu dragostea lor pentru el, cu convingerea lor fermă că el era baza şi că orice iubire conjugală ar fi cunoscut ele vreodată ar fi fost doar o reflectare palidă a iubirii lor pentru el, împletită cu asta era o disperare la fel de intensă ca dorinţa de a supravieţui. În cazul în care Frénière murea în duel, plantaţia era distrusă. Economia ei fragilă, o viaţă de lux bazată pe veşnica ipotecare a recoltei din anul următor, se aflau numai în mîinile lui. Aşa că îţi poţi închipui panica şi amărăciunea din casa Freniere în seara în care băiatul s-a dus în oraş să se bată în duel. Şi acum, imaginează-ţi-l pe Lestat, dezvelindu-şi dinţii ca un diavol dintr-o operă comică pentru că nu avea să-l ucidă pe tînărul Frénière.

— Vrei să spui că... *ţi-era milă* de femeile Frénière?

— Mi-era categoric *milă de ele,* spuse vampirul. Situaţia lor era îngrozitoare. Şi mi-era milă şi de băiat. În seara aceea s-a încuiat în biroul tatălui său şi a făcut un testament. Ştia perfect de bine că, dacă avea să fie răpus de spadă la patru dimineaţa, familia lui avea să cadă odată cu el. Deplîngea acea situaţie şi, totuşi, nu putea face nimic. Evitarea duelului nu numai că ar fi însemnat pentru el desfiinţarea socială, dar ar fi fost probabil şi imposibilă. Celălalt tînăr l-ar fi urmărit pînă l-ar fi forţat să se bată. Cînd a plecat, la miezul nopţii, privea moartea în faţă ca un om care nu putea să urmeze decît o singură cale, hotărît să o facă cu curaj. Ori avea să-l ucidă pe spaniol, ori avea să moară; acest lucru nu se putea şti dinainte, în ciuda îndemînării sale. Chipul său reflecta o profunzime a sentimentelor şi a înţelepciunii pe care nu o mai văzusem pe faţa nici uneia din victimele lui Lestat. Atunci am avut prima confruntare cu Lestat. De luni de zile îi spusesem să nu-l ucidă pe băiat, iar acum voia să o facă înaintea tînărului spaniol.

Goneam călare, urmîndu-l pe tînărul Frénière spre New Orléans. Lestat, hotărît să-l ajungă din urmă, eu, hotărît să-l ajung din urmă pe Lestat. Eh, duelul, aşa cum ţi-am mai spus, era stabilit pentru ora patru dimineaţa, la marginea mlaştinii, chiar în apropiere de poarta dinspre nord a oraşului. Ajungînd acolo cu puţin înainte de patru, ne mai rămînea foarte puţin timp pentru a ne întoarce la Pointe du Lac, ceea ce însemna că propriile noastre vieţi erau în primejdie. Eram mai furios ca oricînd pe Lestat, care era decis să pună mîna pe băiat. „Lasă-i o şansă!" am insistat eu, apucîndu-l înainte ca el să-l prindă pe băiat. Era la mijlocul iernii, foarte frig şi umed în zona mlaştinii şi o ploaie rece ca gheaţa mătura luminişul unde urma să aibă loc duelul. Bineînţeles că nu mă temeam de aceste elemente, în sensul în care ai face-o tu; nici nu mă amorţeau şi nici nu mă puteau îmbolnăvi. Dar vampirii simt frigul la fel de acut ca oamenii, iar sîngele victimei este, adesea, alinarea senzuală a acelei senzaţii de frig. Dar ceea ce mă preocupa îndeosebi în dimineaţa aceea nu era durerea pe care o simţeam, ci excelentul întuneric pe care îl ofereau acele elemente, făcînd astfel ca Frénière să fie extrem de vulnerabil pentru atacul lui Lestat. Nu era nevoie decît să se depărteze puţin de prietenii lui spre mlaştină şi Lestat l-ar fi înşfăcat. Aşa că mă luptam fizic cu acesta. Îl ţineam.

— Dar erai detaşat, distant, faţă de toate acestea?

— Hmmm..., oftă vampirul. Da, şi extrem de furios. A se îmbuiba cu viaţa unei familii întregi mi se părea din partea lui Lestat un gest suprem de dispreţ, faţă de tot ce ar fi trebuit să vadă cu profunzimea specifică unui vampir, îl ţineam în întuneric, unde mă scuipa şi mă înjura; tînărul Freniere a luat spada de la prietenul şi martorul său şi a pornit spre adversar prin iarba udă şi alunecoasă. A urmat o discuţie scurtă şi duelul a început. În cîteva clipe s-a încheiat. Frénière îl rănise de moarte pe celălalt tînăr cu o împunsătură iute de spadă în piept. Băiatul a căzut în genunchi în iarbă,

sîngerînd mortal şi strigîndu-i lui Frénière ceva de neînţeles. Victoria era foarte clară. Toată lumea vedea că nu exista nici un fel de satisfacţie. Frénière privea moartea ca pe o monstruozitate. Prietenii săi înaintară cu lămpi în mîini, îndemnîndu-l să plece de acolo cît mai repede şi să-l lase pe rănit în grija prietenilor lui. În acest timp, muribundul nu lăsa pe nimeni să se apropie de el. Apoi, în vreme ce cei trei, printre care se afla şi Freniere, se îndreptau încet spre cai, tînărul căzut la pămînt a scos un pistol. Poate că eu am fost singurul care l-a văzut în acel întuneric, dar, oricum, am strigat la Freniere şi am fugit spre armă. Lestat n-a avut nevoie de mai mult. În timp ce eu căutam să-i distrag atenţia lui Freniere şi să deviez arma, Lestat, avînd atîţia ani de experienţă şi o viteză mult mai mare, l-a înşfăcat pe tînăr trăgîndu-l printre chiparoşi. Mă îndoiesc că prietenii lui au ştiut ce s-a întîmplat. Pistolul s-a descărcat, muribundul s-a prăbuşit la pămînt, iar eu îmi croiam drum prin noroiul aproape îngheţat, strigîndu-l pe Lestat.

Pînă la urmă, l-am văzut. Frénière era întins peste nişte rădăcini înnodate de chiparoşi, cu cizmele afundate în apa întunecată, iar Lestat stătea aplecat deasupra lui, cu o mînă pe mîna în care Freniere mai ţinea încă spada. M-am repezit să-l dau la o parte, dar m-a lovit cu o asemenea viteză, încît nici nu i-am văzut mîna, şi doar m-am trezit eu însumi în apă; bineînţeles că, pînă să-mi revin, Freniere era mort. L-am văzut întins, cu ochii închişi şi cu buzele complet nemişcate, ca şi cum ar fi dormit. „Afurisit să fii!" i-am strigat lui Lestat şi apoi am tresărit, căci trupul lui Freniere începuse să alunece în mlaştină. Apa i-a acoperit faţa şi apoi tot trupul. Lestat jubila; mi-a amintit cu asprime că mai aveam la dispoziţie mai puţin de o oră pentru a ajunge înapoi la Pointe du Lac şi a jurat să se răzbune pe mine. „Dacă nu mi-ar plăcea viaţa de plantator sudist, te-aş omorî chiar în noaptea asta. Ştiu cum s-o fac", m-a ameninţat el. „Ar trebui să-ţi împing calul în mlaştină. Ai fi nevoit să-ţi sapi o groapă şi te-ai sufoca!" Şi a plecat.

Chiar şi după toţi aceşti ani, tot mai simt furia faţă de el ca un lichid fierbinte, curgîndu-mi prin vene. Atunci mi-am dat seama ce însemna pentru el a fi vampir.

— Nu era decît un ucigaş, zise băiatul, în a cărui voce se reflecta puţin din emoţia vampirului. Nu avea respect pentru nimic.

— Nu. Pentru el, a fi vampir însemna răzbunare, împotriva vieţii înseşi. De fiecare dată cînd ucidea, se răzbuna. Deci, nu era de mirare că nu aprecia nimic. Nuanţele existenţei de vampir nu-i erau vizibile, deoarece se concentra ca un nebun asupra vieţii de muritor pe care o părăsise. Mistuit de ură, nimic nu-i plăcea dacă nu era luat de la alţii şi, odată ce avea lucrul respectiv, devenea indiferent şi nemulţumit, neplăcîndu-i lucrul în sine, astfel că pornea în căutarea altuia. Răzbunare oarbă, sterilă şi demnă de dispreţ.

Dar îţi spuneam de surorile Frénière. Era aproape cinci şi jumătate cînd am ajuns la plantaţia lor. Zorii aveau să se ivească la cîteva minute după şase, dar eram aproape acasă. M-am furişat pe coridorul de la etaj al casei lor şi le-am văzut adunate în salon; nici nu se îmbrăcaseră de culcare. Lumînările arseseră aproape în întregime şi ele stăteau deja ca nişte femei îndoliate, aşteptînd vestea. Toate erau îmbrăcate în negru, aşa cum le era obiceiul în casă, şi, în întuneric, siluetele lor negre se contopeau cu părul ca abanosul, aşa încît, în sclipirea lumînărilor, păreau cinci fantome, fiecare, deosebit de tristă, deosebit de curajoasă. Numai pe chipul lui Babette se putea citi hotărîre. Era ca şi cum ea s-ar fi decis deja să preia conducerea afacerilor, dacă fratele ei murise, şi avea aceeaşi expresie pe care o avusese şi fratele ei cînd încălcase pentru a se duce la duel. Ceea ce o aştepta era aproape imposibil. Ceea ce o aştepta era moartea de care Lestat era vinovat. Aşa că am făcut ceva ce m-a pus foarte mult în primejdie. M-am înfăţişat privirii ei. Am făcut-o printr-un joc de lumină. După cum vezi, faţa mea e foarte albă şi are o suprafaţă netedă, care reflectă lumina asemănătoare marmurei lustruite.

— Da, spuse băiatul, cam fîstîcit. E chiar foarte... frumoasă, adăugă el apoi. Mă

întreb dacă... dar ce s-a întîmplat?

— Te întrebi dacă eram un bărbat frumos cînd trăiam, zise vampirul şi băiatul încuviinţă. Eram. Nimic structural nu s-a schimbat în mine. Numai că n-am ştiut niciodată că eram frumos. Viaţa vuia în jurul meu cu o mulţime de preocupări mărunte, cum ţi-am mai spus. Nu mă uitam cu ochiul liber la nimic, nici măcar într-o oglindă... mai ales într-o oglindă... Dar să-ţi spun ce s-a mai întîmplat. M-am apropiat de geam şi am lăsat lumina să-mi atingă faţa şi am făcut-o în momentul în care privirea Babettei era îndreptată spre geam. După aceea am dispărut imediat. Peste cîteva secunde, toate surorile ştiau că fusese văzută „o creatură ciudată", ca o fantomă, iar cele două servitoare sclave refuzau cu încăpăţînare să se ducă să vadă ce fusese. Am aşteptat nerăbdător exact ceea ce voiam să se întîmple: Babette a luat, în sfîrşit, un sfeşnic de pe măsuţă, a aprins lumînările şi rîzînd de teama celorlalte, a ieşit singură pe veranda rece, pentru a vedea ce este, în timp ce surorile ei se îngrămădeau în uşă asemeni unor păsări mari şi negre, una din ele strigînd că fratele lor murise şi ea îi văzuse fantoma. Bineînţeles, trebuie să înţelegi că Babette, fiind puternică, nu a pus nici o clipă ceea ce a văzut pe seama imaginaţiei sau a fantomelor. Am lăsat-o să vină pînă la capătul verandei şi abia atunci i-am vorbit, nelăsînd-o să-mi vadă decît vag conturul trupului în dosul unei coloane. „Spune-le surorilor tale să se ducă înăuntru", i-am şoptit. „Am venit să-ţi vorbesc de fratele tău. Fă cum îţi spun". Ea a stat nemişcată o clipă şi apoi a încercat să mă vadă în întuneric. „N-am decît foarte puţin timp. N-o să-ţi fac absolut nici un rău," i-am zis eu şi ea m-a ascultat. Le-a spus surorilor că nu era nimic şi să închidă uşa, iar ele au ascultat-o aşa cum ascultă cei care nu numai că au nevoie de un conducător, dar doresc unul cu disperare. Atunci am păşit în cercul de lumină făcut de lumînările ei.

Băiatul făcu ochii mari şi duse mîna la buze.

— Te-ai uitat la ea... aşa cum te uiţi la mine? întrebă el.

— Întrebi asta cu atîta inocenţă, spuse vampirul. Da, bănuiesc că da. Numai că, în lumina lumînărilor, am părut întotdeauna mai puţin supranatural. Şi nu m-am prefăcut că aş fi o făptură obişnuită. „Nu am decît cîteva minute la dispoziţie", i-am spus eu imediat. „Dar ceea ce am să-ţi spun e extrem de important. Fratele vostru s-a luptat cu curaj şi a cîştigat duelul — dar aşteaptă. Trebuie să-ţi spun că e mort. În cazul lui moartea a fost proverbială cea obişnuită, hoţul din noapte împotriva căruia nici bunătatea, nici curajul lui n-au putut face nimic. Dar nu asta am venit să-ţi spun, ci faptul că poţi administra plantaţia, păstrînd-o. Nu trebuie decît să nu laşi pe nimeni să te convingă de contrariu. Trebuie să-i iei locul în pofida oricăror scandaluri, oricăror discuţii legate de convenţii, de ce se cuvine sau de bun simţ. Nu trebuie să asculţi nimic. Acelaşi pămînt e aici acum aşa cum a fost şi ieri dimineaţă, cînd fratele tău dormea liniştit în camera lui. Nimic nu s-a schimbat. Trebuie neapărat să-i iei locul. Dacă n-o faci, pămîntul e pierdut şi voi la fel. Veţi fi cinci femei condamnate să trăiţi cu jumătate sau chiar mai puţin din ce v-ar putea oferi viaţa. Învaţă ceea ce trebuie să ştii. Nu te opri pînă nu afli toate răspunsurile. Gîndeşte-te la vizita mea pentru a-ţi da curaj, ori de cîte ori vei ezita. Trebuie să iei totul în mîinile tale. Fratele vostru a murit."

Vedeam pe chipul ei că auzise fiecare cuvînt. M-ar fi întrebat ceva dacă ar fi fost timp, dar m-a crezut cînd i-am spus că nu era. După aceea mi-am folosit toată priceperea pentru a pleca atît de repede, încît să dau impresia unei dispariţii. Din grădină, i-am văzut chipul la etaj, în sclipirea lumînărilor. Am văzut-o scrutînd întunericul în căutarea mea. Pe urmă şi-a făcut Semnul Crucii şi s-a întors la surorile ei.

Vampirul zîmbi.

— Nu s-a vorbit nimic pe ţărm despre vreo viziune ciudată, care i-ar fi apărut lui Babette Frénière, dar după cîteva zile de jale şi discuţii triste despre femeile rămase singure, ea a devenit subiectul unui scandal izbucnit în zonă, datorită faptului că s-a

hotărît să administreze plantaţia singură. A izbutit să strîngă o zestre imensă pentru sora ei mai mică şi, după încă un an, s-a măritat ea însăşi. Lestat şi cu mine abia dacă ne mai vorbeam.

— A continuat să locuiască la Pointe du Lac?

— Da. Nu puteam fi sigur că-mi spusese tot ce trebuia să ştiu. Şi trebuia să ne prefacem tot timpul. Nu m-am dus la nunta surorii mele, de pildă, fiindcă aveam „malarie" şi ceva asemănător mi s-a întîmplat şi în ziua înmormîntării mamei mele. Între timp, Lestat şi cu mine luam cina în fiecare seară cu bătrînul, mînuind elegant cuţitele şi furculiţele, iar el ne spunea să mîncăm tot din farfurii şi să nu bem vinul prea repede. Plîngîndu-mă de dureri de cap îngrozitoare, îmi primeam sora într-un dormitor întunecos, cu pătura trasă pînă sub bărbie, spunîndu-i ei şi soţului ei că lumina prea puternică făcea să mă doară ochii şi le dădeam sume mari de bani, pe care să-i investească pentru noi toţi. Din fericire, soţul ei era un idiot; unul inofensiv, dar idiot, produsul a patru generaţii de căsătorii între veri primari.

Dar, deşi aceste lucruri mergeau bine, am început să avem probleme cu sclavii. Ei erau cei suspicioşi şi, aşa cum ţi-am mai spus, Lestat ucidea pe oricine avea chef. Aşa că, tot timpul se vorbea de nişte morţi misterioase în partea aceea a ţărmului. Dar i-a făcut să vorbească, ceea ce au văzut, şi eu am auzit într-o seară, cînd mă furişam pe lîngă colibele lor.

Acum, dă-mi voie să-ţi explic mai întîi caracterul acestor sclavi. Era cam prin o mie şapte sute nouăzeci şi cinci, Lestat şi cu mine locuiam acolo relativ liniştiţi de patru ani, eu investind banii obţinuţi de el, extinzînd terenurile, cumpărînd apartamente şi case în oraş, pe care apoi le închiriam, plantaţia în sine producînd puţin... ea fiind pentru noi mai degrabă o acoperire decît o investiţie. Am spus „pentru noi". Am greşit. Nu am semnat niciodată vreo hîrtie prin care să-i dau ceva lui Lestat şi, aşa cum îţi dai seama, legal, eu eram încă în viaţă. Dar în o mie şapte sute nouăzeci şi cinci, aceşti sclavi nu erau ca cei pe care i-ai văzut în filme sau despre care ai citit în romanele despre sud. Nu vorbeau frumos, într-un dialect englezesc şi nu erau nişte oameni cu pielea ciocolatie, îmbrăcaţi în zdrenţe. Erau africani. Insulari; adică unii dintre ei veniseră de pe Santo Domingo. Erau foarte negri şi complet străini de noi; vorbeau în limbile lor africane şi în dialect franţuzesc; cîntau cîntece africane care făceau cîmpurile să pară exotice şi ciudate, adesea înspăimîntîndu-mă în viaţa de muritor. Erau superstiţioşi şi îşi aveau propriile secrete şi tradiţii. Pe scurt, încă nu fuseseră complet distruşi ca africani. Sclavia era blestemul existenţei lor; încă nu li se luase ceea ce aveau caracteristic. Acceptau botezul şi hainele modeste impuse de către legile catolice franceze, dar seara îşi făceau tot felul de costumaţii din materialele lor ieftine, confecţionau bijuterii din oase de animale şi din bucăţi de metal pe care le lustruiau ca să semene cu aurul; colibele sclavilor de la Pointe du Lac reprezentau o ţară străină, o coastă africană după lăsarea întunericului, unde pînă şi cel mai curajos supraveghetor se temea să se aventureze. Vampirului, însă, nu îi era frică.

Pînă într-o seară de vară cînd, trecînd ca o umbră, am auzit prin uşa deschisă a colibei şefului lor negru o conversaţie care m-a convins că Lestat şi cu mine ne aflam într-un mare pericol. Sclavii ştiau că nu eram oameni obişnuiţi. În şoaptă, cameristele spuneau cum, printr-o crăpătură din uşă, ne văzuseră mîncînd din farfurii goale, ducînd pahare goale la buze, rîzînd, cu feţele albe şi fantomatice în licărirea lumînărilor, bătrînul orb fiind prost şi neputincios în puterea noastră. Prin gaura cheii au văzut sicriul lui Lestat şi, odată, acesta o bătuse pe una din ele fără milă pentru că o prinsese la fereastra dinspre verandă a camerei lui. „Nu-i nici un pat acolo", îşi spuneau unul altuia, dînd din cap. „Doarme în sicriu, ştiu sigur." Ştiau cu certitudine, şi bazîndu-se pe dovezi concrete, ce eram amîndoi. Cît despre mine, mă văzuseră seară de seară ieşind din oratoriu, acesta fiind acum doar cu ceva mai mult decît o construcţie fără formă din cărămidă şi verdeaţă, acoperită de iederă primăvara,

trandafiri sălbatici vara, mușchiul strălucea pe obloanele vechi şi nevopsite care nu se deschideau niciodată şi păianjenii îşi ţeseau pînzele sub arcadele de piatră. Bineînţeles, pretindeam că mă duc acolo în memoria lui Paul, dar, din cuvintele lor, era foarte limpede că nu ne mai credeau minciunile. Acum ne aruncau în spinare nu numai sclavii morţi şi descoperiţi pe cîmpuri sau în mlaştină, vitele şi cei cîţiva cai, dar şi alte evenimente stranii; pînă şi inundaţiile şi tunetele reprezentau arme ale Domnului, care se afla într-o luptă personală cu Louis şi Lestat. Şi mai rău era faptul că nu plănuiau să fugă. Eram diavoli. Din puterea noastră nu exista scăpare. Nu, trebuia să fim distruşi. La întîlnirea aceea, la care participam nevăzut, se aflau şi cîţiva sclavi de pe plantaţia Freniere.

Ceea ce însemna că zvonul avea să se întindă pe tot ţărmul. Şi, deşi eram convins că nimeni nu va da atenţie unui val de isterie, nu voiam să risc. M-am dus repede acasă pentru a-i spune lui Lestat că jocul nostru de-a plantatorii a luat sfîrşit. Trebuia să renunţe la biciul sclaviei şi la inelul de aur de strîns şervetul şi să se mute în oraş.

S-a opus, fireşte. Tatăl lui era grav bolnav şi era posibil să nu trăiască mult. Nu avea nici cea mai mică intenţie să fugă de nişte sclavi idioţi. „Îi omor pe toţi", a zis el calm. „Cîte trei, patru odată. Unii or să fugă şi asta o să fie bine."

„Vorbeşti prostii. Adevărul e că vreau să pleci de aici."

„Vrei să plec de aici!" a spus el rînjind ironic. Construia un castel din cărţi de joc franţuzeşti de foarte bună calitate. „Tu, un vampir laş şi plîngăreţ, care umbli noaptea şi omori pisici şi şobolani, te uiţi ore întregi la lumînări de parcă ar fi oameni, stai în ploaie ca o momîie pînă cînd te uzi pînă la piele, miroşi ca lăzile vechi din pod şi arăţi ca un idiot uluit la grădina zoologică."

„Nu mai ai ce să-mi spui şi nesăbuinţa ta ne pune pe amîndoi în pericol. Pot să trăiesc foarte bine în oratoriu, în timp ce casa asta se transformă în ruină. Puţin îmi pasă de ea!" i-am spus şi era foarte adevărat. „Da, tu trebuie să ai tot ce n-ai avut în viaţă şi să faci din nemurire un magazin de vechituri, în care amîndoi devenim groteşti. Du-te şi uită-te la tatăl tău şi spune-mi cît mai are de trăit, pentru că exact atîta o să mai rămîi, şi asta doar dacă sclavii n-or să se răzvrătească împotriva noastră!"

Atunci mi-a spus să mă duc să mă uit eu însumi la tatăl lui, din moment ce eu eram cel care „se uita" mereu, şi am făcut-o. Bătrînul era, într-adevăr pe moarte. Fusesem scutit să asist la moartea mamei, într-un fel, pentru că îşi găsise sfîrşitul subit, într-o după-amiază. O găsiseră stînd în curte liniştită, cu coşul de cusut alături; murise aşa cum te-ai duce la culcare. Acum, însă, asistam la o moarte naturală, care era prea lentă, dureroasă şi conştientă. Întotdeauna îmi plăcuse bătrînul; era bun, simplu şi cerea foarte puţin. Ziua stătea la soare, moţăind şi ascultînd păsărelele; seara, orice sporovăială a noastră îi ţinea tovărăşie. Ştia să joace şah, pipăind cu grijă fiecare piesă şi ţinînd minte toate poziţiile de pe tablă cu o extraordinară precizie; deşi Lestat nu juca cu el, eu o făceam adesea. Acum respira greu, fruntea îi era fierbinte şi udă şi pernele erau pătate de sudoare. În timp ce el gemea şi se ruga să moară, Lestat începuse să cînte la spinetă în camera cealaltă. I-am trîntit capacul, gata să-i prind degetele. „N-o să cînţi cînd el e pe moarte!" i-am spus eu. „Pe naiba, n-o să cînt!" mi-a răspuns el. „O să bat şi toba dacă vreau!" Şi, scoţînd un platou mare de argint din dulap, îşi petrecu un deget printr-unul din mînere şi începu să bată în el cu o lingură.

I-am spus să înceteze, altminteri îl obligam eu s-o facă. Apoi am tăcut deodată amîndoi, pentru că bătrînul îl striga. Zicea că trebuie să-i vorbească lui Lestat înainte să moară. I-am spus să se ducă la el. Plînsul lui era sfîşietor.

„De ce să mă duc? L-am îngrijit toţi anii ăştia. Nu-i de ajuns?" A scos o pilă de unghii din buzunar şi s-a aşezat la picioarele patului în care se afla bătrînul, începînd să-şi pilească unghiile lungi.

Trebuie să-ţi spun că, în acelaşi timp, eram conştient de sclavii care se găseau în preajma casei. Priveau şi ascultau. Speram din tot sufletul ca bătrînul să moară cît mai repede. O dată sau de două ori avusesem de-a face cu suspiciunile sau îndoielile cîtorva sclavi, dar niciodată nu fuseseră atîţia. L-am chemat imediat pe Daniel sclavul căruia îi dădusem coliba şi slujba supraveghetorului. Aşteptîndu-l, îl auzeam pe bătrîn vorbind cu Lestat; acesta stătea cu picioarele încrucişate şi îşi tot pilea unghiile, cu o sprînceană arcuită şi cu atenţia îndreptate asupra unghiilor sale perfecte. „Şcoala a fost", zicea bătrînul. „Ah, ştiu că-ţi aminteşti... ce pot să-ţi spun...", a zis el gemînd.

„Ai face bine să spui odată, pentru că mai ai puţin şi mori", i-a zis Lestat. Bătrînul a scos un sunet îngrozitor şi bănuiesc că la fel am făcut şi eu. Îl dispreţuiam pe Lestat. Atunci m-am gîndit să-l scot din cameră. „Doar o ştii, nu? Pînă şi un prost ca tine ştie asta", a spus el.

„N-o să mă ierţi niciodată, nu-i aşa? Nici acum, nici după ce-o să mor", a zis bătrînul.

„Habar n-am despre ce vorbeşti!" a zis Lestat. Începusem să-mi pierd răbdarea şi bătrînul devenea din ce în ce mai agitat. Îl implora să-l asculte cu inima deschisă. Toată situaţia aceea mă făcea să mă cutremur. Între timp, Daniel venise şi, din clipa în care l-am văzut, mi-am dat seama că totul era pierdut la Pointe du Lac. Dacă aş fi fost mai atent, aş fi observat mai demult indiciile. Mă privea cu nişte ochi sticloşi. Eram un monstru pentru el. „Tatăl domnului Lestat e foarte grav bolnav. Pe moarte", i-am spus eu, ignorîndu-i expresia. „Nu vreau nici un fel de zgomot în casa asta; sclavii să stea în colibele lor. Dintr-o clipă în alta trebuie să apară doctorul." Se uita la mine ca şi cum aş fi minţit. Apoi şi-a îndreptat privirea curioasă şi rece spre uşa camerei bătrînului. Expresia de pe chip i s-a schimbat atît de mult, încît m-am uitat în cameră. Lestat, ghemuit la picioarele patului, îşi pilea unghiile furios şi rînjea într-un fel care lăsa să i se vadă dinţii ascuţiţi şi lungi.

Vampirul se opri, şi umerii îi tresăltară datorită rîsului înăbuşit. Se uită la băiat, dar acesta privea cu timiditate masa. Totuşi, se uitase deja, fix, la gura vampirului. Văzuse că buzele îi erau altfel decît restul pielii, mătăsoase şi brăzdate de linii delicate ca buzele oricărei fiinţe omeneşti, numai că erau albe, ca de mort; şi îi zărise dinţii albi, dar vampirul zîmbea în aşa fel încît aceştia nu erau dezveliţi complet; şi băiatul nici nu se gîndise la dinţi pînă atunci.

— Îţi închipui ce însemna asta, zise vampirul. A trebuit să-l ucid.

— Poftim? întrebă băiatul.

— A trebuit să-l ucid. A vrut să fugă. I-ar fi alarmat pe toţi. Poate că situaţia s-ar fi putut rezolva altfel, dar nu aveam timp. Aşa că l-am prins, dar aflîndu-mă în situaţia de a face ceea ce nu mai făcusem de patru ani, m-am oprit. Acela era un om. Avea în mînă un pumnal cu mîner de os, cu care intenţiona să se apere. I l-am luat cu uşurinţă şi i l-am împlîntat în inimă. Imediat s-a prăbuşit în genunchi, încleştîndu-şi degetele pe lamă, sîngerînd pe ea. Imaginea şi aroma sîngelui mă înnebuneau. Cred că am gemut tare. Dar nu l-am băut, nu voiam s-o fac. Apoi, îmi amintesc că l-am văzut pe Lestat în oglinda bufetului. „De ce-ai făcut asta?" m-a întrebat, iar eu m-am întors spre el, fiind decis să nu-l las să mă vadă în starea aceea de slăbiciune. Mi-a spus pe urmă că bătrînul delira şi că el nu înţelegea nimic din cuvintele lui. „Sclavii ştiu... trebuie să te duci la colibe şi să-i supraveghezi", am izbutit să-i spun. „Mă ocup eu de bătrîn."

„Omoară-l", mi-a zis Lestat.

„Eşti nebun?" am spus eu. „E tatăl tău!"

„Ştiu că-i tatăl meu!" a zis el. „Tocmai de-aceea trebuie să-l omori tu. Eu nu pot! Dacă aş fi putut, aş fi făcut-o demult, lua-l-ar naiba!" a spus el atunci frîngîndu-şi mîinile. „Trebuie s-o întindem de-aici. Şi uite ce-ai făcut, omorîndu-l pe ăsta. N-avem timp de pierdut. Nevastă-sa o să apară peste cîteva minute, urlînd... sau o să trimită pe altcineva şi mai rău!"

Vampirul oftă.

— Era adevărat. Lestat avea dreptate. Auzeam sclavii adunîndu-se în jurul colibei lui Daniel, aşteptîndu-l. Acesta fusese destul de curajos venind singur în casa aceea bîntuită. Văzînd că nu se mai întorcea, sclavii aveau să intre în panică şi să devină periculoşi. I-am spus lui Lestat să-i calmeze, să-şi folosească toată puterea pe care o avea asupra lor ca stăpîn alb şi nu să-i înspăimînte, după care m-am dus în dormitor şi am închis uşa. Am mai avut un şoc în noaptea aceea a şocurilor. Pentru că nu-l mai văzusem niciodată pe tatăl lui Lestat ca atunci.

Stătea în capul oaselor, aplecat înainte, vorbind cu Lestat şi implorîndu-l să-i răspundă, spunîndu-i că îi înţelegea supărarea mai bine decît el însuşi. Era un cadavru viu. Nimic nu-i mai ţinea în viaţă trupul împuţinat, în afară de o voinţă de fier: ochii îi erau şi mai afundaţi în orbite, iar buzele care îi tremurau făceau ca gura bătrînă şi îngălbenită să pară şi mai oribilă. M-am aşezat la picioarele patului şi, fiindu-mi milă de el, i-am întins mîna. Nu pot să-ţi spun cît de mult m-a zguduit înfăţişarea lui, căci atunci cînd provoc moartea, o fac repede şi inconştient, lăsînd victima ca într-un somn vrăjit. Aceea era, însă, o distrugere lentă, trupul refuza să se predea timpului vampir care îl supsese ani de-a rîndul. „Lestat", a zis el. „Măcar o dată nu fi rău cu mine. Măcar o dată fii pentru mine băiatul care ai fost. Fiul meu." A repetat de cîteva ori cuvintele „Fiul meu, fiul meu"; după aceea a spus ceva ce n-am desluşit despre inocenţă şi inocenţă distrusă. Dar mi-am dat seama că nu îşi pierduse minţile, aşa cum credea Lestat, ci era extrem de lucid. Povara trecutului îl apăsa îngrozitor; iar prezentul, care nu însemna decît moarte, împotriva căreia el lupta din toate puterile, nu putea face nimic pentru a uşura povara aceea. Ştiam că l-aş fi putut înşela dacă mi-aş fi folosit toată priceperea, aşa că, apropiindu-mă mai mult de el, am şoptit: „Tată". Nu era vocea lui Lestat, ci a mea, o şoaptă slabă. Dar el s-a liniştit imediat şi am crezut că moare. Mă ţinea însă de mînă ca şi cum nişte valuri negre l-ar fi tras la fund şi eu eram singurul care-l putea salva. A vorbit după aceea de un profesor de la ţară, un nume deformat, care a descoperit că Lestat era un elev extrem de inteligent şi care l-a implorat să-l ducă la o mînăstire unde să înveţe. S-a blestemat pe sine pentru faptul că l-a dus pe Lestat acasă şi i-a ars cărţile. „Trebuie să mă ierţi, Lestat", a spus el plîngînd.

I-am strîns mîna cu putere, sperînd că acest gest putea fi considerat un răspuns, dar el a repetat. „Ai tot ce vrei, dar eşti la fel de rece şi brutal cum am fost cu tine atunci, cînd aveam atît de mult de muncit şi era frig şi foamete! Lestat, trebuie să-ţi aminteşti. Erai cel mai blînd dintre toţi! Dumnezeu mă va ierta dacă mă ierţi şi tu."

În clipa aceea adevăratul Esau şi-a făcut apariţia în cameră. I-am făcut semn să tacă, dar el n-a vrut să vadă. Aşa că a trebuit să mă ridic repede, pentru ca tatăl să nu-i audă vocea de la distanţă. Sclavii fugiseră de el. „Dar sînt afară, se adună în întuneric. Îi aud", a spus Lestat şi apoi s-a uitat furios la bătrîn. „Omoară-l, Louise!" mi-a spus el şi atunci am auzit prima notă rugătoare din vocea lui. „Fă-o!" a adăugat el mînios.

„Du-te lîngă el şi spune-i că-l ierţi pentru tot, că-l ierţi pentru faptul că te-a luat de la şcoală cînd erai mic! Spune-i asta acum."

„Pentru ce?" a zis el strîmbîndu-se, aşa încît faţa lui semăna cu un craniu. „Pentru că m-a luat de la scoală!" A ridicat braţele şi a scos un urlet de disperare. „Să-l ia naiba! Omoară-l!" a zis el apoi.

„Nu", am spus eu. „Îl ierţi. Sau îl omori tu însuţi. Haide. Omoară-ţi tatăl."

Bătrînul implora să-i spunem ce vorbeam. A strigat „Fiule, fiule", şi Lestat dansa ca un nebun cînd pe un picior cînd pe altul, fiind cît pe-aci să găurească podeaua. M-am dus lîngă perdeaua din dantelă. Vedeam şi auzeam sclavii care înconjurau casa, siluete contopite cu întunericul, apropiindu-se. „Erai Iosif printre fraţii tăi", zicea bătrînul. Cel mai bun dintre ei, dar de unde era să ştiu? Abia cînd ai plecat mi-am dat seama, după ce au trecut atîţia ani şi ei n-au putut să-mi ofere linişte şi mîngîiere. Pe urmă te-ai întors şi m-ai luat de la fermă, dar nu mai erai tu. Nu mai erai acelaşi

băiat."

Atunci m-am întors spre Lestat şi, practic, l-am tîrît pînă la pat. Niciodată nu-l mai văzusem atît de slab şi, în acelaşi timp, atît de furios. M-a îndepărtat cu brutalitate şi s-a lăsat în jos lîngă pernă, privindu-mă cu duşmănie. Eu am rămas ferm pe poziţie şi am şoptit: „Iartă!"

„Bine, tată. Odihneşte-te. N-am nimic cu tine", a zis el cu o voce subţire şi încordată din cauza furiei.

Bătrînul a întors capul pe pernă şi a murmurat ceva uşurat, dar Lestat plecase deja. S-a oprit brusc în prag, as-tupîndu-şi urechile cu mîinile. „Vin!" a şoptit el şi, apoi, întorcîndu-se doar ca să mă vadă, a zis: „Omoară-l. Pentru numele lui Dumnezeu!"

Bătrînul n-a ştiut ce s-a întîmplat. Nu s-a mai trezit din stupoare. L-am făcut să sîngereze doar cît a fost necesar, cît să moară fără să-mi alimenteze pasiunea întunecată. Nu suportam acel gînd. Am ştiut că nu avea importanţă dacă trupul era descoperit, pentru că mă săturasem de Pointe du Lac, de Lestat şi de acea identitate a stăpînului prosper. Aveam să dau foc casei şi să mă folosesc de averea pe care o strînsesem sub mai multe nume tocmai pentru un asemenea moment.

Între timp, Lestat a pornit în urmărirea sclavilor. A lăsat atîta distrugere şi moarte în urma lui, încît nimeni n-a putut să povestească nimic în legătură cu noaptea aceea de la Pointe du Lac, iar eu m-am dus cu el. La fel ca şi înainte, cruzimea lui era misterioasă, dar acum îmi dezveleam colţii şi oamenii fugeau de mine. Numai că mersul meu hotărît mă ajuta să le întrec viteza neîndemînatică şi jalnică şi vălul morţii, sau al nebuniei, se lăsa. Puterea şi dovada vampirului erau incontestabile, aşa că sclavii s-au împrăştiat în toate direcţiile. Apoi m-am întors şi am dat foc casei.

Lestat a venit în fugă după mine. „Ce faci?" a strigat el. „Eşti nebun?" Dar flăcările nu mai puteau fi stinse. „Au plecat şi tu distrugi tot." Se tot învîrtea prin salonul magnific, în mijlocul splendorii lui fragile. „Scoate-ţi sicriul. Mai ai trei ceasuri pînă-n zori!" i-am spus eu. Casa era un rug funerar.

— Focul ar fi putut să-ţi facă rău? întrebă băiatul.

— Categoric! spuse vampirul.

— Te-ai dus înapoi la oratoriu? Era un loc sigur?

— Nu. Deloc. Aproximativ cincizeci şi cinci de sclavi erau răspîndiţi peste tot. Majoritatea n-ar fi dorit să ducă o viaţă de fugar şi, mai mult ca sigur că s-ar fi dus la Freniere sau spre sud, la plantaţia Bel Jardin, din josul fluviului. Nu aveam de gînd să rămîn acolo în noaptea aceea. Dar nu era nici destul timp pentru a mă duce în altă parte.

— Femeia, Babette! zise băiatul. Şi vampirul zîmbi.

— Da, m-am dus la Babette. Locuia acum la Frénière cu tînărul ei soţ. Am avut destul timp ca să-mi urc sicriul în trăsură şi să mă duc la ea.

— Dar Lestat?

Vampirul oftă.

— Lestat a mers cu mine. Voia să se ducă la New Orléans şi a încercat să mă convingă să fac şi eu acelaşi lucru, dar cînd şi-a dat seama că aveam de gînd să mă ascund la Freniere, a vrut şi el să mă însoţească. Nici n-am fi reuşit să ajungem la New Orléans, căci se lumina de ziuă. Ochii muritorilor nu puteau să vadă acest lucru, dar Lestat şi cu mine, da.

Acum, în legătură cu Babette, o mai vizitasem o dată. Aşa cum ţi-am spus, scandalizase coasta rămînînd singură pe plantaţie, fără un bărbat în casă, fără o bătrînă măcar. Cea mai mare problemă a lui Babette era că, deşi reuşea din punct de vedere financiar, suferea datorită izolării sociale. Era atît de sensibilă, încît bogăţia în sine nu însemna nimic pentru ea; familia, neamul... asta însemna ceva pentru Babette. Deşi a izbutit să păstreze plantaţia, scandalul o măcina şi, în interior, începea să cedeze. I-am apărut într-o seară, în grădină. Nedîndu-i voie să mă vadă, i-

am spus cu un glas foarte blînd că eram aceeaşi persoană pe care o mai văzuse şi altă dată. Că ştiam că suferă. „Nu te aştepta ca oamenii să înţeleagă", i-am zis apoi. „Sînt nişte proşti. Vor să te retragi datorită morţii fratelui tău. Ţi-ar folosi viaţa ca şi cum ar fi, pur şi simplu, ulei pentru o lampă. Trebuie să-i înfrunţi, dar cu puritate şi încredere." Ea asculta în linişte. I-am spus că trebuia să dea un bal într-un scop de binefacere. Şi scopul trebuia să fie religios. Putea alege o mănăstire din New Orléans, oricare, şi să organizeze un bal de binefacere. Trebuia să le invite pe cele mai bune prietene ale mamei ei decedate, pentru a-i fi însoţitoare şi să facă totul cu o încredere absolută, încrederea absolută era necesară mai presus de toate. Încrederea şi puritatea erau extrem de importante.

Ei bine, Babette a considerat ideea genială. „Nu ştiu ce eşti şi nici n-o să-mi spui", a zis ea. (Şi era adevărat, nu i-aş fi spus.) „Dar eu cred că eşti un înger." M-a implorat s-o las să-mi vadă faţa. Adică, m-a implorat aşa cum fac cei de genul lui Babette, care, de fapt, nu imploră pe nimeni. Nu că Babette ar fi fost orgolioasă, dar era, pur şi simplu, puternică şi cinstită, ceea ce, în majoritatea cazurilor, face ca implorarea... văd că vrei să mă întrebi ceva?

Vampirul tăcu.

— Ah, nu, spuse băiatul, care nu voise să se dea de gol.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă să mă întrebi. Dacă aş fi vrut să-ţi ascund ceva...

Cînd spuse acest lucru, vampirul se întunecă o clipă. Se încruntă şi, cînd sprîncenele i se apropiară, o adîncitură îi apăru pe frunte, deasupra sprîncenei stîngi, ca şi cum cineva ar fi apăsat locul cu degetul. Îi dădea un aer de teribilă deprimare.

— Dacă aş fi vrut să-ţi ascund ceva, n-aş fi deschis subiectul de la bun început, zise el.

Băiatul se trezi uitîndu-se la ochii vampirului, ale căror gene erau ca nişte fire negre subţiri, înfipte în pleoape.

— Întreabă-mă, îi spuse el băiatului.

— Babette, felul în care ai vorbit de ea, zise băiatul. De parcă ai fi simţit ceva deosebit.

— Ţi-am dat cumva impresia că n-aş fi capabil să simt? întrebă vampirul.

— Nu, absolut deloc. E evident că ţi-a fost milă de bătrîn. Ai stat să-i oferi alinare cînd tu însuţi erai în primejdie. Şi ceea ce ai simţit pentru tînărul Frénière cînd Lestat a vrut să-l ucidă... toate astea mi le-ai explicat. Dar mă întrebam... aveai vreun sentiment deosebit pentru Babette? Oare acest sentiment te-a făcut să-i aperi familia?

— Te referi la dragoste, spuse vampirul. De ce eziţi să pronunţi cuvîntul?

— Pentru că ai vorbit de detaşare, zise băiatul.

— Crezi că îngerii sînt detaşaţi? întrebă vampirul.

Băiatul se gîndi o clipă.

— Da, răspunse el apoi.

— Nu sînt oare capabili de dragoste? întrebă vampirul. Nu-l privesc pe Dumnezeu cu o dragoste absolută?

Băiatul se gîndi o clipă.

— Dragoste sau adoraţie, zise el.

— Care e deosebirea? întrebă vampirul gînditor. Care e deosebirea?

Era limpede că nu îl întreba pe băiat, ci pe sine.

— Îngerii simt iubirea, mîndria... mîndria Căderii... şi ura. Sentimentele puternice ale persoanelor detaşate, în care emoţiile şi voinţa sînt acelaşi lucru, spuse el, în sfîrşit.

Se uită la masă stăruitor ca şi cum, gîndindu-se mai bine, n-ar fi fost pe deplin mulţumit.

— Aveam pentru Babette... un sentiment puternic. Nu cel mai puternic pe care l-am simţit vreodată pentru o fiinţă omenească, spuse el şi îşi ridică privirea. Dar era

ceva foarte puternic. Babette era pentru mine o fiinţă ideală în felul ei...

Se mişcă uşor pe scaun, pelerina foşnindu-i încet, şi îşi întoarse privirea spre fereastră. Băiatul se aplecă şi se uită la casetă. După aceea scoase alta din servietă şi, cerîndu-i scuze vampirului, o introduse în aparat.

— Mă tem că am întrebat ceva prea personal. N-am vrut..., îi spuse el repede.

— Nici vorbă, spuse vampirul, privindu-l. E o întrebare la obiect. Simt iubirea şi am simţit-o într-o oarecare măsură pentru Babette, deşi n-a fost cea mai mare iubire pe care am simţit-o vreodată. Era conturată în Babette.

Ca să revin la povestea mea, balul de binefacere dat de ea s-a bucurat de succes şi i-a asigurat reintrarea în societate. Banii ei au înlăturat orice îndoieli din minţile rudelor pretendenţilor ei şi s-a măritat. În serile de vară, obişnuiam să o vizitez, fără să mă vadă şi fără să-i dau de ştire că mă aflam acolo. Mă duceam să văd că era fericită şi văzînd-o astfel, eram şi eu fericit.

Deci, la ea m-am dus atunci cu Lestat. Acesta i-ar fi ucis pe membrii familiei Frénière demult, dacă nu l-aş fi împiedicat şi acum credea că asta intenţionam să fac. „Ce linişte ne-ar aduce asta?" l-am întrebat eu. „Zici de mine că sînt idiot, dar tu ai fost idiot tot timpul. Crezi că nu ştiu de ce ai făcut din mine un vampir? Pentru că nu puteai să trăieşti singur, nu izbuteai să faci nici cele mai simple lucruri. De ani de zile mă ocup de toate treburile, în timp ce tu te pretinzi superior. Nu mai ai ce să-mi spui despre viaţă. Nu mai am nevoie de tine. Tu eşti cel care are nevoie de mine şi, dacă te atingi măcar de vreunul din sclavii Frénière, mă descotorosesc de tine. Va fi o luptă între noi şi nu e nevoie să-ţi atrag atenţia că am mai multă inteligenţă în degetul mic decît ai tu în toată fiinţa. Fă cum îţi spun."

Ei bine, asta l-a uimit, deşi n-ar fi trebuit; şi a protestat că mai avea multe să-mi spună despre lucruri şi tipuri de oameni pe care aş fi putut să-i ucid, oameni care ar fi putut provoca o moarte subită, despre locuri unde nu aveam voie să merg niciodată şi aşa mai departe, prostii pe care abia le suportam. Dar nu aveam timp pentru el. Lumina era aprinsă în coliba supraveghetorului de la Freniere şi acesta încerca să-i liniştească pe sclavii fugari şi pe ai lui. Focul de la Pointe du Lac se mai vedea încă pe cer. Babette era îmbrăcată şi se ocupa de hîrtii, după ce trimisese căruţe la Pointe du Lac şi sclavi care să ajute la stingerea flăcărilor. Sclavii fugari şi înspăimîntati erau ţinuţi separat de ceilalţi şi, în momentul acela, toată lumea le lua povestirile drept aiureli caracteristice sclavilor. Babette ştia că se întîmplase ceva îngrozitor şi bănuia că era vorba de crimă, nici gînd de ceva supranatural. Cînd am dat de ea, se afla în birou, scriind despre foc în jurnalul plantaţiei. Era aproape dimineaţă. Aveam doar cîteva minute pentru a o convinge că trebuia să mă ajute. I-am vorbit întîi, nelăsînd-o să se întoarcă, iar ea m-a ascultat în tăcere. I-am spus că aveam nevoie de o cameră să mă odihnesc. „Nu ţi-am făcut niciodată rău. Îţi cer acum o cheie şi promisiunea că nimeni nu va încerca să intre în camera aceea pînă diseară. Atunci o să-ţi povestesc tot." Eram aproape disperat. Cerul începea să se lumineze. Lestat era în livadă cu sicriele. „Dar de ce ai venit la mine în noaptea asta?" m-a întrebat ea. „Şi de ce să nu fi venit la tine?" am zis eu. „Nu te-am ajutat în clipele cînd aveai nevoie de îndrumare, cînd numai tu erai puternică în mijlocul celor dependenţi de tine şi slabi? Nu ţi-am oferit de două ori sfaturi bune? N-am vegheat de atunci asupra fericirii tale?" îl vedeam pe Lestat la fereastră. Era cuprins de panică. „Dă-mi cheia unei camere şi nu lăsa pe nimeni să se apropie pînă la căderea serii. Îţi jur că nu ţi-aş face nici un rău." „Şi dacă nu vreau... dacă eu cred că vii din partea diavolului?" m-a întrebat ea atunci şi a vrut să se întoarcă, dar eu am stins lumînarea. M-a văzut stînd cu spatele în dreptul ferestrei care se lumina. „Dacă nu vrei şi crezi că vin din partea diavolului, o să mor", i-am spus eu. „Dă-mi cheia. Aş putea să te omor şi acum dacă aş vrea, nu înţelegi?" M-am apropiat de ea şi m-am arătat mai mult privirii ei, iar ea a rămas cu gura căscată şi s-a dat înapoi, ţinîndu-se de braţul fotoliului. „Dar n-o voi face. Mai degrabă aş muri eu, decît să te ucid. O să mor dacă nu-mi dai cheia pe care ţi-o cer."

Am obţinut-o. Nu ştiu ce a fost în mintea ei, dar mi-a oferit una din încăperile de la parter unde era ţinut vinul şi sînt sigur că ne-a văzut pe mine şi pe Lestat aducînd sicriele. Nu numai că am încuiat uşa, dar am şi baricadat-o. Cînd m-am trezit, seara, Lestat era în picioare.

— Deci s-a ţinut de cuvînt.

— Da. Ba a mers chiar mai departe. Nu numai că a respectat uşa noastră închisă, dar a încuiat-o şi pe dinafară.

— Şi povestirile sclavilor... le auzise?

— Da, le auzise. Lestat a fost primul care a descoperit că eram încuiaţi şi s-a înfuriat teribil. Intenţionase să plece la New Orléans cît mai repede. Acum era extrem de bănuitor în privinţa mea. „Am avut nevoie de tine doar cît a trăit tata", a zis el încercînd să găsească o ieşire. Locul era o adevărată temniţă.

— „Să ştii că n-o să mai înghit nimic de la tine", mi-a spus el. Nici nu voia să-mi întoarcă spatele. Mă chinuiam să aud glasuri din camerele de la etaj, dorindu-mi ca el să tacă, nevrînd să-i mărturisesc care erau sentimentele mele faţă de Babette sau ce speram.

Mă mai gîndeam şi la altceva. M-ai întrebat de sentiment şi detaşare. Unul din aspectele acestui sentiment detaşat, cum l-aş numi, este că te poţi gîndi la două lucruri în acelaşi timp. Poţi să te gîndeşti că nu eşti în siguranţă şi că poţi muri şi poţi să te mai gîndeşti la ceva abstract şi îndepărtat. Aşa se întîmpla şi cu mine. Mă gîndeam în clipa aceea, în tăcere şi cu profunzime, cît de sublimă ar fi putut să fie prietenia dintre mine şi Lestat; cît de puţine impedimente ar fi existat şi cît de multe lucruri am fi putut împărţi. Poate că simţeam asta din cauza apropierii lui Babette, căci cum altfel aş fi putut să ajung să o cunosc cu adevărat decît apelînd la metoda supremă; să-i iau viaţa, să devin una cu ea într-o îmbrăţişare a morţii, cînd sufletul meu s-ar fi contopit cu inima ei, hrănindu-se cu ea. Dar sufletul meu dorea să o cunoască pe Babette fără să fie nevoie să o ucid, fără să-i răpesc ultima suflare, ultima picătură de sînge. În cazul lui Lestat însă, cît de bine am fi putut să ne cunoaştem, dacă ar fi fost un om de caracter, un om care să raţioneze puţin. Mi-am amintit de vorbele bătrînului; Lestat, un elev inteligent, un iubitor al cărţilor care fuseseră arse. Eu nu-l cunoşteam decît pe acel Lestat care îşi bătea joc de biblioteca mea, spunînd că era o grămadă de praf, care îmi ridiculiza mereu lecturile şi meditaţiile.

Mi-am dat seama că acum în casă era linişte. Din cînd în cînd se auzeau scîndurile scîrţîind sub paşi şi, printre ele răzbătea o lumină foarte slabă. Îl vedeam pe Lestat pipăind zidurile de cărămidă, faţa lui dură de vampir devenind o mască schimonosită de frustrare omenească. Eram convins că trebuia să ne despărţim imediat, că trebuia să pun dacă era nevoie, chiar şi un ocean între noi. Şi mi-am dat seama că îi suportasem atîta timp datorită faptului că mă îndoiesem de mine însumi. Mă păcălisem cu gîndul că stăteam pentru bătrîn, pentru sora mea şi soţul acesteia. Dar am stat cu Lestat pentru că mă temeam că nu cunosc secretele esenţiale ale unui vampir, pe care nu le puteam descoperi singur şi, mai important, datorită faptului că el era unicul de felul meu pe care îl cunoşteam. Nu-mi spusese niciodată cum devenise vampir şi nici unde aş fi putut să mai găsesc măcar un altul ca noi. Asta mă deranja foarte mult atunci, aşa cum mă deranjase patru ani. Îl uram şi voiam să-l părăsesc; totuşi, puteam să-l părăsesc? în timp ce toate gîndurile astea îmi treceau prin minte, Lestat îşi continua discursul: că el nu avea nevoie de mine, că nu avea de gînd să mai înghită nimic, cu atît mai puţin ameninţărilor din partea Freniere-ilor. Trebuia să fim pregătiţi în clipa în care avea să se deschidă uşa. „Nu uita!" mi-a spus el în final. „Viteză şi forţă; în astea nu ne pot întrece. Şi spaimă. Ţine minte întotdeauna: provoacă spaimă. Nu fi sentimental! Ne pui în pericol."

„Vrei să fii singur după asta?" l-am întrebat eu. Voiam s-o spună. Eu nu aveam curajul. Sau, mai degrabă, nu-mi cunoşteam propriile sentimente.

„Vreau să ajung la New Orléans!" a zis el. „Te-am prevenit doar că n-am nevoie de tine. Dar ca să ieşim de aici, avem nevoie unul de celălalt. Încă n-ai învăţat să-ţi foloseşti puterile! Nu ai un simţ înnăscut a ceea ce eşti! Foloseşte-ţi puterea de convingere cu femeia asta, dacă o să vină. Dar dacă vine însoţită, atunci fii pregătit să acţionezi în consecinţă."

„Adică?" l-am întrebat eu, pentru că niciodată nu mi se păruse mai misterios decît în clipa aceea. „Ce sînt eu?" El era vădit dezgustat şi şi-a ridicat braţele.

„Fii pregătit...", a zis el apoi, dezvelindu-şi dinţii magnifici, „să ucizi!" S-a uitat brusc la scîndurile de deasupra. „Se pregătesc de culcare, îi auzi?" După un răstimp de tăcere, timp în care Lestat s-a plimbat de colo-colo şi eu am stat să mă gîndesc la ce aveam să fac sau să-i spun lui Babette sau, şi mai profund chiar, la răspunsul la o întrebare şi mai dificilă — ce simţeam pentru Babette? — după cîtva timp, deci, am zărit o lumină pe sub uşă. Lestat era pregătit să sară la oricine ar fi apărut. Era Babette singură; a intrat cu o lampă, fără să-l vadă pe Lestat în spatele ei, ci uitîndu-se fix la mine.

Nu o mai văzusem niciodată ca atunci; părul îi era lăsat liber pentru culcare, o bogăţie de valuri negre revărsate peste capotul alb; chipul îi era încordat din cauza grijii şi a spaimei. Acest lucru făcea să fie îmbujorată şi ochii ei căprui şi mari păreau imenşi. Aşa cum ţi-am mai spus, îmi plăceau forţa şi cinstea ei, sufletul ei mare. Nu simţeam pentru ea o pasiune ca aceea pe care ai simţi-o tu. Dar o găseam mai atrăgătoare decît orice altă femeie din cele pe care le cunoscusem în viaţa de muritor. Chiar şi sub capotul acela sever, braţele şi sînii îi erau rotunde şi moi; mi se părea un suflet incitant, îmbrăcat într-o carne minunată şi misterioasă. Eu, care sînt dur, chibzuit şi devotat unui scop, m-am simţit atras de ea într-un mod irezistibil; ştiind că totul nu putea culmina decît cu moartea, i-am întors imediat spatele, întrebîndu-mă dacă, atunci cînd se uita în ochii mei, îi vedea lipsiţi de viaţă şi de suflet.

„Tu eşti cel care a mai venit la mine", a zis ea, de parcă n-ar fi fost sigură. Şi eşti proprietarul de la Pointe du Lac. Tu eşti!" Atunci mi-am dat seama că auzise povestirile îngrozitoare legate de noaptea precedentă şi că nu o puteam minţi. Mă mai arătasem ei de două ori cu scopul de a-i vorbi; nu puteam să mă ascund acum sau să-mi minimalizez înfăţişarea nefirească.

„Nu vreau să-ţi fac nici un rău", i-am spus eu. „Am nevoie doar de o trăsură şi cai... caii pe care i-am lăsat azi-noapte la păscut." Nu părea să mă fi auzit; s-a apropiat mai mult, fiind ferm hotărîtă să mă prindă în cercul de lumină.

Atunci l-am văzut pe Lestat contopindu-se cu umbra ei pe zidul de cărămidă; era nerăbdător şi periculos. „Îmi dai trăsura?" am insistat eu. Acum se uita la mine, ţinînd lampa ridicată; tocmai cînd am vrut să-mi feresc privirea, am văzut-o schimbîndu-se la faţă. Chipul îi era împietrit şi gol, de parcă sufletul ei şi-ar fi pierdut cunoştinţa. A închis ochii şi a clătinat din cap. M-am gîndit că, într-un fel, o făcusem să cadă în transă fără nici un efort din partea mea. „Ce eşti?" m-a întrebat ea în şoaptă. „Eşti diavol. Erai diavol şi atunci cînd ai venit la mine!"

„Diavol!" am zis eu. Asta m-a întristat mai mult decît aş fi crezut că era posibil. Dacă ea credea acest lucru, atunci îşi închipuia că sfatul meu nu era bun; va avea îndoieli. Era bogată şi avea o viaţă bună şi ştiam că nu trebuia să facă una ca asta. La fel ca toţi oamenii puternici, a cunoscut întotdeauna un oarecare grad de singurătate; era ca o străină marginalizată, o necredincioasă de un anume fel. Iar echilibrul în care trăia ar fi putut fi tulburat, dacă începea să-şi pună la îndoială propria bunătate. Se uita la mine cu o groază nedisimulată. Parcă din cauza groazei, uitase de situaţia precară în care se afla. În clipa aceea, Lestat, care era atras de slăbiciune ca un om însetat de apă, a apucat-o de încheietura mîinii, iar ea a ţipat şi a scăpat lampa din mînă. Flăcările au aprins uleiul vărsat şi Lestat o împingea cu spatele spre uşa deschisă. „Adu trăsura!" i-a spus el. „Adu-o imediat, împreună cu caii. Eşti într-un

pericol de moarte; nu mai vorbi de diavoli!" Eu am călcat flăcările în picioare şi m-am dus după Lestat, strigîndu-i să-i dea drumul. O ţinea de încheieturile ambelor mîini şi ea era furioasă. „O să trezeşti toată casa dacă nu-ţi ţii gura!" mi-a zis el. „Şi o s-o omor! Adu trăsura... condu-ne. Vorbeşte cu băiatul de la grajd!" i-a spus el apoi, împingînd-o afară. Mergeam încet prin curtea întunecată, eu cuprins de o tristeţe fără margini, Lestat în faţa mea, iar înaintea noastră, Babette, avansînd cu spatele, fixîndu-ne cu privirea în întuneric. Deodată s-a oprit. O lumină slabă licărea în casă, undeva la etaj. „Nu vă dau nimic!" a spus ea. Eu l-am prins de braţ pe Lestat şi i-am zis să mă lase pe mine să rezolv situaţia. „O să le spună tuturor dacă nu mă laşi să vorbesc cu ea", i-am şoptit eu.

„Atunci, stăpîneşte-te", mi-a zis el dezgustat. „Fii tare. Nu o lua cu binişorul."

„Între timp tu du-te... în grajd şi adu trăsura şi caii. Dar fără să ucizi!" Nu ştiam dacă avea să mă asculte sau nu, dar a plecat repede, iar eu m-am apropiat de Babette. Pe chipul ei se citea un amestec de furie şi hotărîre. „Piei din faţa mea, Satană," mi-a spus şi eu m-am oprit în faţa ei, mut, privind-o cu aceeaşi siguranţă cu care o făcea ea. Nu arăta că l-ar fi auzit pe Lestat în noapte. Ura ei pentru mine ardea ca un foc.

„De ce-mi spui asta?" am întrebat-o eu. „Ţi-am dat cumva un sfat rău? Ţi-am făcut vreun rău? Am venit să te ajut, să-ţi dau putere. Nu m-am gîndit decît la tine, cînd ar fi trebuit să nici nu-mi pese." Ea clătina din cap.

„Bine, dar de ce, de ce-mi vorbeşti aşa?" m-a întrebat ea. Ştiu ce-ai făcut la Pointe du Lac; ai trăit acolo ca un diavol! Sclavii spun tot felul de lucruri îngrozitoare! Toată ziua oamenii au stat pe drumul spre Pointe du Lac; şi soţul meu a fost acolo! A văzut casa distrusă şi cadavrele împrăştiate prin livezi şi pe cîmpuri. *Ce eşti?* De ce-mi vorbeşti cu atîta blîndeţe? Ce vrei de la *mine?*" Se ţinea de coloanele verandei, îndreptîndu-se cu spatele, încet, spre scară. Ceva s-a mişcat în dreptul ferestrei luminate.

„Nu pot să-ţi răspund acum la toate întrebările astea", i-am spus eu. „Crede-mă cînd îţi spun că am venit la tine doar ca să-ţi fac bine. Şi nu ţi-aş fi făcut griji şi necazuri azi-noapte, dacă aş fi avut de ales!"

Vampirul tăcu.

Băiatul stătea aplecat înainte, cu ochii larg deschişi. Vampirul era împietrit, privind în gol, pierdut în gînduri şi amintiri. Băiatul îşi coborî brusc privirea, parcă în semn de respect. Apoi se uită din nou la vampir şi după aceea, iarăşi în altă parte, propriul chip părînd la fel de întristat ca al vampirului; dădu să spună ceva, dar se răzgîndi.

Vampirul îl studie, făcîndu-l să se fîstîcească şi să-şi ferească din nou privirea, neliniştit. După aceea, însă îşi înălţă capul şi se uită în ochii lui. Înghiţi în sec, dar continuă să-i susţină privirea.

— Asta vrei? întrebă vampirul în şoaptă. Asta voiai să auzi?

Îşi împinse scaunul în spate fără zgomot şi se duse la fereastră. Băiatul rămase ca trăznit, uitîndu-se la umerii lui laţi şi la pelerina lungă. Vampirul întoarse uşor capul.

— Nu-mi răspunzi. Nu-ţi ofer ceea ce vrei, nu? Voiai un interviu. Ceva care să poată fi transmis la radio.

— N-are importanţă. Arunc casetele dacă vrei! spuse băiatul, ridicîndu-se. Nu pot spune că înţeleg tot ce-mi spui. Dacă aş face-o, ţi-ai da seama că mint..Deci, cum aş putea să te rog să continui, decît spunînd că ceea ce înţeleg... ceea ce înţeleg nu seamănă cu nimic din ce am înţeles vreodată.

Făcu un pas spre vampir. Acesta părea să privească în jos spre Divisadero Street. Apoi întoarse încet capul, se uită la băiat şi zîmbi. Chipul îi era senin, aproape afectuos. Şi, deodată, băiatul se simţi stînjenit. Îşi vîrî mîinile în buzunare şi se întoarse la masă. Apoi se uită şovăitor la vampir şi spuse:

— Vrei să continui... te rog?

Vampirul se întoarse cu braţele încrucişate şi se rezemă de fereastră.

— De ce? întrebă el.

Băiatul nu ştia ce să mai spună.

— Pentru că aş vrea să aud, zise el ridicînd din umeri. Pentru că aş vrea să ştiu ce s-a mai întîmplat.

— Bine, spuse vampirul, avînd pe buze acelaşi zîmbet.

Se întoarse la locul lui şi, aşezîndu-se, întoarse puţin casetofonul, spunînd:

— Minunată invenţie... dar, dă-mi voie să continui. Trebuie să înţelegi că ceea ce simţeam atunci pentru Babette era o dorinţă de comunicare, mai puternică decît orice altă dorinţă... În afară de dorinţa fizică de... sînge. Aceasta era atît de puternică, încît mă făcea să simt profunzimea capacităţii mele de a îndura singurătatea. Cînd îi vorbisem mai înainte, fusese o comunicare scurtă dar directă, la fel de simplă şi satisfăcătoare ca atunci cînd iei pe cineva de mînă. Cînd i-o strîngi. Cînd îi dai încetul cu încetul drumul. Toate acestea într-un moment de mare nevoie şi tristeţe. Acum, însă, eram potrivnici. Pentru Babette, eu eram un monstru; găseam acest lucru oribil şi aş fi dat orice să-i alung acel sentiment. I-am spus că sfatul pe care i-l dădusem fusese bun şi că nici un instrument al diavolului n-ar fi putut să facă bine, chiar dacă ar fi vrut.

„Ştiu!" mi-a spus ea, dar prin aceasta, spunea de fapt că nu putea să aibă mai multă încredere în mine decît în diavolul însuşi. M-am apropiat de ea şi s-a dat înapoi. Am ridicat braţul şi s-a înfiorat, încleştîndu-şi mîna pe balustradă. „Bine, atunci", am zis eu exasperat. „De ce m-ai apărat azi-noapte? De ce ai venit singură?" Pe chipul ei am văzut şiretenie. Avea un motiv, dar în nici un caz nu voia să mi-l spună. Îi era imposibil să-mi vorbească liber, deschis, să-mi ofere comunicarea pe care o doream. Mă simţeam sfîrşit, uitîndu-mă la ea. Era deja tîrziu şi auzeam cum Lestat se furişase în pivniţa de vinuri, de unde luase sicriele; simţeam nevoia să plec şi alte nevoi, de asemenea... de a ucide şi de a bea. Dar nu asta mă obosea, ci altceva, mult mai rău. Era ca şi cum noaptea aceea ar fi fost numai una dintr-o mie, o lume fără sfîrşit, o noapte şerpuind în alta şi formînd un arc uriaş al cărui capăt nu-l vedeam, o noapte în care hoinăream singur sub stelele reci şi indiferente. Cred că i-am întors spatele şi mi-am acoperit ochii cu mîna. Mă simţeam deodată deprimat şi obosit. Cred că am scos, fără să vreau, vreun sunet şi atunci, în acel vast şi pustiu peisaj al nopţii în care eu stăteam singur şi Babette era numai o iluzie, am întrezărit deodată o posibilitate la care nu mă gîndisem înainte, o posibilitate de care fugisem, sedus cum eram de lume, copleşit de simţurile caracteristice unui vampir, îndrăgostit de culoare, formă, sunet, cîntec, moliciune şi variaţii infinite. Babette se mişca, dar nu observam. Scotea ceva din buzunar; inelul ei mare cu cheile casei zornăia acolo. Ea urca treptele. Las-o să plece, îmi spuneam eu. „Creatură a diavolului!" am şoptit eu. „Piei de lîngă mine, Satană", am repetat şi m-am uitat la ea. Încremenise pe trepte, cu ochi mari, bănuitori. Luase lampa de pe perete şi o ţinea în mînă, uitîndu-se fix la mine, strîngînd-o ca pe o pungă de valoare. „Crezi că vin de la diavol?" am întrebat-o eu.

Ea şi-a petrecut repede degetele mîinii stîngi pe după mînerul lămpii şi, cu mîna dreaptă, şi-a făcut semnul crucii, rostind nişte cuvinte latineşti pe care abia le auzeam; s-a albit la faţă şi a ridicat din sprîncene cînd a văzut că acest lucru nu schimbase nimic. „Te aşteptai să mă prefac într-un nor de fum?" am întrebat-o eu. M-am apropiat şi mai mult, căci datorită gîndurilor, căpătasem putere de detaşare. „Şi unde să mă fi dus, în iad, de unde am venit? La diavol, care m-a trimis?" Mă aflam la picioarele scării. „Dacă ţi-aş spune că nu ştiu nimic despre diavol? Dacă ţi-aş spune că nu ştiu nici măcar dacă există?" Pe diavol îl văzusem în gîndurile mele; la diavol mă gîndeam în clipa aceea. I-am întors spatele. Nu mă auzea ca tine acum. Nu asculta. M-am uitat la stele. Ştiam că Lestat era pregătit. Parcă ar fi fost acolo cu trăsura de ani de zile; şi ea stătea pe trepte de ani de zile. Aveam senzaţia ciudată că fratele

meu se afla acolo de ani întregi şi că-mi vorbea cu un glas scăzut şi agitat, iar ceea ce-mi spunea era extrem de important, numai că îmi trecea pe lîngă urechi la fel de repede cum era rostit, ca fuga unor şobolani pe grinzile unei case imense. S-a auzit un scăpărat şi am văzut brusc o lumină. „Nu ştiu dacă vin de la diavol sau nu! Nu ştiu ce sînt!" i-am strigat eu lui Babette, propria mea voce asurzindu-mă. „Va trebui să trăiesc pînă la sfîrşitul lumii şi nici măcar nu ştiu ce sînt!" Dar lumina a izbucnit deodată în faţa mea; era lampa pe care ea o aprinsese cu un chibrit şi pe care o ţinea acum în aşa fel încît să nu-i văd chipul. O clipă n-am văzut nimic decît lumina şi apoi lampa m-a izbit cu putere în piept, sticla s-a spart pe cărămizi şi flăcările jucau la picioarele mele, în faţa mea. Lestat striga din întuneric: „Stinge-l, stinge-l, idiotule. O să te distrugă!" în orbirea mea am simţit ceva aruncat asupră-mi. Era haina lui Lestat. Mă prăbuşisem neputincios lîngă coloană, neputincios atît din pricina focului şi a loviturii, cît şi din cea a realizării faptului că Babette a vrut să mă distrugă, şi din cea a realizării faptului că nu ştiam ce sînt.

Toate acestea s-au întîmplat în cîteva secunde. Focul fusese stins şi eu am îngenuncheat în întuneric cu mîinile pe cărămizi. Sus, în capătul scării, Lestat o prinsese pe Babette din nou. M-am aruncat asupra lui, luîndu-l de ceafă şi trăgîndu-l înapoi. S-a întors spre mine furios şi m-a lovit cu piciorul, dar m-am agăţat de el şi l-am tras în jos pe trepte. Babette era îngrozită. I-am văzut silueta întunecată conturîndu-se pe cer şi licărirea ochilor. „Haide odată!" a zis Lestat ridicîndu-se. Babette şi-a dus mîna la gît. Ochii mei răniţi se chinuiau să o vadă. Gîtul îi sîngera. „Nu uita!" i-am spus eu. „Aş fi putut să te ucid! Sau să-l las pe el s-o facă! Dar n-am făcut-o. Ai spus că sînt diavol. Te înşeli."

— Deci l-ai oprit pe Lestat exact la timp, spuse băiatul.

— Da. Lestat putea ucide şi bea fulgerător. Dar nu-i salvasem decît viaţa fizică lui Babette. Asta aveam s-o aflu mai tîrziu. Într-o oră şi jumătate, eu şi Lestat ne aflam la New Orléans; caii erau aproape morţi din cauza oboselii şi trăsura oprită pe o stradă laterală, la un cvartal distanţă de un nou hotel spaniol. Lestat a luat un bătrîn de braţ şi i-a pus cincizeci de dolari în mînă. „Fă-ne rost de un apartament", i-a spus el, „şi adu-ne nişte şampanie. Spune că e pentru doi domni şi plăteşte în avans. Cînd te-ntorci, o să-ţi mai dau cincizeci de dolari. O să fiu cu ochii pe tine, fii convins." Ochii lui sclipitori îl ţineau pe bătrîn în mrejele lor. Ştiam că avea să-l ucidă imediat ce se întorcea cu cheile şi asta a şi făcut. Am stat în trăsură, uitîndu-mă obosit la omul acela care era din ce în ce mai vlăguit pînă cînd, în cele din urmă, a murit, trupul prăbuşindu-i-se ca un sac cu pietre în dreptul unei uşi, cînd Lestat i-a dat drumul. „Noapte bună, dulce prinţ", a zis Lestat, „şi uite-ţi cei cincizeci de dolari." I-a vîrît banii în buzunar de parcă ar fi fost o glumă excelentă.

După aceea ne-am strecurat pe uşa din curte a hotelului şi am urcat în salonul luxos al apartamentului. Şampania sclipea într-o frapieră rece. Două pahare se aflau pe o tavă de argint. Ştiam că Lestat avea să umple unul din ele, pentru ca apoi să stea uitîndu-se la acea culoare gălbuie. Iar eu, ca un om în transă, m-am aşezat pe canapea, privindu-l ca şi cum nimic din ce-ar fi făcut n-ar fi avut vreo importanţă. Trebuie să-l părăsesc sau să mor, mi-am spus eu. Mă gîndeam că ar fi fost plăcut să mor. Da, să mor. Înainte voiam să mor. Acum doream să mor. Vedeam asta cu o claritate atît de dulce, cu un calm extraordinar.

„Eşti morbid!" mi-a spus Lestat deodată. „E aproape ziuă." A tras perdeaua de dantelă şi am văzut acoperişurile sub cerul de un albastru închis, iar deasupra, marea constelaţie Orion. „Du-te şi ucide!" mi-a zis Lestat, ridicînd geamul. A sărit pervazul şi l-am auzit aterizînd uşor pe acoperişul de lîngă hotel. Se ducea după sicrie, sau după unul din ele, cel puţin. Setea creştea în mine ca o febră, aşa că l-am urmat. Dorinţa mea de a muri era constantă, ca un gînd pur, golit de orice emoţie. Totuşi, simţeam nevoia să mă hrănesc. Ţi-am spus că nu ucideam oameni. Am pornit pe acoperiş în căutarea şobolanilor.

— Dar de ce... ai spus că Lestat n-ar fi trebuit să te facă să *începi* cu oameni? Ai vrut să spui... vrei să spui că, pentru tine, era o alegere estetică, nu morală?

— Dacă m-ai fi întrebat atunci, ţi-aş fi spus că era ceva estetic, că doream să înţeleg moartea pe etape. Că moartea unui animal îmi producea o asemenea plăcere şi o astfel de trăire, încît abia începusem să o înţeleg şi doream să păstrez experienţa morţii umane pentru gîndirea mea matură. Dar era ceva moral. Pentru că toate deciziile estetice sînt, în realitate, morale.

— Nu înţeleg, spuse băiatul. Credeam că deciziile estetice pot fi complet imorale. Cum rămîne cu clişeul artistului care îşi părăseşte soţia şi copiii ca să poată picta? Sau cu Nero, care cînta la harpă în timp ce Roma ardea?

— Ambele au fost decizii morale. În concepţia artistului, ambele au servit unui scop superior. Conflictul e între morala artistului şi cea a societăţii, nu între estetică şi moralitate. Dar, adesea, acest lucru nu e înţeles; în asta constă pierderea, tragedia. Un artist care fură tablouri dintr-un magazin, de exemplu, îşi închipuie că a luat o hotărîre inevitabilă, dar imorală şi se vede căzînd în dizgraţie; urmează disperarea şi iresponsabilitatea meschină, de parcă moralitatea ar fi o lume mare din sticlă, care poate fi complet sfărîmată printr-un singur gest. Dar nu asta mă preocupa cel mai mult atunci. Pe vremea aceea nu ştiam aceste lucruri. Credeam că ucid animale numai din motive estetice şi mă eschivam de la a răspunde marii întrebări morale dacă, prin firea mea, eram sau nu blestemat.

Pentru că, vezi tu, chiar dacă Lestat nu-mi spusese nimic despre diavoli sau iad, credeam că sînt blestemat în clipa în care m-am dus la el, exact cum trebuie să fi gîndit Iuda cînd şi-a pus laţul de gît. Înţelegi?

Băiatul nu spuse nimic. Dădu să vorbească, dar nu o făcu. Roşeaţa îi pătă obrajii o clipă.

— Erai? întrebă el în şoaptă.

Vampirul rămase nemişcat şi un zîmbet stins îi jucă pe buze ca lumina. Băiatul îl privea acum ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Poate..., spuse vampirul îndreptîndu-se şi aşezîndu-se picior peste picior... ar trebui să luăm lucrurile pe rînd. Poate ar fi mai bine să-mi continui povestirea.

— Da, te rog... zise băiatul.

— Eram agitat în noaptea aceea, aşa cum ţi-am spus. Mă eschivasem de la a răspunde la acea întrebare ca vampir şi acum mă copleşea, iar în acea stare, nu aveam nici un chef să trăiesc. Ei bine, asta a dat naştere în mine, la fel ca în cazul oamenilor, unei dorinţe de ceva care să-mi satisfacă cel puţin necesitatea fizică. Cred că am folosit asta ca scuză. Ţi-am spus ce înseamnă uciderea pentru vampiri; deci poţi să-ţi închipui care e deosebirea dintre un şobolan şi un om. Am coborît în stradă după Lestat şi am parcurs o distanţă de cîteva cvartale. Pe atunci, străzile erau noroioase, iar cvartalele, insule deasupra rigolelor, întregul oraş fiind extrem de întunecat în comparaţie cu ziua de azi. Luminile erau ca nişte faruri pe o mare neagră ca smoala. Deşi zorii se apropiau, numai ferestrele de fronton şi verandele înalte se desluşeau în beznă, iar pentru un muritor, străzile înguste găsite de mine erau extrem de întunecate. Sînt blestemat? Vin din partea diavolului? Firea mea e cea a unui diavol? mă întrebam iar şi iar. Dacă da, atunci de ce mă revolt împotriva acestui lucru, de ce tremur cînd Babette aruncă în mine cu lampa aprinsă, de ce sînt scîrbit cînd ucide Lestat? Ce am devenit cînd m-am transformat în vampir? Încotro să apuc? Şi, în tot acest timp, datorită faptului că dorinţa de moarte m-a făcut să-mi neglijez setea, aceasta a devenit şi mai puternică, venele devenind adevărate şuvoaie de durere în carnea mea; tîmplele îmi zvîcneau; pînă la urmă, n-am mai suportat. Sfîşiat de dorinţa de a nu face nimic — de a muri de foame, de a mă chinui cu gîndurile, pe de o parte şi decis să ucid, pe de alta — mă aflam pe o stradă pustie, cînd am auzit un copil plîngînd.

Era undeva înăuntru. M-am furişat pe lîngă ziduri, încercînd în obişnuita mea

detaşare să înţeleg natura acelui plînset. Era un plîns de fată obosită, îndurerată şi îngrozitor de singură. Plîngea de mult timp, aşa că, în curînd, avea să se oprească din pricina oboselii. Mi-am strecurat mîna pe sub oblonul greu din lemn şi am tras pînă s-a desfăcut închizătoarea. Stătea în încăperea aceea întunecoasă, lîngă o femeie moartă de cîteva zile. Camera era plină de cufere şi pachete, de parcă un număr de oameni s-ar fi pregătit de plecare; dar mama zăcea pe jumătate îmbrăcată, cu trupul deja în descompunere şi nu mai era nimeni acolo în afară de copil. Au trecut cîteva clipe pînă m-a văzut şi atunci a început să-mi spună că trebuia să fac ceva să-i ajut mama. Avea cel mult cinci ani şi era foarte slabă, cu faţa pătată de murdărie şi lacrimi. M-a implorat să le ajut. Mi-a spus că trebuiau să se îmbarce pe un vapor înainte să vină molima; tatăl ei le aştepta. A început apoi să-şi zgîlţîie mama şi să plîngă în cel mai jalnic şi disperat mod; după aceea s-a uitat din nou la mine şi a izbucnit în plîns.

Trebuie să înţelegi că ardeam de dorinţa fizică de a bea. N-aş mai fi rezistat încă o zi fără să mă hrănesc. Dar existau cîteva alternative: şobolanii se găseau din belşug pe străzi, iar undeva în apropiere, se auzea un cîine urlînd. Aş fi putut să fug din cameră, dacă aş fi vrut, să mă hrănesc şi să mă întorc foarte repede. Dar întrebarea nu-mi dădea pace: Sînt blestemat? Dacă da, atunci de ce simt atîta milă faţă de ea, faţă de acel chip supt? De ce doresc să-i ating braţele mici şi moi, să o ţin pe genunchi aşa cum o şi fac, să o simt culcîndu-şi capul pe pieptul meu, cînd îi ating uşor părul mătăsos? De ce fac asta? Dacă sînt blestemat, trebuie să vreau s-o ucid, trebuie să vreau să fac din ea hrană pentru o existenţă blestemată, pentru că, fiind blestemat, trebuie s-o urăsc.

Şi, în timp ce astfel de gînduri îmi treceau prin minte, am văzut chipul lui Babette schimonosit de ură, cînd ţinuse lampa ca să o aprindă, l-am văzut pe Lestat în minte şi l-am urît şi m-am simţit, da, blestemat şi acela era iadul, aşa că, în clipa aceea, m-am aplecat şi mi-am înfipt dinţii în gîtul ei moale şi mic şi, auzindu-i ţipătul slab, i-am şoptit, chiar cînd simţeam sîngele fierbinte pe buze: „Nu durează decît o clipă şi pe urmă n-o să te mai doară." Dar ea era legată de mine şi, în curînd, n-am mai fost în stare să spun nimic. De patru ani nu mai gustasem un om şi acum auzeam acel ritm teribil al inimii, şi ce inimă — nu de bărbat sau de animal, ci rapidă şi tenace de copil, bătînd din ce în ce mai tare, refuzînd să moară, bătînd ca un pumn micuţ într-o uşă, strigînd: „N-o să mor, n-o să mor, nu pot să mor, nu pot să mor...". Cred că m-am ridicat în picioare, tot legat de ea, inima ei trăgînd-o pe a mea mai repede, fără speranţă să înceteze, sîngele proaspăt curgînd prea iute pentru mine; camera se învîrtea şi, fără să vreau, m-am uitat peste capul ei plecat, şi peste gura ei deshisă, la chipul mamei ei în întuneric; de sub pleoapele întredeschise, ochii ei mă fixau licărind de parcă ar fi fost vii! Am azvîrlit fetiţa, care a căzut ca o păpuşă dezarticulată. Luîndu-mi ochii îngrozit de la mamă şi dînd să fug, am zărit o siluetă familiară în dreptul ferestrei. Era Lestat, care s-a dat înapoi rîzînd şi a început să danseze în strada noroioasă. „Louis, Louis", mă tachina el, aţintind spre mine un deget lung şi slab cît osul, da parcă ar fi vrut să spună că mă surprinsese în flagrant delict. După aceea a sărit pervazul, dîndu-mă la o parte şi a luat cadavrul femeii urît mirositor din pat, începînd să danseze cu ea.

— Dumnezeule mare! şopti băiatul.

— Da, şi mie îmi venea să spun acelaşi lucru, zise vampirul. S-a împiedicat de copil în timp ce o învîrtea pe mamă în cercuri largi, cîntînd în acelaşi timp, părul ei încîlcit i-a căzut pe ochi, capul i-a ţîşnit brusc pe spate şi un lichid negru a început să-i curgă din gură. A aruncat-o.

Eu am sărit pe geam şi am luat-o la fugă pe stradă, iar el alerga după mine. „Ti-e frică? Fetiţa trăieşte, Louis, ai lăsat-o respirînd. Să mă întorc s-o fac vampir? Am putea s-o folosim, Louis, şi gîndeşte-te la toate rochiţele frumoase pe care am putea să i le cumpărăm. Louis, aşteaptă, Louis, mă întorc dacă vrei ". Aşa a alergat după mine tot

drumul pînă la hotel, pe acoperişuri, unde speram să-l pierd, pînă cînd am sărit geamul înapoi în salon, închizîndu-l furios. S-a izbit în el, cu braţele întinse, ca o pasăre care încearcă să treacă prin geam şi a început să-l zgîlţîie. Îmi ieşisem cu totul din minţi. M-am învîrtit prin cameră căutînd o modalitate să-l omor. Mi-l închipuiam calcinat pe acoperişul de alături. Pînă la urmă, furia m-a orbit de tot, aşa încît, cînd a spart geamul, ne-am bătut aşa cum nu ne mai bătuserăm niciodată. Iadul m-a făcut să mă opresc, gîndul la iad, la noi doi ca două suflete în iad care se luptau cuprinse de ură. Mi-am pierdut încrederea, hotărîrea, forţa. Atunci m-am trezit la podea şi el, deasupra mea, mă privea cu ochii reci, deşi pieptul îi tresaltă. „Eşti un prost, Louis", mi-a zis cu o voce calmă. Era atît de calm, încît m-a readus la realitatea. „Răsare soarele", a spus el apoi şi pieptul continua să-i tresalte din cauza luptei, iar ochii i se îngustaseră cînd îşi aruncă privirea pe fereastră. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Lupta îl potolise; sau altceva o făcuse. „Intră în sicriu", mi-a spus el atunci, fără cea mai mică urmă de furie. „Dar mîine seară... o să stăm de vorbă." Eram destul de ameţit. Lestat să stea de vorbă! Nu-mi venea să cred. Niciodată nu stătusem de vorbă cu adevărat. Cred că ţi-am descris cu precizie certurile noastre, momentele de furie.

— Voia cu disperare banii şi casele tale, spuse băiatul. Sau poate se temea la fel de mult ca şi tine să rămînă singur?

— La lucrurile astea m-am gîndit şi eu. Mi-a trecut prin cap chiar că Lestat avea de gînd să mă omoare, într-un mod pe care nu-l cunoşteam. Pe atunci nu ştiam de ce mă trezeam în fiecare seară cînd mă trezeam, dacă era ceva automat cînd somnul acela al morţii mă părăsea şi de ce, uneori, acest lucru se întîmpla mai devreme decît alteori. Era unul din lucrurile pe care Lestat nu voia să mi le explice. Şi, adesea, el se trezea înaintea mea. Îmi era superior în toate, aşa cum ţi-am mai spus. În dimineaţa aceea am închis sicriul cu un fel de disperare.

Ar trebui să-ţi explic acum, totuşi, că închiderea sicriului e întotdeauna tulburătoare. E ca şi cum ţi s-ar face o anestezie pe masa de operaţie. Pînă şi o greşeală întîmplătoare din partea unui intrus ar putea să însemne moarte.

— Dar cum ar fi putut să te omoare? N-ar fi putut să te expună luminii, pentru că n-ar fi rezistat el însuşi.

— E adevărat, dar trezindu-se înaintea mea, ar fi putut să bată capacul în cuie. Sau să dea foc sicriului. Principalul era că nu ştiam ce ar fi putut să facă, ce-ar fi putut să ştie şi eu nu. Dar atunci nu era nimic de făcut şi, datorită gîndurilor legate de femeia şi fetiţa moarte şi datorită soarelui care răsărea, nu mai aveam putere să mă cert cu el, aşa că m-am culcat şi am avut nişte vise îngrozitoare.

— Visezi! spuse băiatul.

— Adesea, zise vampirul. Dar, uneori, îmi doresc să nu fi spus aşa. Pentru că, niciodată, ca muritor, n-am avut astfel de vise, atît de lungi şi de limpezi; şi nici asemenea coşmaruri încîlcite. La început, visele acestea mă absorbeau atît de mult, încît mă luptam din răsputeri să mă trezesc şi mă gîndeam la ele jumătate din noapte; ameţit de ele, adesea, căutam să le pricep. În multe privinţe, erau la fel de evazive ca cele ale muritorilor. De exemplu, l-am visat pe fratele meu, care era lîngă mine într-un stadiu între viaţă şi moarte, şi-mi cerea ajutorul. Adesea o visam pe Babette şi, tot adesea — aproape întotdeauna apărea în visele mele un pustiu imens, acel pustiu al nopţii pe care îl văzusem cînd fusesem blestemat de Babette, cum ţi-am spus. Era ca şi cum toate siluetele ar fi mers şi ar fi vorbit în căminul pustiit al sufletului meu blestemat. Nu-mi amintesc ce-am visat în ziua aceea, poate pentru că-mi aduc aminte prea bine ce am discutat cu Lestat seara următoare. Văd că aştepţi cu nerăbdare să afli.

Păi, aşa cum ţi-am mai spus, Lestat m-a uluit cu noul lui calm, cu atenţia lui. Dar cînd m-am trezit în seara aceea, nu mai era la fel, nu la început. În salon erau femei. Cîteva lumînări erau împrăştiate pe măsuţă şi pe bufetul sculptat, iar Lestat o ţinea pe după umeri pe una din femei şi o săruta. Ea era foarte beată şi foarte frumoasă, o

păpuşă de femeie ameţită, al cărei păr cădea uşor pe umerii goi şi pe sînii parţial dezveliţi. Cealaltă femeie stătea la masă bînd dintr-un pahar de vin. Am văzut că mîncaseră toţi trei (Lestat prefăcîndu-se... ai fi surprins dacă ai auzi că oamenii nu observă că un vampir doar se preface că mănîncă), şi femeia de la masă era plictisită. Toate acestea m-au făcut să mă neliniştesc. Nu ştiam ce avea de gînd Lestat. Dacă intram în cameră, femeia şi-ar fi îndreptat atenţia asupra mea. Şi nu-mi puteam închipui ce s-ar mai fi întîmplat după aceea, doar că Lestat intenţiona să le ucidem pe amîndouă. Cea de pe canapea, de lîngă el, îl tachina deja în legătură cu sărutările lui, cu răceala şi lipsa dorinţei faţă de ea. Iar femeia de la masă urmărea totul cu nişte ochi negri, migdalaţi, care păreau plini de satisfacţie; cînd Lestat s-a ridicat şi s-a dus lîngă ea, atingîndu-i braţele goale, s-a înveselit. Aplecîndu-se să o sărute, m-a zărit prin deschizătura uşii. M-a fixat o clipă, după care a continuat să discute cu femeile. S-a aplecat şi a suflat în cîteva lumînări de pe masă. „E prea întuneric", a zis femeia de pe canapea. „Lasă-ne în pace", a spus cealaltă. Lestat s-a aşezat şi i-a făcut semn să se aşeze la el în braţe. Iar ea a făcut-o, petrecîndu-şi braţul stîng pe după gîtul lui şi, cu mîna dreaptă, dîndu-i pe spate părul blond. „Ai o piele rece ca gheaţa", a spus ea, înfiorîndu-se uşor. „Nu întotdeauna", a zis Lestat şi şi-a ascuns faţa în gîtul ei. Urmăream totul fascinat. Lestat era foarte deştept şi crud, dar nu mi-am dat seama cît de deştept era decît atunci, cînd l-am văzut înfigîndu-şi dinţii în carnea ei, apăsîndu-i gîtul cu degetul mare şi strîngînd-o cu celălalt braţ atît de tare, încît a băut pe săturate fără ca cealaltă să-şi dea seama de ceva. „Prietena ta nu rezistă vinului", a zis el ridicîndu-se de pe scaun şi lăsînd-o pe femeia fără cunoştinţă acolo, cu braţele încrucişate sub obraz pe masă. „E o proastă", a spus cealaltă, care se dusese la fereastră şi privea luminile. Pe atunci, New Orléans era un oraş cu clădiri joase, cum probabil că ştii. Şi, în asemenea nopţi senine ca aceea, felinarele de pe străzi se vedeau foarte frumos de la ferestrele înalte ale noului hotel spaniol; şi stelele păreau foarte aproape pe atunci deasupra acelor lumini slabe, aşa cum par cînd te afli pe mare. „Pot să-ţi încălzesc pielea aia rece mai bine decît ea." S-a întors spre Lestat şi trebuie să mărturisesc că am răsuflat uşurat, dîndu-mi seama că el avea să se ocupe şi de ea. Dar el nu se gîndea la ceva atît de simplu. „Crezi?" a întrebat-o el, luînd-o de mînă, iar ea a exclamat: „Eşti cald."

— Sîngele îl încălzise, spuse băiatul.

— Da, zise vampirul. După ce ucide, un vampir e la fel de cald ca tine acum.

După aceea, se uită la băiat şi zîmbi.

— Deci, cum îţi spuneam... Lestat îi ţinea mîna într-a lui, zicîndu-i că cealaltă îl încălzise. Chipul îi era îmbujorat, bineînţeles, foarte schimbat. A tras-o mai aproape şi ea l-a sărutat. Remarcînd printre hohotele de rîs că era un adevărat cuptor de pasiune. „Ah, dar preţul e foarte mare", i-a zis el, prefăcîndu-se trist. „Drăguţa ta prietenă..." A ridicat din umeri. „Am epuizat-o." S-a dat înapoi, ca pentru a o invita să se apropie de masă. Şi ea a făcut-o, arborînd un aer de superioritate. S-a aplecat să se uite la prietena ei, dar şi-a pierdut interesul — pînă cînd a văzut ceva. Era un şervet pe care căzuseră ultimele picături de sînge din rana de la gît. L-a luat, chinuindu-se, să-l vadă în întuneric. „Lasă-ţi părul pe spate", a zis Lestat încet şi ea a aruncat şervetul indiferentă, desfăcîndu-şi părul, aşa încît acesta i s-a revărsat blond şi ondulat pe spate. „Moale", a zis el, „atît de moale. Mi te închipui aşa, întinsă într-un pat din satin." „Ce lucruri mai spui şi tu!" a zis ea şi i-a întors spatele în joacă. „Ştii ce fel de pat?" a întrebat-o el, iar ea a rîs şi a spus că al *lui,* îşi închipuia. S-a uitat în spate în timp ce el înainta şi, fără să-şi ia măcar o dată ochii de la ea, a împins uşor trupul prietenei ei aşa încît acesta a căzut de pe scaun, rămînînd pe podea cu ochii fixaţi în gol. Femeia a rămas cu gura căscată şi s-a depărtat repede de cadavru, fiind gata să răstoarne o măsuţă. Lumînarea a căzut şi s-a stins. „Stinge lumina... stinge lumina", a zis Lestat încet şi apoi a prins-o în braţe ca pe o molie care se zbătea, înfigîndu-şi dinţii în ea.

— La ce te gîndeai în timp ce priveai? îl întrebă băiatul. Ai vrut să-l opreşti aşa cum ai vrut să-l împiedici să-l omoare pe Freniere?

— Nu, spuse vampirul. N-aş fi putut să-l opresc. Şi trebuie să înţelegi că ştiam că ucide oameni în fiecare noapte. Animalele nu-i dădeau nici o satisfacţie. La acestea apela doar cînd toate celelalte încercări eşuau, dar niciodată nu le prefera. Dacă am simţit vreun pic de milă pentru femeile acelea, era ascunsă adînc în propria-mi tulburare. Încă mai simţeam în piept bătăile inimii legate de dubla mea natură. Eram furios că Lestat înscenase totul pentru mine, aşteptînd să mă trezesc ca să le ucidă pe cele două femei şi m-am întrebat din nou dacă aş fi putut să mă desprind de el, simţind ura şi propria mea slăbiciune mai mult ca oricînd. Între timp, el le-a aşezat frumoasele cadavre la masă şi s-a apucat să aprindă toate lumînările, pînă cînd încăperea era luminată ca pentru o nuntă. „Intră, Louis", a spus el. „Ţi-aş fi adus o parteneră, dar ştiu că-ţi place să ţi le alegi singur. Păcat că Mademoiselle Frénière preferă să azvîrle cu lămpi aprinse. Asta face ca petrecerea să lîncezească, nu crezi? Mai ales cînd te afli într-un hotel." A aşezat-o pe fata cea blondă în aşa fel încît capul să-i cadă într-o parte, pe damascul în care era îmbrăcată speteaza scaunului, iar cea cu părul mai închis la culoare stătea cu bărbia lipită de piept, chiar deasupra sînilor; aceasta se albise şi trăsăturile chipului ei păreau deja rigide, de parcă ar fi făcut parte dintre acele femei a căror frumuseţe e creată de focul personalităţii. Dar cealaltă părea să doarmă şi nici măcar nu eram sigur că murise. Lestat făcuse două răni, una pe gît şi una deasupra sînului stîng şi sîngele curgea încă din amîndouă. Apoi i-a ridicat încheietura mîinii şi, după ce i-a tăiat-o cu un cuţit, a umplut două pahare şi m-a invitat să iau loc.

„O să te părăsesc", i-am zis eu imediat. „Voiam să-ţi spun asta."

„Bănuiam", a răspuns el, rezemîndu-se de spetează, „şi mai bănuiam, de asemenea, că o să faci un anunţ pompos, că o să-mi spui ce monstru, ce criminal vulgar sînt."

„Nu te judec în nici un fel. Nu mă interesezi, în prezent nu mă interesează decît propria mea fire şi am ajuns să cred că nu e cazul să mă aştept să-mi spui adevărul în legătură cu asta. Tu foloseşti cunoştinţele pentru puterea personală", i-am spus eu şi bănuiesc că, aşa cum fac mulţi oameni cînd spun astfel de lucruri, nu mă uitam la el, ci îmi ascultam propriile cuvinte. Dar apoi i-am văzut chipul din nou ca atunci cînd spusese că aveam să stăm de vorbă. Mă *asculta.* Deodată n-am mai ştiut ce să spun. Simţeam distanţa dintre noi la fel de dureros ca întotdeauna. „De ce ai devenit vampir?" l-am întrebat eu brusc. „Şi de ce vampirul care eşti? Răzbunător şi bucuros să iei vieţile oamenilor, chiar şi atunci cînd nu ai nevoie. Fata asta... de ce ai omorît-o cînd una ar fi fost de ajuns? Şi de ce ai înspăimîntat-o atît, înainte s-o ucizi? Şi de ce ai aşezat-o în acea poziţie grotescă, de parcă ai ispiti zeii să te lovească pentru blasfemia ta?" Toate acestea le asculta fără să spună nimic şi, în timpul pauzei care a urmat, m-am simţit din nou încurcat. Ochii lui Lestat erau mari şi gînditori; îi mai văzusem astfel, dar nu-mi aminteam cînd, cu siguranţă nu cînd vorbise cu mine.

„Ce crezi că e un vampir?" m-a întrebat cu un glas sincer.

„Nu pretind că aş şti. Tu pretinzi asta. Ce este?" l-am întrebat, dar el n-a răspuns nimic, ca şi cum ar fi simţit lipsa de sinceritate, sfidarea. Mă privea nemişcat, iar eu am spus: „Ştiu că, după ce o să te părăsesc, o să încerc să aflu. O să călătoresc prin toată lumea, dacă va fi nevoie, ca să găsesc alţi vampiri. Ştiu că trebuie să existe; nu-mi dau seama de ce n-ar exista în număr mare. Şi sînt convins că voi găsi vampiri care vor avea mai multe în comun cu mine decît avem noi doi. Vampiri care înţeleg cunoaşterea la fel ca mine şi care şi-au folosit natura superioară de vampiri ca să afle secrete la care tu nici măcar nu visezi. Dacă nu mi-ai spus tot, o să aflu singur sau de la ei cînd o să-i găsesc."

A clătinat din cap. „Louis!" a spus. „Tu eşti îndrăgostit de natura ta umană! Cauţi fantome ale propriului tău eu. Freniere, sora lui... astea sînt imagini a ceea ce ai fost

şi încă tînjeşti să mai fii. În idila ta cu viaţa de muritor, eşti mort pentru natura ta de vampir!"

Am obiectat imediat. „Natura de vampir a fost cea mai mare aventură a vieţii mele; tot ce s-a întîmplat înainte e ca în ceaţă, neclar; am trecut prin viaţa de muritor ca un orb care orbecăie de la un obiect solid la altul. Abia cînd am devenit vampir, am respectat pentru prima oară tot ce înseamnă viaţa. Pînă atunci nu văzusem nici o fiinţă omenească vie, pulsînd; n-am ştiut ce e viaţa decît cînd aceasta a ţîşnit ca un şuvoi pe buzele şi mîinile mele!" M-am trezit uitîndu-mă la cele două femei, cea brunetă căpătase o nuanţă albăstruie îngrozitoare. Blonda respira. „Nu e moartă! " i-am spus eu deodată.

„Ştiu. Las-o în pace", a zis el şi, ridicîndu-i încheietura mîinii, i-a făcut o altă crestătură lîngă cealaltă care se

cicatriza şi şi-a umplut paharul. „Tot ce spui are sens", mi-a zis el apoi, sorbind din pahar. „Eşti inteligent. Eu n-am fost niciodată. Tot ce-am învăţat am prins ascultîndu-i pe alţii, nu din cărţi. N-am mers la şcoală cît ar fi trebuit. Dar nu sînt prost şi trebuie să mă asculţi pentru că eşti în pericol. Nu-ţi cunoşti natura de vampir. Eşti ca un adult care, privind înapoi spre copilărie, îşi dă seama că n-a apreciat-o niciodată. Nu poţi, ca bărbat, să te întorci la grădiniţă ca să te joci şi să ceri dragoste şi grijă numai pentru că acum le cunoşti valoarea. Asta se întîmplă cu tine şi cu natura muritorilor. Ai renunţat la ea. Nu te mai uiţi „printr-un geam, posomorît". Dar nici nu poţi să vezi lumea căldurii umane cu noii tăi ochi."

„Ştiu prea bine!" am spus eu. „Dar ce e natura asta a noastră? Dacă pot să trăiesc din sîngele animalelor, de ce să n-o fac, în loc să aduc nefericire şi moarte oamenilor?"

„Îţi aduce fericire?" m-a întrebat el. „Hoinăreşti prin noapte, hrănindu-te cu şobolani ca un sărăntoc şi pe urmă dai tîrcoale ferestrei lui Babette, plin de grijă şi, totuşi, neputincios, la fel ca zeiţa care îl privea pe Endymion noaptea în somn, neputînd să-l aibă. Şi, chiar dacă ai putea s-o ţii în braţe şi ea să se uite la tine fără groază şi dezgust, ce-ai face? Ai urmări-o cîţiva ani scurţi cum îndură fiecare ceas al vieţii de muritoare, pînă cînd va muri sub ochii tăi? Asta îţi aduce fericire? E o nebunie, Louis. E zadarnic. Ceea ce te aşteaptă cu adevărat e natura de vampir, adică uciderea. Căci îţi garantez că, dacă ai ieşi pe stradă în noaptea asta şi ai ataca o femeie la fel de bogată şi frumoasă ca Babette, sugîndu-i sîngele pînă ţi s-ar prăbuşi la picioare, n-ai mai dori atît de mult să-i vezi profilul în lumina lumînării şi nici n-ai mai asculta la fereastră sunetul vocii ei. Ai fi umplut, Louis, aşa cum eşti menit să fii, cu toată viaţa pe care ai putea-o suporta; şi după aceea, ţi-ar fi foame de acelaşi lucru, iar şi iar. Roşul din paharul ăsta ar fi la fel de roşu; trandafirii de pe tapet ar fi la fel de delicat desenaţi. Şi ai vedea luna la fel, ca şi flacăra lumînării. Şi, cu aceeaşi sensibilitate a ta, ai vedea moartea în toată splendoarea ei şi viaţa aşa cum e cunoscută doar în pragul morţii. Nu înţelegi, Louis? Tu singur dintre toate fiinţele poţi să vezi moartea astfel şi să rămîi nepedepsit. Tu... singur... sub luna care răsare... poţi să loveşti ca mîna Domnului!"

S-a lăsat pe spate şi şi-a golit paharul, în timp ce se uita la femeia inconştientă. Pieptul acesteia tresălta, iar sprîncenele i se încruntau de parcă ar fi fost gata să se trezească. Un geamăt îi scăpă de pe buze. Nu-mi mai vorbise niciodată aşa şi nici nu-l crezusem în stare să o facă. „Vampirii sînt ucigaşi", a spus el apoi. „Vietăţi de pradă, ai căror ochi atotvăzători sînt meniţi să le ofere detaşare. Capacitatea de a vedea o viaţă omenească în totalitatea ei, nu cu o părere de rău sentimentală, ci cu satisfacţia tulburătoare de a fi capătul acelei vieţi, de a-ţi aduce contribuţia la planul divin."

„Aşa vezi *tu* lucrurile!" am protestat eu. Fata a gemut din nou; chipul îi era foarte alb. Îşi rotea capul într-o parte şi în alta pe spătarul scaunului.

„Aşa stau lucrurile", mi-a spus el. „Vorbeşti de găsirea altor vampiri! Vampirii sînt ucigaşi! N-au nevoie de tine sau de sensibilitatea ta! Or să te vadă apărînd cu mult

înainte să-i vezi tu pe ei şi or să-ţi descopere slăbiciunea; neîncrezîndu-se în tine, vor căuta să te omoare. Ar căuta să te omoare chiar şi dacă ai fi ca mine, pentru că ei sînt vietăţi de pradă singuratice, care nu caută tovărăşie mai mult decît tigrii din junglă. Sînt geloşi pe secretul şi pe teritoriul lor; iar dacă o să găseşti mai mulţi la un loc, să ştii că e doar pentru siguranţă şi unii sînt sclavii altora, aşa cum eşti tu pentru mine."

„Nu sînt sclavul tău", i-am spus eu, dar chiar în clipa în care vorbeam, mi-am dat seama că tot timpul fusesem sclavul lui.

„Aşa creşte numărul vampirilor... prin sclavie. Cum altfel?" a întrebat el, după care a luat din nou mîna fetei

şi aceasta a scos un ţipăt în clipa în care cuţitul a tăiat. A deschis ochii încet, în timp ce el îi ţinea încheietura deasupra paharului. A clipit de cîteva ori, chinuindu-se să ţină ochii deschişi. Parcă un văl îi acoperea privirea. „Eşti obosită, nu?" a întrebat-o el, iar ea îl privea ca şi cum nu l-ar fi văzut. „Obosită!" a zis el, aplecîndu-se şi privind-o în ochi. „Vrei să dormi." „Da..." a gemut ea stins. El a luat-o atunci în braţe şi a dus-o în dormitor. Sicriele noastre se aflau pe covor, lîngă perete; patul avea un baldachin din catifea. Lestat n-a aşezat-o, însă, pe pat, ci în sicriul lui. „Ce faci?" l-am întrebat eu din prag. Fata privea în jur ca un copil speriat. „Nu..." gemea ea. Apoi, cînd el a închis capacul, a început să ţipe şi a continuat să ţipe în interiorul sicriului.

„De ce faci asta, Lestat?" l-am întrebat eu.

„Îmi place s-o fac", a zis el. „ Îmi place foarte mult". S-a uitat la mine. „Nu zic că trebuie să-ţi placă şi ţie. Concentrează-ţi gusturile de estet asupra altor lucruri mai pure. Ucide repede dacă vrei, dar fă-o! Învaţă că eşti un ucigaş! Ah!" a exclamat el, ridicînd braţele dezgustat. Fata încetase să mai ţipe. Atunci el a tras un scaun cu picioarele curbate lîngă sicriu şi, aşezîndu-se picior peste picior, şi-a aţintit privirea asupra capacului. Sicriul lui era vopsit în negru lăcuit, nu o cutie dreptunghiulară simplă ca acelea din ziua de azi, dar îngustat la ambele capete şi mai lat în partea în care mortul se presupune a sta cu braţele încrucişate pe piept. Sugera forma unui corp omenesc. S-a deschis şi fata s-a ridicat în capul oaselor, uluită, cu ochii mari, iar buzele vineţii îi tremurau. „Întinde-te, iubito!" i-a spus el, împingînd-o la loc, iar ea s-a întins, aproape isterică, privindu-l fix. „Eşti moartă, iubito", i-a zis el şi ea a început să ţipe, răsucindu-se cu disperare în sicriu, ca un peşte, ca şi cum ar fi putut să scape prin părţile sau prin fundul coşciugului. „E un coşciug, un coşciug!" striga ea. „Lasă-mă să ies."

„Dar, pînă la urmă, toţi trebuie să ajungem în coşciug", i-a spus el. „Stai liniştită, iubito. Ăsta e sicriul tău. Majoritatea dintre noi nu ajungem să ştim cum e. Tu ştii!" i-a mai spus el. Nu-mi dădeam seama dacă ea asculta sau nu, sau dacă se agita numai. Dar m-a văzut în prag şi atunci s-a potolit, uitîndu-se cînd la Lestat, cînd la mine. „Ajută-mă!" mi-a spus ea atunci. Lestat s-a uitat la mine. „Mă aşteptam să simţi lucrurile astea instinctiv, ca mine", mi-a spus el. „Cînd ţi-am dat prima victimă, am crezut că o să ţi se deschidă apetitul pentru alta şi alta, că o să te repezi la fiecare viaţă omenească ca la o ceaşcă plină, aşa cum am făcut eu. Dar tu n-ai făcut-o. Şi, tot timpul ăsta, bănuiesc că m-am abţinut să te corectez, pentru că erai mai bun slab. Te vedeam jucîndu-te de-a umbra prin noapte, privind ploaia şi-mi spuneam: E uşor de manevrat, e simplu. Dar tu eşti slab, Louis. Eşti naiv. Faţă de vampiri, şi acum şi faţă de oameni. Chestia asta cu Babette ne-a pus în pericol pe amîndoi. De parcă ai vrea să fim distruşi amîndoi."

„Nu suport să văd ce faci", i-am spus eu, întorcîndu-i spatele. Simţeam privirea fetei arzîndu-mi pielea. A stat întinsă tot timpul cît a vorbit el, uitîndu-se la mine.

„Ba suporţi!" a zis el. „Te-am văzut azi-noapte cu copilul ăla. Eşti vampir, ca şi mine!" S-a ridicat şi a venit spre mine, dar fata s-a mişcat din nou şi el s-a întors să o împingă la loc. „Crezi că ar trebui s-o facem vampir? Să ne împărţim vieţile cu ea?" m-a întrebat el şi imediat am spus: „Nu!"

„De ce, pentru că nu-i decît o tîrfă?" m-a întrebat el. „Şi încă al naibii de

costisitoare", a adăugat.

„Poate să mai trăiască? Sau a pierdut deja prea mult sînge?"

„Emoţionant!" a zis el. „Nu mai poate să trăiască."

„Atunci omoar-o."

Ea a început să ţipe. Lestat stătea nemişcat. M-am întors. El zîmbea şi fata îşi ascunsese faţa în satin, suspinînd. Îşi pierduse minţile aproape cu desăvîrşire; plîngea şi se ruga. Se ruga la Sfînta Fecioară să o salveze, acoperindu-şi faţa cu mîinile, apoi punîndu-şi-le în cap, mînjind părul şi satinul cu sîngele care îi curgea din încheietură. M-am aplecat deasupra sicriului. Era, într-adevăr, pe moarte; ochii îi ardeau, dar pielea din jurul lor devenise deja albăstruie şi ea a zîmbit. „N-o să mă laşi să mor, nu?" a şoptit. „O să mă salvezi." Lestat a venit şi i-a luat încheietura mîinii. „Dar e prea tîrziu, iubito", i-a spus el. „Uită-te la încheietură, la sîn". Apoi i-a atins rana de la gît. Ea şi-a dus mîinile la gît şi a icnit, scoţînd un ţipăt strangulat. M-am uitat la Lestat. Nu pricepeam de ce făcea asta. Faţa îi era la fel de netedă cum e a mea acum, mai însufleţită din cauza sîngelui, dar rece şi lipsită de emoţie. Nu rînjea ca un ticălos, nici nu se bucura de suferinţa ei ca şi cum cruzimea l-ar fi hrănit, ci pur şi simplu o privea. „N-am vrut niciodată să fiu rea", spunea ea plîngînd. „Am făcut doar ce a trebuit să fac. N-o să laşi să mi se întîmple aşa ceva. O să-mi dai drumul. Nu se poate să mor aşa, nu se poate!" Suspina uscat şi stins. „O să-mi dai drumul. Trebuie să mă duc la preot. O să-mi dai drumul."

„Prietenul meu e preot", a zis Lestat zîmbind, de parcă s-ar fi gîndit la o glumă. „Asta e înmormîntarea ta, scumpo. Ai fost la o petrecere şi ai murit. Dar Dumnezeu ţi-a mai acordat o şansă de a fi iertată. Nu înţelegi? Spune-mi care-ţi sînt păcatele." La început, ea a scuturat din cap, după care s-a uitat din nou la mine cu ochi rugători.

„E adevărat?" a şoptit ea. „Eh, presupun că nu te căieşti, draga mea", a zis Lestat. „Va trebui să închid capacul!"

„ Încetează, Lestat!" i-am strigat eu. Fata a început să ţipe din nou şi nu mai suportam. M-am aplecat spre ea şi i-am luat mîna. „Nu-mi amintesc păcatele", a zis ea exact cînd mă uitam la încheietura ei, hotărît s-o ucid. „Nici nu trebuie să încerci. Doar spune-i lui Dumnezeu că-ţi pare rău", i-am zis eu. „Pe urmă o să mori şi totul o să se termine." Ea s-a întins şi a închis ochii. Mi-am înfipt dinţii în încheietura ei şi am început să sug. S-a mişcat doar o dată, ca şi cum ar fi visat, şi a rostit un nume; apoi, cînd am simţut că inima îi ajunge la acea încetineală hipnotică, m-am dat la o parte, ameţit, zăpăcit pe moment, şi m-am prins de tocul uşii. O vedeam ca într-un vis. Cu coada ochiului zăream lumînările licărind. Ea era complet nemişcată şi Lestat stătea calm, lîngă ea, ca un individ îndoliat. Pe chipul lui nu se citea nimic. „Louis", mi-a spus el. „Nu înţelegi? Doar atunci cînd o să poţi să faci asta în fiecare noapte a vieţii tale o să-ţi găseşti liniştea. Nu există altă soluţie. Asta însă înseamnă totul!" Glasul îi era aproape tandru. Apoi s-a ridicat şi şi-a aşezat mîinile pe umerii mei. M-am dus în salon, fugind de atingerea lui, dar nu într-atît de hotărît încît să-l resping. „Vino cu mine pe străzi. E tîrziu. N-ai băut destul. Dă-mi voie să-ţi arăt ce eşti. Zău! Iartă-mă dacă am procedat greşit, dacă am lăsat prea mult pe seama naturii. Vino!"

„Nu suport, Lestat", i-am spus. „Ţi-ai ales greşit tovarăşul."

„Bine, Louis, dar nici măcar n-ai încercat!"

Vampirul tăcu. Îl studia pe băiat. Iar acesta, uluit, nu spuse nimic.

— Era adevărat ce spusese. Nu băusem destul; şi, zguduit din cauza fetei, l-am lăsat să mă scoată din hotel pe scara din spate. Oamenii se întorceau de la sala de dans de pe strada Condé şi era aglomeraţie. Se dădeau petreceri la hoteluri, iar familiile de plantatori care veniseră în oraş erau numeroase şi ne-am strecurat printre ei ca într-un coşmar. Agonia mea era insuportabilă. De cînd fusesem un om normal nu mai simţisem o asemenea durere mintală. Asta se întîmpla pentru că toate vorbele lui Lestat însemnau ceva pentru mine. Îmi găseam liniştea numai cînd ucideam, doar în clipa aceea; şi nu aveam nici o îndoială că uciderea a altceva decît a unei fiinţe

omeneşti nu-mi provoca decît o vagă dorinţă, nemulţumirea care mă adusese aproape de oameni, să le observ vieţile prin geam. Nu eram vampir. Şi, în durerea mea, mă întrebam iraţional, ca un copil: N-aş putea să mă întorc de unde am plecat? N-aş putea să fiu un om din nou? Chiar şi atunci cînd sîngele acelei fete era cald în mine şi simţeam acea tulburare şi forţă fizică, îmi puneam întrebarea asta. Chipurile oamenilor treceau pe lîngă mine ca nişte flăcări de lumînări care dansau noaptea pe valuri întunecate. Mă cufundam în întuneric. Mă săturasem să tînjesc. Mă învîrteam pe stradă şi mă uitam la stele, gîndindu-mă: Da, e adevărat. Ştiu că ceea ce spune e adevărat, că atunci cînd ucid nu mai tînjesc; nu suport adevărul ăsta, nu-l suport.

Deodată, a urmat unul din acele momente minunate. Strada era învăluită în tăcere. Ne îndepărtasem de partea principală a vechiului oraş şi ne aflam lîngă ruine. Nu se vedea nici o lumină, doar un foc într-o fereastră, şi nu se auzeau decît nişte rîsete în depărtare. Acolo însă nu era nimeni. Nu era nimeni lîngă noi. Am simţit deodată briza dinspre fluviu aerul fierbinte al nopţii ridicîndu-se şi pe Lestat lîngă mine, atît de nemişcat, încît părea o stană de piatră. Pe deasupra şirului lung şi jos de acoperişuri se zăreau formele masive ale stejarilor, care se legănau şi scoteau o mulţime de sunete sub stelele apropiate. Pe moment, durerea a dispărut; zăpăceala, la fel. Am închis ochii şi am auzit vîntul şi apa fluviului care curgea cu repeziciune. Era de ajuns pentru un singur moment. Ştiam că n-o să dureze, că va dispărea asemeni unui lucru smuls din braţele mele şi că eu mă voi duce, mai singur şi disperat decît orice altă făptură de pe pămînt, să-l aduc înapoi. Apoi, o voce de lîngă mine a răsunat adînc în sunetul nopţii, ca o bătaie de tobă cînd momentul a luat sfîrşit, spunînd: „Fă ce-ţi dictează firea." Şi momentul a dispărut. Am rămas cu fata din salonul de la hotel, ameţit şi dispus să accept orice sugestie. Am încuviinţat şi Lestat a făcut la fel. „Durerea e îngrozitoare", a zis el. „O simţi ca nimeni altul pentru că eşti vampir. Nu vrei să continue?"

„Nu", i-am răspuns. „O să mă simt aşa cum m-am simţit cu ea, legat de ea şi lipsit de greutate, prins ca într-un dans."

„Asta şi chiar mai mult". Mi-a strîns mîna. „Nu fugi, vino cu mine."

M-a condus repede pe stradă, întorcîndu-se de fiecare dată cînd ezitam, întinzîndu-mi mîna, cu un zîmbet pe buze, iar prezenţa lui mi se părea la fel de minunată ca în seara cînd a apărut în viaţa mea de muritor şi mi-a spus că vom fi vampiri. „Răul e un punct de vedere", a şoptit el acum. „Sîntem nemuritori. Şi ne aşteaptă festinuri bogate, pe care conştiinţa nu le poate aprecia şi pe care muritorii nu le pot cunoaşte fără regret. Dumnezeu ucide şi la fel vom face şi noi; El îi ia în egală măsură pe bogaţi şi pe săraci şi la fel o să facem şi noi; pentru că nu mai există făpturi ca noi pe pămînt, nimeni nu seamănă cu El mai mult decît noi, îngeri negri neîngrădiţi în limitele urît mirositoare ale iadului, ci colindînd pe pămîntul Lui şi în toate regatele acestuia. Vreau un copil în seara asta. Sînt ca o mamă... vreau un copil!"

Ar fi trebuit să ştiu ce voia să spună. N-am ştiut. Mă fermecase, mă vrăjise. Proceda ca atunci cînd fusesem muritor; mă ghida. „Durerea ta va lua sfîrşit", a zis el.

Am ajuns pe o stradă cu ferestre luminate. Era o zonă de pensiuni pentru marinari şi pescari. Am intrat pe o uşă îngustă şi apoi, după ce am ajuns pe un coridor din piatră unde îmi auzeam răsuflarea ca o adiere de vînt, el s-a furişat pe lîngă perete, pînă cînd umbra lui a ţîşnit în lumina unei uşi, alături de cea a altui bărbat şi amîndoi stăteau cu capetele plecate, şoaptele lor semănînd cu foşnetul unor frunze uscate. „Ce este?" l-am întrebat eu cînd s-a întors, temîndu-mă deodată că entuziasmul avea să mă părăsească. Am revăzut acel peisaj de coşmar pe care-l văzusem cînd am stat de vorbă cu Babette; simţeam frigul singurătăţii şi al vinovăţiei. „E acolo!" a zis el. „Rănita. Fetiţa ta."

„Ce tot spui, despre ce vorbeşti?"

„Ai salvat-o", a şoptit el. „Ştiam eu. Ai lăsat geamul deschis şi oamenii care au

trecut pe stradă au adus-o aici."

„Copilul. Fetiţa!" am îngăimat eu, dar el mă trăgea deja în încăpere, şi ne-am oprit în capătul unui şir lung de paturi din lemn, în fiecare aflîndu-se cîte un copil sub o pătură albă îngustă, iar în celălalt capăt, unde o infirmieră stătea aplecată asupra unui birou mic, ardea o lumînare. Am pornit pe culoarul dintre şirurile de paturi. „Copii înfometaţi, orfani", a zis el. „Copii bolnavi şi cu febră." M-am oprit. Am văzut-o pe fetiţă în pat. Apoi bărbatul a venit şi a început să vorbească în şoaptă cu Lestat; cîtă grijă pentru micuţii care dormeau. Cineva plîngea într-o altă cameră. Infirmiera s-a ridicat şi a plecat grăbită. Doctorul s-a aplecat şi a înfăşurat copilul în pătură. Lestat scosese bani din buzunar şi i-a pus pe pat. Doctorul zicea că se bucura foarte mult că venisem după ea, că majoritatea copiilor de acolo erau orfani; veneau cu vapoarele, unii dintre ei fiind prea mici ca să poată spune care cadavru era al mamei. Credea că Lestat era tatăl fetiţei.

Peste cîteva clipe, Lestat alerga pe străzi cu ea, pătura albă contrastînd cu haina şi pelerina lui negre; în ciuda vederii mele foarte bune, în timp ce fugeam după el, mi se părea uneori că pătura plutea în întuneric fără să o ţină nimeni, o formă mişcătoare călătorind pe aripile vîntului, ca o frunză ridicată în picioare şi împinsă pe o alee, încercînd în tot acest timp să se înalţe. L-am prins din urmă cînd ne-am apropiat de felinarele de lîngă Place d'Armes. Fetiţa zăcea palidă pe umărul lui, cu obrajii încă plini ca nişte prune, deşi era suptă şi pe moarte. A deschis ochii sau mai degrabă, pleoapele i s-au ridicat şi, sub genele lungi şi ondulate, am zărit o licărire albicioasă. „Lestat, ce faci? Unde o duci?" l-am întrebat eu. Dar ştiam prea bine. Se îndrepta spre hotel, avînd de gînd să o ducă în camera noastră.

Cadavrele erau exact cum le lăsaserăm, unul întins în coşciug, ca şi cum un angajat de la pompe funebre s-ar fi ocupat deja de el, iar celălalt pe scaun, la masă. Lestat a trecut repede pe lîngă ele, ca şi cum nici nu le-ar fi văzut, în timp ce eu îl priveam fascinat. Lumînările arseseră toate, singura lumină fiind acum cea a lunii şi a felinarelor de pe stradă. Îi vedeam profilul îngheţat şi strălucitor, cînd aşeza fetiţa pe pernă. „Vino, Louis, nu te-ai hrănit destul, ştiu asta", mi-a spus el cu aceeaşi voce calmă şi convingătoare pe care o folosise cu pricepere toată seara, îmi ţinea mîna într-a lui, care era caldă şi puternică. „Uită-te la ea, Louis, cît de dolofană şi dulce pare, de parcă nici moartea nu-i poate răpi prospeţimea; dorinţa de a trăi e prea puternică! Ar putea să facă o sculptură din buzele ei mici şi din mîinile rotunde, dar n-o poate stinge! Adu-ţi aminte cum ai dorit-o cînd ai văzut-o în camera aia." I-am rezistat. Nu voiam s-o omor. Nu vrusesem s-o fac nici cu o seară în urmă. Apoi, deodată, mi-am amintit două lucruri contradictorii şi am simţit ca o sfîşiere dureroasă; mi-am amintit bătăile puternice ale inimii ei contopite cu cele ale inimii mele şi tînjeam după ele, tînjeam atît de mult, încît i-am întors spatele şi aş fi fugit din cameră, dacă Lestat nu m-ar fi ţinut zdravăn; şi mi-am mai amintit de chipul mamei ei, şi de clipa aceea de groază cînd dădusem drumul fetiţei şi el intrase în încăpere. Dar acum nu-şi bătea joc de mine; mă zăpăcea. „O vrei, Louis. Înţelege că, după ce o s-o ai, o să poţi avea pe oricine doreşti. Ai vrut-o şi aseară, dar te-ai lăsat copleşit de slăbiciune şi de aceea nu e moartă." Simţeam că tot ce spunea era adevărat. Simţeam din nou acel extaz de a fi unit cu ea, de a-i simţi inimioara bătînd încontinuu. „E prea puternică pentru mine... inima ei nu vrea să cedeze". i-am spus eu. „E chiar atît de puternică?" a întrebat el zîmbind şi m-a tras mai aproape. „Ia-o Louis, ştiu c-o vrei." Şi o voiam. M-am apropiat de pat şi doar am privit-o. Pieptul abia i se mişca şi o mînuţă îi era încurcată prin părul lung şi auriu. Nu suportam să mă mai uit la ea, dorind să nu moară şi, în acelaşi timp, dorind-o; cu cît o priveam mai mult, cu atît îi puteam gusta pielea, îmi simţeam braţul strecurat pe sub ea, trăgînd-o spre mine, atingîndu-i gîtul moale. Moale, moale, aşa era, atît de moale. Încercam să-mi spun că era mai bine pentru ea dacă murea — altfel ce s-ar fi ales de ea? — dar acestea erau gînduri mincinoase. O voiam! Aşa că am luat-o în braţe şi am ţinut-o cu obrazul încins

lipit de al meu, cu părul căzîndu-i peste încheieturile mele şi atingîndu-mi uşor genele, parfumul dulce al unui copil puternic şi pulsînd în ciuda bolii şi a morţii. A gemut, s-a mişcat uşor în somn şi asta a fost mai mult decît puteam îndura. Trebuia s-o ucid înainte să se trezească şi să-şi dea seama. Mi-am înfipt dinţii în gîtul ei şi l-am auzit pe Lestat spunîndu-mi cu un glas ciudat: „Doar o rană mică. E un gît mic." Şi eu l-am ascultat.

N-o să-ţi spun iarăşi cum a fost, ci doar că m-a captivat exact ca prima dată, aşa cum e întotdeauna cînd ucizi, chiar mai mult, altfel încît genunchii mi-au cedat şi, pe jumătate întins în pat, sugeam simţindu-i bătăile inimii care nu voiau să încetinească şi să se oprească. Şi, dintr-o dată, în timp ce eu continuam, instinctul din mine aşteptînd, aşteptînd încetinirea aceea care însemna moarte, Lestat m-a tras brusc de lîngă ea. „Dar nu e moartă", am şoptit eu. Totul însă se terminase. Mobila din cameră a început să se desluşească în întuneric. Am rămas uluit, privind-o, prea slăbit ca să fac vreo mişcare, legănîndu-mi capul pe tăblia patului şi apăsînd cu mîinile cuvertura de catifea. Lestat a ridicat-o, vorbindu-i, rostind un nume. „Claudia, Claudia, ascultă-mă, trezeşte-te, Claudia." A scos-o apoi din dormitor, ducînd-o în salon şi vorbea atît de încet, încît abia îl auzeam. „Eşti bolnavă, mă auzi? Trebuie să faci ce-ţi spun, ca să te faci bine." Atunci, în pauza care a urmat, mi-am venit în fire. Mi-am dat seama ce făcea, că îşi tăiase încheietura mîinii şi i-o oferise ca să bea. „Aşa, scumpa mea, mai mult", îi spunea el. „Trebuie să bei ca să te faci bine."

„Blestemat să fii!" am strigat şi el m-a privit cu nişte ochi arzători. Stătea pe canapea, ţinînd-o lipită de încheietură. I-am văzut mîna albă strîngîndu-i mîneca şi am observat că pieptul lui tresaltă agitat pentru a trage aer şi niciodată nu-i văzusem chipul atît de schimonosit. A scos un geamăt şi i-a şoptit din nou să continue; cînd am făcut o mişcare în prag, mi-a aruncat o privire ucigătoare, spunînd parcă: „Te omor!"

„De ce, Lestat?" l-am întrebat eu în şoaptă. Acum încerca să o dea la o parte, dar ea nu voia. Cu degetele împletite pe după degetele şi braţul lui, ţinea încheietura la gură şi scotea un sunet ca un mîrîit. „Gata, gata!" i-a spus el. Era evident că îl durea. S-a desprins de ea şi a apucat-o de umeri cu ambele mîini. Ea încerca disperată să ajungă la încheietura lui cu dinţii, dar nu putea; apoi s-a uitat la el cu cea mai inocentă nedumerire. El s-a dat înapoi, întinzînd mîna ca ea să nu se mişte, după care şi-a pus o batistă pe încheietură şi, depărtîndu-se de ea, s-a dus spre cordonul clopoţelului de care a tras, continînd să-şi ţină privirea aţintită asupra ei.

„Ce-ai făcut, Lestat?" l-am întrebat. *„Ce-ai făcut?"* am repetat eu uitîndu-mă la ea. Stătea liniştită, refăcută, plină de viaţă, fără urmă de paloare sau slăbiciune, cu picioarele întinse pe damasc, iar rochiţa albă şi subţire ca a unui înger îi scotea în evidenţă trupul micuţ. Se uita la Lestat. „Nu eu", i-a spus el, „niciodată de acum înainte, înţelegi? Dar o să-ţi arăt ce să faci!" Cînd am încercat să-l fac să se uite la mine şi să-mi răspundă la întrebare, m-a lovit atît de tare cu braţul încît m-a izbit de perete. Cineva a bătut la uşă. Ştiam ce vrea să facă. Am încercat din nou să-l opresc, dar s-a întors atît de repede, încît nici nu l-am văzut cînd m-a lovit. Cînd l-am zărit din nou, eram trîntit pe scaun şi el deschidea uşa. „Da, intră, te rog, a avut loc un accident", i-a spus el băiatului sclav, după care, închizînd uşa, l-a atacat din spate, aşa încît băiatul habar n-a avut ce i se întîmplă. În timp ce îngenunchea lîngă trupul lui, bînd, i-a făcut semn fetiţei, care s-a dat jos de pe canapea şi s-a aşezat în genunchi, luînd încheietura oferită şi dînd repede la o parte manşeta cămăşii. Mai întîi a ros, de parcă ar fi vrut să-i devoreze carnea, dar apoi Lestat i-a arătat ce să facă. S-a dat la o parte, lăsîndu-i ei restul, urmărind cu atenţie pieptul băiatului, aşa încît atunci cînd a venit momentul, s-a aplecat şi i-a spus: „Gata, moare... Nu trebuie să mai bei după ce se opreşte inima, altfel o să-ţi fie iarăşi rău şi poţi să mori şi tu. Înţelegi?" Dar ea se săturase şi s-a aşezat lîngă el, stînd amîndoi pe podea, cu spinările rezemate de picioarele canapelei. Băiatul a murit în cîteva secunde. Mă simţeam obosit şi scîrbit, de parcă noaptea ar fi durat o mie de ani. Mă uitam cum

fetiţa s-a ghemuit lîngă Lestat şi acesta a luat-o după umeri, deşi privirea indiferentă îi rămăsese fixată asupra cadavrului. Apoi s-a uitat la mine. „Unde e mama?" a întrebat fetiţa încet. Avea o voce egală cu frumuseţea ei fizică, cristalină ca un clopoţel de argint. Era senzuală. Ea era senzuală. Ochii îi erau la fel de mari şi limpezi ca ai lui Babette. Înţelegi că abia îmi dădea seama ce însemnau toate astea. Ştiam ce ar fi putut să însemne, dar eram uluit. Apoi Lestat s-a ridicat, a luat-o în braţe şi a venit spre mine. „E fiica noastră", a zis el. „O să trăieşti cu noi acum". I-a zîmbit, dar ochii îi erau reci, de parcă totul ar fi fost o glumă oribilă; după aceea s-a uitat la mine şi pe chipul lui se citea hotărîre. A împins-o spre mine. M-am trezit cu ea în braţe, simţind din nou cît de moale era, cît de întinsă îi era pielea, ca pielea unui fruct cald ca nişte prune încălzite de razele soarelui; ochii ei mari şi luminoşi mă fixau cu o curiozitate plină de încredere. „El e Louis, iar eu sînt Lestat", i-a spus el, lăsîndu-se în jos lîngă ea. Fetiţa a privit în jur şi a spus că era o cameră frumoasă, foarte frumoasă, dar că ea voia la mama. El a scos pieptenele şi a început să i-l treacă prin păr, ţinîndu-i şuviţele ca să nu o doară; părul i se descurca devenind ca satinul. Era cel mai frumos copil pe care îl văzusem vreodată şi acum radia un fel de foc rece, caraaeristic vampirilor. Vedeam deja că avea ochi de femeie. Avea să devină albă şi slabă ca noi, fără să-şi piardă, însă, forma, înţelegeam acum ce spusese Lestat despre moarte, ce vrusese să spună. I-am atins gîtul în locul unde cele două orificii roşii mai sîngerau puţin. Am luat batista lui Lestat de pe podea şi i-am tamponat gîtul. „Mama ta te-a lăsat cu noi. Vrea să fii fericită, a zis el cu aceeaşi încredere imensă. Ştie că putem să te facem foarte fericită."

„Mai vreau", a spus ea întorcîndu-se spre cadavrul de pe podea.

„Nu, nu în seara asta; mîine seară", a zis Lestat şi s-a dus să scoată femeia din sicriul lui. Copilul s-a dat jos din braţele mele şi eu am urmat-o. Se uita cum Lestat aşeza cele trei cadavre în pat, învelindu-le pînă sub bărbie. „Sînt bolnavi?" a întrebat ea.

„Da, Claudia", a spus el. „Sînt bolnavi şi sînt morţi. Vezi tu, ei mor cînd le bem sîngele." S-a dus apoi şi a luat-o în braţe din nou. Stăteam aşa, cu fetiţa între noi. Eram fermecat de ea, de ea *transformată,* de fiecare gest al ei. Nu mai era un copil, ci un copil vampir. „Eh, Louis, voia să ne părăsească", a spus Lestat, uitîndu-se cînd la mine, cînd la ea. „Avea de gînd să plece. Dar acum n-o s-o mai facă. Pentru că vrea să aibă grijă de tine şi să te facă fericită." S-a uitat la mine. „N-o să pleci, nu-i aşa, Louis?"

„Ticălosule!" am şoptit eu. „Mizerabilule!"

„Un asemenea limbaj în faţa fiicei tale", a zis el.

„Nu sînt fiica voastră", a spus ea cu un glas cristalin. „Sînt fetiţa mamei mele."

„Nu, scumpa mea, nu mai eşti", i-a spus el şi s-a uitat spre fereastră, după care a închis uşa dormitorului în urma noastră şi a răsucit cheia în broască. „Eşti fiica noastră, a lui Louis şi a mea, pricepi? Bun, deci, cu cine vrei să dormi? Cu Louis sau cu mine?" După care, uitîndu-se la mine, a adăugat: „Poate că ar trebui să dormi cu Louis. În definitiv, cînd sînt obosit... nu sînt prea bun."

Vampirul tăcu şi băiatul nu spuse nimic.

— Un copil vampir! şopti el într-un tîrziu şi vampirul îşi ridică privirea brusc, de parcă s-ar fi speriat, deşi trupul nu i se mişcă.

Se uită la casetofon ca la ceva monstruos.

Băiatul observă că banda era pe terminate. Deschise repede servieta şi scoase o casetă nouă, pe care o introduse în aparat cu stîngăcie. Se uită la vampir şi apăsă pe butonul de înregistrare. Chipul vampirului părea obosit şi supt, pomeţii mai proeminenţi şi ochii verzi şi strălucitori, enormi. Începuseră cînd se întunecase, ceea ce se întîmplase devreme la San Francisco în acea seară de iarnă, şi acum era

aproape zece. Vampirul se îndreptă, zîmbi şi spuse calm:

— Putem să continuăm?

— Făcuse asta fetiţei doar ca să te ţină lîngă el? întrebă băiatul.

— E greu de spus. Era o afirmaţie. Sînt convins că Lestat era o persoană care prefera să nu se gîndească sau să vorbească nici cu sine însuşi despre motivele şi convingerile lui. Era unul din cei care trebuiau să acţioneze. O asemenea persoană trebuie împoldită foarte mult înainte să se deschidă şi să admită că există ordine şi raţiune în stilul lui de viaţă. Asta i se întîmplase în noaptea aceea lui Lestat. Fusese împins pînă la punctul în care trebuia să descopere, chiar şi pentru sine, de ce trăia cum trăia.

Păstrarea mea alături de el făcea parte, fără îndoială, din ceea ce îl împinsese la asta. Dar acum, cînd stau să mă gîndesc, cred că el însuşi voia să cunoască motivele pentru care ucidea, voia să-şi examineze propria viaţă. Vorbind, descoperea ceea ce credea cu-adevărat. Voia însă, într-adevăr, să rămîn. Alături de mine ducea o viaţă cum n-ar fi putut să ducă dacă ar fi fost singur. Şi, aşa cum ţi-am spus, am avut grijă să nu-i las nici o proprietate sub semnătură, ceea ce îl înfuria teribil. Chestia asta nu mă putea convinge s-o fac.

Vampirul izbucni brusc în rîs.

— Cîte alte lucruri nu m-a convins să fac! Ce ciudat. A putut să mă convingă să ucid un copil, dar nu să mă despart de banii mei, zise el, clătinînd din cap. Nu era vorba de avariţie, numai faptul că mi-era teamă de el mă făcea să fiu zgîrcit.

— Vorbeşti despre el ca şi cum ar fi mort. Spui că Lestat *era* aşa şi pe dincolo. E mort? întrebă băiatul.

— Nu ştiu, spuse vampirul. Cred că s-ar putea să fie. Dar o să ajung şi la asta. Vorbeam de Claudia, nu? Mai voiam să spun ceva despre motivele lui Lestat din seara aceea. După cum ţi-ai dat seama Lestat nu avea încredere în nimeni. Era ca o pisică, aşa cum spunea chiar el, un animal de pradă singuratic. Totuşi, în noaptea aceea, comunicase cu mine; într-o oarecare măsură, se expusese pur şi simplu, spunînd adevărul. Renunţase la ironia şi la aerul lui de superioritate. Pentru cîtva timp uitase de furia lui permanentă. Şi asta, pentru Lestat, însemna expunere. Cînd ne aflam singuri pe strada aceea întunecată, am simţit în el o comuniune cu o altă persoană cum nu mai simţisem de cînd murisem. Cred că a făcut din Claudia un vampir din răzbunare.

— Răzbunare nu numai împotriva ta, ci a întregii lumi, sugeră băiatul.

— Da. Aşa cum ţi-am spus, motivele pentru care Lestat făcea totul gravitau în jurul răzbunării.

— Totul a început de la tatăl lui? De la şcoală?

— Nu ştiu. Mă îndoiesc, spuse vampirul. Dar aş vrea să continui.

— Ah, chiar te rog. Trebuie să continui! Adică, e abia ora zece, spuse băiatul arătîndu-i ceasul.

Vampirul se uită la ceas şi apoi îi zîmbi băiatului. Chipul acestuia se schimbă. Era alb ca în urma unui şoc.

— Tot îţi mai e frică de mine? îl întrebă vampirul

Băiatul nu spuse nimic, dar se depărta puţin de marginea mesei. Îşi alungi trupul, îşi întinse picioarele pe scîndurile goale şi apoi şi le strînse.

— Cred că ai fi nebun dacă nu ţi-ar fi, zise vampirul. *Dar să nu-ţi fie.* Continuăm?

— Te rog, spuse băiatul arătînd spre casetofon.

— Ei bine, începu vampirul, după cum poţi să-ţi închipui, viaţa noastră s-a schimbat foarte mult de cînd cu Mademoiselle Claudia. Trupul i-a murit, dar simţurile i s-au trezit la fel de mult ca ale mele. Preţuiam foarte mult acele semne. Dar, timp de cîteva zile, nu mi-am dat seama cît de mult o doream, cît de mult voiam să stau de vorbă cu ea şi să fiu cu ea. La început, m-am gîndit numai să o apăr de Lestat. O luam în sicriul meu în fiecare dimineaţă şi dacă era posibil nu o scăpăm din ochi nici o clipă

cînd era singură cu el. Acest lucru îl voia şi Lestat şi făcea anumite aluzii, cum că ar fi putut să-i facă rău. „Un copil înfometat reprezintă o privelişte îngrozitoare, un vampir înfometat e şi mai rău", îmi spunea el. Ţipetele i s-ar fi auzit pînă la Paris, dacă ar fi închis-o pentru a o ucide, zicea el. Dar toate astea erau pentru mine, ca să mă apropie şi să mă ţină acolo. Temîndu-mă să plec singur, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să risc împreună cu Claudia. Era doar un copil. Avea nevoie de îngrijire. Şi era atît de plăcut să ai grijă de ea. A uitat repede cei cinci ani de viaţă de muritoare, sau cel puţin, aşa dădea impresia, căci era misterios de tăcută. Din cînd în cînd mă temeam că îşi pierduse minţile, că boala pe care o avusese ca muritoare, combinată cu şocul pricinuit de transformarea în vampir, o aduseseră in pragul nebuniei; dar nu era vorba de aşa ceva. Era, pur şi simplu, atît de diferită de Lestat şi de mine, încît nu puteam s-o înţeleg; chiar dacă nu era decît un copil, era în stare să ucidă cu cruzime, cerînd sînge cu pofta caracteristică celor mici. Şi, deşi Lestat încă mă mai ameninţa că i-ar putea face rău, pe ea n-o ameninţa deloc; faţă de ea era iubitor, mîndru de frumuseţea ei, nerăbdător s-o înveţe că trebuia să ucidem ca să supravieţuim şi că noi nu puteam muri niciodată.

Ciuma făcea ravagii în oraş, iar el o ducea în cimitirele rău mirositoare, unde victimele frigurilor galbene şi ale ciumei zăceau grămadă, în timp ce zgomotele lopeţilor nu conteneau zi şi noapte. „Asta e moartea", îi spunea el, arătîndu-i trupul în descompunere al unei femei, „pe care noi nu o vom cunoaşte. Trupurile noastre vor rămîne veşnic aşa cum sînt, proaspete şi vii; nu trebuie însă niciodată să ezităm să aducem moartea, pentru că numai aşa putem trăi." Iar Claudia privea totul cu nişte ochi umezi, de nedesluşit.

Dacă în acei ani de început nu exista înţelegere, nu exista nici teamă. Tăcută şi frumoasă, se juca cu păpuşile, îmbrăcîndu-le şi dezbrăcîndu-le ore întregi. Tăcută şi frumoasă, ucidea. Şi eu, transformat de instrucţiunile lui Lestat, căutam acum din ce în ce mai mulţi oameni. Dar nu numai uciderea lor îmi alina durerea care fusese constantă în timpul nopţilor întunecate şi liniştite de la Pointe du Lac, cînd stăteam numai în compania lui Lestat şi a bătrînului; ci şi numărul lor mare pretutindeni pe străzile care nu amuţeau niciodată, în cabaretele care nu-şi închideau niciodată uşile, la balurile care durau pînă în zori, cu muzica şi rîsetele care răsunau prin ferestrele deschise; acum erau oameni peste tot în jurul meu, victimele mele care pulsau şi pe care nu le priveam cu mare dragoste pe care o simţeam pentru sora mea şi pentru Babette, ci cu o nouă detaşare, ca pe o necesitate. Îi ucideam, victimele fiind foarte diferite şi la distanţe mari unele de altele, în timp ce străbăteam acel oraş înţesat şi înfloritor, cu vederea mea ageră şi mişcările mele iuţi de vampir, avînd în jur victimele mele care mă seduceau, mă invitau la cină, în trăsurile şi bordelurile lor. Zăboveam numai puţin, doar cît să iau ceea ce-mi trebuia, legănat în melancolia mea de faptul că oraşul îmi oferea un şir nesfîrşit de străini minunaţi.

Căci asta era. Mă hrăneam cu străini. Mă apropiam de ei doar atît cît să le văd frumuseţea care pulsa, expresia unică, vocea nouă şi plină de pasiune, după care ucideam înainte ca repulsia, teama şi tristeţea să se trezească în mine.

Claudia şi Lestat puteau să vîneze şi să seducă, să stea mult în compania victimei condamnate, să se bucure de splendidul umor al prieteniei involuntare cu moartea. Dar eu tot nu suportam. Astfel că, pentru mine, populaţia numeroasă a oraşului era o binecuvîntare, o pădure în care eram pierdut, incapabil să mă opresc, acţionînd prea repede pentru a mai gîndi sau a mai simţi durerea, acceptînd iar şi iar invitaţia la moarte, în loc să-i invit eu.

În acea vreme locuiam într-una din casele mele cele noi spaniole din oraş, de pe Rue Royale, un apartament lung şi luxos de deasupra unui magazin pe care îl închiriasem unui croitor, avînd în spate o grădină, ascunsă, cu obloane de lemn şi cu uşa baricadată — un loc de un lux şi o siguranţă mult mai mari decît Pointe du Lac. Servitorii noştri erau oameni de culoare liberi, care ne lăsau singuri înainte de ivirea

zorilor pentru a se duce la casele lor, iar Lestat cumpărase cele mai noi obiecte importate din Franţa şi Spania: candelabre de cristal şi covoare orientale, paravane de mătase pe care erau pictate păsări ale paradisului, canari cîntînd în colivii mari boltite şi aurii, zei greci delicaţi din marmură şi vase chinezeşti frumos pictate. Eu nu aveam nevoie de lux mai mult decît înainte, dar eram vrăjit de noul val de artă, meşteşuguri şi desen fixînd cu privirea ore în şir modelul complicat al covoarelor sau urmărind cum lumina lămpii schimba culorile sumbre ale unui tablou olandez.

Claudia găsea toate astea fermecătoare, cu încîntarea tăcută a unui copil nerăsfăţat şi s-a minunat cînd Lestat a angajat un pictor pentru a face din pereţii camerei ei o pădure magică plină de inorogi, păsări aurii şi arbori încărcaţi de fructe deasupra unor rîuri sclipitoare.

O mulţime de croitori şi cizmari au venit la noi acasă pentru a o îmbrăca pe Claudia cu cele mai la modă haine pentru copii, astfel încît deveni nu numai o întruchipare a frumuseţii copilăreşti, cu genele ei lungi şi întoarse şi cu părul ei auriu dar şi a gustului pentru bonete frumos împodobite, mănuşi micuţe din dantelă, paltoane şi pelerine din catifea, rochii albe cu mîneci bufante şi eşarfe albastre strălucitoare. Lestat se juca cu ea ca şi cum ar fi fost o păpuşă superbă; şi eu mă jucam cu ea ca şi cum ar fi fost o păpuşă superbă; datorită rugăminţilor ei, am renunţat la negrul meu demodat în favoarea hainelor elegante, cravatelor de mătase, jachetelor gri şi moi, mănuşilor şi pelerinelor negre. Lestat considera că cea mai bună culoarea a tuturor timpurilor pentru vampiri era negrul, acesta fiind probabil singurul principiu estetic pe care l-a păstrat cu încăpăţînare, dar nu se împotrivea nici unui lucru care dădea dovadă de stil şi exagerare. Îi plăcea la nebunie cum arătam toţi trei în loja noastră de la noua Operă Franceză sau de la Théâtre d'Orléans, la care mergeam cît de des puteam, Lestat fiind pasionat după Shakespeare, fapt care m-a surprins, deşi adesea moţăia în timpul spectacolelor şi se trezea la momentul potrivit pentru a invita vreo doamnă minunată la o cină la miezul nopţii, unde îşi folosea toată priceperea pentru a o face să-l iubească total, după care o expedia cu violenţă în rai sau în iad şi venea acasă cu inelul ei cu diamante pe care i-l dăruia Claudiei.

În tot acest timp, eu o educam pe Claudia, şoptindu-i la urechea micuţă că viaţa noastră veşnică era inutilă, dacă nu vedeam frumuseţea din jur, creaţiile muritorilor de pretutindeni; îi cercetam mereu profunzimea privirii imobile cînd lua cărţile pe care i le dădeam, cînd şoptea poeziile pe care o învăţam şi cînd cînta la pian, uşor dar încrezător, propriile ei melodii ciudate şi coerente. Putea să se uite ore în şir la pozele dintr-o carte sau să mă asculte citind pînă cînd rămînea atît de neclintită, încît imaginea ei mă cutremura, făcîndu-mă să las cartea jos şi s-o privesc; atunci se mişca, o păpuşă care prindea viaţă, şi spunea cu un glas foarte slab că trebuie să mai citesc.

La un moment dat, au început să se întîmple tot felul de lucruri ciudate, fiindcă deşi era încă un copil dolofan şi cu degetuţe rotunde, o găseam ghemuită în fotoliul meu citind operele lui Aristotel sau Boetius, ori vreun roman nou, care abia traversa Atlanticul. Sau cîntînd muzica lui Mozart, pe care o auzisem cu numai o seară în urmă, cu o ureche muzicală infailibilă şi o concentrare care o făcea să pară fantomatică, aşa cum stătea ore în şir descoperind muzica — melodia, apoi basul, după care, în final, le combina. Claudia era un mister. Era imposibil să-ţi dai seama ce ştia şi ce nu ştia. Iar dacă o vedeai ucigînd, te cutremurai. Stătea singură în piaţa întunecoasă, aşteptînd ca un domn binevoitor sau o doamnă amabilă să o găsească, avînd nişte ochi mai indiferenţi decît îi văzusem vreodată pe ai lui Lestat. Ca un copil înlemnit de spaimă îi ruga, în şoaptă pe amabilii ei admiratori să o ajute şi, în timp ce ei o luau în braţe pentru a o scoate din piaţă, ea îi ţinea de gît, cu limba între dinţi şi cu privirea întunecată de pofta mistuitoare. Îşi găseau moartea repede în acei ani de început, înainte ca ea să înveţe să se joace cu ei, să-i ducă la vreun magazin de păpuşi sau la o cafenea, unde ei îi ofereau ceşti de ciocolată fierbinte sau ceai pentru a-i colora obrajii palizi, ceşti pe care ea le împingea la o parte, aşteptînd, aşteptînd, de parcă s-

ar fi bucurat în tăcere de teribila lor bunătate.

Dar, după aceea, era tovarăşa mea, eleva mea, consumînd din ce în ce mai repede cunoştinţele pe care i le împărtăşeam în orele îndelungate pe care le petreceam împreună, împărtăşind amîndoi o înţelegere tăcută, în care Lestat nu era inclus. În zori, se întindea lîngă mine, cu inima bătînd lîngă a mea şi, de multe ori cînd mă uitam la ea — cînd cînta la pian sau picta, neştiind că eu mă aflam în încăpere — mă gîndeam la acea unică experienţă pe care o cunoscusem cu ea şi cu nimeni altcineva, la faptul că eu o ucisesem, îi luasem viaţa, îi băusem tot sîngele care îi dădea viaţă în acea îmbrăţişare fatală în care îi ţinusem pe atîţia alţii, alţii care acum putrezeau în pămîntul umed. Dar ea trăia, trăia ca să mă ţină de gît cu braţele, ca să-şi apese arcul mic de Cupidon pe buzele mele şi ca să-şi apropie ochiul sclipitor de al meu pînă cînd ni se atingeau genele şi, rîzînd, ne învîrteam prin cameră ca într-un vals nebun. Tată şi Fiică. Iubit şi Iubită, îţi închipui cît de bine era că Lestat nu ne invidia, ci doar ne privea de la distanţă zîmbind, aşteptînd pînă cînd ea se ducea la el. Atunci o lua pe stradă şi-mi făceau cu mîna de sub fereastră, după care plecau să împartă ceea ce aveau în comun: vânătoarea, seducţia, uciderea.

Aşa au trecut anii. Ani după ani. Totuşi, abia după ce a trecut cîtva timp, mi-am dat seama de ceva în legătură cu Claudia. După expresia pe care o văd pe chipul tău, presupun că ai ghicit deja şi te întrebi de ce nu mă gîndisem. Pot să-ţi spun doar că timpul nu e la fel pentru mine, aşa cum n-a fost nici atunci pentru noi. Zilele nu se legau una de alta formînd un lanţ strîns; mai degrabă luna era aceea care răsărea deasupra valurilor clipocitoare.

— Trupul ei! spuse băiatul. Ea nu avea să crească niciodată.

Vampirul încuviinţă.

— Avea să fie veşnic un demon copil, spuse el cu un glas scăzut, de parcă s-ar fi mirat. Exact aşa cum eu sînt la fel de tînăr ca atunci cînd am murit. Şi Lestat? La fel. Dar mintea ei era o minte de vampir. Şi mă străduiam să-mi dau seama cum se transforma în femeie. Începuse să vorbească mai mult, deşi rămăsese o persoană gînditoare şi mă asculta ore întregi fără să mă întrerupă. Totuşi, din ce în ce mai mult, faţa ei de păpuşă părea să posede o pereche de ochi de adult, absolut conştienţi, iar inocenţa părea pierdută pe undeva împreună cu jucăriile neglijate şi cu dispariţia unei anumite răbdări. Era ceva îngrozitor de senzual în ea, cînd stătea lungită pe canapea într-o cămaşă de noapte din dantelă şi perle; devenise o seducătoare stranie şi puternică, a cărei voce era la fel de limpede şi dulce ca întotdeauna, deşi avea o rezonanţă oarecum feminină şi o duritate care uneori se dovedea şocantă. După zile întregi de tăcere, pufnea deodată, batjocoritor în legătură cu previziunile lui Lestat referitoare la război; sau, bînd sînge dintr-un pahar de cristal, spunea că nu mai erau cărţi în casă şi că trebuia să facem rost de mai multe, chiar dacă eram nevoiţi să le furăm, după care-mi povestea cu răceală de o bibliotecă de care auzise, într-un conac de pe Faubourg St.Marie, unde o femeie colecţiona cărţi ca şi cum ar fi fost pietre sau fluturi. M-a întrebat dacă nu puteam s-o duc în dormitorul acelei femei.

În asemenea momente eram înmărmurit; avea o minte total imprevizibilă. Dar apoi se aşeza pe genunchii mei, îşi strecura degetele prin părul meu şi moţăia lipită de inima mea, şoptindu-mi încet că nu voi fi la fel de mare ca ea pînă nu învăţam că uciderea era cel mai serios lucru, nu cărţile, muzica. „Mereu muzica...", şoptea ea. „Păpuşă, păpuşă", îi spuneam eu, pentru că asta era. O păpuşă fermecată. Rîset, un intelect extraordinar, şi pe de altă parte un chip cu obraji rotunzi, o guriţă ca un mugure. „Lasă-mă să te îmbrac eu, lasă-mă să-ţi perii părul, îi spuneam eu din obişnuinţă, conştient că ea zîmbea şi mă privea cu un văl subţire de plictiseală pe chip. „Fă ce vrei", îmi şoptea ea la ureche, cînd mă aplecam să-i închei năsturaşii-perlă. „Numai ucide cu mine în noaptea asta. Nu mă lăsa niciodată să te văd ucigînd, Louis!"

Acum voia un sicriu al ei, ceea ce m-a durut mai mult decît am lăsat-o să vadă.

După ce am acceptat, ca un domn, am ieşit; nu ştiam cîţi ani dormisem cu ea, ca şi cum ar fi făcut parte din mine. Dar apoi am găsit-o lîngă mănăstirea ursulinelor, ca un copil orfan pierdut în întuneric, şi a venit în fugă spre mine, agăţîndu-se de mine cu o disperare omenească. „Nu-l vreau, dacă te doare", mi-a mărturisit ea atît de încet, încît un om care ne-ar fi îmbrăţişat pe amîndoi n-ar fi auzit-o şi nici nu i-ar fi simţit răsuflarea. „O să stau veşnic cu tine. Dar trebuie să-l văd, nu înţelegi? Un sicriu de copil."

Trebuia să mergem la cel care le făcea. O piesă, o tragedie într-un singur act: pe ea urma s-o las în salonaşul lui, în timp ce îl luam în antecameră şi îi spuneam că mai avea puţin de trăit. Să-i vorbesc de iubire, de faptul că trebuia să aibă ceea ce era mai bun, dar fără să ştie; iar omul, zguduit de acea tragedie, trebuia să i-l facă, imaginîndu-şi-o întinsă înăuntru pe satinul alb, ştergîndu-şi o lacrimă în ciuda vîrstei...

„Dar de ce, Claudia...", o rugam eu. Nu-mi plăcea s-o fac, nu-mi plăcea deloc să mă joc de-a şoarecele şi pisica cu bietul om. Dar, iubind-o la nebunie, am dus-o acolo şi am aşezat-o pe canapea, unde stătea cu mîinile împreunate în poală şi cu bonetica aplecată uşor, ca şi cum n-ar fi ştiut ce şopteam eu despre ea în holul de la intrare. Omul era un bătrîn de culoare foarte rafinat, care m-a tras repede de o parte, ca nu cumva să audă copilul. „Dar de ce trebuie să moară?" m-a implorat el, de parcă eu aş fi fost Dumnezeu şi aş fi ordonat acel lucru. „Inima, nu poate să trăiască", am zis eu şi acele cuvinte au căpătat pentru mine o putere ciudată, o rezonanţă tulburătoare. Emoţia de pe chipul acela ridat m-a tulburat; mi-a venit ceva în minte, un anumit fel de lumină, un gest, un sunet... plînsul unui copil într-o cameră urît mirositoare. Apoi a descuiat una după alta încăperile lui lungi şi mi-a arătat coşciugele; ea voia unul negru lăcuit, cu argint. Deodată m-am trezit dîndu-mă înapoi şi ieşind, după ce am luat-o iute de mînă. „Am dat comanda", i-am spus eu. „Chestia asta mă înnebuneşte!" am adăugat apoi trăgînd în piept aerul curat, de parcă aveam senzaţia că mă sufoc şi am văzut-o cum mă studia cu chipul ei lipsit de compasiune. Şi-a strecurat mînuţa înmănuşată într-a mea. „ Îl vreau, Louis", mi-a explicat ea cu răbdare.

Într-o seară a urcat scările atelierului de pompe funebre împreună cu Lestat, luînd coşciugul şi lăsîndu-l pe bătrîn mort pe grămada de hîrtii prăfuite de pe biroul lui. Aşa că sicriul se afla acum în dormitorul nostru, iar ea, cînd era nou îl privea uneori cu orele, de parcă s-ar fi mişcat, ar fi fost viu sau i-ar fi dezvăluit, încetul cu încetul vreun mister, aşa cum fac lucrurile care se schimbă. Dar nu dormea în el. Continua să doarmă cu mine.

S-au petrecut şi alte schimbări cu ea. Nu le pot data şi nici pune în ordine. Nu ucidea pe oricine. A devenit pretenţioasă. Sărăcia a început s-o fascineze; ne ruga pe Lestat sau pe mine să o plimbăm cu trăsura pe Faubourg St.Marie pînă în apropiere de rîu, unde trăiau emigranţii. Părea obsedată de femei şi copii. Lestat îmi povestea lucrurile astea foarte amuzat, pentru că mie nu-mi plăcea să merg şi, uneori, nimic nu mă putea convinge. Dar Claudia avea o familie acolo, pe ai cărei membri i-a ucis unul cîte unul. Pe urmă a cerut să intre în cimitirul cartierului mărginaş Lafayette, unde hoinărea printre mormintele înalte din marmură în căutarea acelor oameni disperaţi care, neavînd un loc unde să doarmă, îşi cheltuiau puţinii bani pe o sticlă de vin şi se tîrau în vreun cavou distrus. Lestat era impresionat, copleşit. În ce fel o descria, Moartea-Copil, îi spunea el. Moartea Soră şi Dulcea Moarte; pentru mine folosea batjocoritor termenul de Moarte Îndurătoare, făcînd o plecăciune adîncă şi îl rostea ca o femeie care bătea din palme, rostind o bîrfă extrem de interesantă: oh, cerule îndurător! aşa încît îmi venea să-l strîng de gît.

Dar nu ne certam. Ne abţineam. Aveam regulile noastre. Volume strălucitoare legate în piele umpleau pereţii apartamentului din podea pînă în tavan, din moment ce eu şi Claudia ne satisfăceam gusturile fireşti, iar Lestat se ocupa de cumpărarea obiectelor de lux. Pînă cînd ea a început să pună întrebări.

Vampirul tăcu, iar băiatul părea la fel de nerăbdător ca înainte, de parcă

răbdarea ar fi necesitat un efort extrem de mare. Dar vampirul îşi unise degetele lungi şi albe ca pentru a forma o turlă de biserică, după care le-a împreunat şi şi-a lipit strîns palmele una de alta. Părea că uitase complet de băiat.

— Ar fi trebuit să ştiu, spuse el, era inevitabil şi ar fi trebuit să recunosc semnele. Pentru că eram atît de armonizat cu ea; o iubeam atît de total; era tovarăşa mea în fiecare clipă de trezie, singura tovarăşă pe care o aveam, în afara morţii. Ar fi trebuit să ştiu. Dar ceva din mine era conştient de o prăpastie adîncă şi întunecată ce se căsca foarte aproape de noi, de parcă am fi păşit mereu aproape de buza unui abis pe care îl vedeam brusc, dar prea tîrziu dacă făceam o mişcare greşită sau ne pierdeam prea mult în gînduri. Uneori, viaţa fizică din jurul meu părea lipsită de substanţă, cu excepţia acelui întuneric. De parcă o gaură în pămînt stătea să se caşte şi vedeam cum acea imensă crăpătură distrugea Rue Royale, toate clădirile năruindu- se în praf. Sau, şi mai rău, acestea erau transparente, din borangic, ca nişte cortine de mătase. Ah... am luat-o razna. Ce spuneam? Că am ignorat semnele pe care le dădea, că mă agăţam cu disperare de fericirea pe care mi-o oferise. Şi încă mi-o mai oferea; ignoram orice altceva.

Dar semnele existau. A început să fie mai rece cu Lestat, să-l privească fix ore întregi. Cînd el îi vorbea, se întîmpla adesea ca ea să nu-i răspundă şi nu puteai să-ţi dai seama dacă o făcea din dispreţ, sau pentru că nu-l auzea. Liniştea noastră fragilă a fost distrusă de furia lui. Nu ţinea neapărat să fie iubit, dar nu suporta să fie ignorat; odată s-a repezit la ea, strigînd că-i trage o palmă, iar eu m-am trezit în situaţia îngrozitoare de a mă bate cu el, aşa cum făcusem cu mulţi ani înainte ca ea să apară între noi. „Nu mai e un copil", i-am şoptit eu. „Nu ştiu ce e. E femeie". L-am îndemnat să ia mai uşor lucrurile, iar el s-a arătat dispreţuitor şi a ignorat-o la rîndul lui. Într-o seară, însă, a venit tulburat şi mi-a spus că ea îl urmărise — deşi refuzase să meargă împreună cu el să ucidă, îl urmărise, totuşi. „Ce-i cu ea?" s-a răstit el la mine, de parcă eu îi dădusem naştere şi trebuia să ştiu.

Pe urmă, într-o seară, două din cele mai bune servitoare pe care le avusesem vreodată, mamă şi fiică, au dispărut. Vizitiul a fost trimis acasă la ele, dar tot ce ne-a putut spune a fost că dispăruseră, după care tatăl a venit la uşa noastră, bătînd puternic cu ciocănelul. Stătea retras pe trotuarul de cărămidă, privindu-mă cu acea suspiciune care, mai devreme sau mai tîrziu, apărea pe chipurile tuturor muritorilor care ne cunoşteau de mai mult timp, vestitorul morţii, aşa cum paloarea e semnul unei febre fatale; am încercat să-i explic că nu fuseseră acolo şi că trebuia să începem căutările.

„Ea a făcut-o!" a şuierat Lestat din umbră, după ce am închis poarta. „Le-a făcut ceva şi ne-a pus pe toţi în primejdie. O fac eu să-mi spună!" Şi a pornit să urce în fugă scara în spirală din curte. Ştiam că ea plecase, se furişase afară în timp ce eu eram la poartă şi mai ştiam şi altceva: că un miros urît se simţea vag dinspre bucătăria închisă şi nefolosită, un miros care se combina neplăcut cu cel al caprifoiului — mirosul specific cimitirelor. L-am auzit pe Lestat coborînd în timp ce mă apropiam de obloanele deformate, lipite prin rugină de clădirea mică din cărămidă. Nici un fel de mîncare nu se prepara acolo, nu se lucra nimic, aşa că era ca un cavou vechi din cărămidă ascuns de caprifoi. Obloanele s-au deschis, cuiele transformîndu-se în praf şi pulbere şi l-am auzit pe Lestat ţinîndu-şi răsuflarea, cînd am păşit în întunericul care duhnea îngrozitor. Erau acolo, pe cărămizi, mamă şi fiică, braţul mamei înconjurînd mijlocul fetei, capul acesteia lipit de pieptul mamei, amîndouă murdare de excremente şi năpădite de insecte. Un nor mare de ţînţari a apărut cînd oblonul a căzut la loc şi eu am început să dau din mîini, scîrbit. Furnicile mişunau nestingherite pe pleoapele şi gurile celor două moarte, iar în lumina lunii am putut să observ dîrele argintii nesfirşite ale melcilor. „Afurisită să fie!" a izbucnit Lestat şi eu l-am apucat de braţ, ţinîndu-l strîns, adunîndu-mi toate puterile. „Ce ai de gînd să faci cu ea?" l-am întrebat. „Ce poţi să faci? Nu mai e un copil care să facă ce spunem noi, numai pentru

că aşa spunem. Trebuie s-o învăţăm."

„Ştie!" a zis el, depărtîndu-se de mine şi scuturîndu-şi haina. „Ştie! De ani de zile ştie ce să facă! Ce trebuie riscat şi ce nu. N-o s-o las să facă aşa ceva fără permisiunea mea! Nu tolerez una ca asta."

„Asta înseamnă că eşti stăpînul nostru? Chestia asta n-ai învăţat-o. Trebuia să deducă din supunerea mea tăcută? Nu cred. Acum se consideră egală cu noi şi pe noi egali unul cu celălalt. Îţi spun că trebuie să discutăm cu ea, să o învăţăm să respecte ceea ce e al nostru. Aşa cum ar trebui să facem toţi."

S-a depărtat, evident, gîndindu-se la ceea ce spusesem, deşi n-ar fi recunoscut în faţa mea. Şi-a vărsat năduful în oraş. Totuşi, cînd s-a întors, obosit şi sătul, ea tot nu era acolo. S-a aşezat pe canapeaua de catifea şi şi-a întins picioarele lungi. „Le-ai îngropat?" m-a întrebat. „Numai sînt aici", am răspuns. Nu suportam să-mi spun nici mie însumi că le arsesem trupurile în vechiul cuptor nefolosit din bucătărie. „Dar mai trebuie să ne ocupăm de tată", am adăugat eu. Mă temeam de el. Îmi doream dintr-o dată să găsim o modalitate în care să rezolvăm repede toată problema. Dar el a zis că tatăl şi fratele nu mai existau, că moartea se dusese la cină în căsuţa lor de lîngă ruine, şi că a rămas să spună rugăciunea după ce toată lumea a terminat. „Vinul e de vină", a şoptit el apoi, trecîndu-şi degetul peste buze. Amîndoi băuseră prea mult vin. M-am trezit bătînd cu un băţ în ţăruşii din gard pentru a crea o melodie", a zis el rîzînd. „Dar nu-mi place ameţeala asta. Ţie-ţi place?" Şi, cînd s-a uitat la mine, a trebuit să zîmbesc, fiindcă vinul lucra în el şi îl înmuia; în clipa aceea, cînd chipul îi părea cald şi înţelegător, m-am aplecat şi i-am spus: „Aud paşii Claudiei pe scară. Fii blînd cu ea. Totul s-a terminat."

Atunci a apărut ea, cu panglicile bonetei desfăcute şi cu cizmuliţele pline de noroi. Mă uitam la ei încordat, Lestat avea un rînjet pe buze, iar ea îl trata ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Avea în braţe un buchet de crizanteme albe atît de mare, încît o făcea să pară şi mai mică. Boneta i-a căzut de tot, atîrnîndu-i o clipă pe umăr, după care a alunecat pe covor. Prin tot părul ei auriu am văzut petale înguste de crizanteme. „Mîine e Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor", a zis ea. „Ştii?"

„Da", am răspuns eu. E ziua cînd, în New Orléans, toţi credincioşii merg la cimitire să îngrijească mormintele celor dragi. Văruiesc pereţii cavourilor, curăţă numele săpate în plăcile de marmură şi acoperă mormintele cu flori. În Cimitirul St. Louis, care era foarte aproape de casa noastră, unde erau îngropate toate familiile înstărite din Louisiana, unde era îngropat şi propriul meu frate, erau chiar şi băncuţe de fier în faţa mormintelor, pe care rudele puteau să se aşeze şi să primească alte familii, care veniseră la cimitir cu acelaşi scop. Era o adevărată sărbătoare în New Orléans; turiştilor care nu înţelegeau, le-ar fi părut o celebrare a morţii, dar era, de fapt, o celebrare a vieţii de apoi. „Am cumpărat astea de la unul din vînzători", a zis Claudia cu o voce slabă şi inexpresivă, iar ochii îi erau opaci şi lipsiţi de emoţie.

„Pentru cele două femei pe care le-ai lăsat în bucătărie!" a spus Lestat cu asprime. Ea s-a întors spre el pentru prima oară, dar n-a zis nimic, ci doar a rămas privindu-l ca şi cum nu-l mai văzuse niciodată. După aceea a făcut cîţiva paşi spre el şi a continuat să-l privească, tot ca şi cum l-ar fi studiat. Am înaintat. Simţeam furia lui. Răceala ei. Apoi ea s-a întors spre mine şi uitîndu-se cînd la unul cînd la altul, a întrebat:

„Care din voi a făcut-o? *Care din voi m-a făcut ceea ce sînt?"*

Orice altceva ar fi spus sau ar fi făcut nu m-ar fi mirat mai mult. Şi, totuşi, era inevitabil ca tăcerea ei îndelungată să se sfîrşească odată. Cu toate acestea, părea foarte puţin preocupată de mine. Privirea îi era aţintită asupra lui Lestat. „Vorbeşti despre noi ca şi cînd am fi dintotdeauna ceea ce sîntem acum", a zis ea cu un glas calm, măsurat, tonul de copil fiind întregit de o seriozitate de femeie. „Vorbeşti despre cei de afară numindu-i muritori şi pe noi ne numeşti vampiri. Dar n-a fost întotdeauna aşa. Louis a avut o soră muritoare, mi-o amintesc. Şi are o fotografie a ei

în cufăr. L-am văzut uitîndu-se la ea! A fost muritor ca şi ea, şi eu la fel. Altfel, de ce mărimea asta, de ce forma asta?" Şi-a desfăcut braţele, lăsînd crizantemele să cadă pe podea. I-am şoptit numele. Cred că voiam să-i distrag atenţia, dar era imposibil. Valul se întorsese. Ochii lui Lestat ardeau cu o fascinaţie extraordinară, o plăcere răutăcioasă.

„Tu ai făcut din noi ceea ce sîntem, nu?" l-a întrebat ea acuzator.

El a ridicat din sprîncene, prefăcîndu-se uimit. „Ce eşti?" a întrebat-o. „Ai fi preferat să fii altfel?" Şi-a tras genunchii la piept şi s-a aplecat puţin înainte, făcînd ochii mici. „Ştii cît timp a trecut? Poţi să te imaginezi pe tine însăţi? Trebuie să găsesc o bătrînă ramolită ca să-ţi arăt cum ai fi arătat acum, dacă te-aş fi lăsat?"

Ea i-a întors spatele, a stat o clipă ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă, după care s-a dus spre scaunul de lîngă şemineu şi s-a ghemuit pe el, ca şi cel mai neajutorat copil. Şi-a tras genunchii la piept, haina de catifea îi era descheiată, rochia de mătase strînsă în jurul genunchilor, iar ea privea la cenuşa din cămin. În privirea ei, însă, nu era nimic neputincios. Ochii ei aveau o viaţă independentă, ca şi cum trupul ar fi fost posedat.

„Ai fi fost moartă acum, dacă ai fi rămas muritoare!" i-a mai spus Lestat, întărîtat de tăcerea ei şi apoi şi-a coborît picioarele pe podea. „Mă auzi? De ce mă întrebi asta acum? De ce faci atîta caz? Toată viaţa ai ştiut că eşti vampir." Aşa şi-a continuat tirada, spunînd cam aceleaşi lucruri pe care mi le spusese şi mie de nenumărate ori: cunoaşte-ţi natura, ucide, fii ceea ce eşti. Dar toate astea păreau ciudat de inutile, căci Claudia nu avea nici un fel de remuşcări în legătură cu ucisul. Ea s-a lăsat pe spate şi a întors capul încet, studiindu-l din nou, de parcă ar fi fost o marionetă pe sfori. „Tu mi-ai făcut-o? Cum anume?" l-a întrebat ea, făcînd ochii mici. „Cum ai făcut-o?"

„De ce ţi-aş spune? E puterea mea."

„De ce numai a ta?" l-a întrebat ea apoi, cu o voce rece ca gheaţa şi ochii îi erau lipsiţi de suflet. *„Cum ai făcut-o?"* a întrebat ea deodată cu furie.

Era electrizant. El s-a ridicat de pe canapea şi eu am ţîşnit imediat în picioare, aşezîndu-mă în faţa lui. „Fă-o să tacă!" mi-a spus el, frîngîndu-şi mîinile. „Fă ceva cu ea! Nu pot s-o suport!" Apoi a pornit spre uşă, dar s-a întors şi a venit foarte aproape, aşa încît o domina, ascunzînd-o în umbră. Ea îl privea fără teamă, plimbîndu-şi ochii peste chipul lui cu o totală detaşare. „Pot să stric ce-am făcut. Şi cu tine şi cu el", i-a spus el, arătînd cu degetul spre mine. „Bucură-te că te-am făcut ceea ce eşti", a adăugat, rînjind. „Sau te fac mii de fărîme!"

— Ei bine, pacea din casă era distrusă, deşi era linişte. Zilele treceau fără ca ea să mai pună întrebări, dar acum se cufunda în lectura cărţilor despre ştiinţele oculte, vrăjitoare, vrăjitorie şi vampiri. Toate astea erau în mare parte plăsmuiri, înţelegi. Mituri, poveşti, uneori simple poveşti de groază romanţate. Dar ea citea tot. Citea pînă în zori, aşa încît trebuia să mă duc s-o iau la culcare.

Între timp, Lestat a angajat un valet şi o menajeră şi a pus o echipă de lucrători să construiască în curte o fîntînă mare cu o nimfă din piatră care turna veşnic apă dintr-o scoică larg deschisă. A pus să se aducă peşti aurii şi să se introducă în fîntînă lăzi cu nuferi cu rădăcină, ale căror flori pluteau la suprafaţa apei şi tremurau la continua ei mişcare.

O femeie îl văzuse ucigînd pe Nyades Road, care ducea spre oraşul Carrolton, şi au apărut tot felul de poveşti în ziar legate de asta, asociindu-l cu o casă bîntuită de stafii din apropiere de Nyades şi Melpomene, lucruri care îl încîntau. A fost o vreme fantoma de pe Nyades Road, după care, în cele din urmă, totul s-a uitat; atunci a făcut o altă crimă oribilă, într-un alt loc public şi a pus în funcţiune imaginaţia celor din New Orléans. Dar toate astea conţineau o anumită teamă. Era gînditor, suspicios, mereu lîngă mine, întrebîndu-mă unde era Claudia, unde se dusese şi ce făcea.

„O să fie cuminte", îi spuneam pentru a-l linişti, deşi eram înstrăinat de ea şi

îndurerat, de parcă ar fi fost mireasa mea. Ea nici nu mă vedea acum, aşa cum nu-l văzuse pe Lestat înainte, şi dispărea uneori chiar în timp ce vorbeam cu ea.

„Ar face bine să fie!" mi-a spus el pe un ton neplăcut.

„Şi ce-o să faci dacă n-o să fie?" l-am întrebat eu mai mult cu teamă decît acuzator, iar el şi-a ridicat spre mine ochii reci şi cenuşii. „Ai grijă de ea, Louis. Stai de vorbă cu ea!" a zis el. „Totul a fost perfect şi, acum, asta. N-avem nevoie de aşa ceva."

— Am hotărît însă s-o las să vină singură la mine şi ea a făcut-o. S-a întîmplat într-o seară devreme, cînd abia mă trezisem. Casa era învăluită în întuneric. Am văzut-o stînd în dreptul uşii-fereastră; purta mîneci bufante şi un cordon roz şi privea printre gene viaţa de seară de pe Rue Royale. Îl auzeam pe Lestat în camera lui, zgomotul apei turnate din cană. Parfumul coloniei lui a ajuns pînă la noi şi a dispărut asemeni sunetului muzicii de la cafeneaua din apropiere. „Nu vrea să-mi spună nimic", a zis ea încet. Nu-mi dădusem seama că ştia că deschisesem ochii. M-am dus şi am îngenuncheat lîngă ea. „Dar tu o să-mi spui, nu? Cum a făcut-o."

„Asta vrei să ştii cu adevărat?" am întrebat-o eu, studiindu-i chipul. Sau de ce ţi-a făcut-o ţie... şi ce-ai fost înainte? Nu înţeleg ce vrei să spui cu „cum", pentru că, dacă vrei să ştii cum a făcut, pentru a-i transforma pe alţii la rîndul tău..."

„Nu ştiu nici măcar despre ce e vorba. Ce spui", a zis ea cu o nuanţă de răceală, după care s-a întors şi şi-a aşezat mîinile pe faţa mea. „Ucide cu mine în noaptea asta", a şoptit ea la fel de senzual ca o iubită. „Şi spune-mi tot ce ştii. Ce sîntem? De ce nu sîntem ca ei?" m-a întrebat ea aruncîndu-şi privirea pe stradă.

„Nu ştiu răspunsurile la întrebările tale", i-am spus eu, iar chipul ei s-a contorsionat deodată, de parcă s-ar fi chinuit să mă audă pe deasupra unui zgomot brusc. Apoi a clătinat din cap, dar eu am continuat. „Îmi pun şi eu aceleaşi întrebări. Nu ştiu. O să-ţi spun cum am fost transformat... că Lestat a făcut-o. Dar modul *cum* a făcut-o nu-l cunosc!" Pe chipul ei se vedea aceeaşi încordare. Vedeam primele semne de teamă sau ceva mai rău şi mai profund decît teama. „Claudia", i-am spus eu acoperindu-i mîinile cu ale mele şi apăsîndu-i-le cu blîndeţe pe pielea mea. „Lestat vrea să-ţi spună un lucru înţelept. Nu pune întrebările astea. Mi-ai fost tovarăşă timp de nenumăraţi ani, în căutarea a tot ceea ce puteam să învăţ despre viaţa muritorilor şi despre crearea lor. Nu fi tovarăşa mea şi în neliniştea asta. El nu ne poate da răspunsurile. Iar eu nu cunosc nici unul." Vedeam că nu putea să accepte, dar nu mă aşteptasem la întoarcerea bruscă, la violenţa cu care şi-a smuls părul din cap pentru o clipă, după care s-a oprit, de parcă gestul acela ar fi fost inutil şi stupid. M-am speriat. Se uita pe cerul întunecat, fără stele, pe care norii se deplasau cu repeziciune dinspre fluviu. A mişcat brusc din buze, ca şi cum şi le-ar fi muşcat, după care s-a întors spre mine şi mi-a spus, tot în şoaptă: „Deci, el m-a făcut... el a făcut-o... nu tu!" Expresia ei avea ceva înspăimîntător şi fără să vreau m-am îndepărtat de ea. Stăteam în faţa căminului, aprinzînd o singură lumînare în dreptul oglinzii înalte, cînd, deodată, am văzut ceva ce m-a uluit: mai întîi s-a format din întuneric, ca o mască hidoasă şi apoi a devenit o realitate tridimensională: un craniu descompus. M-am uitat fix la el. Mirosea încă a pămînt, dar fusese curăţat. „De ce nu-mi răspunzi?" mă întreba ea. Am auzit uşa lui Lestat deschizîndu-se. Ieşea să ucidă sau cel puţin să găsească prada. Eu nu voi ieşi.

Lăsam primele ore ale serii să se adune în linişte, aşa cum se strîngea foamea în mine, pînă cînd pofta devenea atît de puternică, încît mă lăsam în voia ei complet, orbeşte. I-am auzit din nou întrebarea cu claritate, de parcă ar fi plutit prin aer ca reverberaţia unui clopot... şi mi-am simţit inima bătînd. „El m-a făcut, bineînţeles! A şi spus-o. Dar tu-mi ascunzi ceva. Ceva la care el face aluzie ori de cîte ori îl întreb. Spune că nu s-ar fi putut face fără tine!"

Mă uitam ţintă la craniu şi, totuşi, o auzeam, ca şi cum vorbele ei m-ar fi biciuit încontinuu, ca să mă facă să mă întorc pentru a înfrunta biciul. Un gînd m-a străbătut

brusc, mai degrabă ca un fior rece decît ca un gînd, şi anume că nimic nu va mai rămîne din mine decît un asemenea craniu. M-am întors şi, în lumina care pătrundea de pe stradă, i-am văzut ochii, ca două flăcări întunecate pe chipul ei alb. O păpuşă căreia cineva îi scosese ochii cu cruzime, înlocuindu-i cu un foc diabolic. M-am trezit ducîndu-mă spre ea, şoptindu-i numele, un gînd mi s-a format pe buze, dar apoi a murit, m-am apropiat de ea, după aceea m-am depărtat, căutîndu-i haina şi pălăria. Am văzut o mănuşă mică pe jos, fosforescentă în întuneric şi, o clipă, am avut impresia că era o mînuţă retezată.

„Ce se-ntîmplă cu tine...?" m-a întrebat ea apropiindu-se şi cercetîndu-mi chipul. „Ce s-a întîmplat *întotdeauna?* De ce te uiţi aşa la craniu şi la mănuşă?" A întrebat toate astea cu blîndeţe, dar... nu cu destulă blîndeţe.

Exista un uşor calcul în vocea ei, o detaşare de neatins.

„Am nevoie de tine", i-am spus eu fără să vreau. „Nu suport să te pierd. Eşti singura mea tovarăşă în nemurire."

„Cu nesiguranţă că mai sînt şi alţii! Doar nu sîntem noi singurii vampiri de pe pămînt!" O auzeam spunînd acele cuvinte aşa cum le spusesem şi eu, propriile mele vorbe întorcîndu-se acum la mine pe valul conştiinţei ei de sine, al căutării ei. Dar nu-i nici o durere, mi-am spus eu deodată. Ci doar nerăbdare, o nerăbdare lipsită de inimă. M-am uitat la ea. „Nu eşti la fel ca mine?" am întrebat-o eu şi ea m-a privit. „Tu m-ai învăţat tot ce ştiu!"

„Lestat te-a învăţat să ucizi", i-am spus eu, aducîndu-i mănuşa. „Aşa, vino... hai să ieşim. Vreau să ies..." mormăiam eu, încercînd să-i pun mănuşile. I-am ridicat apoi părul bogat şi ondulat şi i l-am aşezat cu blîndeţe peste palton. „Dar tu m-ai învăţat să văd!" a spus ea. „M-ai învăţat cuvintele «ochi de vampir»", a adăugat. „M-ai învăţat să beau lumea, să doresc mai mult decît..."

„N-am vrut niciodată ca vorbele astea să sune aşa, «ochi de vampir», i-am spus eu." „Cînd le pronunţi tu, au o altă rezonanţă..." trăgea de mine, încercînd să mă facă s-o privesc. „Vino", i-am zis eu, „vreau să-ţi arăt ceva..." Şi am străbătut repede coridorul, am coborît scara şi am traversat curtea întunecată. Dar nu ştiam ce vreau să-i arăt mai mult decît încotro mergeam. Doar că trebuia să mă îndrept spre acel lucru cu un instinct sublim şi blestemat.

Am străbătut oraşul, cerul fiind acum de un violet pal, din momentul în care norii dispăruseră, stelele erau mici şi palide, iar aerul sufocant şi înmiresmat chiar şi atunci cînd ne-am depărtat de grădinile mari, îndreptîndu-ne spre acele străzi urîte şi înguste, unde florile răsăreau printre crăpăturile pietrelor şi unde uriaşul oleandru îşi înălţa pe terenuri virane tulpina groasă, ca de ceară, plină de flori albe şi roz, ca o buruiană monstruoasă. Auzeam paşii repezi ai Claudiei care se ţinea după mine, fără să-mi ceară nici măcar o dată să merg mai încet; în cele din urmă s-a oprit, cu chipul extrem de răbdător, uitîndu-se la mine pe strada întunecoasă şi îngustă, unde cîteva case franţuzeşti vechi cu acoperişurile în pantă mai rămăseseră printre faţadele clădirilor spaniole, căsuţe vechi, cu tencuiala desprinsă de cărămizile ce putrezeau dedesubt. Am găsit casa orbeşte, conştient că întotdeauna ştiusem unde se afla şi o ocolisem, oprindu-mă mereu înaintea acelui colţ neluminat, nevrînd să trec pe lîngă fereastra joasă prin care o auzisem prima oară pe Claudia plîngînd. Casa mai stătea încă în picioare. Era mai joasă decît în trecut, aleea era traversată de frînghii pline cu rufe întinse la uscat, iar cele două ferestre erau sparte şi acoperite cu pînză. Am atins obloanele. „Aici te-am văzut prima oară", i-am spus eu, gîndindu-mă să-i spun ca să înţeleagă, deşi îi simţeam deja răceala şi distanţa din privire. „Te-am auzit plîngînd. Erai acolo, într-o cameră cu mama ta. Şi mama ta era moartă de cîteva zile, dar tu nu ştiai. Te agăţai de ea, scîncind... plîngînd sfîşietor, cu trupul palid, înfierbîntat din cauza febrei şi înfometat. Încercai s-o trezeşti din morţi, o strîngeai în braţe să-ţi dea căldură, de teamă. Era aproape dimineaţă şi..."

Mi-am dus mîna la tîmplă. „Am deschis obloanele... am intrat în cameră. Mi-a fost

milă de tine. Milă. Dar... şi altceva."

I-am văzut buzele înmuindu-se şi ochii devenind mari.

„Te-ai hrănit... cu mine?" a şoptit ea. „Am fost victima ta!"

„Da!" i-am spus eu. „Aşa e."

A fost un moment atît de elastic şi de dureros, încît era de nesuportat. Stătea complet nemişcată în întuneric, ochii ei uriaşi adunau lumina, iar aerul cald s-a ridicat brusc cu un zgomot slab. După aceea s-a întors şi i-am auzit bocănitul pantofilor cînd fugea. Şi a fugit. A fugit. Eu stăteam încremenit, auzind cum zgomotul se stingea din ce în ce; apoi m-am întors, teama din mine crescînd şi devenind insurmontabilă, şi am luat-o la fugă după ea. Era de neconceput să n-o prind din urmă, să n-o ajung imediat şi să-i spun că o iubeam, că trebuia s-o am, trebuia s-o păstrez şi, cu fiecare secundă în care fugeam pe strada întunecată, ea părea să se depărteze de mine puţin cîte puţin; inima îmi bătea cu putere, nehrănită, răzvrătindu-se împotriva efortului. Pînă cînd m-am oprit brusc. Ea se afla sub un felinar şi mă privea tăcută, ca şi cum nici nu m-ar fi cunoscut. I-am cuprins mijlocul cu amîndouă mîinile şi am ridicat-o în lumină. M-a studiat, cu chipul schimonosit, după care a întors capul, refuzînd să-mi susţină privirea, ca şi cum ar fi trebuit să-şi mascheze un puternic sentiment de repulsie. „M-ai ucis", a şoptit ea. „Mi-ai luat viaţa!"

„Da", i-am zis, ţinînd-o aşa încît să-i simt inima bătînd. „Mai bine-zis, am încercat să ţi-o iau. Să ţi-o beau. Dar aveai o inimă cum nu mai întîlnisem vreodată, o inimă care bătea, bătea, pînă cînd am fost nevoit să-ţi dau drumul, să te depărtez de mine, ca nu cumva să-mi înteţeşti pulsul atît de mult, încît să mor. Lestat m-a descoperit; Louis cel sentimental şi prost, se hrănea cu un copil cu părul auriu, o fiinţă inocentă, *o fetiţă.* El te-a adus înapoi de la spitalul unde te duseseră şi n-am ştiut ce avea de gînd, în afară de a mă învăţa propria mea natură. „Ia-o, termină", a spus şi eu am simţit din nou acea pasiune pentru tine. Ah, ştiu că acum te-am pierdut pentru totdeauna. Văd asta în ochii tăi! Te uiţi la mine ca la muritori, de undeva de departe, dintr-un loc al independenţei reci, pe care eu nu pot s-o pricep. Dar am făcut-o. Am simţit din nou pentru tine acea poftă insuportabilă, pentru inima ta care bătea, pentru obrazul ăsta, pielea asta. Erai trandafirie şi frumos mirositoare cum sînt copiii muritori, dulce cu un amestec de sare şi ţărînă. Te-am ţinut din nou şi te-am luat din nou. Iar cînd am avut impresia că inima ta mă omoară şi nu-mi păsa, el ne-a despărţit şi, tăindu-şi încheietura mîinii, ţi-a dat să bei. Şi tu ai băut. Şi ai băut şi ai băut, pînă cînd era să-l secătuieşti, făcîndu-l să se clatine. Dar erai deja vampir. Şi, chiar în noaptea aceea, ai băut sîngele unei fiinţe omeneşti, lucru pe care l-ai făcut apoi în fiecare noapte."

Expresia de pe chipul ei nu se schimbase. Pielea îi era precum ceara lumînărilor albe; numai ochii conţineau viaţă. Nu mai aveam ce să-i spun, aşa că am lăsat-o jos. „Eu ţi-am luat viaţa", i-am zis eu. „Iar el ţi-a redat-o."

„Aşa, deci", a spus ea foarte încet. „Vă urăsc pe amîndoi!"

Vampirul tăcu.

— Bine, dar de ce i-ai spus? îl întrebă băiatul, după o pauză respectuoasă.

— Cum aş fi putut să nu-i spun? zise vampirul, ridicîndu-şi privirea puţin uluit. Trebuia să ştie. Trebuia să cîntărească lucrurile. Nu era ca şi cum Lestat ar fi răpit-o direct vieţii, aşa cum făcuse cu mine; eu o rănisem. Ar fi murit! N-ar mai fi putut să ducă o viaţă de muritoare. Dar care-i deosebirea? Pentru toţi, moartea e o chestiune de ani! Deci, ceea ce ea a văzut atunci mai plastic a fost ceea ce ştiu toţi oamenii: că moartea vine în mod inevitabil, doar dacă cineva nu alege... asta! spuse el şi desfăcu mîinile albe, privindu-şi palmele.

— Ai pierdut-o? A plecat?

— Să plece! Unde ar fi putut să plece? Era un copil cam de înălţimea asta. Cine i-

ar fi oferit adăpost? Să fi căutat vreun cavou, ca vampirii din poveşti, unde să stea ziua înconjurată de viermi şi furnici şi să iasă doar ca să bîntuie prin vreun cimitir mic şi prin împrejurimile lui? Dar nu de asta n-a plecat. Ceva din ea aducea cu mine. Şi în Lestat exista asta. Nu suportam să trăim singuri! Aveam nevoie de puţină companie! O sumedenie de muritori ne înconjurau, bîjbîind, orbi, preocupaţi, miresele şi mirii morţii.

„Uniţi în ură", mi-a spus ea calmă după aceea. Am găsit-o lîngă şemineul gol, smulgînd floricelele de pe un fir lung de levănţică. Eram atît de uşurat că am văzut-o acolo, încît aş fi făcut orice. Cînd m-a întrebat cu o voce scăzută dacă aveam să-i spun tot ce ştiam, am făcut-o bucuros. Căci restul era floare la ureche, faţă de acel vechi secret, că eu îi luasem viaţa. I-am povestit despre mine aşa cum ţi-am povestit ţie, despre felul cum Lestat a venit la mine şi ce s-a întîmplat în noaptea în care el a adus-o de la spital. Nu a pus nici o întrebare, ci doar din cînd în cînd, îşi ridica privirea. După aceea, cînd am terminat şi am rămas acolo, uitîndu-mă iarăşi la acel craniu nenorocit, ascultînd zgomotul slab pe care îl făceau petalele ce cădeau pe rochia ei şi simţind o amorţeală în membre şi în minte, ea mi-a spus: „Nu te dispreţuiesc!" M-am dezmeticit. Ea s-a dat jos de pe perna înaltă şi rotundă din damasc şi a venit spre mine, purtînd mirosul florilor şi ţinînd petalele în mînă. „Ăsta-i mirosul unui copil muritor?" m-a întrebat ea în şoaptă. „Louis. Iubitule." Îmi amintesc că am îmbrăţişat-o şi mi-am ascuns faţa în pieptul ei micuţ, strivindu-i umerii fragili, iar minutele ei mi se strecurau prin păr, alinîndu-mă, ţinîndu-mă. „Am fost muritoare pentru tine", a zis ea şi, cînd mi-am ridicat privirea, am văzut-o zîmbind; moliciunea buzelor ei a dispărut, însă, foarte repede şi, în clipa următoare, privea dincolo de mine, ca un om care ascultă o muzică îndepărtată şi importantă. „Mi-ai dat sărutul tău nemuritor", a spus ea, deşi nu mie, ci sieşi. „M-ai iubit cu natura ta de vampir."

„Acum te iubesc cu natura mea umană, dacă am avut aşa ceva vreodată", i-am spus eu.

„Ah, da...", a zis ea, tot gînditoare. „Da, şi ăsta-i punctul tău slab, de aceea chipul tău a fost atît de nefericit cînd am spus aşa cum spun muritorii „te urăsc", şi de aceea acum mă priveşti aşa. Natura umană. Eu n-o am. Şi nici o poveste despre cadavrul unei mame şi despre camere de hotel în care copiii învaţă monstruozităţi nu poate să-mi ofere aşa ceva. N-o am. Ochii tăi se răcesc de teamă cînd îţi spun asta. Şi, totuşi, am limba ta. Pasiunea ta pentru adevăr. Nevoia ta de a pătrunde cu mintea peste tot, ca ciocul unei păsări colibri, care ciocăne atît de puternic şi de iute, încît muritorii au impresia că n-are picioruşe şi că nu se aşază niciodată, căutînd mereu, la infinit. Eu sînt sinele tău vampir mai mult decît tine însuţi. Şi acum, somnul de şaizeci şi cinci de ani s-a sfîrşit."

Somnul de şaizeci şi cinci de ani s-a sfîrşit! Am auzit-o şi nu puteam să cred, nu voiam să cred că ştia şi chiar vru-sese să spună ceea ce spusese. Căci exact atîta trecuse din noaptea aceea cînd am încercat să-l părăsesc pe Lestat şi n-am reuşit şi, îndrăgostindu-mă de ea, am uitat de creierul meu fecund şi de întrebările mele îngrozitoare. Acum ea avea pe buze acele întrebări îngrozitoare şi trebuia să le afle răspunsul. S-a dus încet în mijlocul încăperii şi a împrăştiat în jurul ei petalele de levănţică strivite. Apoi a frînt tulpina fragilă şi a dus-o la buze. După ce a auzit toată povestea, a spus: „Deci, m-a transformat... ca să-ţi fiu tovarăşă. Nici un lanţ nu te-ar fi putut ţine în singurătatea ta şi el nu putea să-ţi dea nimic. Mie nu-mi dă nimic... Obişnuiam să-l găsesc fermecător. Îmi plăcea felul cum mergea, cum lovea dalele de piatră cu bastonul şi cum mă lua în braţe. Şi abandonul cu care ucidea, exact cum simţeam şi eu. Dar nu-l mai găsesc fermecător. Iar tu nu l-ai găsit niciodată. Noi doi am fost marionetele lui; tu ai rămas, ca să ai grijă de el, iar eu, tovarăşa ta salvatoare. A venit timpul ca totul să se termine, Louis. A venit timpul să-l părăsim." Timpul să-l părăsim. Nu mă gîndisem la asta, nu mai visasem de mult la aşa ceva; mă obişnuisem cu el, de parcă ar fi fost o condiţie a vieţii înseşi. Auzeam un amestec de

zgomote, ceea ce însemna că el intrase cu trăsura pe alee şi că, în curînd, avea să urce pe scara din dos. M-am gîndit la ce simţeam întotdeauna cînd îl auzeam venind, o vagă neliniştе şi un vag sentiment de necesitate. Apoi, gîndul de a scăpa de el pentru totdeauna a trecut peste mine ca apa pe care o uitasem, valuri şi valuri de apă rece. M-am ridicat, şoptindu-i că venea.

„Ştiu", a spus ea zîmbind. „L-am auzit cînd a dat colţul."

„Dar n-o să ne lase să plecăm", i-am şoptit eu, deşi prinsesem sensul cuvintelor ei. Avea nişte simţuri de vampir foarte dezvoltate. Ştia grozav să stea de pază. „ Înseamnă că nu-l cunoşti, dacă-ţi închipui că o să ne lase să plecăm", i-am spus eu, speriat de încrederea ei în sine. „N-o să ne lase." Şi ea a zis, continuînd să zîmbească: *„Ah... zău?"*

Am stabilit atunci că vom face planuri. Imediat. Seara următoare, agentul meu a venit cu obişnuita plîngere că nu putea să mai lucreze la lumina unei singure lumînări amărîte şi i-am spus să facă aranjamentele necesare pentru o traversare a oceanului. Claudia şi cu mine aveam să plecăm în Europa cu primul vapor, indiferent în ce port avea să ne ducă. Şi, foarte important era ca un cufăr mare să fie încărcat de asemenea pe vapor, un cufăr care trebuia transportat cu grijă de acasă în timpul zilei şi urcat la bord, dar nu la bagaje, ci în cabina noastră. Pe urmă au fost aranjamentele pentru Lestat. Plănuisem să-i las cîteva magazine închiriate, casele din oraş şi cu o mică firmă de construcţii, care opera în Faubourg Marigny. Mi-am pus semnătura pe toate acestea fără să ezit. Voiam să-mi cumpăr libertatea: să-l conving pe Lestat că nu voiam decît să facem o călătorie împreună şi că el putea să rămînă cu stilul de viaţă cu care se obişnuise; va avea banii lui, nu va mai trebui să-mi ceară nimic. Toţi acei ani îl făcusem să depindă de mine. Bineînţeles că îmi cerea bani, ca şi cum aş fi fost bancherul lui şi îmi mulţumea cu cele mai caustice cuvinte, dar ura dependenţa aceea. Speram să-i alung bănuielile, satisfăcîndu-i lăcomia. Şi, convins că îmi putea citi pe chip orice emoţie, eram teribil de temător. Nu-mi venea să cred că era posibil să scap de el. Înţelegi ce înseamnă asta? Mă purtam ca şi cum aş fi crezut, dar nu credeam.

Între timp, Claudia flirta cu dezastrul, stăpînirea ei de sine părîndu-mi-se extraordinară cînd citea din cărţile ei despre vampiri şi îi punea întrebări lui Lestat. Rămînea netulburată în faţa izbucnirilor lui sarcastice şi, uneori, îi punea aceeaşi întrebare iar şi iar în alte feluri, rumegînd cu atenţie orice informaţie care îi scăpa fără să vrea. „Ce vampir te-a făcut ceea ce eşti?" l-a întrebat ea, fără să-şi ridice privirea din carte şi ţinîndu-şi pleoapele coborîte sub atacul lui. „De ce nu vorbeşti niciodată despre el?" a continuat ea, de parcă obiecţiile lui severe ar fi fost inexistente. Părea imună la iritarea lui.

„Sînteţi lacomi, amîndoi!" a spus el seara următoare, plimbîndu-se încoace şi încolo prin centrul întunecat al camerei, privind-o răzbunător pe Claudia, care stătea în colţul ei, în cercul de lumină al luminării ei, cu cărţile împrejur. „Nemurirea nu vă ajunge! Nu, aţi căuta de dinţi calul de dar al lui Dumnezeu! Dacă aş oferi-o oricărui individ de pe stradă, ar fi încîntat..."

„Tu ai fost încîntat?" a întrebat ea încet, abia mişcînd buzele.

„Dar voi, voi vreţi să ştiţi *motivul.* Vreţi să terminăm totul? Pot să vă ofer moartea mai uşor decît v-am oferit viaţa!" S-a întors spre mine şi flacăra fragilă a lumînării ei îi arunca umbra peste mine. Îi crea o aureolă în jurul părului blond şi îi lăsa faţa, în afară de pometele sclipitor, în întuneric. „Vreţi moartea?"

„Cunoaşterea nu înseamnă moarte", a şoptit ea.

„Răspundeţi-mi! Vreţi moartea?"

„Tu oferi toate lucrurile. Toate vin de la tine. Viaţa şi moartea", a şoptit ea ironic.

„Aşa e", a zis el.

„Tu nu ştii nimic", i-a spus ea cu gravitate şi vocea îi era atît de slabă, încît şi cel mai mic zgomot de pe stradă i-a acoperit-o, luîndu-i cuvintele, aşa încît m-am trezit chinuindu-mă să o aud, lăsîndu-mi capul pe spate, lipit de scaun. „Să zicem că vampirul care te-a făcut nu ştia nimic şi că vampirul care l-a făcut pe acel vampir nu ştia nimic şi că nici vampirul dinaintea lui nu ştia nimic şi aşa mai departe, nimic ieşind din nimic pînă cînd nu rămîne nimic! Şi noi trebuie să trăim cu gîndul că nu există cunoaştere."

„Da!" a strigat el deodată, ridicînd mîinile şi în glasul lui se simţea altceva în afară de furie.

Apoi a tăcut. Şi ea tăcea. După aceea, el s-a întors încet, ca şi cum eu aş fi făcut vreo mişcare care îl alertase, ca şi cum m-aş fi ridicat în spatele lui. Îmi amintea de felul în care se întorceau oamenii cînd îmi simţeau răsuflarea foarte aproape şi îşi dădeau brusc seama că, unde se crezuseră complet singuri... momentul acela de suspiciune îngrozitoare dinainte de a-mi vedea chipul şi să-şi ţină respiraţia. Acum se uita la mine şi abia îi vedeam buzele mişcîndu-se. Atunci am simţit. Îi era frică. Lui Lestat îi era frică. Ea îl fixa cu aceeaşi privire calmă, care nu trăda nici o emoţie, nici un gînd.

„Tu ai învăţat-o cu astea..." a şoptit el, după care a scăpărat un băţ de chibrit şi a aprins lumînările de pe poliţa căminului, ridicînd apoi sticlele afumate ale lămpilor şi plimbîndu-se prin încăpere pentru a face lumină, pînă cînd mica flacără a Claudiei a căpătat putere, iar el s-a rezemat cu spatele de poliţa de marmură, uitîndu-se cînd la o lampă, cînd la alta, de parcă lumina aceea i-ar fi redat puţină linişte.

„Mă duc afară", a zis el atunci. Ea s-a ridicat chiar în clipa în care el ajunsese în stradă şi, deodată, s-a oprit în mijlocul camerei şi s-a întins, arcuindu-şi spatele mic, ridicîndu-şi braţele cu pumnii încleştaţi şi a închis ochii o clipă, după care i-a deschis larg, de parcă s-ar fi trezit brusc dintr-un vis. Era ceva obscen în gestul acela; camera părea să licărească de teama lui Lestat, să răsune de ecoul ultimului său răspuns. Acesta *ceruse* atenţia ei. Probabil că am făcut vreo mişcare involuntară pentru a nu mă mai uita la ea, căci a venit lîngă braţul fotoliului meu şi şi-a lipit mîna pe cartea mea, o carte pe care n-o mai citeam de cîteva ceasuri. „Vino cu mine afară."

„Ai avut dreptate. Nu ştie nimic. N-are nimic să ne spună", i-am zis eu.

„Chiar ai crezut vreodată că ştie?" m-a întrebat cu vocea ei mică. „O să găsim alţii ca noi", a adăugat ea. „O să-i găsim în centrul Europei. Acolo trăiesc atît de mulţi, încît, povestirile, atît cele false, cît şi cele reale, umplu volume întregi. Sînt convinsă că de acolo au venit toţi vampirii, dacă au venit de undeva. Am trăit prea mult cu el. Vino afară. Lasă carnea să instruiască mintea."

Cred că am simţit un fior de plăcere cînd am auzit-o rostind acele cuvinte, *„Lasă carnea să instruiască mintea".* „Lasă cărţile de o parte şi ucide", mi-a şoptit ea. Am urmat-o în jos pe scară, prin curte şi pe aleea îngustă spre o altă stradă. Apoi a întins mîinile spre mine să o iau în braţe, deşi, bineînţeles, nu era obosită; voia numai să fie aproape de urechea mea şi să mă ţină de gît. „Nu i-am spus de planul meu, despre călătorie, despre bani", i-am zis eu, conştient că e ceva cu ea ce eu nu înţelegeam, în timp ce stătea uşoară în braţele mele.

„L-a ucis pe celălalt vampir", a spus ea.

„Nu, de ce spui asta?" am întrebat-o eu, dar nu faptul că o spusese mă deranja, îmi tulbura sufletul ce semăna cu un ochi de apă care tînjea după nemişcare. Mă simţeam ca şi cum ea m-ar fi condus încet spre ceva, ca şi cum ea ar fi fost pilotul plimbării noastre lente pe strada întunecată. „Pentru că acum ştiu", a spus ea cu autoritate în glas. „Vampirul a făcut un sclav din el şi el nu voia să fie aşa ceva mai mult decît aş vrea eu, aşa că l-a ucis. L-a ucis înainte să afle ce ar fi putut să ştie şi, apoi, cuprins de panică, a făcut un sclav din tine. Ai fost sclavul lui."

„Nu chiar..." i-am şoptit eu. Îi simţeam obrazul lipit de tîmpla mea. Era rece şi avea nevoie să ucidă. „Nu un sclav, ci doar un fel de complice stupid", i-am mărturisit

eu, mi-am mărturisit mie însumi. Simţeam febra ucisului crescînd în mine, un nod de foame lăuntric, zvîcnituri în tîmple, ca şi cum venele s-ar fi contractat şi trupul mi-era pe cale de a deveni o hartă de vase chinuite.

„Nu, sclav", a insistat ea pe un ton grav, de parcă ar fi gîndit cu glas tare, cuvinte revelaţii, piese ale unui puzzle. „Şi o să ne eliberezi pe amîndoi."

M-am oprit. Mîna ei mă apăsa, îndemnîndu-mă să merg. Ne-am continuat drumul pe o alee largă din apropierea catedralei, îndreptîndu-ne spre luminile din Jackson Square, apa curgînd cu repeziciune în rigole şi sclipind argintie în lumina lunii. *„O să-l ucid",* a spus ea.

Am încremenit în capătul aleii. Am simţit-o mişcîndu-se în braţele mele şi alunecînd în jos, ca şi cum ar fi putut să se elibereze de mine şi fără ajutorul stîngaci al mîinilor mele. Am aşezat-o pe trotuarul din piatră. I-am spus nu şi am clătinat din cap. Aveam acea senzaţie pe care ţi-am mai descris-o, că toate clădirile din jurul meu — Cabildo, catedrala, apartamentele de-a lungul pieţei — toate erau din mătase, nişte iluzii care aveau să fie brusc sfîşiate de un vînt îngrozitor în pămînt căscîndu-se un abis care era realitatea. „Claudia", am îngăimat eu, întorcîndu-i spatele.

„De ce nu l-aş ucide?" a spus ea ridicînd glasul, pînă cînd acesta a devenit foarte ascuţit. „N-am ce face cu el! N-am ce să obţin de la el! Şi-mi provoacă durere, ceea ce n-o să suport!"

„Şi dacă el are puţină nevoie de noi?" am întrebat-o, dar vehemenţa aceea era falsă. Inutilă. Ea se depărtase de mine, cu umerii mici drepţi şi hotărîţi, cu pasul grăbit, ca o fetiţă care, ieşind duminica împreună cu părinţii, vrea s-o ia înainte pretinzînd că e singură. „Claudia!" am strigat eu şi am ajuns-o imediat din urmă. I-am cuprins mijlocul micuţ şi am simţit-o devenind rigidă ca fierul. „Claudia, nu poţi să-l omori!" i-am şoptit eu, iar ea a început să meargă cu spatele, după care a luat-o la fugă, ţăcănind pe pietre, şi a ieşit în drum. O cabrioletă a trecut pe lîngă noi, însoţită de un hohot de rîs, de tropăitul cailor şi de zgomotul roţilor din lemn. Strada a amuţit deodată. Am întins mîna spre ea şi am străbătut un spaţiu imens, găsind-o lîngă poarta Pieţei Jackson, cu mîinile încleştate pe gratiile de fier. M-am lăsat în jos lîngă ea. „Nu-mi pasă ce simţi, ce spui, dar nu se poate să vrei să-l omori", i-am zis eu.

„De ce nu? Îl crezi atît de puternic?" a întrebat, fixînd cu privirea statuia din piaţă, ochii ei părînd două bălţi imense de lumină.

„E mai puternic decît îţi închipui! Mai puternic decît visezi! Cum vrei să-l omori? Nu te poţi măsura cu abilitatea lui. Nu ştii!" i-am spus eu rugător, dar o vedeam cum stă nemişcată, ca un copil care se uită fascinat într-o vitrină cu jucării. Limba i s-a mişcat deodată printre dinţi şi a atins buza de jos într-un mod ciudat, care m-a făcut să simt un fior slab prin trup. Simţeam gust de sînge. Simţeam ceva palpabil şi neputincios în mîinile mele. Voiam să ucid. Miroseam şi auzeam oamenii pe aleile pieţei, plimbîndu-se de-a lungul cheiului. Tocmai voiam s-o întorc cu faţa spre mine, să o scutur, dacă era nevoie, pentru a o face să asculte, cînd ea s-a răsucit şi m-a privit cu ochii ei mari şi umezi. „Te iubesc, Louis", mi-a spus.

„Atunci, ascultă-mă, Claudia, te implor", i-am şoptit eu, ţinînd-o în braţe, îmboldit deodată de un amestec de şoapte în apropiere, de vorbirea înceată şi articulată a oamenilor care acoperea zgomotele nopţii. „O să te distrugă, dacă încerci să-l omori. Nu poţi face asta. Nu ştii cum. Şi, împotrivindu-i-te, o să pierzi totul, Claudia, şi asta nu suport."

Pe buzele ei a apărut un zîmbet aproape imperceptibil. „Nu, Louis", a şoptit ea. „Pot să-l omor. Şi vreau să-ţi mai spun ceva, un secret numai al nostru."

Am scuturat din cap, dar ea s-a lipit şi mai mult de mine, coborîndu-şi pleoapele aşa încît genele dese aproape că îi atingeau rotunjimea obrajilor. „Secretul e că vreau să-l omor, Louis. O să-mi facă plăcere!"

Am îngenuncheat lîngă ea, fără grai, în timp ce ochii ei mă studiau aşa cum făcuseră atît de des în trecut; apoi a spus: „Omor oameni în fiecare noapte. Îi seduc, îi

atrag lîngă mine cu o foame nepotolită, o permanentă căutare a ceva... ceva, nu ştiu ce..." Şi-a lipit degetele de buze, gura fiindu-i întredeschisă, aşa încît îi zăream sclipirea dinţilor. „Şi nu vreau să ştiu nimic despre ei — de unde vin, încotro merg — dacă nu-i întîlnesc pe drum. Dar pe el nu pot să-l sufăr! Îl *vreau* mort şi îl voi omorî. O să-mi facă mare plăcere.

„Bine, Claudia, dar el nu e muritor. E nemuritor. Nici o boală nu-l poate atinge. Timpul n-are nici o putere asupra lui. Ameninţi o viaţă care ar putea dura pînă la sfîrşitul lumii!"

„Ah, da, aşa e!" a zis ea cu veneraţie şi respect. „O viaţă care ar putea dura secole întregi. Un astfel de sînge, o astfel de putere. Crezi că o să-mi contopesc puterea cu a lui, cînd o să-l omor?"

Eram furios. M-am îndreptat deodată şi i-am întors spatele. Auzeam şoaptele oamenilor în apropiere. Vorbeau despre tată şi fiică, despre o imagine a iubirii devotate. Mi-am dat seama că vorbeau despre noi.

„Nu e necesar", i-am spus eu. „Întrece orice nevoie, orice raţiune, orice..."

„Ce? Omenie? E un ucigaş!" a zis ea şuierător. „Un animal de pradă singuratic!" a repetat ea în batjocură cuvintele lui. „Nu mă împiedica, nu căuta că ai să afli cînd mă hotărăsc s-o fac şi nici nu încerca să te interpui..." A ridicat mîna ca să mă împiedice să vorbesc şi mi-a strîns-o pe a mea cu putere, degetele ei muşcînd din carnea mea chinuită. „Dacă o faci, mă vei distruge. Nu trebuie să fiu descurajată."

Apoi a rupt-o la fugă, cu panglicile bonetei fluturînd şi bocănind cu pantofii pe pietre. M-am întors, fără să fiu atent încotro mergeam, dorindu-mi ca oraşul să mă înghită, conştient acum de foamea care îmi întuneca raţiunea. Aproape că mi-era greaţă să-i pun capăt. Simţeam nevoia să las pofta şi emoţia să-mi întunece mintea şi m-am gîndit la victimă iar şi iar, mergînd încet pe străzi, deplasîndu-mă în mod inexorabil spre ea, spunîndu-mi: E o sfoară care mă trage prin labirint. Nu eu trag sfoara, ci ea mă trage pe mine... Şi, la un moment dat, m-am trezit pe Rue Conti ascultînd un zgomot surd, familiar. Erau scrimerii din salonul de deasupra, înaintînd pe podeaua din lemn, înainte, înapoi, încrucişîndu-şi spadele. M-am rezemat de zid, de unde prin ferestrele înalte şi fără perdele puteam să-i văd pe tinerii care se duelau pînă noaptea tîrziu, cu braţul stîng îndoit ca al unui dansator, avansînd cu graţie spre moarte, îndreptînd spadele cu graţie spre inimi, imagini ale tînărului Freniere care, cînd îşi împingea spada argintie înainte, cînd era împuns de o alta spre iad. Cineva coborîse scara îngustă din lemn pînă în stradă — un tînăr, un băiat atît de tînăr, încît avea obrajii netezi şi dolofani ai unui copil; faţa îi era îmbujorată din cauza antrenamentului, iar de sub haina gri elegantă şi cămaşa cu volănase se simţea mirosul dulceag de colonie şi sare. I-am simţit căldura cînd a ieşit din lumina slabă de deasupra scării. Rîdea încet şi vorbea aproape imperceptibil cu sine, părul castaniu căzîndu-i pe ochi în mers; a scuturat din cap, şoaptele s-au auzit mai tare, apoi s-au stins. Deodată s-a oprit brusc, cu privirea aţintită asupra mea. M-a privit, pleoapele i-au tremurat uşor şi apoi a rîs repede, nervos. „Vă rog să mă scuzaţi!" mi-a spus în franceză. „M-aţi speriat!" Apoi, tocmai cînd dădea să facă o plecăciune şi să treacă pe lîngă mine, a încremenit şi şocul i s-a aşternut pe faţa îmbujorată. Îi vedeam inima bătînd în carnea trandafirie a obrajilor şi îi simţeam mirosul sudorii subite a trupului său tînăr şi încordat.

„M-ai văzut în lumina felinarului", i-am spus eu. „Şi faţa mea ţi s-a părut a fi o mască a morţii."

Buzele i s-au desfăcut uşor, dinţii i s-au atins şi a încuviinţat involuntar, cu ochii ameţiţi.

„Treci!" i-am spus eu. „Repede!"

Vampirul tăcu şi apoi se mişcă de parcă ar fi vrut să continue, dar îşi întinse

picioarele lungi sub masă şi, lăsîndu-se pe spate, îşi lipi mîinile de cap, ca şi cum şi-ar fi apăsat cu putere tîmplele.

Băiatul, care se aşezase într-o poziţie ghemuită, strîngîndu-şi braţele cu mîinile, se relaxa încet. Se uită la bandă şi apoi la vampir.

— Dar ai ucis pe cineva în noaptea aceea, spuse el.

— În fiecare noapte, spuse vampirul.

— Atunci, de ce l-ai lăsat să plece?

— Nu ştiu, zise el, pe un ton care nu voia să spună „pe cuvînt nu ştiu", ci mai degrabă „las-o baltă". Pari obosit, spuse vampirul. Am impresia că ţi-e frig.

— Nu contează, spuse băiatul repede. E cam frig în cameră, dar nu-mi pasă. Ţie nu ţi-e frig, nu?

— Nu, zise vampirul zîmbind şi apoi umerii îi tresăltară, semn că rîdea uşor.

Trecură cîteva clipe, timp în care vampirul păru să se gîndească şi băiatul să-i studieze chipul. Vampirul aruncă o privire spre ceasul băiatului.

— Ea n-a reuşit, nu-i aşa? întrebă băiatul încet.

— Sincer, ce crezi? întrebă vampirul, după ce se aşezase din nou rezemat de spătar, şi îl privi pe băiat stăruitor.

— Că a fost... aşa cum ai spus, distrusă, zise băiatul şi părea să simtă acele cuvinte, aşa încît înghiţi în sec după ce spuse „distrusă". A fost? întrebă el.

— Nu crezi că putea s-o facă? întrebă vampirul.

— Dar el era atît de puternic. Tu singur ai spus că n-ai ştiut niciodată ce puteri avea, ce secrete cunoştea. Cum putea şti sigur cum să-l omoare? Cum a încercat?

Vampirul se uită la băiat multă vreme, expresia lui fiind de nedesluşit pentru acesta, care îşi feri privirea, de parcă ochii vampirului ar fi fost nişte lumini orbitoare.

— De ce nu bei din sticla aia pe care o ai în buzunar? întrebă vampirul. Te-ar încălzi.

— Ah, asta... spuse vampirul. Voiam să beau, dar...

Vampirul începu să rîdă.

— Ai crezut că nu e politicos! spuse el şi, deodată, se plesni peste pulpă.

— Aşa e, spuse băiatul, ridicînd din umeri, după care zîmbi, scoase sticluţa din buzunarul hainei, îi desfăcu capacul auriu şi luă o înghiţitură.

Apoi i-o întinse, uitîndu-se la vampir.

— Nu, spuse acesta zîmbind şi ridicînd mîna pentru a refuza oferta.

După aceea, chipul îi redeveni serios şi, lăsîndu-se pe spate, continuă:

— Lestat avea un prieten muzician pe Rue Dumaine. Îl văzusem la un recital în casa unei anume Madame LeClair, care locuia pe aceeaşi stradă, aceasta fiind pe atunci o stradă extrem de la modă; Madame LeClair, cu care Lestat se distra din cînd în cînd, îi găsise muzicianului o cameră într-o altă casă din apropiere, unde Lestat îl vizita adesea. Ţi-am spus că se juca cu victimele lui, se împrietenea cu ele, le făcea să-l placă, să aibă încredere în el şi chiar să-l iubească, după care le ucidea. Aşa că părea că se joacă cu tînărul acela, deşi durase mai mult decît orice altă asemenea prietenie. Tînărul scria muzică bună şi, adesea, Lestat venea acasă cu partituri proaspete, cîntînd apoi la pianul din salon. Băiatul avea foarte mult talent, dar îţi dădeai seama că muzica lui nu avea să se bucure de succes, pentru că era prea tulburătoare. Lestat îi dădea bani şi îşi petrecea seară de seară cu el, ducîndu-l adesea la restaurante unde tînărul nu şi-ar fi permis să se ducă niciodată, şi îi cumpăra hîrtia şi peniţele de care avea nevoie pentru a-şi scrie muzica.

Aşa cum ţi-am mai spus, durase mai mult decît orice altă prietenie a lui Lestat de acest gen. Nu-mi dădeam seama dacă, într-adevăr, se ataşase fără să vrea de acel muritor sau, pur şi simplu, pregătea o trădare şi o cruzime senzaţionale. De cîteva ori ne spusese, mie şi Claudiei, că plecase cu gîndul de a-l ucide pe băiat, dar că nu o făcuse. Şi, bineînţeles că nu l-am întrebat niciodată ce simţea, pentru că n-ar fi meritat scandalul pe care l-ar fi stîrnit întrebarea mea. Lestat ataşat de un muritor!

Probabil că ar fi distrus mobila din salon de furie.

Seara următoare — după cea despre care tocmai ţi-am povestit — m-a agasat teribil, rugîndu-mă să-l însoţesc acasă la băiat. Era extrem de prietenos, aşa cum era de obicei cînd îmi dorea compania. Bucuria îl făcea astfel. Cînd voia să vadă o piesă bună, o operă, un balet. Întotdeauna voia să-l însoţesc. Cred că am văzut „Macbeth" de vreo cincisprezece ori împreună cu el. Ne-am dus la fiecare spectacol, chiar şi la cele date de amatori, după care, pe drum spre casă, Lestat îmi repeta replicile şi chiar le striga trecătorilor, cu un deget întins spre ei: „Mîine şi mîine şi mîine!" făcîndu-i să-l ocolească de parcă ar fi fost un beţiv. Dar efervescenţa aceea era nebunească, putînd să dispară în orice clipă; un cuvînt, două plăcute din partea mea, o aluzie cum că i-aş fi găsit compania agreabilă, ar fi putut elimina astfel de lucruri pentru luni întregi. Chiar ani. Dar acum a venit la mine într-o asemenea dispoziţie, rugîndu-mă să merg cu el la băiat. Îmi strîngea braţul în timp ce mă îndemna, iar eu, posomorit, catatonic, i-am aruncat o scuză nenorocită — gîndindu-mă doar la Claudia, la agent şi la un dezastru iminent. Îl simţeam venind şi mă miram că nu-l simţea şi el. În cele din urmă, a luat o carte de pe podea şi a azvîrlit-o spre mine, strigînd: „Atunci, citeşte-ţi afurisitele de poezii! Putrezeşte!" După care a ieşit val-vîrtej.

Asta m-a tulburat, nici nu-ţi pot spune cît de mult m-a tulburat. Îl doream rece, impasibil, plecat. M-am hotărît să o rog pe Claudia să renunţăm la tot. Mă simţeam lipsit de putere şi extrem de obosit. Dar uşa ei fusese încuiată pînă cînd plecase şi o zărisem doar o secundă în timp ce vorbea Lestat, o imagine dantelată şi minunată, punîndu-şi paltonul; mîneci bufante din nou şi o panglică violetă pe piept, ciorapii albi din dantelă zărindu-i-se sub tivul rochiţei şi pantofi albi imaculaţi. Mi-a aruncat o privire rece şi a ieşit.

Cînd m-am întors mai tîrziu, sătul şi o vreme prea moleşit pentru a-mi lăsa propriile gînduri să mă deranjeze, am început să simt că aceea avea să fie noaptea. Avea să încerce în noaptea aceea.

Nu pot să-ţi spun cum de ştiam asta. Mă deranjau anumite lucruri în legătură cu apartamentul. Claudia se mişca în salonul din fund, în spatele uşilor închise. Şi mi s-a părut că mai aud o voce acolo, şoptită. Claudia nu aducea niciodată pe nimeni acasă; nimeni n-o făcea în afară de Lestat, care îşi aducea femeile de pe stradă. Dar ştiam că era cineva acolo şi totuşi, nu simţeam nici un miros puternic; nu auzeam nici un sunet concret. Apoi am simţit în aer aromă de mîncare şi băutură. Şi un buchet de crizanteme se afla în vaza de argint de pe pian — flori care, pentru Claudia, simbolizau moartea.

Apoi a venit Lestat, cîntînd ceva încet, bastonul lui scoţînd un ra-ta-ta pe barele scării în spirală. A străbătut holul lung şi i-am văzut faţa îmbujorată datorită hranei şi buzele trandafirii; a aşezat partiturile pe pian. „L-am omorît sau nu?" m-a întrebat el, îndreptîndu-şi degetul spre mine. „Ce zici?"

„Nu l-ai omorît", am zis eu amorţit. „Pentru că m-ai invitat să merg cu tine şi nu m-ai fi invitat să împart cu tine acea pradă."

„Ah, dar poate că l-am omorît de furie pentru că n-ai vrut să vii cu mine!" a spus el deschizînd capacul pianului. Mi-am dat seama că ar fi fost în stare să continue astfel pînă în zori. Era bine dispus. L-am privit cum răsfoia partiturile şi mă întrebam: Poate să moară? Poate, într-adevăr, să moară? Şi, oare, ea chiar avea de gînd s-o facă? La un moment dat, am vrut să mă duc la ea să-i spun că trebuia să renunţăm la tot, chiar şi la călătoria propusă, şi să trăim ca mai înainte. Dar aveam senzaţia că, de acum, nu mai exista cale înapoi. Încă din ziua în care începuse să-i pună întrebări, acest lucru — indiferent ce era — devenise inevitabil. Simţeam cum o greutate imensă mă ţinea nemişcat în fotoliu.

A apăsat două clape cu mîinile. Avea foarte mult talent şi, în viaţă, ar fi putut fi un foarte bun pianist. Dar cînta fără sentiment; întotdeauna era detaşat de muzică, smulgînd-o pianului ca prin farmec, cu ajutorul virtuozităţii simţurilor şi controlului său

de vampir; muzica nu trecea prin el, nu o scotea dinlăuntrul său. „Ei l-am omorît?" m-a întrebat el din nou.

„Nu, nu l-ai omorît", am zis eu iarăşi, deşi la fel de bine aş fi putut să spun şi invers. Mă concentram să-mi păstrez chipul ca o mască.

„Ai dreptate. Nu l-am omorît", a zis el. „Îmi place la nebunie să fiu lîngă el şi să-mi spun tot timpul că pot să-l omor şi c-o voi face, dar nu acum. Apoi să plec de la el şi să găsesc pe altcineva, care seamănă cu el cît mai mult. Dacă ar fi avut fraţi... i-aş fi ucis unul cîte unul. Familia ar fi căzut răpusă de o febră misterioasă, care le-ar fi secat trupurile!" a zis el imitînd în batjocură tonul unui strigător. „Claudia are o pasiune pentru familii. Şi, fiindcă veni vorba de familii, bănuiesc că ai auzit. Se pare că pe moşia Freniere ar exista stafii; nu pot ţine un supraveghetor, iar sclavii fug."

Asta era ceva ce nu voiam neapărat să aud. Babette murise tînără, nebună, împiedicată, în sfîrşit, să se mai ducă la ruinele casei Pointe du Lac, insistînd că acolo îl văzuse pe diavol şi că trebuia să-l găsească. Auzisem toate astea sub formă de zvonuri. Pe urmă a venit vestea înmormîntării. Din cînd în cînd mă gîndisem să mă duc la ea, să încerc să găsesc o modalitate de a îndrepta ceea ce făcusem; alterori mă gîndeam că totul se va rezolva de la sine, iar în noua mea viaţă în care ucideam în fiecare noapte, mă depărtasem foarte mult de ataşamentul pe care-l simţisem pentru ea, pentru sora mea sau pentru orice alt muritor. În sfîrşit, priveam tragedia aşa cum ai privi-o din balconul unei săli de teatru, mişcat din cînd în cînd, dar niciodată de ajuns pentru a sări pe scenă alături de actori.

„Nu mai vorbi de ea", i-am spus eu.

„Foarte bine. Vorbeam despre plantaţie, nu despre ea. Ea! Iubita ta doamnă, visul tău." Mi-a zîmbit. „Ştii, pînă la urmă, tot cum am vrut eu a ieşit, nu crezi? Dar îţi spuneam, de tînărul meu prieten şi cum..."

„Aş prefera să cînţi", i-am spus eu încet, discret, dar cît mai convingător posibil. Uneori acest lucru dădea rezultate cu Lestat. Dacă spuneam lucrul potrivit, făcea ce-i spuneam. Şi atunci a făcut-o: cu un rînjet, care parcă spunea „Prostule", a început să cînte. Am auzit uşa salonului din fund deschizîndu-se şi am auzit paşii Claudiei pe hol. Nu veni, Claudia, gîndeam eu, simţeam eu; pleacă pînă nu vom fi distruşi cu toţii. Dar ea a înaintat hotărîtă pînă la oglinda de pe hol. Am auzit-o deschizînd sertarul măsuţei şi apoi zgomotul periei de păr. Se dăduse cu un parfum cu miros de flori. M-am întors încet ca s-o privesc cînd a apărut în prag, îmbrăcată în alb, şi am văzut-o îndreptîndu-se tăcută spre pian, unde şi-a împreunat mîinile pe el, sprijinîndu-şi bărbia în mîini şi fixîndu-l cu privirea pe Lestat.

Vedeam profilul lui şi pe ea privindu-l. „Ce mai vrei?" a întrebat el, dînd o pagină şi lăsîndu-şi mîna să cadă pe pulpă. „Mă iriţi. Prezenţa ta mă irită!" Şi-a îndreptat apoi privirea asupra paginii.

„Zău?" a zis ea cu cel mai dulce glas.

„Zău". Şi o să-ţi mai spun ceva. Am cunoscut pe cineva care ar putea fi un vampir mai bun decît tine."

Asta m-a uluit, dar nu era nevoie să-l îmboldesc ca să continue.

„ Înţelegi ce vreau să spun?" a întrebat-o el.

„Ar trebui să mă sperie?" a întrebat.

„Eşti răsfăţată pentru că eşti singurul copil", a zis el. „Ai nevoie de un frate. Sau, mai bine-zis, eu am nevoie de un frate. M-am săturat de voi doi. Vampiri lacomi, posomoriţi care ne bîntuie vieţile. Nu-mi place."

„Bănuiesc că noi trei am putea popula toată lumea cu vampiri", a zis ea.

„Aşa crezi tu!" a spus el zîmbind şi în voce i se simţea o notă de triumf. „Crezi că ai putea s-o faci? Presupun că Louis ţi-a povestit cum s-a procedat şi cum crede el că s-a procedat. Nu ai puterea. *Nici unul din voi* n-o aveţi", a zis el şi asta a părut s-o deranjeze. Era ceva la care nu se aşteptase. Îl studia. Vedeam că nu îl crede în totalitate.

„Şi ţie ce ţi-a dat puterea asta?" l-a întrebat ea apoi încet, dar cu o notă de sarcasm.

„Ăsta, draga mea, e unul din lucrurile pe care s-ar putea să nu le afli niciodată. Căci, pînă şi acest Erebus în care trăim trebuie să-si aibă aristocraţia lui."

„Eşti un mincinos", a zis ea rîzînd scurt şi, exact cînd el a atins clapele din nou, a adăugat: „Dar îmi dai planurile peste cap.":

„Planurile tale?" a întrebat el.

„Am venit să fac pace cu tine, chiar dacă eşti tatăl minciunilor. Eşti tatăl meu", a spus ea. „Vreau să fac pace cu tine. Vreau ca lucrurile să fie din nou aşa cum au fost."

Acum el era cel care nu credea. Mi-a aruncat o privire şi apoi s-a uitat la ea. „Asta se poate. Doar să încetezi să-mi mai pui întrebări. Să încetezi să mă mai urmăreşti. Să încetezi să cauţi pe fiecare stradă alţi vampiri. Nu există alţi vampiri! Aici locuieşti şi aici o să rămîi!" Un moment a părut zăpăcit, de parcă ridicarea propriei voci îl derutase. „Am grijă de tine. N-ai nevoie de nimic."

„Şi tu nu ştii nimic, de aceea te enervează întrebările mele. Totul e foarte limpede. Aşa că acum hai să facem pace, pentru că e singurul lucru pe care-l putem face. Am un cadou pentru tine."

„Sper că-i o femeie frumoasă, dotată cu lucruri pe care tu n-o să le poţi avea niciodată", a zis el, măsurînd-o din cap pînă în picioare. Ea s-a schimbat la faţă cînd l-a auzit spunînd asta. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut puţin din controlul pe care n-am văzut-o pierzîndu-l vreodată. Dar apoi a clătinat din cap şi a întins un braţ mic şi rotund, trăgîndu-l de mînecă.

„Tot ce am spus e adevărat. M-am săturat să mă tot cert cu tine. Iadul e ură, oameni care trăiesc într-o veşnică ură. Noi nu sîntem în iad. Poţi să primeşti darul sau nu, puţin îmi pasă. Nu contează. Numai hai să terminăm odată, înainte ca Louis, dezgustat, să ne părăsească pe amîndoi." Îl îndemna să se ridice de la pian, lăsînd în jos capacul peste clape şi răsucindu-l pe scăunel pînă cînd el a urmărit-o cu privirea pînă la uşă.

„Vorbeşti serios. Cadou, ce vrei să spui prin cadou?"

„Nu te-ai hrănit destul, îmi dau seama după culoarea ta, după ochii tăi. Niciodată nu te-ai hrănit destul la ora asta. Să spunem că-ţi pot oferi un moment preţios. *Lăsaţi copiii să vină la mine,* a şoptit ea şi apoi a dispărut. El s-a uitat la mine, dar n-am spus nimic. Parcă aş fi fost ameţit, îi vedeam curiozitatea şi suspiciunea pe chip. A urmat-o pe hol. Apoi l-am auzit scoţînd un geamăt lung, un amestec perfect de foame şi poftă.

Cînd am ajuns în dreptul uşii, după cîtva timp, l-am văzut aplecîndu-se deasupra canapelei. Doi băieţi se aflau acolo, cuibăriţi printre pernele moi de catifea, total cufundaţi într-un somn caracteristic copiilor, cu guriţele trandafirii deschise şi cu feţele mici şi rotunde, nespus de netede. Pielea lor era umedă şi strălucitoare, iar buclele celui mai brun dintre cei doi i se lipiseră de frunte. Am văzut imediat, după hainele jalnice şi identice, că erau orfani. Devoraseră toată mîncarea ce li se servise în cele mai bune vase de porţelan ale noastre. Faţa de masă era pătată de vin şi o sticluţă pe jumătate golită se afla printre farfuriile şi tacîmurile murdare. Dar în încăpere se simţea un miros care nu-mi plăcea. M-am dus mai aproape să mă uit la copiii care dormeau şi le-am văzut gîturile dezvelite, dar neatinse. Lestat se lăsase în jos lîngă cel mai brunet, care era de departe cel mai frumos. Ar fi putut fi zugrăvit pe cupola unei catedrale. Neavînd mai mult de şapte ani, poseda acea frumuseţe perfectă care nu aparţine nici unui sex, ci e angelică. Lestat şi-a coborît mîna încet pe gîtul lui palid şi apoi i-a atins buzele mătăsoase. A scos un oftat, care conţinea din nou acea poftă, acea dulce şi dureroasă aşteptare. „Ah... Claudia...", a oftat el. „Te-ai întrecut pe tine însăţi. Unde i-ai găsit?"

Ea n-a spus nimic. Se retrăsese pe un fotoliu în întuneric şi se rezemase de două perne mari, întinzîndu-şi picioruşele, aşa încît gleznele îi atîrnau puţin, astfel că nu se vedeau tălpile pantofilor albi, ci partea curbată din interior şi baretele subţiri şi

delicate. Se uita la Lestat. „S-au îmbătat cu vin", a zis ea. „O înghiţitură!" a adăugat apoi, arătînd spre masă. „Cînd i-am văzut, m-am gîndit la tine... mi-am zis că, dacă împart asta cu el, pînă şi el va ierta."

Era mişcat de măgulirea ei. A privit-o şi a întins mîna, atingîndu-i glezna învăluită în dantelă albă. „Puişorul!" a şoptit el rîzînd, dar, după aceea, a tăcut brusc, de parcă n-ar fi vrut să-i trezească pe copilaşii condamnaţi. I-a făcut semn, intim, seducător. „Vino lîngă mine. Tu ia-l pe el şi eu pe ăsta. Haide." A îmbrăţişat-o cînd a trecut pe lîngă el şi s-a ghemuit lîngă celălalt băiat. I-a mîngîiat părul umed, trecîndu-şi degetele peste pleoapele rotunjite şi peste genele dese. După aceea şi-a pus toată mîna moale pe faţa băiatului, pipăindu-i tîmplele, obrajii şi maxilarul, masîndu-i carnea neprihănită. Uitase că eu sau ea eram acolo, dar apoi şi-a retras mîna şi a stat nemişcat o clipă, ca şi cum dorinţa i-ar fi provocat ameţeală. A privit în tavan şi apoi la acel festin perfect. A întors încet capul băiatului pe spătarul canapelei, iar acesta s-a încruntat uşor şi a scos un geamăt.

Claudia stătea cu privirea aţintită asupra lui Lestat; a ridicat apoi mîna stîngă şi a descheiat nasturii copilaşului de lîngă ea, după care şi-a vîrît mîna pe sub cămăşuţa sărăcăcioasă, simţindu-i pielea. Lestat a făcut acelaşi lucru, dar, deodată, a fost ca şi cum mîna lui ar fi căpătat viaţă proprie, trăgîndu-i braţul sub cămaşă şi pe după pieptul mic al băiatului, într-o îmbrăţişare strînsă; apoi, Lestat a alunecat de pe pernele canapelei, rămînînd în genunchi pe podea, înlănţuind cu braţul trupul băiatului şi trăgîndu-l mai aproape, aşa încît faţa îi era ascunsă în gîtul acestuia. Şi-a plimbat buzele peste gîtul, pieptul şi sfîrcul mic, după care, vîrîndu-şi celălalt braţ pe sub cămaşă, aşa fel încît copilul îi zăcea neputincios în braţe,

l-a ridicat şi, ţinîndu-l strîns, şi-a înfipt dinţii în gîtul lui. Capul băiatului a căzut pe spate cu buclele atîrnîndu-i, şi atunci a scos din nou un geamăt stins, iar pleoapele i-au tremurat — dar n-a deschis ochii. Lestat, în genunchi, cu băiatul lipit de el, sugea cu poftă, spatele fiindu-i arcuit şi rigid şi se legăna înainte şi înapoi, ţinînd copilul, gemetele lui lungi crescînd şi scăzînd în intensitate în ritmul legănatului lent, pînă cînd, deodată, întregul trup i s-a încordat şi mîinile păreau să caute o modalitate de a îndepărta băiatul, de parcă acesta, în somnul lui neputincios, s-ar fi agăţat de Lestat; în cele din urmă, l-a îmbrăţişat din nou şi s-a mişcat încet, lăsîndu-l între perne, sunetul suptului fiind mai slab, acum aproape insesizabil.

S-a retras. Mîinile lui îl apăsau pe băiat în jos. Apoi a îngenuncheat şi şi-a dat capul pe spate, aşa încît părul blond şi ondulat îi atîrna în dezordine şi răvăşit. După aceea, s-a prăbuşit încet pe podea, răsucindu-se şi rezemîndu-se de piciorul canapelei. „Ah... Doamne...", a şoptit el, cu capul pe spate şi cu ochii întredeschişi. Vedeam cum culoarea îi inunda obrajii şi mîinile. O mînă îi atîrna pe genunchiul îndoit, tremurînd uşor, după care a rămas nemişcată.

Claudia nu se clintise. Stătea ca un înger al lui Botticelli lîngă băiatul nevătămat. Celălalt se chircea deja, gîtul fiindu-i ca o tulpină frîntă, iar capul greu zăcea pe pernă într-un unghi ciudat, unghiul morţii. Ceva, însă, nu era în regulă. Lestat privea în tavan. Îi vedeam limba între dinţi. Şi el stătea nemişcat şi limba părea să încerce să-i iasă din gură, să treacă de bariera dinţilor şi să atingă buza. Părea să tremure, umerii îi erau scuturaţi de convulsii... apoi s-a relaxat greoi; totuşi, nu s-a mişcat. Un văl i se lăsase peste ochii cenuşii şi limpezi. Se uita fix în tavan. A scos apoi un sunet. Am făcut un pas din umbra holului, dar Claudia mi-a spus tăios: „Stai acolo!"

„Louis...", spunea el. Acum puteam să-l aud... „Louis... Louis..."

„Nu-ţi place, Lestat?" l-a întrebat ea.

„Ceva nu-i în regulă", a îngăimat el şi ochii i s-au mărit, de parcă numai pentru a vorbi trebuia să facă un efort extraordinar. Nu putea să se mişte. Vedeam asta. Nu putea să se mişte deloc. „Claudia!" A icnit şi şi-a rotit privirea spre ea.

„Nu-ţi place gustul sîngelui de copil...?" l-a întrebat ea încet.

„Louis..." a şoptit el, ridicîndu-şi în sfîrşit, capul, doar pentru o clipă, după care i-a

căzut înapoi pe canapea. „Louis, e... e absint! Prea mult absint!" a îngăimat el. „I-a otrăvit cu absint. M-a otrăvit. Louis..." A încercat să ridice mîna, iar eu m-am apropiat pînă cînd numai masa ne despărţea.

„Stai acolo!" mi-a zis ea din nou, după care s-a dat jos de pe canapea, şi s-a dus lîngă el, privindu-l aşa cum el îl privise pe copil., Absint, tată", a zis apoi, „şi laudanum!"

„Diavole!" i-a spus el. „Louis... pune-mă în sicriul meu", a zis, chinuindu-se să se ridice. „Pune-mă în sicriul meu!" Vocea îi era răguşită, aproape imperceptibilă. Mîna îi tremura, a ridicat-o şi apoi i-a căzut la loc.

„O să te pun eu în sicriul tău, tată", i-a spus ea, de parcă l-ar fi mîngîiat. „O să te pun în el pentru totdeauna." După care, de sub pernele canapelei, a scos un cuţit de bucătărie.

„Claudia! Nu face asta!" i-am spus eu, dar ea m-a privit cu o răutate pe care nu i-o mai văzusem pe chip şi, în timp ce eu stăteam ca paralizat, ea i-a tăiat gîtul, iar el a scos un ţipăt ascuţit, înecîndu-se. „Doamne!" a strigat el. „Doamne!"

Sîngele curgea din el, pe cămaşă şi pe haină. Curgea aşa cum n-ar curge dintr-o fiinţă omenească, tot sîngele cu care se hrănise înainte de copil şi din copil; răsucea tot timpul capul, făcînd ca tăietura să se caşte şi mai tare. Apoi ea i-a înfipt cuţitul în piept şi el s-a prăbuşit în faţă, cu gura larg deschisă, cu colţii dezveliţi, îndreptîndu-şi convulsiv mîinile spre cuţit, atingîndu-i mînerul şi apoi scăpîndu-l. S-a uitat la mine şi părul îi cădea pe ochi. „Louis! Louis!" A mai icnit o dată şi s-a prăbuşit într-o parte, pe covor. Ea a rămas cu privirea aţintită asupra lui. Sîngele curgea peste tot ca apa. El gemea, încercînd să se ridice, ţinîndu-şi un braţ sub piept şi cu celălalt spijinindu-se în podea. Deodată ea s-a năpustit asupra lui şi, înconjurîndu-i gîtul cu ambele braţe şi-a înfipt dinţii adînc, în timp ce el se zbătea. „Louis, Louis!" îngăima el iar şi iar, zbătîndu-se, încercînd cu disperare să o îndepărteze; dar ea îl încălecase, trupul fiindu-i ridicat de umărul lui, înălţat şi coborît, înălţat şi coborît, pînă cînd s-a dat la o parte şi, găsind podeaua repede, s-a depărtat de el, cu mîinile la gură şi cu ochii înceţoşaţi o clipă, dar apoi, limpezi. I-am întors spatele, cutremurat de ceea ce văzusem, incapabil să mă mai uit. „Louis!" a spus ea, dar eu am scuturat doar din cap. O clipă mi s-a părut că toată casa se clatină, dar pe urmă ea a adăugat: „Uite ce se întîmplă cu el!"

Încetase să se mai mişte. Acum zăcea întins pe spate şi întregul trup i se zbîrcea, uscîndu-se, pielea i se îngroşa şi se încreţea şi era atît de albă, încît toate venele mici se vedeau prin ea. Am rămas cu gura căscată, dar nu puteam să-mi iau ochii de la el, nici chiar atunci cînd a început să i se vadă forma oaselor, buzele trăgîndu-i-se de pe dinţi, carnea de pe nas uscîndu-se pînă cînd n-au mai rămas decît două găuri căscate. Ochii însă îi rămăseseră aceiaşi, privind înnebuniţi spre tavan, irisurile mişcîndu-se cînd într-o parte, cînd în alta, chiar în timp ce carnea i se lipea de oase, transformîndu-se într-un pergament de împachetat oasele, hainele atîrnînd largi pe scheletul care rămăsese. În cele din urmă, irisurile s-au dat peste cap şi albul ochilor s-a întunecat. Lucrul acela stătea nemişcat. Un păr bogat, blond şi ondulat, o haină, o pereche de cizme sclipitoare şi acea oroare care fusese Lestat, iar eu priveam neputincios.

Multă vreme, Claudia a stat acolo neclintită. Sîngele se îmbibase în covor, închizînd la culoare florile care alcătuiau modelul. Licărea lipicios şi negru pe scîndurile podelei. Îi pătase rochia, pantofii albi, obrazul. S-a şters cu un şervet mototolit, pe care l-a trecut apoi peste petele de neşters de pe rochie după care, a spus: „Louis, trebuie să mă ajuţi să-l scot de-aici!"

I-am spus „Nu!" şi le-am întors spatele, ei şi cadavrului de la picioarele ei.

„Ai înnebunit, Louis? Nu poate să rămînă aici!" mi-a spus ea. „Şi băieţii. Trebuie să mă ajuţi! Celălalt a murit din cauza absintului! Louis!" Ştiam că totul era adevărat, necesar şi, totuşi, mi se părea imposibil. Atunci a trebuit să mă împingă, să mă

conducă aproape pas cu pas. Am găsit cuptorul din bucătărie încă plin cu oasele mamei şi fiicei ucise de ea — o greşeală periculoasă, o prostie. Ea le-a scos şi le-a vîrît într-un sac pe care l-a tîrît peste pietrele curţii spre trăsură. Am legat calul eu însumi, liniştindu-l pe vizitiul ameţit de somn, şi am condus dricul afară din oraş, repede, înspre Bayou St. Jean şi mlaştina întunecoasă care se întindea pînă la Lacul Pontchartrain. Ea a stat tăcută lîngă mine tot timpul cît am mers astfel, pînă am trecut de cîteva porţi luminate de lămpi cu gaz ale unor case de ţară, iar drumul s-a îngustat şi a devenit accidentat, mlaştina întinzîndu-se de o parte şi de alta ca un zid imens format din chiparoşi şi viţă ce părea impenetrabil. Simţeam duhoarea nămolului şi auzeam zgomotele animalelor. Claudia înfăşurase trupul lui Lestat într-un cearşaf, înainte ca eu să-l ating măcar şi apoi, spre groaza mea, îl presărase cu crizanteme cu cozi lungi, aşa încît avea un miros dulceag şi funebru cînd l-am luat, ultimul, din trăsură. Aproape că nici nu l-am simţit, fiind la fel de inert ca şi cum ar fi fost făcut din funii înnodate, cînd l-am aruncat pe umăr şi am început să înaintez în apa întunecată, apă care mi-a intrat în cizme, în vreme ce picioarele mele căutau o cărare în nămolul de dedesubt, departe de locul unde-i lăsasem pe cei doi băieţi. M-am cufundat din ce în ce mai adînc cu rămăşiţele lui Lestat, deşi nu ştiam de ce. În cele din urmă, cînd abia mai zăream fîşia palidă a drumului şi cerul care se apropia periculos de mult de ora apariţiei zorilor, i-am lăsat trupul să alunece în apă. Am rămas acolo zguduit, uitîndu-mă la forma amorfă a cearşafului alb de sub apa murdară. Amorţeala care mă protejase de cînd a ieşit trăsura de pe Rue Royale ameninţa să dispară şi să mă lase descoperit, privind şi gîndind: Acesta e Lestat. Asta e tot ce rămîne din transformare şi mister, mort, dispărut în întunericul veşnic. Dintr-o dată am simţit că mă trage ceva, de parcă o forţă mă îndemna să mă scufund şi eu cu el, să cobor în apa întunecată şi să nu mă mai întorc niciodată. Era ceva atît de distinct şi de puternic, încît făcea ca articularea vocilor să pară doar un murmur în comparaţie cu el. Vorbea fără să folosească un limbaj, spunînd: „Ştii ce trebuie să faci. Coboară în întuneric. Renunţă la tot."

Dar în clipa aceea am auzit vocea Claudiei, care mă striga. M-am întors şi, printre vrejurile de viţă, am văzut-o depărtata şi mică, asemeni unei flăcări albe pe drumul slab luminat.

În dimineaţa aceea m-a luat în braţe şi şi-a lipit capul de pieptul meu în spaţiul închis al sicriului, şoptindu-mi că mă iubea şi că acum scăpasem de Lestat pentru totdeauna. „Te iubesc, Louis", mi-a spus ea de nenumărate ori, în timp ce întunericul venea odată cu lăsarea capacului, aducîndu-ne, din fericire, inconştienţa.

Cînd m-am trezit, ea îi scotocea printre lucruri. Era o acţiune tăcută şi controlată, dar plină de o furie aprigă. A scos totul din dulapuri, a golit sertarele pe covoare, i-a scos hainele una cîte una din garderoba, întorcîndu-i buzunarele pe dos, aruncînd monezile, biletele de teatru şi hîrtiuţele. Am rămas în prag, privind-o uluit. Sicriul lui era acoperit de eşarfe şi bucăţi de tapiserii. Simţeam dorinţa de a-l deschide, de a-l vedea acolo. „Nimic!" a spus ea, în şfîrşit, scîrbită, îngrămădind hainele în cămin. „Nici un indiciu în legătură cu locul de unde a venit, sau despre cine l-a transformat!" a spus ea. „Nici o hîrtiuţă." S-a uitat la mine parcă pentru a găsi înţelegere, dar eu i-am întors spatele. Eram incapabil s-o privesc. M-am dus în dormitorul pe care îl păstram pentru mine însumi, camera aceea plină cu cărţile mele şi cu cele cîteva lucruri pe care le păstrasem de la mama şi sora mea, şi m-am aşezat pe pat. Am auzit-o la uşă, dar nu m-am uitat la ea. „A meritat să moară!" mi-a zis.

„Atunci şi noi meritäm să murim. În acelaşi fel. În fiecare noapte a vieţilor noastre", i-am spus eu. „Pleacă de lîngă mine." Era ca şi cum cuvintele mi-ar fi fost una cu gîndurile, mintea fiindu-mi extrem de confuză. „O să am grijă de tine, pentru că nu poţi s-o faci singură, dar nu vreau să vii lîngă mine. Dormi în cutia aia pe care ţi-ai cumpărat-o. Nu veni lîngă mine."

„Dar ţi-am spus că am de gînd s-o fac. Ţi-am spus..." a zis ea şi vocea nu îi

sunase niciodată atît de fragilă, atît de asemănătoare cu clinchetul unui clopoţel de argint. M-am uitat la ea, uluit, dar de neclintit. Chipul ei părea să nu mai fie chipul ei. Nimeni nu introdusese vreodată atîta tulburare în trăsăturile unei păpuşi. „Louis, ţi-am spus doar!" a zis ea şi buzele îi tremurau. „Am făcut-o pentru noi. Ca să fim liberi. " Nu suportam s-o mai văd. Frumuseţea ei, aparenta ei inocenţă şi acea teribilă frămîntare. Am trecut pe lîngă ea, poate împingînd-o, nu ştiu, şi ajunsesem aproape lîngă balustrada scării, cînd am auzit un zgomot ciudat.

Niciodată, în toţi anii cît trăisem împreună, nu mai auzisem acel zgomot. Din noaptea aceea, cu foarte mult timp în urmă, cînd o găsisem prima oară, un copil muritor, agăţat de mama lui. Plîngea!

Asta m-a făcut să mă întorc fără să vreau. Totuşi, suna atît de inconştient şi de neputincios, de parcă ar fi vrut să n-o audă nimeni sau de parcă nu i-ar fi păsat dacă o auzea întreaga lume. Am găsit-o în patul meu, în locul unde stăteam adesea să citesc, cu genunchii strînşi la piept şi cu tot trupul scuturat de suspine. Sunetul era teribil. Era mai adînc şi mai cutremurător decît fusese plînsul ei de muritoare. M-am aşezat încet lîngă ea şi i-am pus mîna pe umăr. A ridicat capul, uimită, făcînd ochii mari şi gura îi tremura. Chipul îi era pătat de lacrimi, lacrimi amestecate cu sînge. Ochii îi erau plini de ele şi acel roşu decolorat îi păta mînuţa. Nu părea conştientă de asta, nu părea să vadă. Şi-a dat părul la o parte de pe frunte şi trupul i-a fost străbătut atunci de un suspin îndelung şi rugător. „Louis... dacă te pierd, nu mai am absolut nimic", a şoptit ea. „Aş îndrepta tot, numai să te am din nou, dar nu pot să îndrept ce am făcut." M-a luat de gît, lipindu-se de mine şi suspinînd lîngă inima mea. Mîinile mele şovăiau să o atingă, dar, mai apoi, s-au mişcat ca şi cum nu le-aş mai fi putut opri, şi au îmbrăţişat-o, mîngîindu-i părul. „Nu pot să trăiesc fără tine..." a şoptit ea. „Mai degrabă aş muri decît să trăiesc fără tine. Aş muri la fel ca el. Nu suport să mă priveşti cum m-ai privit. N-aş suporta să ştiu că nu mă iubeşti!" Suspinele ei au devenit şi mai puternice, şi mai amare, pînă cînd, în cele din urmă, m-am aplecat şi i-am sărutat gîtul moale şi obrajii. Prune de iarnă. Prune dintr-o livadă fermecată, în care fructele nu cad niciodată de pe crengi. În care florile nu se ofilesc şi nu mor niciodată. „Bine, draga mea..." i-am spus atunci. „Bine, iubita mea..." Şi am legănat-o încet în braţe, pînă cînd a aţipit, murmurînd ceva în genul că o să fim veşnic fericiţi, că am scăpat de Lestat pentru totdeauna, că începeam marea aventură a vieţilor noastre.

Marea aventură a vieţilor noastre. Ce înseamnă să mori cînd poţi trăi pînă la sfîrşitul lumii? Şi ce altceva este „sfîrşitul lumii" decît o expresie, pentru că, cine ştie măcar ce e lumea însăşi? Trăisem în două secole, văzusem iluziile unuia complet destrămate de celălalt, fusesem veşnic tînăr şi veşnic bătrîn, lipsit de iluzii, trăind clipă de clipă într-un fel care mă făcea să mă gîndesc la un ceas de argint, ticăind în gol: cadranul pictat şi limbile create cu delicateţe nepotrivite de nimeni, neuitîndu-se la nimeni, luminat de o lumină care nu era lumină, ca aceea în care Dumnezeu a făcut lumea înainte de a crea lumina. Ticăind, ticăind, ticăind cu precizia ceasornicului, într-o încăpere la fel de vastă ca universul.

Mă plimbam din nou pe străzi, Claudia fiind dusă să ucidă, parfumul părului şi rochiei ei persistînd pe vârfurile degetelor mele, pe haina mea şi ochii mei luînd-o mult înaintea mea asemeni razei palide a unui far. M-am trezit la catedrală. Ce înseamnă să mori cînd poţi trăi pînă la sfîrşitul lumii? Mă gîndeam la moartea fratelui meu, la tămîie şi la rozariu. Am simţit deodată dorinţa de a mă afla în clădirea aceea funebră, ascultînd glasurile femeilor care se înălţau şi coborau în timp ce cîntau „Ave Maria", zgomotul mătăniilor şi să simt mirosul de ceară. Îmi aminteam plînsetele. Era ceva palpabil, de parcă s-ar fi întîmplat cu numai o zi în urmă, doar în dosul unei uşi. Mă vedeam străbătînd în grabă un coridor şi împingînd uşa încet.

Măreaţa faţadă a catedralei se înălţa întunecată vizavi de piaţă, dar uşile erau

deschise şi am putut să zăresc o lumină slabă care pîlpîia înăuntru. Era sîmbătă seara devreme, iar oamenii se duceau la spovedanie pentru slujba şi împărtăşania de duminică. Lumînările ardeau slab în candelabre. În capătul celălalt al naosului, altarul se desluşea în umbră, încărcat de flori albe. La acea biserică veche îmi aduseseră fratele pentru cea din urmă slujbă, înainte de a-l duce la cimitir şi, deodată, mi-am dat seama că, de atunci, nu mai fusesem acolo, nu mai urcasem nici măcar o dată treptele din piatră, nu mai trecusem pragul acelor uşi deschise.

Nu mi-era teamă. Poate chiar tînjeam să se întîmple ceva, pietrele să freamăte în clipa în care intram în holul întunecos şi vedeam în depărtare tabernacolul pe altar. Mi-am amintit atunci că mai trecusem o dată, cînd ferestrele erau puternic luminate şi glasurile care cîntau se auzeau pînă în Piaţa Jackson. Atunci ezitasem, întrebîndu-mă dacă era, oare vreun secret pe care Lestat nu mi-l spusese, ceva care m-ar fi putut distruge dacă intram. Mă simţisem îmboldit s-o fac, dar am alungat acel gînd din minte, eliberîndu-mă de fascinaţia uşilor deschise şi a acelei mulţimi de oameni care alcătuiau o singură voce. Avusesem ceva pentru Claudia, o păpuşă pe care i-o duceam, o păpuşă mireasă pe care o luasem din vitrina întunecată a unui magazin de jucării şi o pusesem într-o cutie mare, învelită în foiţă şi legată cu panglici. O păpuşă pentru Claudia. Îmi aminteam cum plecasem grăbit cu ea, auzind vibraţiile orgii în spatele meu, şi ochii mi se îngustaseră din cauza luminii puternice a lumînărilor.

Acum mă gîndeam la acel moment; teama aceea pe care o simţisem la vederea altarului, cînd auzisem „Pange Lingua". Şi m-am gîndit din nou, insistent la fratele meu. Vedeam sicriul purtat de-a lungul culoarului central, urmat de o mulţime de oameni îndoliaţi. Acum nu mai simţeam nici un fel de teamă. Aşa cum ţi-am mai spus, cred că tînjeam după puţină teamă, după un motiv de teamă în timp ce mergeam încet pe lîngă zidurile întunecate din piatră. Aerul era rece şi umed, în ciuda faptului că era vară. Mi-am amintit din nou de păpuşa Claudiei. Unde era, oare, păpuşa aceea? Ani de zile, Claudia se jucase cu ea. Deodată, m-am trezit căutînd păpuşa, în acel chip neobosit şi fără sens în care cauţi ceva într-un coşmar, dînd peste uşi care nu vor să se deschidă şi sertare care nu vor să se închidă, luptînd iar şi iar împotriva aceluiaşi lucru lipsit de sens, neştiind de ce efortul pare atît de disperat, de ce vederea bruscă a unui scaun peste care e aruncat un şal îţi provoacă groază.

Mă aflam în catedrală. O femeie a ieşit din confesional şi a trecut pe lîngă şirul lung de oameni care aşteptau. Un bărbat, care ar fi trebuit să intre, nu se clintea; ochiul meu, sensibil chiar şi în acea situaţie primejdioasă, a observat asta, aşa că m-am întors să-l privesc. Se uita la mine. I-am întors repede spatele. L-am auzit intrînd în confesional şi închizînd uşa. Am înaintat pe culoarul bisericii şi, mai degrabă din cauza oboselii decît din vreo convingere, am intrat într-o strană goală şi m-am aşezat. Fusesem cît pe-aci să îngenunchez, din obişnuinţă. Mintea mea părea la fel de tulburată şi chinuită ca a oricărui muritor. Am închis ochii o clipă şi am încercat să alung toate gîndurile. Auzi şi vezi, mi-am spus. Şi, în urma acelui act de voinţă, simţurile mi s-au eliberat de chin. În jurul meu, în semiîntuneric, auzeam şoaptele celor care se rugau, zgomotul slab al mătăniilor; oftatul stins al femeii care a îngenuncheat acum în faţa celor Doisprezece Apostoli. Dinspre mulţimea de strane din lemn a venit miros de şobolani. Un şobolan mişunînd în apropierea altarului, un şobolan în altarul lateral sculptat al Sfintei Fecioare. Sfeşnicele aurii sclipeau pe altar; o crizantemă albă şi bogată s-a îndoit deodată, picături sclipeau pe petalele ei înghesuite şi un miros acru s-a înălţat din cîteva vase, din altare şi altarele laterale, din statuile Sfintei Fecioare, ale lui Cristos şi ale sfinţilor. M-am uitat fix la statui; profilurile fără viaţă, ochii nemişcaţi, mîinile goale şi faldurile încremenite au început deodată să mă obsedeze. Apoi trupul mi-a fost scuturat de un spasm atît de violent, încît m-am trezit aruncat înainte, sprijinindu-mă cu mîna de strana din faţa mea. Era un cimitir al formelor moarte, al efigiilor funerare şi al îngerilor din piatră. Mi-am ridicat privirea şi m-am văzut într-o viziune cît se poate de palpabilă urcînd treptele

altarului, deschizînd sfîntul tabernacol, întinzînd mîinile monstruoase spre cupa sfinţită şi luînd Trupul lui Cristos, împrăştiindu-i hostiile albe pe covor; apoi am călcat pe Sfintele hostii, plimbîndu-mă încoace şi încolo prin faţa altarului, făcînd praf Sfînta împărtăşanie. M-am ridicat în strană şi priveam fix acea vedenie, al cărei înţeles îl cunoşteam prea bine.

Dumnezeu nu sălăşluia în biserica aceea; statuetele acelea ofereau o imagine nimicului. În catedrala aceea *eu* eram supranaturalul. Eu eram singurul lucru nemuritor care se afla conştient sub acel acoperiş! Singurătate. Singurătate pînă în pragul nebuniei. Catedrala se prăbuşea în viziunea mea; sfinţii se aplecau şi cădeau. Şobolanii mîncau Sfînta împărtăşanie şi se cuibăreau pe praguri. Un şobolan solitar cu o coadă enormă a tot tras şi a ros învelitoarea putredă a altarului, pînă cînd sfeşnicele au căzut, rostogolindu-se pe pietrele acoperite de mizerie. Şi eu rămîneam în picioare. Neatins. Neomorît — întinzîndu-mă deodată spre mîna din ipsos a Sfintei Fecioare, pe care am văzut-o apoi rupîndu-se în mîna mea, aşa încît ţineam mîna sfărîmicioasă în palmă, iar apăsarea degetului meu mare o transforma în pulbere.

Apoi deodată, printre acele ruine, prin uşa deschisă dincolo de care vedeam un pustiu întins în toate direcţiile, fluviul îngheţat, din care se vedeau rămăşiţe de vapoare, prin acele ruine a apărut acum o procesiune funerară, un şir de oameni albi şi palizi, monştri cu ochi sclipitori şi haine negre fluturînde, sicriul hodorogind pe nişte roţi din lemn, şobolanii mişunînd peste marmura spartă şi deformată procesiunea înaintînd, aşa încît acum o puteam vedea pe Claudia printre acei oameni, privind din dosul unui văl negru subţire, ţinînd o mînă înmănuşată pe o carte de rugăciuni neagră şi cealaltă pe sicriul de lîngă ea. În sicriu, sub un capac de sticlă, am văzut, spre groaza mea, scheletul lui Lestat, a cărui piele încreţită se contopise acum cu oasele, ai cărui ochi nu mai erau decît nişte găvane şi al cărui păr blond era răsfirat pe satinul alb. Procesiunea s-a oprit. Oamenii îndoliaţi s-au împrăştiat, umplînd fără zgomot stranele prăfuite, iar Claudia, întorcîndu-se cu cartea ei, a deschis-o, şi-a ridicat vălul de pe faţă şi m-a fixat cu privirea, în timp ce degetul ei atingea pagina. „Acum eşti izgonit de pe pămînt", a şoptit ea şi şoapta ei şi-a găsit ecoul printre ruine. „Acum eşti izgonit de pe pămîntul care şi-a deschis gura pentru a primi sîngele fratelui tău din mîna ta. Şi cînd vei lucra pămîntul, acesta nu va ceda. Un fugar şi un vagabond vei fi în pămînt... şi oricine te va omorî, răzbunarea îl va lovi de şapte ori."

Am strigat la ea, am ţipat, ţipătul înălţîndu-se din adîncul fiinţei mele asemeni unei forţe negre mari care mi-a ţîşnit de pe buze, făcîndu-mi trupul să se clatine fără voia mea. Un oftat teribil a ieşit de pe buzele celor îndoliaţi, un vuiet din ce în ce mai puternic şi, cînd m-am întors, i-am văzut pe toţi năpustindu-se asupra mea, împingîndu-mă pe culoar spre sicriu, aşa încît m-am întors să-mi recapăt echilibrul şi m-am trezit cu amîndouă mîinile pe el. Cînd m-am uitat, înăuntru nu erau rămăşiţele lui Lestat, ci trupul fratelui meu muritor. S-a lăsat o tăcere, ca şi cum un văl ar fi căzut peste ei toţi, dizolvîndu-le formele sub faldurile lui mute. Îl vedeam pe fratele meu, blond şi tînăr şi frumos cum fusese în viaţă, la fel de real şi cald pentru mine cum fusese atunci, cu atîţia ani şi ani în urmă, încît nu mi l-aş fi putut aminti aşa, atît de perfect era recreat, atît de perfect în fiecare amănunt. Părul blond era periat pe spate de pe frunte, ochii închişi de parcă ar fi dormit, degetele lui delicate în jurul crucifixului de pe piept, buzele atît de trandafirii şi mătăsoase încît nu puteam să rezist să le văd fără să le ating. Şi exact cînd am întins mîna să-i ating moliciunea pielii, *viziunea s-a sfîrşit.*

Mă aflam tot în catedrală, sîmbătă seara, mirosul lumînărilor era greu în aerul nemişcat, femeia din faţa apostolilor plecase şi întunericul se întindea — în spatele meu, în faţa mea şi, acum, deasupra mea. A apărut un băiat îmbrăcat în straie călugăreşti cu un stingător lung fixat pe o tijă aurie, acoperind cu pîlnia mică o lumînare, apoi alta şi alta. Eram stupefiat. S-a uitat la mine şi, imediat, a întors privirea, de parcă n-ar fi vrut să deranjeze un om adîncit în rugăciune. Apoi, cînd s-a

deplasat spre următorul sfeşnic, am simţit o mînă pe umăr. Faptul că doi oameni puteau trece pe lîngă mine fără să-i aud, fără ca măcar să-mi pese, mi-a dat a înţelege, undeva în mine, că eram în primejdie, dar nu-mi păsa. Mi-am ridicat privirea şi am văzut un preot cu părul cărunt. „Vrei să te spovedeşti?" m-a întrebat el. „Tocmai voiam să încui biserica." Făcu ochii mici în dosul ochelarilor cu lentile groase. Singura lumină venea acum de la şirurile de lumînări din sticlă roşie care ardeau în faţa sfinţilor; umbrele jucau pe pereţii înalţi. „Te frămîntă ceva, nu? Pot să te ajut?"

„E prea tîrziu, prea tîrziu", i-am şoptit şi m-am ridicat să plec. El s-a dat înapoi, tot fără să observe ceva în înfăţişarea mea care să-l alarmeze şi mi-a spus cu blîndeţe, pentru a mă linişti „Nu, e încă devreme. Vrei să vii în confesional?" O clipă, doar l-am privit. Eram tentat să zîmbesc. Şi apoi m-am gîndit s-o fac. Dar, chiar cînd îl urmam pe culoar, în umbra vestibulului, ştiam că nu avea să fie nimic, că era o nebunie. Cu toate acestea, am îngenuncheat în cutia aceea strîmtă de lemn, cu mîinile împreunate pe micul altar, iar el s-a aşezat în partea cealaltă şi a deschis gemuleţul, oferindu-mi conturul vag al profilului său. L-am privit o clipă. După care am spus-o, făcîndu-mi Semnul Crucii. „Binecuvîntează-mă, părinte, căci am păcătuit, atît de des şi atît de mult timp, că nu ştiu nici cum să mă schimb, nici cum să mărturisesc în faţa Domnului ce-am făcut."

„Fiule, puterea Domnului de a ierta este infinită", mi-a şoptit el. „Spune-l cum te pricepi mai bine şi din inimă."

„Crime, părinte, crimă după crimă. Femeia care a murit acum două seri în Piaţa Jackson, eu am omorît-o, la fel ca pe alte mii de oameni înaintea ei, cîte unul sau doi pe noapte, părinte, timp de şaptezeci de ani. Am bîntuit străzile New Orléans-ului în chip de Moarte şi m-am hrănit cu vieţi omeneşti ca să pot exista. Nu sînt muritor, părinte, ci nemuritor şi blestemat, asemeni îngerilor azvîrliţi în infern de Dumnezeu. Sînt vampir."

Preotul s-a întors. „Ce-i asta, o distracţie pentru tine? O glumă? Îţi baţi joc de un om bătrîn!" a spus el trîntind cu zgomot gemuleţul din lemn. Am deschis repede uşa şi l-am văzut stînd acolo. „Tinere, nu te temi deloc de Dumnezeu? Ştii ce înseamnă sacrilegiu?" M-a privit furios. M-am apropiat de el încet, foarte încet şi, la început, doar m-a privit mînios. După aceea, derutat, a făcut un pas înapoi. Biserica era pustie, răsunătoare, neagră, sacristanul plecase, iar lumînările aruncau o lumină gălbuie doar pe altarele îndepărtate, creînd o coroană din fire moi şi aurii în jurul capului său cărunt şi feţei sale. „Atunci nu există iertare!" i-am spus eu şi, apucîndu-l deodată de umeri, l-am ţinut într-o încleştare supranaturală din care nu putea spera să se desprindă şi mi-am apropiat chipul de al lui. A căscat gura îngrozit. „Vezi ce sînt? Dacă Dumnezeu există, de ce mă suportă?" l-am întrebat. „Vorbeşti de sacrilegiu!" Şi-a înfipt unghiile în mîinile mele, încercînd să se elibereze, cartea de rugăciuni i-a căzut pe jos şi mătăniile îi zdrăngăneau printre faldurile sutanei. Era ca şi cum s-ar fi luptat cu statuile însufleţite ale sfinţilor. Mi-am tras buzele înapoi pentru a-i arăta colţii primejdioşi. „De ce suportă ca eu să trăiesc?" l-am întrebat. Chipul lui mă înfuria, cu teama, dispreţul şi furia lui. Vedeam pe el ura pe care o văzusem pe faţa lui Babette şi l-am auzit spunîndu-mi şuierător: „Dă-mi drumul! Diavole!" Era cuprins de o panică tipică muritorilor. I-am dat drumul, privind cu o fascinaţie sinistră cum fugea pe mijlocul culoarului de parcă ar fi înaintat prin nămeţi de zăpadă. Pe urmă am pornit după el, cu o asemenea iuţeală, încît, într-o clipă, l-am înconjurat cu braţele, pelerina mea învăluindu-l în beznă, dar el tot continua să înainteze anevoie. Mă blestema, chemîndu-l pe Dumnezeu la altar. L-am prins chiar pe treptele care duceau spre locul de împărtăşanie, l-am făcut să mă privească şi mi-am înfipt dinţii în gîtul lui.

Vampirul se opri din povestit.

La un moment dat, băiatul avusese intenţia să-şi aprindă o ţigară, aşa că acum

stătea cu băţul de chibrit într-o mînă şi cu ţigara în cealaltă, neclintit ca un manechin într-un magazin, uitîndu-se la vampir. Acesta privea în pămînt. Deodată, se întoarse, luă cutia din mîna băiatului, aprinse chibritul şi i-l întinse. Băiatul se aplecă să-şi aprindă ţigara, după care trase un fum şi îl elimină repede. Desfăcu sticla şi luă o înghiţitură, fără să-şi ia ochii de la vampir.

Avu răbdare din nou, aşteptînd ca acesta să fie gata să reia şirul povestirii.

— Nu-mi aminteam de Europa din copilărie. Nici chiar de călătoria spre America. Faptul că mă născusem acolo era o idee abstractă. Totuşi, avea o putere asupra mea la fel de mare ca cea pe care o poate avea Franţa asupra unui colonist. Vorbeam franţuzeşte, citeam franţuzeşte, îmi aminteam că aşteptasem veşti despre Revoluţie şi că citisem în ziarele pariziene despre victoriile lui Napoleon. Îmi amintesc furia pe care am cunoscut-o cînd a vîndut colonia Louisiana Statelor Unite. Nu ştiu cît a trăit în mine muritorul francez. Dar, de acum, dispăruse şi rămăsese în mine o dorinţă puternică de a vedea Europa şi de a cunoaşte, ceea ce se naşte nu numai din citirea literaturii şi filozofiei, ci şi din sentimentul că fusesem format de Europa mai profund decît restul americanilor. Eram un creol care voia să vadă unde începuse totul. Aşa că am început să mă gîndesc la asta. Să golesc dulapurile şi cuferele de tot ce nu-mi era esenţial. Şi foarte puţine lucruri erau esenţiale pentru mine. O mare parte din acestea aveau să rămînă în casa din oraş, unde eram convins că aveam să mă întorc mai devreme sau mai tîrziu, chiar dacă numai pentru a-mi muta lucrurile într-o alta similară şi să încep o nouă viaţă în New Orléans. Nu puteam să concep să trăiesc veşnic. Nu voiam. Dar mi-am concentrat mintea şi inima asupra Europei. A început să se contureze pentru prima oară gîndul că aş fi putut să văd toată lumea, dacă voiam. Că eram, aşa cum spunea Claudia, liber. Între timp, ea a făcut un plan. A fost ideea ei să mergem mai întîi în centrul Europei, unde vampirii păreau să fie în număr foarte mare. Era sigură că vom găsi acolo ceva care să ne instruiască, să ne explice originile noastre. Dar părea să dorească mai mult decît nişte răspunsuri: o comuniune cu cei de felul ei. Repeta la infinit „cei de felul meu", şi o spunea cu o altă intonaţie decît aş fi făcut-o eu. Mă făcea să simt prăpastia care ne despărţea. În primii ani de convieţuire, crezusem că Lestat îi insufla instinctul de a ucide, deşi avea aceleaşi gusturi cu mine în orice altă privinţă. Acum, însă, ştiam că era mai puţin umană decît oricare dintre noi, mai puţin umană decît ar fi visat oricare dintre noi. Nu avea nici cea mai slabă legătură cu sentimentele omeneşti. Probabil că asta explica de ce — în pofida tuturor lucrurilor pe care le făcusem sau nu reuşisem să le fac — se agăţa de mine. Eu nu eram „de felul ei", ci doar cel mai apropiat lucru de aşa ceva.

— Dar n-ar fi fost posibil s-o instruieşti în ale inimii omeneşti aşa cum o instruiseşi în orice alt domeniu? întrebă băiatul deodată.

— La ce bun? întrebă vampirul pe bună dreptate. Ca să sufere ca mine? A, recunosc că ar fi trebuit s-o învăţ ceva care să-i învingă dorinţa de a-l ucide pe Lestat. Pentru binele meu, ar fi trebuit să fac asta. Dar, vezi tu, nu aveam *încredere* în nimic. Odată căzut în dizgraţie, nu mai aveam încredere în nimic.

Băiatul încuviinţă.

— N-am vrut să te întrerup. Spuneai ceva interesant.

— Doar că puteam să uit ce se întîmplase cu Lestat concentrîndu-mi gîndurile asupra Europei. De asemenea, şi gîndul la alţi vampiri mă însufleţea. Nu fusesem cinic nici măcar o clipă în legătură cu existenţa lui Dumnezeu, ci doar rupt de ea. Plutind, supranatural, prin lumea naturală. Dar s-a mai întîmplat ceva pînă să plecăm în Europa.

Ceva chiar foarte important. A început cu muzicianul. Trecuse pe acasă în seara aceea, cînd eu fusesem la catedrală, şi urma să vină din nou seara următoare. Dădusem liber servitorilor, aşa că l-am primit eu însumi. Înfăţişarea lui m-a izbit imediat. Era mult mai slab decît mi-l aminteam şi foarte palid, cu o lucire umedă pe chip ce sugera febră. Şi era îngrozitor de nefericit. Cînd i-am spus că Lestat plecase,

la început a refuzat să mă creadă şi a zis că Lestat i-ar fi lăsat vreun mesaj, ceva. După aceea, a pornit în sus pe Rue Royale, vorbind singur despre asta, de parcă n-ar fi fost conştient de cei din jurul lui. L-am prins din urmă în dreptul unui felinar. „Ţi-a lăsat, totuşi, ceva", i-am spus eu, căutînd repede portmoneul. Nu ştiam cîţi bani aveam înăuntru, dar intenţionam să i-i dau. Erau cîteva sute de dolari. I-am pus în mîinile care erau atît de slabe, încît îi vedeam venele albăstrui pulsînd sub pielea umedă. Acum a devenit entuziasmat şi am simţit imediat că era vorba de mai mult decît de bani. „Deci, ţi-a vorbit de mine, ţi-a spus să-mi dai ăştia!" a zis el ţinîndu-i de parcă ar fi fost nişte moaşte. „Trebuie să-ţi mai fi spus şi altceva!" Mă privea cu nişte ochi bulbucaţi şi chinuiţi. Nu i-am răspuns imediat, pentru că, între timp, zărisem punctele de pe gîtul lui. Două semne roşii ca nişte zgîrieturi în partea dreaptă, chiar deasupra gulerului murdar. Banii îi fluturau în mînă; era absent faţă de circulaţia de pe stradă, de oamenii care treceau pe lîngă noi. „Bagă-i în buzunar", i-am şoptit eu. „A vorbit de tine, că e important să continui să scrii muzică." Mă privea ca şi cum ar fi aşteptat altceva. „Da? Altceva n-a mai spus?" m-a întrebat el apoi, iar eu nu ştiam ce să spun. Aş fi născocit orice dacă i-ar fi adus alinare şi dacă l-ar fi făcut să plece, de asemenea. Mi-era greu să vorbesc despre Lestat; cuvintele mi se evaporau de pe buze. Şi punctele de pe gîtul lui mă uluiau. Nu-mi puteam explica asta. Am început să-i spun tot felul de aiureli — că Lestat îi dorea numai bine, că trebuise să ia un vapor cu aburi spre St. Louis, că avea să se întoarcă, că războiul era iminent şi că avea treburi de rezolvat acolo... Băiatul îmi sorbea fiecare cuvînt, de parcă nu se putea sătura şi aştepta să audă ceea ce voia. Tremura; broboane de sudoare i-au apărut pe frunte în timp ce mă asculta şi, deodată, şi-a muşcat buza cu putere. „Dar de ce a plecat?" m-a întrebat el de parcă nimic n-ar fi fost de ajuns.

„Ce este?" l-am întrebat. „Ce-ţi trebuie de la el? Sînt sigur că ar vrea ca eu să..."

„Era prietenul meu!" mi-a zis el deodată cu o voce scăzută din cauza furiei reţinute.

„Nu te simţi bine, i-am spus eu. Ai nevoie de odihnă. Ai ceva..." am zis eu apoi atent la fiecare mişcare a lui... „pe gît." Nici măcar nu ştia la ce mă refer. A căutat locul cu degetele, l-a găsit şi l-a frecat.

„Ce contează? Nu ştiu. Insectele astea sînt peste tot", a spus el şi mi-a întors spatele.

— Altceva a mai spus?

— Am privit multă vreme în urma lui cum se depărta pe Rue Royale, o siluetă în negru deşirată şi înnebunită, căreia mulţimea îi făcea loc. I-am spus imediat Claudiei de rana de la gît. A fost ultima noastră noapte în New Orleans. Urma să ne îmbarcăm pe vapor în seara următoare, chiar înainte de miezul nopţii, pentru a pleca în zori. Stabilisem să ieşim împreună. Era ascultătoare şi pe chipul ei se vedea ceva extrem de trist, ceva ce nu dispăruse după ce plînsese. „Ce ar putea să însemne urmele acelea?" m-a întrebat ea. „Că s-a hrănit cu băiatul în timp ce acesta dormea, că el i-a dat voie? Nu-mi închipui...", a zis ea apoi.

„Da, asta trebuie să fie." Dar nu eram sigur. Îmi aminteam ce-i spusese Lestat despre faptul că ştia un băiat care ar fi fost un vampir mai bun decît ea. Plănuise să facă asta? Plănuise să facă un altul ca noi?

„Nu contează acum, Louis", mi-a amintit ea. Trebuia să ne luăm adio de la New Orléans. Ne depărtam de mulţimea de pe Rue Royale. Simţurile îmi erau extrem de acute faţă de toate lucrurile din jur, ţinîndu-le aproape, ezitînd să spun că aceea era ultima noapte. Vechiul oraş franţuzesc fusese ars în mare parte cu mult timp în urmă, iar arhitectura, pe vremea aceea, era aşa cum este acum, spaniolă, aceasta însemnînd că, mergînd încet pe strada îngustă pe care o cabrioletă trebuia să se oprească pentru a trece alta, lăsam în urmă ziduri văruite şi porţi masive prin care se zăreau paradisuri luminate de felinare ca al nostru, numai că fiecare părea să conţinută atîtea promisiuni, atîta mister senzual. Bananieri mari mîngîiau galeriile

care duceau spre curţile interioare şi un desiş din ferigi şi flori astupau intrările gangurilor. Deasupra, în întuneric, oamenii stăteau pe balcoane, cu spatele spre uşile deschise, vorbind şoptit, iar zgomotul evantaielor abia se auzea din cauza brizei uşoare dinspre rîu; iar pe ziduri creşteau iederă şi floarea patimilor atît de dese, încît ne atingeam de ele în trecere şi ne opream cînd într-un loc, cînd în altul pentru a rupe un trandafir luminos sau vrejuri de caprifoi. Prin ferestrele înalte vedeam iar şi iar jocul luminii lumînărilor pe tavanele tencuite şi bogat împodobite şi adesea coroana strălucitoare a cîte unui candelabru din cristal. Din cînd în cînd, cîte o femeie îmbrăcată în haine de seară apărea lîngă balustradă, cu bijuteriile sclipindu-i la gît, parfumul ei adăugind o tentă efemeră miresmei florilor din atmosferă. Aveam străzile, grădinile, colţurile noastre preferate, dar în mod inevitabil am ajuns la marginea vechiului oraş şi am văzut mlaştina. Trăsurile treceau pe lîngă noi una după alta dinspre Bayou Road îndreptîndu-se spre teatru sau operă. Dar acum, luminile oraşului se aflau în urma noastră şi miresmele sale amestecate erau acoperite de mirosul greu al mlaştinii. Simpla vedere a copacilor înalţi şi tremurători, cu ramurile încărcate de muşchi, îmi făceau rău, obligîndu-mă să mă gîndesc la Lestat. Mă gîndeam la el aşa cum mă gîndisem la trupul fratelui meu. Îl vedeam afundîndu-se printre rădăcinile chiparoşilor şi stejarilor, acea formă zbîrcită şi hidoasă înfăşurată în cearşaful alb. Mă întrebam dacă vietăţile nopţii îl ocoleau, ştiind instinctiv că acel lucru uscat, care trosnea, era periculos sau dacă îl năpădeau în apa murdară ciugulindu-i carnea uscată de pe oase. M-am depărtat de mlaştină, întorcîndu-mă în centrul oraşului vechi şi am simţit strîngerea mîinii Claudiei liniştitoare. Adunase un buchet natural de pe toate zidurile grădinilor şi îl ţinea strîns la piept, lipit de rochiţa galbenă, cufundîndu-şi faţa în parfumul lui. Acum mi-a spus atît de încet încît a trebuit să-mi aplec urechea spre ea: „Louis, te frămîntă. Cunoşti remediul. Lasă carnea... lasă carnea să instruiască mintea." Mi-a dat drumul mîinii şi am văzut-o depărtîndu-se de mine, întorcîndu-se numai o dată pentru a şopti acelaşi îndemn: „Uită-l. Lasă carnea să-ţi instruiască mintea..." Mi-a adus aminte de cartea de poezii pe care o aveam în mînă cînd mi-a spus acele cuvinte prima oară, şi parcă vedeam versurile pe pagină:

Buzele ei erau roşii, chipul ei era liber,
Buclele ei erau galbene precum aurul;
Pielea ei era albă ca lepra,
Coşmarul vieţii-în-moarte era ea,
Cea care îngheţa sîngele omului îngroşîndu-l.

Ea zîmbea din colţul străzii, o fărîmă de mătase galbenă vizibilă doar o clipă în întuneric, după care a dispărut. Tovarăşa mea, tovarăşa mea veşnică. Am apucat pe Rue Dumaine, trecînd pe lîngă ferestrele întunecate.

Lumina unei lămpi s-a micşorat foarte încet în dosul unei perdele grele din dantelă, umbra modelului întinzîndu-se pe cărămidă, devenind din ce în ce mai slabă, apoi transformîndu-se în negreală. Mi-am continuat drumul, apropiindu-mă de casa lui Madame LeClair, auzind acordurile vagi, dar subţiri ale viorilor care cîntau în salonul de sus şi apoi rîsetele limpezi ale invitaţilor. Stăteam peste drum de casă, în umbră, văzîndu-i pe cîţiva dintre aceştia mişcîndu-se prin încăperea luminată; un oaspete trecea de la o fereastră la alta, cu un pahar cu picior plin cu un vin de culoarea lămîii, privind spre lună ca şi cum ar fi căutat ceva mai bun şi a găsit acest lucru la ultima fereastră, rămînînd cu mîna pe draperia de culoare închisă.

În faţa mea, o uşă în zidul de cărămidă era deschisă şi o lumină se vedea în capătul celălalt al gangului. Am traversat încet strada îngustă şi am simţit mirosul puternic de bucătărie imediat după ce am intrat pe poartă. Mirosul uşor greţos al cărnii gătite. Am intrat în gang. Cineva tocmai traversase în grabă curtea şi închisese o uşă. Dar apoi am văzut o altă siluetă. Lîngă focul din bucătărie se afla o negresă

subţire cu un turban strălucitor în jurul capului, cu trăsături delicate, femeia sclipind în lumină asemeni unei figurine din diorit. Amesteca într-o oală. Am simţit mirosul condimentelor, şovîrvului şi foilor de dafin; apoi, ca un val, a venit mirosul oribil al cărnii gătite, sîngele şi carnea descompunîndu-se în lichidul care fierbea. M-am apropiat mai mult şi am văzut-o lăsînd jos lingura lungă de fier şi proptindu-şi mîinile pe şoldurile generoase, cordonul alb al şorţului scoţîndu-i în evidenţă mijlocul subţire. Zeama din oală dădea pe afară şi picăturile căzeau pe cărbunii aprinşi de dedesubt sfîrîind. Mirosul ei, parfumul ei pătrunzător a ajuns pînă la mine, mai puternic decît cel al amestecului ciudat din oală, ispititor pe măsură ce mă apropiam mai mult, pînă cînd, în cele din urmă, m-am rezemat de un perete îmbrăcat în frunze de viţă. La etaj, viorile începuseră un vals şi podeaua din lemn scîrţîia sub picioarele dansatorilor. Parfumul iasomiei de pe zid m-a învăluit şi apoi s-a retras ca apa ce părăseşte plaja netedă; şi i-am simţit din nou parfumul sărat. Se dusese la uşa bucătăriei, aplecîndu-şi cu graţie gîtul lung şi negru cînd s-a chinuit să străpungă întunericul de sub fereastra luminată. „Monsieur!" a spus ea păşind în raza de lumină gălbuie, care îi cădea pe sînii mari şi rotunzi, pe braţele lungi, subţiri şi mătăsoase şi acum pe frumuseţea lungă şi rece a chipului. „Căutaţi petrecerea, Monsieur?" m-a întrebat ea. „E sus..." „Nu, draga mea, nu căutam petrecerea, i-am spus eu ieşind din umbră. Pe tine te căutam."

— Totul era pregătit cînd m-am trezit seara următoare: cufărul cu haine fusese trimis pe vapor împreună cu o ladă în care se afla sicriul; servitorii erau plecaţi; mobila fusese acoperită cu pînză albă. Imaginea biletelor de vapor, a cîtorva de bancă şi a altor cîteva hîrtii strînse toate într-un portmoneu negru făcea ca acea călătorie să apară în lumina sclipitoare a realităţii. Aş fi renunţat la ucis dacă aş fi putut, dar m-am ocupat de asta devreme şi în grabă, ca şi Claudia; dar cu puţin înainte de ora la care ar fi trebuit să plecăm, mă aflam singur în apartament, aşteptînd-o. Era plecată de prea mult timp pentru starea mea de spirit nervoasă. Mă temeam pentru ea — deşi putea fermeca aproape pe oricine, făcîndu-i să o ajute dacă se afla prea departe de casă şi, de multe ori, îi convinsese pe străini să o aducă pînă la uşă chiar, la tatăl ei, care le mulţumea din tot sufletul pentru faptul că îi aduseseră fiica rătăcită.

Cînd a venit acum, alerga şi, lăsînd jos cartea, mi-am închipuit că uitase cît era ceasul. Credea, probabil, că era mai tîrziu decît era în realitate. Ţinînd cont de ceasul meu de buzunar, mai aveam o oră. Dar, în clipa în care a ajuns la uşă, am ştiut că mă înşelam. „Louis, uşile!" a îngăimat ea, cu răsuflarea tăiată şi cu mîna pe inimă. A rupt-o la fugă din nou pe coridor cu mine în urma ei şi, în timp ce îmi făcea semne disperată, am închis uşile coridorului. „Ce este?" am întrebat-o. „Ce te-a apucat?" Dar ea se ducea la ferestrele din faţă acum, la uşile-ferestre lungi care dădeau pe balcoanele înguste de deasupra străzii. A ridicat sticla de pe lampă şi a suflat în flacără. În cameră s-a făcut brusc întuneric, dar apoi, încet-încet, a început să pătrundă lumina de pe stradă. Ea gîfîia, cu mîna la piept şi după cîteva clipe m-a tras lîngă fereastră.

„M-a urmărit cineva", a şoptit ea acum. „L-am auzit tot timpul în spatele meu. La început, am crezut că aveam impresia!" S-a oprit să-şi tragă răsuflarea, iar chipul îi era alb în lumina albăstruie care pătrundea pe fereastră. „Louis, era muzicianul", a şoptit ea.

„Şi ce dacă? Te-o fi văzut cu Lestat".

„Louis, e acolo jos. Uită-te pe geam. Încearcă să-l vezi."

Părea atît de tulburată, aproape speriată. Ca şi cum n-ar fi vrut să stea în prag expusă. Am ieşit pe balcon, deşi continuam să o ţin de mînă în timp ce ea stătea lîngă draperie; mă ţinea atît de strîns, încît părea să se teamă pentru mine. Era ora unsprezece şi, în momentul acela, pe Rue Royale era linişte: magazinele închise,

oamenii care fuseseră la teatru plecaseră. O uşă s-a trîntit undeva în dreapta mea şi am văzut o femeie şi un bărbat ieşind şi pornind grăbiţi spre colţ, chipul femeii fiind ascuns sub borurile unei pălării albe enorme. Zgomotul paşilor lor s-a stins. Nu vedeam pe nimeni, nu simţeam pe nimeni. Auzeam respiraţia anevoioasă a Claudiei. Ceva s-a mişcat în casă; am tresărit, dar am recunosut zgomotul ca fiind cel făcut de păsări. Uitasem de păsări. Dar Claudia se speriase mai tare şi s-a tras lîngă mine. „Nu e nimeni, Claudia..." am început eu să-i şoptesc, dar atunci l-am zărit pe muzician. Stătuse atît de nemişcat în dreptul uşii magazinului de mobilă, încît nu-l observasem şi, probabil asta dorise şi el. Căci acum s-a uitat la mine şi faţa i-a strălucit în întuneric ca o lumină albă. Frustrarea şi preocuparea îi dispăruseră complet de pe trăsăturile rigide; ochii lui mari şi negri mă fixau de pe pielea albă. Devenise vampir.

„Îl văd", am murmurat eu mişcînd buzele cît se poate de puţin, în vreme ce continuam să-l privesc în ochi. Am simţit-o venind mai aproape, mîna îi tremura şi îi simţeam bătăile inimii zvîcnindu-i în palmă. A icnit cînd l-a văzut. Dar, în acelaşi timp, ceva m-a făcut să îngheţ chiar în clipa în care mă uitam la el, fără ca el să se mişte. Pentru că am auzit paşi în gangul de afară. Apoi scîrţîitul porţii. După aceea, din nou acel pas, hotărît, apăsat, răsunînd sub plafonul boltit al gangului prin care treceau trăsurile, apăsat, familiar. Acel pas urca acum scara în spirală. Claudia a scos un ţipăt subţire, dar a dus repede mîna la gură. Vampirul din dreptul magazinului de mobilă nu se clintise. Şi cunoşteam pasul de pe scară. Cunoşteam pasul din curte. Era Lestat. Lestat trăgea de uşă, lovind acum în ea, zgîlţîind-o de parcă ar fi vrut s-o scoată din perete. Claudia s-a refugiat într-un colţ, cu trupul încovoiat, ca şi cum cineva îi dăduse o lovitură puternică, uitîndu-se înnebunită cînd la silueta din stradă, cînd la mine. Loviturile din uşă deveniseră şi mai puternice. Atunci i-am auzit vocea. „Louis! a strigat. Louis!" a urlat el apoi dincolo de uşă, după care a urmat spargerea geamului din salonul mic. După care am auzit răsucirea zăvorului din interior. Am înşfăcat repede lampa, am scăpărat un băţ de chibrit prea tare şi l-am rupt în graba cu care mă mişcăm, dar apoi am obţinut flacăra pe care am dorit-o şi am rămas cu micul vas cu petrol lampant în mînă. „Pleacă de la fereastră. Închide-o", i-am spus Claudiei, iar ea a ascultat ca şi cum acel ordin subit şi clar ar fi eliberat-o dintr-un paroxism al spaimei. „Şi aprinde celelalte lămpi, acum, imediat." O auzeam plîngînd în timp ce aprindea chibritul. Lestat înainta pe coridor. Apoi a ajuns în dreptul uşii. Mi-am ţinut răsuflarea şi, fără să vreau, am făcut cîţiva paşi înapoi cînd l-am văzut. O auzeam pe Claudia plîngînd. Era Lestat, fără nici o îndoială, refăcut şi intact, stînd în uşă, cu capul plecat înainte, cu ochii bulbucaţi, de parcă ar fi fost beat şi ar fi avut nevoie de tocul uşii pentru a nu se prăbuşi în cameră. Pielea îi era plină de cicatrice, hidoase, de parcă fiecare încreţitură a „morţii" lui îi lăsase un semn. Era marcat ca de nişte lovituri la întîmplare cu vătraiul încins, iar ochii lui, care altă dată fuseseră de un cenuşiu limpede, acum erau străbătuţi de vase de sînge.

„Rămîi unde eşti... pentru numele lui Dumnezeu..., am şoptit eu. „O arunc spre tine şi o să arzi de viu", i-am zis apoi. Chiar în clipa aceea, am auzit un zgomot în stînga mea, nişte zgîrieturi şi rîcîieli pe faţada casei. Era celălalt. Îi vedeam mîinile pe balconul din fier forjat. Claudia a scos un ţipăt ascuţit cînd el s-a izbit cu tot trupul în uşile de sticlă.

Nu pot să-ţi spun exact tot ce s-a întîmplat atunci. Pur şi simplu, nu pot să povestesc exact cum a fost. Îmi amintesc că am azvîrlit cu lampa în Lestat; aceasta s-a sfărîmat la picioarele lui şi flăcările au cuprins imediat covorul. Apoi am luat o torţă, o pînză pe care o trăsesem de pe canapea şi îi dădusem foc. Dar, înainte de asta, m-am luat la bătaie cu el, lovindu-l cu picioarele şi împotrivindu-mă feroce puterii lui teribile. Undeva, în depărtare, auzeam ţipetele de spaimă ale Claudiei. S-a spart şi cealaltă lampă. Draperiile erau în flăcări. Îmi amintesc că hainele lui duhneau a petrol lampant şi că, la un moment dat, se chinuia înnebunit să stingă flăcările. Era stîngaci, bolnav, incapabil să-şi păstreze echilibrul; dar cînd m-a prins, l-am muşcat de degete

ca să scap din strînsoarea lui. Pe stradă se auzeau zgomote, strigăte, o sonerie. Camera se transformase repede într-un adevărat infern şi, într-o sclipire de lumină, am văzut-o pe Claudia luptîndu-se cu proaspătul vampir, care părea incapabil să pună mîinile pe ea, semănînd cu un om neîndemînatic care încearcă să prindă o pasăre. Îmi amintesc că m-am rostogolit la nesfîrşit cu Lestat prin foc, simţind căldura sufocantă pe faţă, văzînd flăcările deasupra spatelui său cînd m-am rostogolit sub el. În clipa aceea, Claudia s-a ridicat şi l-a lovit de nenumărate ori cu vătraiul, pînă cînd el a slăbit strînsoarea şi eu m-am chinuit să ies de dedesubt. Am văzut vătraiul coborînd din nou, iar şi iar deasupra lui şi auzeam mîrîielile Claudiei în ritmul loviturilor, ca cele ale unui animal. Lestat era cu mîna ridicată, chipul fiindu-i o grimasă de durere. Întins pe covor, se afla celălalt, din capul căruia curgea sînge.

Ce s-a petrecut apoi nu mi-e clar. Cred că am luat vătraiul din mîinile ei şi i-am dat o lovitură zdravănă într-o parte a capului. Îmi amintesc că mi se părea de neînvins, invulnerabil faţă de lovituri. Căldura îmi pîrlea hainele deja, flăcările aprinseseră rochiţa de borangic a Claudiei, aşa că am luat-o în braţe şi am rupt-o la fugă pe coridor, încercînd să sting flăcările cu trupul meu. Îmi aduc aminte că mi-am scos haina şi am stins flăcările cu ea cînd am ieşit la aer, iar oamenii urcau scările trecînd pe lîngă mine. O mulţime de oameni se scurgeau prin gang în curte şi cineva stătea pe acoperişul în pantă al bucătăriei din cărămidă. O ţineam pe Claudia în braţe şi fugeam pe lîngă toţi, ignorîndu-le întrebările, făcîndu-mi loc cu umărul printre ei. Pe urmă eram liber împreună cu ea, auzindu-i gîfîielile şi suspinele în ureche, în timp ce alergam orbeşte pe Rue Royale, apoi pe prima stradă îngustă, alergînd, alergînd pînă cînd nu mai exista nici un sunet în afară de cel al paşilor mei. Şi ale respiraţiei ei. Am stat acolo, un bărbat şi un copil, arşi, chinuiţi de durere, trăgînd în piept aerul acelei seri liniştite.

PARTEA A DOUA

— Toată noaptea am stat pe puntea vaporului francez „Mariana", uitîndu-mă la schela de debarcare. Cheiul lung era înţesat de lume, iar petrecerile au durat foarte mult în cabinele luxoase şi punţile gemeau de pasageri şi oaspeţi. Dar, pînă la urmă, pe măsură ce se apropia ivirea zorilor, petrecerile s-au sfîrşit una cîte una şi trăsurile au părăsit străzile înguste din faţa debarcaderului. Cîţiva pasageri întîrziaţi au sosit la bord, o pereche a zăbovit cîteva ore lîngă parapet în apropiere. Dar Lestat şi ucenicul lui, dacă au supravieţuit focului (şi eu eram convins că supravieţuiseră) n-au ajuns la vapor. Bagajele noastre părăsiseră apartamentul în cursul zilei; şi, dacă mai rămăsese ceva care să ne trădeze destinaţia, eram sigur că fusese distrus. Totuşi, eram cu ochii în patru. Claudia era încuiată în cabina noastră, stînd cu privirea aţintită asupra hubloului. Dar Lestat n-a venit.

În cele din urmă, aşa cum sperasem, agitaţia legată de plecare a început înainte de a se face lumină. Cîteva persoane făceau cu mîna de pe dig şi de pe ridicătura acoperită de iarbă a cheiului în timp ce vaporul a început mai întîi să se clatine, apoi să se zdruncine violent pe o parte şi, după aceea, să alunece maiestuos în curentul fluviului Mississippi.

Luminile oraşului New Orléans se micşorau din ce în ce mai mult pînă cînd se vedeau în spatele nostru ca o palidă fosforescenţă pe cerul care începea să se lumineze. Eram îngrozitor de obosit şi, totuşi, am stat pe punte atîta timp cît am putut să văd acea lumină, ştiind că s-ar fi putut să nu o mai văd vreodată. Peste cîteva

clipe, eram purtaţi în josul fluviului pe lîngă digurile de la Freniere şi Pointe du Lac şi atunci, cînd am putut să văd zidul format din plopi canadieni şi chiparoşi care se vedeau verzi în întuneric de-a lungul malului, mi-am dat seama că era aproape dimineaţă. Primejdios de aproape.

Vîrînd cheia în broască, am simţit poate cea mai cumplită epuizare pe care o cunoscusem vreodată. Niciodată, în cursul anilor pe care îi trăisem în selecta noastră familie, nu simţisem teama din seara aceea, vulnerabilitatea, groaza. Şi nu avea să existe nici o uşurare subită. Nici un sentiment de siguranţă subit. Numai acea uşurare pe care o impune, în sfîrşit, oboseala, cînd nici mintea, nici trupul nu mai îndură groaza. Căci, deşi Lestat se afla acum la atîtea mile distanţă, cu învierea lui, trezise în mine o încîlceală de temeri complexe de care nu puteam scăpa. Chiar şi atunci cînd Claudia mi-a spus: „Sîntem în siguranţă, Louis, în siguranţă", şi eu i-am şoptit cuvîntul „da", îl vedeam pe Lestat în uşă, vedeam ochii aceia bulbucaţi, pielea aceea brăzdată de cicatrice. Cum de se întorsese, cum de triumfase asupra morţii? Cum putea o fiinţă să supravieţuiască acelei ruine zbîrcite care devenise? Oricare ar fi fost răspunsul, ce însemna el — nu numai pentru el, ci şi pentru Claudia, pentru mine? Eram în siguranţă faţă de el, dar faţă de noi înşine?

Vaporul a fost atins de o „febră" ciudată. Totuşi era uluitor de curat în privinţa şobolanilor, deşi, din cînd în cînd, li se descopereau trupurile, uşoare şi uscate, ca şi cum ar fi murit de cîteva zile. Cu toate acestea, exista acea febră. Lovea pasagerul mai întîi sub forma unei slăbiciuni şi a unei dureri de gît; uneori existau şi nişte semne acolo, alteori, semnele erau în alte părţi, sau, cîteodată, nu se vedea nici un semn, deşi cîte o rană veche se redeschidea şi redevenea dureroasă. Uneori, pasagerul, care începea să doarmă din ce în ce mai mult pe măsură ce atît vaporul, cît şi febra progresau, murea în somn. Aşa că au avut loc înmormîntări în apa oceanului de cîteva ori în timpul traversării Atlanticului. Temîndu-mă de febră, bineînţeles, îi ocoleam pe pasageri, nu voiam să mă alătur lor în camera de fumat, să ajung să le cunosc povestirile, să-i aud vorbind despre visele şi speranţele lor. Îmi luam „masa" singur. Dar Claudiei îi plăcea să-i privească, să stea pe punte şi să-i vadă venind şi plecînd seara devreme şi, mai tîrziu, să-mi spună încet, în timp ce mă aflam lîngă hublou: „Cred că ea o să cadă pradă..." Lăsam cartea jos şi mă uitam prin hublou, simţind legănarea uşoară a mării, văzînd stelele, mai clare şi mai strălucitoare decît le văzusem vreodată de pe pămînt, aplecîndu-mă să ating valurile. În anumite momente, cînd stăteam singur în cabina întunecată, mi se părea că cerul se coborîse pentru a întîlni marea şi că un mare secret avea să fie dezvăluit în acea împreunare, o prăpastie imensă avea să fie închisă pentru totdeauna. Dar cine avea să facă avea dezvăluire cînd cerul şi marea deveneau un tot şi nu mai exista haos? Dumnezeu? Sau Satana? Deodată, mi-a trecut prin cap ce imensă consolare ar fi fost să-l cunosc pe acesta din urmă, să-l privesc în faţă, indiferent cît de îngrozitoare ar fi fost acea înfăţişare, să ştiu că îi aparţin total şi, astfel, să scap pentru totdeauna de chinul acelei ignoranţe. Să trec printr-un văl care mă despărţea veşnic de tot ceea ce nu-meam natură umană.

Simţeam cum vaporul se apropia din ce în ce mai mult de acel secret. Nu exista nici un capăt vizibil al firmamentului; se închidea în jurul nostru cu o frumuseţe şi o tăcere răpitoare. Dar apoi, cuvintele „să scap" deveneau oribile, căci nu exista scăpare cînd erai blestemat, nu putea să existe; şi ce era acel chin în comparaţie cu neobositele flăcări ale iadului? Marea legănîndu-se sub acele stele veşnice — stelele însele — ce legătură aveau ele cu Satana? Şi acele imagini care ni se par atît de statice în copilărie cînd sîntem cu toţii atît de preocupaţi de viaţă,încît rareori ni le închipuim atrăgătoare: serafim privind veşnic chipul lui Dumnezeu — şi chiar chipul lui Dumnezeu — aceasta era eterna scăpare, şi acea mare blîndă, care ne legăna, era doar o vagă promisiune a acesteia.

Dar, chiar şi în acele momente, cînd vaporul şi toată lumea dormea, nici raiul,

nici iadul nu păreau mai mult decît o închipuire chinuitoare. Să ştiu, să cred într-unul sau altul... aceea era poate singura salvare la care puteam visa.

Claudia, căreia îi plăcea lumina ca şi lui Lestat, aprindea lămpile de cum se trezea. Avea un pachet de cărţi de joc minunate, primit de la o doamnă de pe vapor; figurinele erau în stilul celor din perioada Mariei Antoaneta, iar, pe spate, erau crini aurii pe un fundal violet. Dădea o pasienţă în care cărţile formau cifrele unui ceas. M-a tot întrebat cum de reuşise Lestat pînă cînd, în cele din urmă, am început să-i răspund. Nu mai era zguduită. Dacă îşi amintea de ţipetele ei în flăcări, nu voia să se gîndească la ele. Dacă îşi amintea că, înainte de foc, vărsase lacrimi adevărate în braţele mele, acest lucru nu producea nici o schimbare în ea; era, ca întotdeauna, o persoană foarte puţin nehotărîtă, o persoană la care tăcerea nu însemna nelinişte sau regret.

„Ar fi trebuit să-l ardem, a zis ea. Am fost nişte proşti să-l credem mort numai după felul cum arăta."

„Dar cum a putut supravieţui? am întrebat-o eu. Doar l-ai văzut, ştii ce-a rămas din el." Nu aveam nici un chef, de fapt. Ar fi alungat bucuros acele gînduri într-un ungher al minţii, dar mintea mea nu-mi dădea voie. Ea a fost cea care mi-a dat răspunsurile acum, căci dialogul avea loc, de fapt, cu ea însăşi. „Să zicem că a încetat să ni se mai împotrivească, a explicat ea, că încă mai trăia, închis în acel trup uscat şi neputincios, conştient şi calculat..."

„Conştient în starea aceea!" am şoptit eu.

„Şi, să zicem că, atunci cînd s-a scufundat în apa mlaştinii şi a auzit zgomotul trăsurii depărtîndu-se, a avut destulă putere încît să-şi mişte membrele. În întunericul din jurul lui erau tot felul de vietăţi. L-am văzut odată rupînd gîtul unei şopîrle de grădină şi privind cum se scurgea sîngele într-un pahar. Îţi închipui tenacitatea voinţei de a trăi pe care o avea, bîjbîind cu mîinile prin apă după orice se mişca?"

„Voinţă de a trăi? Tenacitate? am murmurat eu. Să zicem că a fost altceva..."

„Şi, atunci, cînd a simţit revenirea puterii, poate de ajuns pentru a-l face să ajungă la drum, undeva, pe acest drum, a întîlnit pe cineva. Poate s-a ghemuit, aşteptînd să treacă vreo trăsură; poate s-a tîrît, adunînd încă atîta sînge cît putea, pînă a ajuns la cocioabele emigranţilor sau la acele case de ţară împrăştiate. Ce spectacol trebuie să fi fost!" S-a uitat la lampa care atîrna, făcînd ochii mici, după care a continuat cu o voce scăzută, lipsită de emoţie. „Şi atunci ce-a făcut? Mie mi se pare foarte limpede. Dacă nu s-a putut întoarce la timp la New Orléans, cu siguranţă că a putut ajunge la cimitirul Old Bayou. Spitalul filantropic trimite acolo sicrie în fiecare zi. Parcă-l văd scormonind pămîntul moale pînă la un asemenea sicriu, aruncînd conţinutul în mlaştină şi punîndu-se la adăpost pînă în seara următoare în acel mormînt adînc în care nimeni n-ar fi putut să-l deranjeze. Da... asta a făcut, sînt convinsă."

M-am gîndit la asta multă vreme, imaginîndu-mi, văzînd că s-ar fi putut întîmpla. Apoi am auzit-o adăugînd gînditoare, în timp ce punea jos o carte şi se uita la chipul oval al unui crai cu perucă albă: „*Eu* aş fi putut s-o fac. Şi de ce mă priveşti aşa?" m-a întrebat strîngînd cărţile, degetuţele ei chinuindu-se să le aşeze şi să le amestece.

„Crezi... că, dacă i-am fi ars rămăşiţele, ar fi murit?" am întrebat-o eu.

„Bineînţeles. Cînd nu există nimic, nu are ce să învie. Ce vrei să insinuezi?" Împărţea cărţile acum, întinzîndu-mi şi mie cîteva pe măsuţa de stejar. M-am uitat la ele, dar nu le-am atins.

„Eu ştiu... am şoptit eu. Doar că, poate, nu a existat nici o voinţă de a trăi, nici un pic de tenacitate... pentru că, pur şi simplu, nu era nevoie de nici una din ele."

M-a privit stăruitor, fără să-şi trădeze gîndurile sau să-mi dea de înţeles că le pricepea pe ale mele.

„Poate pentru că era incapabil să moară... poate este, sîntem... cu adevărat nemuritori?"

M-a privit multă vreme.

„Luciditate în starea aceea... am adăugat eu, în cele din urmă, ocolindu-i privirea. Dacă ar fi aşa, n-ar trebui să existe luciditate şi în alte situaţii? Incendiu, lumina soarelui... ce contează?"

„Louis, mi-a spus ea cu un glas scăzut. Ţi-e frică. Nu stai «en garde» împotriva fricii. Nu înţelegi pericolul pe care îl reprezintă frica. O să aflăm aceste răspunsuri atunci cînd o să-i găsim pe cei care ni le pot da, cei care posedă cunoştinţe de secole, de cît timp există pe pămînt creaturi ca noi. Cunoaşterea asta era dreptul nostru prin naştere, iar el ne-a lipsit de acest lucru. Şi-a meritat moartea."

„Dar n-a murit..." am spus eu.

„Ba a murit, a zis ea. Nimeni n-ar fi putut scăpa din casa aia decît dacă ar fi fugit o dată cu noi, dacă ar fi alergat lîngă noi. Nu. A murit, ca şi estetul acela triumfător, prietenul lui. Luciditatea s-a dus."

A strîns cărţile şi le-a pus deoparte, făcîndu-mi semn să-i dau cărţile de pe măsuţa de lîngă pat, acele cărţi pe care le despachetase imediat cum ajunsese la bord, cele cîteva opere alese despre cunoştinţele vampirilor pe care le luase ca îndrumare. Nu conţineau povestiri exagerate din Anglia, nici pe cele ale lui Edgar Allan Poe, nici plăsmuiri. Erau doar cîteva relatări despre vampirii din estul Europei, care deveniseră pentru ea un fel de Biblie.

În acele ţări, oamenii ardeau, într-adevăr, rămăşiţele unui vampir cînd îl găseau, îi străpungeau inima cu o ţepuşă şi îi retezau capul. Citea ore întregi acele cărţi care fuseseră citite şi recitite înainte să ajungă de partea cealaltă a Atlanticului şi care conţineau relatări ale unor călători, preoţi şi savanţi. Şi ea plănuia călătoria noastră, fără să aibă nevoie de peniţă sau hîrtie, ci în minte. O călătorie care avea să ne ducă imediat departe de strălucitoarele capitale ale Europei spre Marea Neagră, unde aveam să ne oprim la Vama şi să ne începem căutările în zonele de ţară ale Carpaţilor. Mie mi se părea o perspectivă sumbră, fiind obligat să o accept, căci tînjeam după alte locuri şi alte cunoştinţe pe care Claudia nici nu începea să le înţeleagă. Seminţele acelei dorinţe puternice fuseseră plantate în mine cu mulţi ani în urmă şi s-au transformat în flori amare cînd vaporul nostru a trecut prin Strîmtoarea Gibraltar intrînd în apele Mării Mediterane. Voiam ca acele ape să fie albastre. Dar nu erau. Aveau culoarea nopţii. Cît am mai suferit atunci, chinuindu-mă să-mi amintesc mările pe care simţurile needucate ale unui tînăr le luase drept garantate, pe care o memorie nedisciplinată le lăsase pradă eternităţii. Mediterana era neagră, neagră lîngă coasta Italiei, lîngă coasta Greciei, întotdeauna neagră, neagră cînd, în ceasurile reci dinainte de ivirea zorilor, în timp ce Claudia dormea, obosită de cărţile ei şi porţia slabă pe care i-o impunea precauţia, eu coboram o lampă jos, jos de tot prin ceaţa care se ridica, pînă cînd flacăra ajungea să strălucească deasupra valurilor; nimic nu se vedea pe acea suprafaţă unduitoare în afară de lumina însăşi, reflectarea acelei raze care călătorea în permanenţă cu mine, un ochi nemişcat care părea fixat asupra mea din adîncuri şi-mi spunea: „Louis, tu nu cauţi decît întunericul. Marea asta nu e marea ta. Miturile oamenilor nu sînt miturile tale. Comorile oamenilor nu sînt ale tale." Ah, cît mă umplea de amărăciune în momentele acelea căutarea vampirilor din Lumea Veche, o amărăciune pe care aproape că o puteam gusta, ca şi cum aerul şi-ar fi pierdut prospeţimea. Căci, ce secrete, ce adevăruri ne-ar fi putut oferi acele monstruoase creaturi ale nopţii? Care trebuiau să le fie îngrozitoarele limite, dacă, într-adevăr, aveam să-i găsim pe toţi? Ce puteau spune nişte osîndiţi altor osîndiţi? N-am păşit pe ţărm la Pireu. Totuşi, în mintea mea, am fost pe Acropole în Atena, privind luna răsărind prin plafonul deschis al Partenonului, măsurîndu-mi înălţimea după grandoarea acelor coloane, mergînd pe urmele acelor greci care au murit la Marathon, ascultînd şoapta vîntului printre măslinii străvechi. Acelea erau monumentele oamenilor care nu puteau muri, nu pietrele morţilor vii; acolo se aflau secretele ce rezistaseră trecerii timpului, pe care abia începusem să o înţeleg vag. Şi,

totuşi, nimic nu m-a întors din drum şi nimic nu o putea facem dar cîntăream iar şi iar marele risc al întrebărilor noastre, riscul oricărei întrebări la care se răspunde cu sinceritate; căci răspunsul trebuie să conţină un preţ incalculabil, un pericol tragic. Cine ştia acest lucru mai bine decît mine, care asistasem la moartea propriului meu trup, văzînd tot ceea ce numeam omenesc veştejindu-se şi murind doar pentru a forma un lanţ puternic care să mă ţină legat de lumea asta şi, totuşi, să mă facă exilatul ei pentru totdeauna. O stafie cu o inimă care bate?

Legănatul mării mă făcea să visez urît, să-mi aducă aminte cu foarte mare claritate. Într-o noapte de iarnă, la New Orléans, pe cînd hoinăream prin cimitirul St. Louis, mi-am văzut sora, bătrînă şi cocoşată, cu un buchet de trandafiri albi în braţe, ai căror spini erau înfăşuraţi cu grijă într-un pergament vechi, cu capul cărunt plecat, paşii conducînd-o prin întunericul plin de primejdii spre mormîntul unde fusese aşezată placa funerară a fratelui ei, Louis, alături de cea a fratelui său mai mic... Louis, care murise în incendiul de la Pointe du Lac lăsînd o moştenire generoasă unui fin şi tiz pe care ea nu-l cunoştea. Florile acelea erau pentru Louis, de parcă n-ar fi trecut jumătate de secol de la moartea lui, de parcă memoria ei, ca şi memoria lui Louis, nu i-ar fi dat pace. Durerea îi accentua frumuseţea cenuşie şi îi încovoia spatele îngust. Şi, cît aş fi dat, în timp ce o priveam, să-i ating părul argintiu, să-i şoptesc că o iubeam, dacă dragostea nu i-ar fi produs în anii care îi mai rămăseseră o groază mai cumplită decît durerea. Am lăsat-o cu durerea. Iar şi iar şi iar.

Şi acum visam prea mult. Visam prea îndelung în închisoarea acelui vapor, în închisoarea trupului meu, care era atît de sensibil la răsăritul fiecărui soare cum nici un trup muritor nu fusese vreodată. Iar inima îmi bătea mai repede pentru munţii din estul Europei, în sfîrşit, îmi bătea mai repede pentru singura speranţă că, undeva, în acea zonă primitivă, am fi putut găsi răspunsul la întrebarea de ce permitea Dumnezeu existenţa unei asemenea suferinţe — de ce se permitea să înceapă şi cum i s-ar fi putut pune capăt. Şi fără acel răspuns, ştiam că nu am curajul de a-i pune capăt. Cu timpul, apele Mediteranei au devenit apele Mării Negre.

Vampirul oftă. Băiatul stătea sprijinit în cot, cu faţa în palma dreaptă, iar expresia lacomă de pe chip nu se potrivea deloc cu roşeaţa ochilor săi.

— Crezi că mă joc cu tine? întrebă vampirul şi sprîncenele frumoase şi negre i se uniră o clipă.

— Nu, spuse băiatul repede. Ştiu că nu trebuie să-ţi mai pun întrebări. O să-mi spui totul cînd o să vrei.

Apoi tăcu şi se uită la vampir ca şi cum ar fi fost pregătit să-l asculte din nou.

Atunci se auzi un zgomot în depărtare, undeva în vechea clădire victoriană în care se aflau, cel dintîi sunet de acest fel pe care îl auziseră. Băiatul îşi îndreptă privirea spre uşa care dădea spre coridor. Parcă uitase de existenţa clădirii. Cineva călca apăsat pe scîndurile vechi. Dar vampirul era netulburat. Se uită în altă parte ca şi cum s-ar fi detaşat din nou de prezent.

— Satul acela. Nu pot să-ţi spun cum se numea, pentru că nu-mi mai aduc aminte. Îmi amintesc doar că se afla la mile întregi depărtare de coastă şi noi călătoream singuri cu trăsura. Şi ce trăsură! Era opera Claudiei şi ar fi trebuit să mă aştept; dar, pe atunci, lucrurile mă luau întotdeauna pe neaşteptate. Din prima clipă cînd am ajuns la Varna, simţisem o anumită schimbare la ea, care m-a făcut să-mi dau seama imediat că era şi fiica lui Lestat, nu numai a mea. De la mine învăţase valoarea banilor, dar de la Lestat moştenise pasiunea de a-i cheltui; şi n-a vrut să plece fără cea mai luxoasă trăsură neagră pe care am găsit-o, cu banchete de piele pe care ar fi încăput cîţiva călători, nu numai un bărbat şi un copil care foloseau minunatul interior doar pentru transportarea unei lăzi din lemn de stejar împodobită. În spate erau legate două cufere cu cele mai bune haine pe care le găsisem în

magazinele de acolo şi goneam pe acele roţi imense şi uşoare şi pe acele arcuri excelente care purtau atîta greutate cu o uşurinţă înspăimîntătoare pe drumurile acelea de munte. Era ceva tulburător cînd nu exista nimic altceva în acel ţinut ciudat, caii mergînd în galop şi uşoara aplecare a trăsurii. Şi era un ţinut cu adevărat ciudat. Izolat, întunecat, aşa cum sînt zonele de ţară, de obicei, cu castelele şi ruinele adesea învăluite în întuneric cînd luna intra în nori, aşa încît simţeam o nelinişte cum nu simţisem niciodată la New Orléans. Şi nici cu oamenii nu era mai uşor. Eram întotdeauna goi şi rătăciţi în micile lor cătune şi mereu conştienţi că, printre ei, ne aflam într-un mare pericol.

În New Orléans, niciodată nu trebuise să ne ascundem aşa cînd ucideam. Ravagiile pe care le făceau febra, molima, criminalii — concurau cu noi şi ne întreceau. Dar aici, trebuia să facem eforturi extraordinare pentru ca o ucidere să treacă neobservată. Pentru că acei oameni simpli de la ţară, cărora străzile aglomerate ale New Orléans-ului li s-ar fi părut înspăimîntătoare, erau convinşi că morţii chiar mergeau şi chiar le beau sîngele celor vii. Ne cunoşteau numele: vampiri, diavoli. Iar noi, care ne aflam în căutarea celor mai slabe zvonuri, nu voiam absolut deloc să dăm naştere unora.

Călătoream singuri, repede şi făcînd risipă printre ei, chinuindu-ne să fim în siguranţă în ostentaţia noastră, auzind discuţii despre vampiri foarte uşor lîngă focurile din hanuri, unde fiica mea dormea liniştită la pieptul meu şi eu găseam în mod invariabil pe cîte cineva printre ţărani care vorbea destulă germană sau, uneori chiar franceză, încît să discute cu mine despre cunoscutele legende.

Dar, în cele din urmă, am ajuns în acel sat care avea să reprezinte punctul de cotitură al călătoriei noastre. Nu-mi amintesc cu plăcere de nimic din călătoria aceea, nici de prospeţimea aerului, nici de răcoarea nopţilor. Nici acum nu pot să vorbesc despre ea fără să mă cutremur puţin.

Cu o noapte înainte fusesem la o fermă, aşa că nu auzisem nimic care să ne pregătească — numai aspectul dezolant al locului: pentru că n-am ajuns tîrziu, nu destul de tîrziu ca obloanele să fie lăsate şi zăvorite sau ca o lampă stinsă să se legene deasupra intrării boltite a hanului.

Gunoaiele erau strînse în faţa uşilor şi mai existau şi alte semne care arătau că ceva nu era în regulă. O cutiuţă cu flori veştejite aşezată sub vitrina unui magazin acoperită de oblon. Un butoi se rostogolea înainte şi înapoi în mijlocul curţii hanului. Locul arăta ca un oraş bîntuit de molimă. Dar, chiar cînd o lăsam pe Claudia jos pe pămîntul bătătorit de lîngă trăsură, am zărit un firicel de lumină pe sub uşă hanului. „Pune-ţi gluga", i-am spus eu repede. „Vin". Cineva dinăuntru trăgea zăvorul. La început, n-am văzut decît lumina din spatele siluetei prin puţinul spaţiu care mai rămînea pe lîngă ea. Apoi, lumina felinarelor de la trăsură au sclipit în ochii ei.

„O cameră pentru noaptea asta!" am spus eu în germană. Şi caii mei au nevoie de îngrijire, foarte mare nevoie!"

„Noaptea nu e pentru călătorit..., mi-a spus ea cu o voce stranie lipsită de orice inflexiune. Şi cu un copil." În timp ce rostea aceste cuvinte, am observat că mai erau oameni înăuntru, în spatele ei. Le auzeam şoaptele şi vedeam licărirea unui foc. Din cîte îmi dădeam seama, în jurul lui erau adunaţi în mare măsură ţărani, în afară de un bărbat care era îmbrăcat cam ca mine, cu o haină elegantă şi cu o manta pe umeri; dar hainele lui erau neîngrijite şi ponosite. Părul roşu îi strălucea în lumina focului. Era un străin, ca şi noi şi era singurul care nu ne privea. Capul i se legăna uşor ca şi cum ar fi fost beat.

„Fetiţa mea e obosită", i-am spus eu femeii. N-avem unde să mergem în altă parte." Am luat-o pe Claudia în braţe. Ea şi-a întors faţa spre mine şi i-am auzit şoapta: „Louis, usturoiul şi crucifixul de deasupra uşii!" Nu văzusem acele lucruri. Era un crucifix mic, cu trupul lui Hristos din bronz lipit pe lemn, iar funia de usturoi era înfăşurată în jurul lui, o funie proaspătă împletită cu o alta veche, pe care căpăţînile

erau veştejite şi uscate. Femeia mi-a urmărit privirea, apoi s-a uitat la mine cu asprime şi am văzut cît de epuizată era, cît de roşii îi erau pupilele şi cum îi tremura mîna care ţinea şalul pe piept. Părul negru îi era complet răvăşit. M-am apropiat şi mai mult pînă am ajuns aproape de prag, iar ea a deshis uşa brusc, de parcă s-ar fi decis să ne lase să intrăm. Cînd am trecut pe lîngă ea, a rostit o rugăciune, eram sigur, deşi n-am înţeles acele cuvinte slave.

Încăperea strimtă şi cu grinzi joase era plină de oameni, bărbaţi şi femei, aşezaţi de-a lungul pereţilor îmbrăcaţi în plăci de lemn, pe bănci şi chiar pe jos. Era ca şi cum tot satul s-ar fi adunat acolo. Un copil dormea în braţele unei femei şi un altul dormea pe scară, înfăşurat în pături, cu genunchii strînşi pe o treaptă şi cu braţele servindu-i drept pernă pe următoarea treaptă. Peste tot atîrnau funii de usturoi de cuie şi agăţători, alături de oale de gătit şi căni. Focul era singura sursă de lumină şi arunca umbre pe chipurile încremenite care ne priveau.

Nimeni nu ne-a făcut semn să ne aşezăm şi nu ne-a oferit nimic dar, în cele din urmă, femeia mi-a spus în germană că puteam să duc caii în grajd dacă doream. Mă privea cu ochii aceia uşor speriaţi şi încercănaţi, dar, apoi, chipul i s-a mai îmbunat. Mi-a spus că va sta în uşa hanului cu o lampă, dar că trebuia să mă grăbesc şi să las copilul acolo.

Însă, altceva îmi atrăsese atenţia, un miros pe care îl simţeam dominîndu-l pe cel al lemnului ars şi al vinului. Era mirosul morţii. Am simţit-o pe Claudia apăsîndu-şi mîna pe pieptul meu şi i-am văzut degeţelul îndreptat spre o uşă de la picioarele scării. De acolo venea mirosul.

Pînă cînd m-am întors, femeia îmi pregătise o cană cu vin şi un castron cu ciorbă. M-am aşezat, ţinînd-o pe Claudia pe genunchi, dar ea stătea cu capul întors numai spre uşa aceea misterioasă. Toate privirile erau aţintite asupra noastră ca şi mai înainte, în afară de cea a străinului. Acum îi vedeam profilul cu claritate. Era mult mai tînăr decît îmi închipuisem şi aspectul răvăşit se datora emoţiilor. Avea chiar un chip plăcut şi prelung, iar pielea albă şi pistruiată îl făcea să pară un băieţandru. Ochii lui mari şi albaştri erau fixaţi asupra focului ca şi cum ar fi stat de vorbă cu acesta şi, atît genele cît şi sprîncenele, erau aurii în lumină, ceea ce îi dădea un aer foarte inocent şi deschis. Dar era nefericit, tulburat, beat. Deodată, s-a întors spre mine şi am văzut că plînsese. „Vorbeşti engleză?" m-a întrebat el cu o voce care a părut tunătoare în liniştea aceea.

„Da", i-am spus, iar el s-a uitat la ceilalţi triumfător. Ei îl priveau ca nişte stane de piatră.

„Vorbeşti engleză" a strigat el schiţînd un zîmbet amar, ridicîndu-şi privirea spre tavan şi apoi fixîndu-şi-o asupra mea. „Pleacă din ţara asta", a zis el apoi. „Pleacă imediat. Ia-ţi trăsura, caii şi mînă-i pînă cad laţi, dar pleacă!" Umerii au început să-i tresalte scuturaţi de convulsii, de parcă ar fi fost bolnav. A dus mîna la gură. Femeia, care acum stătea lîngă perete, cu mîinile încrucişate peste şorţul murdar, a spus calmă în germană:

„În zori, poţi pleca. În zori."

„Dar ce este?" am întrebat-o eu în şoaptă, după care m-am uitat la el. Mă privea cu nişte ochi sticloşi şi roşii. Nimeni nu vorbea. Un buştean a căzut greu în foc.

„Nu vrei să-mi spui?" l-am întrebat eu cu blîndeţe pe englez. S-a ridicat. O clipă am crezut că o să cadă. Era mult mai înalt decît mine şi capul i-a căzut în faţă, apoi pe spate, înainte de a se îndrepta şi de a-şi propti mîinile de marginea mesei. Haina lui neagră era pătată de vin, ca şi manşeta cămăşii. „Vrei să vezi?" m-a întrebat el privindu-mă în ochi. „Vrei să vezi cu ochii tăi?" Se simţea un ton uşor patetic în glasul lui cînd a rostit acele cuvinte.

„Lasă copilul!" a spus femeia brusc, făcînd un gest iute şi imperios.

„Doarme", am spus eu şi, ridicîndu-mă, l-am urmat pe englez spre uşa de la picioarele scării. A fost o uşoară mişcare cînd cei care erau mai apropiaţi de ea s-au

dat la o parte şi, apoi am intrat într-un salonaş împreună. Pe bufet ardea o singură lumînare şi primul lucru pe care l-am văzut a fost un şir de farfurii pictate cu delicateţe aşezate pe un raft. La fereastră erau perdele, iar pe perete era o icoană lucioasă care îi înfăţişa pe Fecioara Maria cu Cristos copil. Dar pereţii şi scaunele înconjurau o masă mare de stejar, pe care se afla întins trupul unei femei tinere, cu mîinile albe încrucişate pe piept, cu părul castaniu încîlcit şi înfăşurat în jurul gîtului alb şi subţire şi sub umeri. Chipul ei drăguţ căpătase deja rigiditatea morţii. Mătănii de culoarea ambrei îi licăreau în jurul încheieturii şi pe lîngă o parte a fustei de lînă neagră. Alături de ea se aflau o pălărie roşie din fetru foarte frumoasă, cu boruri largi şi văl şi o pereche de mănuşi negre. Era totul pregătit ca şi cum ea ar fi trebuit să se trezească şi să şi le pună. Englezul a mîngîiat pălăria uşor, apropiindu-se de ea. Era pe punctul de a se prăbuşi. Scosese o batistă mare din buzunarul hainei şi îşi acoperise faţa. „Ştii ce vor să facă cu ea?" a şoptit el uitîndu-se la mine. „Ai idee?" Femeia a venit în urma noastră şi l-a apucat de braţ, dar el a îndepărtat-o cu brutalitate. „Ştii? m-a întrebat el cu o privire aprigă. Sălbaticii!"

„Încetează!" i-a spus ea printre dinţi, dar el a încleştat maxilarul şi a scuturat din cap, aşa încît o şuviţă de păr roşcat i-a căzut pe ochi. „Lasă-mă-n pace." Cineva şoptea în cealaltă încăpere. Englezul s-a uitat din nou la tînăra femeie şi ochii i s-au umplut de lacrimi. „Atît de inocentă", a zis el încet, după care s-a uitat în tavan şi a încleştat pumnul drept, şoptind: Blestemat să fii... Doamne! Blestemat!"

„Dumnezeule", a şoptit femeia şi şi-a făcut repede semnul crucii.

„Vezi asta? m-a întrebat el şi a dat la o parte cu grijă dantela de pe gîtul moartei, de parcă n-ar fi putut, n-ar fi vrut să atingă acea carne care se împietrea. Pe gîtul ei, inconfundabile, se aflau cele două puncte, pe care le mai văzusem de o mie de ori pe tot atîtea gîturi, săpate în pielea îngălbenită. Bărbatul şi-a acoperit faţa cu mîinile, legănîndu-şi trupul înalt şi subţire pe călcîie. Am senzaţia că o să înnebunesc!" a spus el.

„Hai, linişteşte-te", a zis femeia, ţinîndu-l în timp ce el se zbătea, şi s-a făcut roşie la faţă, deodată.

„Lasă-l în pace, i-am spus eu. Lasă-l. O să am eu grijă de el."

Gura ei se schimonosi. „Vă dau afară pe toţi, în întuneric, dacă nu încetaţi." Era prea obosită pentru a face asta, prea aproape de criză ea însăşi. Dar, apoi, ne-a întors spatele, strîngîndu-şi şalul în jurul trupului şi a ieşit tăcută, cei care se adunaseră la uşă făcîndu-i loc.Englezul plîngea.

Îmi dădeam seama ce trebuia să fac, dar nu numai că voiam să aflu totul de la el, inima îmi bătea de o emoţie tăcută. Mă durea îngrozitor să-l văd astfel. Soarta m-a adus prea necruţător de aproape de el.

„O să stau cu tine", m-am oferit eu şi am tras două scaune lîngă masă. El s-a aşezat abătut, cu privirea aţintită asupra lumînării care pîlpîia alături. Am închis uşa şi pereţii au părut să se dea înapoi, iar cercul de lumină să fie mai strălucitor în jurul capului său plecat. S-a rezemat de bufet şi şi-a şters faţa cu batista. După aceea, a scos o sticlă îmbrăcată în piele din buzunar pe care mi-a oferit-o, dar am refuzat.

„Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?"

El a încuviinţat. „Poate poţi să aduci puţină lumină pe-aici, a zis el. Eşti francez, nu? Ştii, eu sînt englez."

— „Da", am spus eu dînd din cap.

După aceea, apăsîndu-mi mîna şi băutura amorţindu-i atît de mult simţurile, încît nu i-a simţit răceala, mi-a spus că numele său era Morgan şi că avea nevoie de mine, mai mult decît avusese de cineva vreodată. În clipa aceea, ţinîndu-i mîna, simţindu-i ferbinţeala, am făcut un lucru ciudat. I-am spus cum mă cheamă, ceea ce nu dezvăluiam absolut nimănui. Dar el se uita la femeia cea moartă ca şi cum nu m-ar fi auzit, iar pe buze i s-a ivit ceea ce părea a fi cel mai stins zîmbet şi ochii i s-au umplut de lacrimi. Expresia lui ar fi mişcat orice fiinţă omenească; ar fi putut fi chiar mai mult

decît ar fi putut suporta unii.

„Eu am făcut asta, a zis el făcînd un semn din cap. Eu am adus-o aici." A înălţat din sprîncene ca şi cum s-ar fi mirat.

„Nu, am spus eu repede. N-ai făcut-o tu. Spune-mi cine a făcut-o."

Dar, atunci, a părut derutat, căzut pe gînduri. „Nu plecasem niciodată din Anglia, a început el. Pictam, ştii... de parcă acum ar mai conta... picturile, cartea! Mi s-a părut totul atît de ciudat! Atît de pitoresc!" Şi-a plimbat privirea prin încăpere şi glasul i s-a frînt. Mult timp s-a uitat la ea din nou, după care i-a spus încet: „Emily", şi eu am avut impresia că sesizasem ceva de preţ în inima lui. Apoi, treptat, povestea a început să curgă. O călătorie de nuntă prin Germania apoi în ţara aceea, oriunde îi purtau diligentele, oriunde Morgan găsea peisaje de pictat. În cele din urmă, ajunseseră în acel loc îndepărtat, pentru că, în apropiere se afla o mînăstire despre care se spunea că ar fi fost foarte bine păstrată. Dar Morgan şi Emily n-au ajuns niciodată la mînăstirea aceea, căci tragedia îi aşteptase aici. S-a dovedit că diligentele nu treceau pe acolo, aşa că Morgan plătise unui fermier să-i transporte cu căruţa. Dar în după-amiaza cînd sosiseră, era o mare agitaţie în cimitirul din afara satului. După ce a aruncat o privire, omul a refuzat să se dea jos din căruţă ca să vadă mai bine.

„Părea să fie un fel de procesiune, a zis Morgan, oamenii fiind îmbrăcaţi cu hainele cele mai bune şi, unii dintre ei, chiar cu flori în mîini; adevărul e că mi s-a părut chiar fascinant. Voiam să văd. Eram atît de curios, încît l-am lăsat pe om să plece, noi rămînînd acolo cu bagajele. Mai în faţă se vedea satul. De fapt, mai mult eu voiam decît Emily, dar era atît de maleabilă. Pînă la urmă am lăsat-o aşezată pe valize şi am urcat colina fără ea. Ai văzut cimitirul cînd ai venit încoace? Nu, bineînţeles că nu l-ai văzut. Slavă Domnului că trăsura te-a adus aici teafăr. Deşi, dacă ai fi trecut pe acolo, indiferent cît de obosiţi ar fi fost caii..." A tăcut brusc.

„Care-i pericolul?" l-am îndeamnat eu cu blîndeţe.

„Ah... pericolul! Barbarii!" a murmurat el şi a aruncat o privire spre uşă, după care a luat o înghiţitură din sticlă şi i-a pus dopul. Ei bine, nu era nici o procesiune. Mi-am dat seama de asta imediat, a spus el. Oamenii nici nu mi-au vorbit cînd am ajuns sus — îi ştii cum sînt; dar nu m-au împiedicat să privesc. Adevărul e că nu ţi-ar fi venit să crezi că stăteam acolo. N-o să mă crezi cînd o să-ţi spun ce-am văzut, dar trebuie să mă crezi, pentru că, dacă n-o faci, înnebunesc, ştiu asta."

„O să te cred, spune", i-am zis eu.

„Ei bine, cimitirul era plin de morminte proaspete, am văzut imediat, unele avînd cruci noi din lemn, altele fiind doar nişte movilite de pămînt cu flori încă proaspete; iar cîţiva din ţăranii care se aflau acolo ţineau flori în mîini, de parcă ar fi vrut să împodobească acele morminte; însă, toţi stăteau nemişcaţi, cu privirile aţintite asupra a doi bărbaţi care ţineau un cal alb de căpăstru — şi ce animal era . Dădea din picioare şi scutura din cap, de parcă n-ar fi vrut să stea acolo; era frumos, chiar splendid — un armăsar alb ca zăpada. Ei bine, la un moment dat — şi nu pot să-ţi spun cum s-au înţeles, pentru că nici unul nu scosese un cuvînt — unul din bărbaţi, şeful, presupun, a lovit calul cu putere cu coada unei lopeţi şi animalul a ţîşnit ca turbat în sus pe deal. Îţi închipui că nu-mi imaginam să mai vedem calul o vreme. Dar m-am înşelat. Peste o clipă a încetinit, întorcîndu-se în galop printre mormintele vechi şi coborînd dealul spre cele mai recente. Toţi acei oameni îl priveau. Nimeni nu scotea un sunet. A venit tropăind peste movile, printre flori şi nimeni nu încerca să-l prindă de căpăstru. Apoi, s-a oprit deodată, chiar în faţa unui mormînt."

Şi-a şters ochii, dar lacrimile aproape că dispăruseră. Părea la fel de fascinat de povestea aceea ca şi mine.

„Ei bine, uite ce s-a întîmplat, a continuat el. Animalul s-a oprit, deci, acolo. Deodată, din mulţime, s-a auzit un strigăt. Nu, nu era un strigăt, era ca şi cum toţi ar fi gemut, după care s-a făcut linişte. Iar calul stătea acolo şi scutura din cap; în cele din urmă, omul acela care era şeful, a ţîşnit în faţă şi a strigat cîtorva din cei de acolo;

una din femei a ţipat şi s-a aruncat pe mormînt, aproape chiar sub copitele calului. M-am apropiat cît am putut de mult. Am văzut placa funerară cu numele decedatei pe ea; era o tînără, care murise de numai şase luni, datele fiind gravate acolo, iar femeia aceea disperată, în genunchi pe pămînt, se prinsese de placă, de parcă ar fi vrut să o smulgă. Oamenii încercau să o dea la o parte. Îmi venea să plec, dar nu puteam, nu înainte de a vedea ce aveau de gînd să facă. Şi bineînţeles, Emily era în siguranţă, nici unul din oamenii aceia dîndu-ne atenţie vreunuia dintre noi. Ei bine, doi din ei au izbutit, în cele din urmă, să ridice femeia, după care, celălalt a adus lopeţile şi au început să sape în mormînt. În curînd, unul din ei era înăuntru şi toţi stăteau atît de nemişcaţi, încît se auzea şi cel mai mic zgomot, lopata aceea care săpa şi pămîntul care era aruncat grămadă. Nu pot să-ţi spun cum era. Soarele strălucea deasupra noastră, nici un nor nu era pe cer şi toţi stăteau împrejur, ţinîndu-se unul de altul acum şi, chiar şi femeia aceea îndurerată..." A tăcut, pentru că privirea îi căzuse asupra lui Emily. Aşteptam liniştit. Am auzit whisky-ul cînd a dus sticla la gură din nou şi m-am bucurat pentru el că era atît de mult acolo, încît putea să bea şi să-şi alunge durerea. „Parcă era miezul nopţii pe dealul acela", a spus el uitîndu-se la mine şi vocea îi era foarte scăzută. „Aşa aveam impresia. Apoi l-am auzit pe cel din mormînt, care deschidea capacul sicriului cu lopata! Au apărut scîndurile rupte. Le azvîrlea în dreapta şi în stînga. Deodată a scos un urlet îngrozitor. Ceilalţi s-au apropiat şi imediat au năvălit cu toţii spre mormînt, după care s-au dat cu toţii înapoi ca un val, scoţînd exclamaţii, unii din ei întorcîndu-se şi încercînd să-şi facă loc. Femeia aceea parcă înnebunise, îndoindu-şi genunchii şi încercînd să scape din mîinile celor care o ţineau. Ei bine, nu m-am putut abţine să nu mă duc. Bănuiesc că nimic nu m-ar fi putut împiedica şi-ţi spun că a fost prima oară cînd am făcut aşa ceva şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, a fost şi ultima. Acum trebuie să mă crezi, trebuie! Acolo, în sicriul acela, unde omul stătea pe scîndurile rupte care mai rămăseseră peste picioarele ei, se afla moarta, şi-ţi spun...Îţi spun că era la fel de proaspătă, de trandafirie", vocea i s-a frînt şi stătea acolo, cu ochii mari, cu mîinile ca şi cum ar fi ţinut ceva invizibil, implorîndu-mă să-l cred — „ca şi cum ar fi fost vie! îngropată de şase luni! Giulgiul era dat la o parte de pe ea, iar mîinile îi erau încrucişate pe piept de parcă dormea."

A oftat. Mîna i-a căzut pe picior şi a clătinat din cap, o clipă privind doar. „Îţi jur! a spus el. Apoi omul care se afla în mormînt, s-a aplecat şi a ridicat mîna moartei. Îţi spun că braţul acela se mişca la fel de uşor ca al meu! Îi ţinea mîna ca şi cum i-ar fi privit unghiile. Apoi a scos un strigăt şi femeia de lîngă mormînt i-a lovit cu picioarele pe cei care o ţineau, răscolind pămîntul astfel încît acesta cădea pe faţa şi părul cadavrului. Ah, şi era atît de drăguţă femeia aceea moartă; dacă ai fi văzut-o şi ce-au făcut pe urmă!"

„Spune-mi ce-au făcut", i-am zis eu încet, deşi ştiam chiar dinainte ce avea să spună.

„Pe cuvînt..., a zis el. Nu ştim ce înseamnă astfel de lucruri decît cînd le vedem!" M-a privit, arcuind o sprînceană, de parcă mi-ar fi împărtăşit un secret îngrozitor. Nu ştim.

„Nu, nu ştim", am spus eu.

„Să-ţi spun. Au luat un par, un par de lemn, fii atent, şi cel din mormînt l-a apucat împreună cu un ciocan, punîndu-i-l femeii pe piept. Nu-mi venea să cred! Apoi, lovindu-l cu putere, l-a înfipt în ea. Îţi spun, nu m-aş fi putut mişca nici dacă aş fi vrut; prinsesem rădăcini acolo. Apoi, omul acela, omul acela ca o bestie, a luat lopata şi, cu amîndouă mîinile, a înfipt-o în gîtul moartei. Capul îi era aşa." A închis ochii, şi-a schimonosit faţa şi şi-a lăsat capul să cadă într-o parte. Mă uitam la el, dar nu-l vedeam deloc. Vedeam numai femeia aceea în mormîntul ei cu capul retezat şi simţeam o repulsie îngrozitoare în adîncul meu, de parcă o mînă m-ar fi strîns de gît, intestinele mi-ar fi urcat la suprafaţă şi n-aş mai fi putut să respir. Atunci am simţit buzele Claudiei pe încheietura mîinii. Se uita la Morgan şi părea să o fi făcut de multă vreme.

Morgan şi-a ridicat privirea încet spre mine, şi ochii îi erau înnebuniţi. „Asta vor să-i facă *ei",* a spus el. „Lui Emily! Ei bine, n-o să-i las", a spus el clătinînd din cap cu hotărîre. „N-o să-i las. Trebuie să mă ajuţi, Louis." Buzele îi tremurau, iar chipul îi era schimonosit acum de acea disperare subită aşa încît, probabil, m-am dat înapoi fără să vreau. „Acelaşi sînge curge prin venele noastre, în noi doi. Adică, francez, englez, sîntem oameni civilizaţi, Louis. Ei sînt nişte sălbatici!"

„Încearcă să te linişteşti acum, Morgan, i-am spus eu. Vreau să-mi spui ce s-a mai întîmplat apoi. Cu tine şi cu Emily...".

Se chinuia să scoată sticla. I-am luat-o eu din buzunar şi i-am deschis-o. „Eşti un om cumsecade, Louis; un adevărat prieten, a zis el cu emfază. Am luat-o şi am plecat repede. Aveau de gînd să dea foc cadavrului chiar acolo, în cimitir; şi Emily nu trebuia să vadă aşa ceva, nu atîta timp cît eu... A scuturat din cap. Nu găseam nici o trăsură care să ne ia de aici; nici unul din ei nu voia să plece acum pentru două zile cît era necesar ca să ne ducă într-un loc normal!"

„Dar cum ţi-au explicat asta, Morgan?" am insistat eu, pentru că vedeam că nu-i mai rămăsese mult timp.

„Vampirii! a spus el deodată şi whisky-ul i s-a vărsat pe mînă. Vampirii, Louis. Poţi să crezi una ca asta?" Şi a arătat spre uşă cu sticla. „O invazie a vampirilor! Toţi vorbeau în şoaptă, ca şi cum diavolul însuşi ar fi ascultat la uşă! Bineînţeles că i-au pus capăt. Au împiedicat-o pe femeia aceea nenorocită din cimitir să mai scurme pămîntul noapte de noapte ca să iasă la suprafaţă să se hrănească cu noi ceilalţi!" A dus sticla la gură. „Oh... Doamne...", a gemut el.

L-am privit cum bea, aşteptînd răbdător. Si Emily..." a continuat el. A găsit că era fascinant. Cu focul acela, cu cina plăcută şi cu un pahar de vin bun. Ea nu văzuse femeia! Nu văzuse ce-i făcuseră, a spus el cuprins de disperare. Ah, cît de mult voiam să plec de aici; le-am oferit bani. «Dacă s-a terminat, le tot spuneam eu, unul din voi ar trebui să vrea aceşti bani, o mică avere doar ca să ne scoată de-aici.»"

„Dar nu se terminase..." am şoptit eu şi i-am văzut ochii umplîndu-i-se de lacrimi şi gura strîmbîndu-i-se de durere.

„Cu ea cum s-a întîmplat?" l-am întrebat eu apoi.

„Nu ştiu", a zis el stins, clătinînd din cap, cu sticla lipită de frunte de parcă ar fi fost ceva rece, răcoritor, dar nu era.

„A venit în han?"

„Ei spun că ea s-a dus", a mărturisit el cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. „Totul era încuiat! Au avut grijă de asta. Uşi, ferestre! Apoi s-a făcut dimineaţă, toţi vociferau şi ea dispăruse. Geamul era larg deschis şi ea nu era acolo. N-am stat nici măcar să-mi pun halatul. Am rupt-o la fugă. M-am oprit brusc lîngă ea, afară, în spatele hanului. Era să calc pe ea... zăcea întinsă acolo sub piersici. Ţinea în mînă o cană goală. Ţinea strîns o cană goală! Ei spun că a ademenit-o... că încerca să-i dea apă..."

Sticla i-a scăpat din mîini şi el şi-a astupat urechile, stînd încovoiat şi cu capul plecat. Am stat multă vreme şi l-am privit; nu aveam ce să-i spun. Iar cînd a spus încet că voiau să o pîngărească şi că ei spuneau că ea, Emily, era acum vampir, l-am asigurat că nu era, deşi nu cred că m-a auzit.

În cele din urmă, s-a mişcat înainte, gata să cadă. Părea să se întindă după lumînare şi, înainte ca braţul lui să ia contact cu bufetul, degetul lui a atins-o, iar ceara fierbinte a stins flăcăruia. Acum eram învăluiţi în întuneric şi capul îi căzuse pe braţ.

Toată lumina din încăpere părea strînsă în ochii Claudiei. Dar, în timp ce tăcerea se prelungea şi eu stăteam acolo, întrebîndu-mă, sperînd că Morgan nu avea să mai ridice capul, femeia a intrat în cameră. Lumînarea ei a făcut să-l vedem, beat, adormit.

„Pleacă acum, mi-a spus ea mie. Siluete întunecate se îngrămădeau în jurul ei şi vechiul han prinsese viaţă datorită bărbaţilor şi femeilor care îşi tîrşîiau picioarele. Du-

te lîngă foc!"

„Ce vreţi să faceţi? am întrebat-o eu, ridicîndu-mă cu Claudia în braţe. Vreau să ştiu ce aveţi de gînd să faceţi!"

„Du-te lîngă foc", mi-a poruncit ea.

„Nu, nu faceţi asta, am zis eu, dar ea a făcut ochii mici şi şi-a dezvelit dinţii. Pleacă!" a spus ea.

„Morgan", l-am strigat eu, dar el nu m-a auzit, nu putea să mă audă.

„Lasă-l în pace", mi-a zis femeia cu asprime.

„Bine, dar e o prostie ceea ce vreţi să faceţi, nu înţelegeţi? Femeia asta e moartă!" am insistat eu pe un ton rugător.

„Louis, mi-a şoptit Claudia în aşa fel încît ei să nu o audă, strîngîndu-mi gîtul cu braţul pe sub blana glugii mele. Lasă-i în pace."

Ceilalţi au intrat în cameră, înconjurînd masa, uitîndu-se la noi cu nişte feţe sumbre.

„Dar de unde vin aceşti vampiri? am şoptit eu. Doar aţi cercetat cimitirul! Dacă sînt cu adevărat vampiri, unde se ascund de voi? Femeia asta nu poate să vă facă nici un rău. Căutaţi vampirii dacă vreţi neapărat."

„În timpul zilei, a spus ea cu gravitate, făcîndu-mi cu ochiul şi încuviinţînd încet din cap. În timpul zilei. O să-i găsim în timpul zilei.

„Unde, în cimitir, distrugînd mormintele semenilor voştri?"

Ea a scuturat din cap.

„La ruine, a zis apoi. Întotdeauna au fost la ruine. Ne-am înşelat. Pe vremea bunicului au fost de vină ruinele, la fel şi acum. O să dărîmăm piatră cu piatră dacă va fi nevoie. Dar tu... tu pleacă acum. Pentru că, dacă nu pleci, o să te dăm afară chiar acum!"

Apoi, a scos de sub şorţ mîna care era încleştată pe par, ridicîndu-l în flăcăruia lumînării. „Nu auzi, pleacă!" a zis ea şi bărbaţii s-au adunat în spatele ei, cu gurile rigide şi cu ochii sclipind în lumină.

„Da..., i-am spus eu. Afară. Prefer asta. Afară." Şi am trecut pe lîngă ea, aproape răsturnînd-o, văzîndu-i pe ceilalţi cum se dădeau la o parte din calea mea. Am pus mîna pe zăvor şi l-am tras cu o mişcare iute.

„Nu! a strigat femeia în germana ei guturală. Eşti nebun!"

A venit fuga spre mine şi s-a uitat la zăvor uluită. Apoi şi-a pus mîinile pe lemnul aspru al uşii. „Ştii ce faci?"

„Unde sînt ruinele? am întrebat-o eu calm. Cît de departe? Sînt în stînga sau în dreapta drumului?"

„Nu, nu", a zis ea scuturînd din cap cu putere. Am deschis uşa şi am simţit aerul rece pe faţă. Una din femeile de lîngă perete a spus ceva furioasă şi unul din copii a gemut în somn. „Plec. Vreau un singur lucru. Să-mi spui unde sînt ruinele ca să mă ţin departe de ele. Spune-mi."

„Nu ştii, nu ştii", a zis ea şi atunci am apucat-o de încheietura caldă, trăgînd-o încet afară. Picioarele i se tîrşîiau pe scînduri şi ochii îi erau speriaţi. Bărbaţii s-au apropiat, dar, cînd ea a ieşit fără voia ei, s-au oprit. A scuturat din cap, părul căzîndu-i pe ochi şi s-a uitat la mîna şi la faţa mea. „Spune-mi...", am zis eu.

Vedeam că nu se uita la mine, ci la Claudia. Fetiţa se întorsese spre ea şi lumina focului îi căzuse pe chip. Femeia nu vedea nici obraji rotunzi, nici buzele ţuguiate, ştiam, ci doar ochii Claudiei, care o priveau cu o inteligenţă întunecată şi diabolică. Femeia şi-a muşcat buzele.

„Spre nord sau sud?"

„Spre nord..." a şoptit ea.

„Pe stînga sau pe dreapta?"

„Pe stînga."

„Cît de departe?"

Încerca disperată să-şi tragă mîna. „Trei mile", a îngăimat ea şi eu i-am dat drumul, aşa încît s-a izbit de uşă, cu ochii mari de spaimă şi nedumerire. Mă întorsesem să plec, dar mi-a strigat deodată să aştept. Am văzut-o desprinzînd crucifixul de deasupra capului ei şi întinzîndu-mi-l. Din peisajul de coşmar al memoriei am văzut-o pe Babette privindu-mă aşa cum o făcuse cu atîţia ani în urmă şi spunînd acele cuvinte: „Piei din faţa mea, Satană." Dar chipul femeii era disperat. „Ia-l, te rog, pentru numele lui Dumnezeu", a zis ea. „Şi mînă repede." Apoi a închis uşa, lăsîndu-ne pe mine şi pe Claudia în întuneric.

— Peste cîteva minute, tunelul nopţii a înconjurat felinarele slabe ale trăsurii noastre, ca şi cum satul nici n-ar fi existat. Goneam, făcînd ca arcurile să scîrţîie, iar luna palidă a dezvăluit pentru o clipă conturul vag al munţilor de dincolo de pini. Nu puteam să nu mă gîndesc la Morgan, să nu-i aud glasul. Totul era împletit cu propria mea nerăbdare plină de groază de a întîlni făptura care o ucisese pe Emily, acea făptură care era, fără îndoială, ca noi. Dar Claudia era cuprinsă de frenezie. Dacă ar fi putut să mîne caii ea însăşi ar fi luat hăţurile. De nenumărate ori mi-a spus să folosesc biciul. Înlătura cu furie cele cîteva ramuri joase care se loveau de felinarele din faţa noastră; iar braţul agăţat de mijlocul meu era tare ca fierul.

Îmi amintesc că drumul a cotit brusc, felinarele s-au clătinat zdravăn şi Claudia a strigat acoperind vuietul vîntului: „Uite acolo, Louis, vezi?" Iar eu am tras cu putere de hăţuri.

Ea stătea în genunchi, lipită de mine, şi trăsura se legăna ca un vapor pe mare. Un nor mare, pufos, lăsase luna să iasă la iveală şi sus, deasupra noastră, se zărea conturul întunecat al turnului. Într-o fereastră lungă se reflecta cerul palid. Am stat pe loc, încleştîndu-mi mîinile pe banchetă, încercînd să potolesc o mişcare ce continua în capul meu în timp ce trăsura se oprea de tot. Unul din cai a nechezat. Apoi totul s-a cufundat în tăcere.

Claudia spunea: „Vino, Louis..."

Eu am şoptit ceva, o negaţie iute şi iraţională. Aveam senzaţia clară şi îngrozitoare că Morgan era lîngă mine, vorbindu-mi cu vocea lui scăzută şi pasionată cu care îmi vorbise la han. Nici o vietate nu se mişca în întunericul din jur. Doar vîntul şi foşnetul slab al frunzelor.

„Crezi că ştie că venim?" am întrebat eu şi nu mi-am recunoscut propria voce în vîntul acela. Mă aflam în acel salonaş, de parcă n-aş fi putut să scap de acolo, de parcă pădurea aceea deasă n-ar fi fost reală. Cred că m-am cutremurat. Apoi am simţit-o pe Claudia atingîndu-mi cu blîndeţe mîna pe care o ridicasem la ochi. Pinii subţiri se legănau în spatele ei şi foşnetul frunzelor se auzea şi mai tare, ca şi cum o gură imensă ar fi supt adierea vîntului şi ar fi început o vijelie. „Or s-o îngroape la răscruce? Asta or să facă? O englezoaică!" am şoptit eu.

„Dacă aş fi avut mărimea ta..., a spus Claudia. Şi dacă tu ai fi avut inima mea. Ah, Louis..." Şi-a aplecat capul spre mine, dar atitudinea aceea semăna atît de mult cu cea a unui vampir aplecat să sărute, încît m-am ferit de ea; buzele ei, însă le apăsa uşor pe ale mele, găsind acolo un punct prin care mi-a transmis suflarea şi braţele mele au înconjurat-o. „Lasă-mă să te conduc..., m-a rugat ea. Acum nu mai există drum înapoi. Ia-mă în braţe, a zis ea, şi lasă-mă jos pe drum."

Dar mi s-a părut că am stat o eternitate acolo simţindu-i buzele pe faţă şi pe pleoape. Apoi ea s-a mişcat, des-prinzîndu-şi trupul moale de mine, dintr-o dată, cu un gest atît de graţios şi de iute, încît acum părea suspendată în aer lîngă trăsură, strîngîndu-mi mîna o clipă, apoi dîndu-mi drumul. Cînd mi-am coborît privirea, am văzut-o uitîndu-se la mine din drum, din cercul de lumină tremurător de sub felinar. Îmi făcea semn, mergînd cu spatele, punînd o cizmuliţă în urma celeilalte. „Coboară, Louis..." pînă cînd ameninţa să dispară în beznă. Într-o secundă am luat felinarul de

unde era agăţat şi eram lîngă ea, în iarbă înaltă.

„Nu simţi pericolul? i-am şoptit eu. Nu-l respiri ca pe aer?" Unul din acele zîmbete fugare i-a dansat pe buze şi s-a întors spre pantă. Felinarul lumina o cărare ce străbătea pădurea. Ea şi-a tras mai mult gluga de lînă cu o mînuţă albă şi a pornit.

„Stai numai o clipă..."

„Teama e duşmanul tău...", mi-a spus ea, fără să se oprească.

Şi-a continuat drumul, cu paşi siguri, chiar şi atunci cînd în locul ierbii înalte au început să apară treptat grămezi de pietre şi pădurea a devenit şi mai deasă, iar turnul din depărtare a dispărut slăbind lumina lunii şi datorită crengilor împletite de deasupra capetelor noastre, în curînd, zgomotul şi mirosul cailor au fost acoperite de vîntul slab. „Fii «en garde», mi-a şoptit Claudia mergînd neobosită, oprindu-se doar cînd şi cînd pentru că ramurile încîlcite şi pietrele făceau ca locul respectiv să pară un adăpost. Dar ruinele erau foarte vechi. Nu puteam şti dacă oraşul fusese distrus de molimă, foc sau vreun inamic străin. Numai mînăstirea rămăsese în picioare.

Acum ceva a şoptit în întuneric semănînd cu vîntul şi cu frunzele, dar nu era nici una, nici alta. I-am văzut spatele Claudiei îndreptîndu-se şi sclipirea palmei albe cînd a încetinit pasul. Atunci mi-am dat seama că era apa care şiroia încet în jos pe munte şi am văzut-o în depărtare, printre trunchiurile negre, o cascadă dreaptă şi luminată de lună ce cădea înspumată. Claudia se contura pe fundalul cascadei, ţinîndu-se cu mîna de o rădăcină dezgolită din pămîntul moale; apoi am văzut-o căţărîndu-se pe stînca aspră, punînd o mînă deasupra celeilalte, braţul tremurîndu-i foarte uşor, cizmuliţele atîrnîndu-i, acum fixîndu-se într-un punct de sprijin, peste o clipă legănîndu-se din nou. Apa era rece şi făcea ca aerul din jurul ei să fie înmiresmat şi uşor, aşa încît m-am odihnit o clipă. Nimic nu se clintea în jurul meu în pădure. Ascultam, simţurile mele separînd sunetul frunzelor, dar nimic altceva nu se mişca. Apoi, treptat-treptat, ca un val de frig care-mi cuprindea mai întîi braţele, apoi gîtul şi, în cele din urmă, faţa, mi-am dat seama că noaptea era prea pustie, prea lipsită de viaţă. Ca şi cum pînă şi păsările ar fi ocolit acel loc, la fel ca mulţimea de vietăţi care ar fi trebuit să populeze malurile acelui pîrîu. Dar, Claudia, deasupra mea pe stîncă, se întindea după felinar şi pelerina ei mi-a atins faţa. L-am ridicat, aşa încît, deodată, mi-a apărut scăldată în lumină, ca un înger straniu. Mi-a întins mîna de parcă, în ciuda micimii ei, ar fi putut să mă ajute să urc pe mal. Într-o clipă, ne mişcăm din nou, dincolo de pîrîu, în sus pe munte. „Simţi? am şoptit eu. E prea nemişcat totul."

Dar ea mi-a strîns mîna ca pentru a-mi spune „Taci". Panta devenea şi mai abruptă şi liniştea aceea era înspăimîntătoare. Încercam să văd dincolo de lumină, fiecare copac care ne apărea în faţă. Ceva s-a mişcat şi am tras-o pe Claudia spre mine brusc. Dar nu era decît o reptilă, ţîşnind printre frunze cu o plesnitură a cozii. Frunzele s-au potolit din nou. Dar Claudia a rămas lîngă mine, sub faldurile mantiei mele, apucînd cu fermitate materialul hainei; părea să mă împingă, iar mantia mea cădea peste a ei.

În curînd, mirosul apei a dispărut, iar cînd luna s-a ivit clară dintre nori pentru o clipă, am văzut chiar în faţa noastră ceea ce părea un gol în pădure. Claudia a apucat felinarul cu fermitate şi i-a închis uşiţa metalică. Eu am dat s-o împiedic, mîna luptîndu-mi-se cu ei, dar mi-a spus încet: „Închide ochii o secundă şi pe urmă deschide-i încet. Atunci o să vezi."

M-a luat cu frig cînd am făcut asta, în tot acest timp ţinîndu-i umărul strîns. Dar apoi, am deschis ochii şi am văzut, dincolo de copaci, zidurile lungi şi joase ale mînăstirii şi vîrful pătrat al turnului masiv şi înalt. Mult mai departe, deasupra unei văi imense şi negre, străluceau culmile munţilor acoperite de zăpadă. „Vino, a zis ea, încet, ca şi cum trupul tău n-ar avea greutate." Şi a pornit fără cea mai mică ezitare spre acele ziduri, spre orice s-ar fi aflat acolo.

Peste cîteva clipe am descoperit o deschizătură mare, care era şi mai neagră decît zidurile din jur, iedera crescînd pe marginile ei de parcă ar fi intenţionat să ţină

pietrele la locul lor. Deasupra, în încăperea aceea neacoperită, în care simţeam puternic în nări mirosul umed al pietrelor, am văzut, dincolo de firişoarele de nori, o spuzeală slabă de stele. O scară largă urcă în spirală pînă la ferestrele înguste care dădeau spre vale. Şi, sub primul şir de trepte, din beznă a apărut vasta şi întunecata deschidere spre celelalte încăperi ale mînăstirii.

Claudia stătea nemişcată acum, de parcă devenise una cu pietrele. În acel spaţiu umed, nici măcar buclele ei moi nu se clinteau. Asculta. Pe urmă am ascultat şi eu cu ea. Nu se auzea decît vuietul scăzut al vîntului. S-a mişcat încet, cu hotărîre şi, cu piciorul, a înlăturat pămîntul moale de pe un petec de loc din faţa ei. Am văzut o piatră plată care a sunat a gol cînd am bătut în ea uşor cu călcîiul. Atunci i-am văzut lărgimea şi faptul că se înălţa într-un colţ îndepărtat; atunci mi-a venit în minte o imagine îngrozitor de clară a acelei mulţimi de bărbaţi şi femei din sat înconjurînd piatra şi ridicînd-o cu un drug uriaş. Claudia şi-a îndreptat privirea spre scară şi a rămas cu ea aţintită asupra uşii ruinate de dedesubt. Luna a sclipit o clipă printr-o fereastră foarte înaltă. Atunci, Claudia s-a mişcat, atît de iute, încît a ajuns lîngă mine fără să facă cel mai mic zgomot. „Auzi? m-a întrebat ea în şoaptă. Ascultă."

Era un zgomot atît de slab, încît nici măcar un muritor nu l-ar fi putut auzi. Şi nu venea dinspre ruine, ci de undeva de departe, nu de pe drumul lung şi şerpuitor pe care urcasem noi, ci de pe un altul, direct dinspre sat. Acum era doar un foşnet, un rîcîit, dar era constant; apoi a început să se distingă sunetul unui pas. Claudia mi-a strîns mîna şi m-a împins încet sub scară. Îi vedeam cutele rochiţei mişcîndu-se uşor prin deschizătura pelerinei. Paşii se auzeau mai tare şi am început să sesisez că un picior îl preceda pe celălalt apăsat, în timp ce al doilea se tîra pe pămînt. Era un pas şchiopătat care se apropia din ce în ce acoperind vuietul slab al vîntului. Inima îmi bătea cu putere în piept şi îmi simţeam venele tîmplelor încordîndu-se, un tremur străbătîndu-mi membrele, aşa încît simţeam materialul cămăşii lipit de trup, rigiditatea gulerului, frecarea nasturilor de pelerină.

Apoi, vîntul a adus un miros vag. Era un miros de sînge, care m-a întărîtat imediat, fără voia mea, miros cald şi dulceag de sînge omenesc, sînge care şiroia, curgea şi, pe urmă, am mai simţit miros de carne vie şi am auzit, în ritmul paşilor, o răsuflare uscată şi aspră. Dar, odată cu ea se mai auzea un sunet, slab şi împletit cu celălalt, în timp ce paşii se apropiau din ce în ce mai mult de ziduri, respiraţia întretăiată şi chinuită a altei făpturi. Auzeam şi inima acelei făpturi, bătînd neregulat, un zvîcnit înfricoşător, dar, pe lîngă ea, mai era o inimă, ale cărei bătăi constante se auzeau din ce în ce mai puternic, o inimă la fel de tare ca a mea! Apoi, în deschizătura colţuroasă prin care intrasem, l-am văzut.

I-au apărut întîi umărul imens şi un braţ lung cu degete încovoiate; după aceea, i-am văzut capul. Pe umăr avea un trup. După ce a intrat, s-a îndreptat, a mişcat greutatea şi a privit în întuneric direct spre noi. Fiecare muşchi din mine a devenit ca de fier în timp ce mă uitam la el, văzîndu-i capul conturat pe cer. Dar nimic de pe faţa lui nu se putea zări în afară de ochii care reflectau lumina lunii de parcă ar fi fost un ciob de sticlă. Pe urmă am văzut-o licărind pe nasturii lui, care au zdrăngănit cînd braţul i s-a legănat liber din nou şi un picior lung i s-a îndoit cînd a înaintat direct spre noi.

O ţineam pe Claudia strîns, gata ca, într-o clipă, să o ascund la spatele meu, pentru a mă duce spre el. Dar atunci am observat cu uimire că ochii lui nu mă vedeau aşa cum îl vedeam eu şi că abia se tîra din cauza greutăţii trupului pe care îl adusese. Lumina lunii îi cădea acum pe capul plecat, pe claia de păr negru şi ondulat care îi atingea umărul aplecat şi pe mîneca neagră a hainei. Am remarcat ceva la haina lui; clapa buzunarului era sfîşiată, iar mîneca părea descusută. Mi s-a părut chiar că-i văd pielea umărului. Omul pe care îl ţinea s-a mişcat şi a gemut jalnic. Silueta s-a oprit o clipă şi a părut să-l mîngîie. În clipa aceea, m-am desprins de zid şi m-am dus spre el.

Nici un cuvînt nu mi-a ieşit de pe buze, pentru că nu ştiam ce să-i spun. Ştiam

doar că înaintam în lumina lunii spre el şi capul lui s-a înălţat brusc; atunci i-am văzut ochii.

M-a privit îndelung şi am văzut lumina sclipind în acei ochi şi apoi pe doi canini ascuţiţi; după aceea un urlet strangulat păru să-i iasă din gîtlej care, timp de o secundă, am crezut că era al meu. Omul s-a prăbuşit pe pietre, scoţînd un geamăt cutremurător. Vampirul s-a năpustit spre mine, urlînd din nou, şi duhoarea răsuflării lui mi-a umplut nările, iar degetele lui ca nişte gheare mi-au sfîşiat blana pelerinei. Am căzut pe spate, izbindu-mă cu capul de zid, dar i-am apucat capul, strîngînd în mîini o porcărie încîlcită care era părul lui. Materialul ud şi putrezit al hainei lui s-a rupt imediat în mîna mea, dar braţul care mă ţinea părea de fier; în timp ce mă chinuiam să-i împing capul înapoi, colţii lui mi-au atins gîtul. Claudia a ţipat în spatele lui. Ceva l-a lovit cu putere în cap, oprindu-l brusc; apoi a fost lovit din nou. S-a întors ca pentru a o pocni, dar i-am tras un pumn în faţă cu toată puterea. O piatră l-a lovit din nou, după care ea a fugit, şi atunci m-am aruncat cu toată greutatea asupra lui, simţind cum i s-a îndoit piciorul schilodit. Îmi amintesc că l-am izbit cu capul de pămînt iar şi iar, gata să-i smulg părul murdar din rădăcină, în timp ce colţii îi erau îndreptaţi spre mine şi mîinile mă zgîriau. Ne-am rostogolit pînă cînd l-am ţintuit din nou sub mine şi lumina lunii i-a căzut din plin pe faţă. Atunci m-am dat seama, printre gîfîieli, ce era ceea ce ţineam în braţe. Cei doi ochi imenşi ieşeau în afară din nişte găvane şi două găurele hidoase îi formau nasul; o carne putredă şi ca un pergament îi învăluia craniul, iar zdrenţele împuţite şi oribil mirositoare care îl acopereau erau pline de noroi şi sînge. Mă luptam cu un cadavru viu şi fără judecată. Nimic altceva.

De deasupra lui, o piatră ascuţită i-a căzut direct în frunte şi sîngele i-a ţîşnit dintre ochi. S-a zbătut, dar o altă piatră a căzut cu atîta forţă, încît am auzit oasele zdrobite. Sîngele a început să şiroiască de sub părul încîlcit şi murdar, îmbibînd pietrele şi iarba. Pieptul îi pulsa sub mine, dar braţele i s-au cutremurat şi au rămas nemişcate. M-am ridicat, cu gîtlejul numai noduri, cu inima arzînd şi fiecare fibră a trupului mă durea din cauza acelei lupte. O clipă, turnul a părut să se încline, dar apoi s-a îndreptat. Stăteam rezemat de zid, uitîndu-mă la acel lucru, în timp ce sîngele îmi vuia în urechi. Încetul cu încetul mi-am dat seama că Claudia a îngenuncheat pe pieptul lui şi a început să pipăie amestecul acela de păr şi oase care fusese capul lui. Îi împrăştia rămăşiţele craniului. Cunoscusem vampirul european, creatura Lumii Vechi. Era mort.

— Am stat multă vreme întins pe scara aceea lată, nebăgînd de seamă stratul gros de pe pămînt care o acoperea, simţindu-mi capul foarte rece în contrast cu pămîntul, doar uitîndu-mă la el. Claudia era lîngă picioarele lui, cu braţele moi pe lîngă trup. Am văzut-o închizînd ochii pentru o clipă, două pleoape mici care o făceau să semene cu o statuetă albă luminată de lună. Apoi a început să se legene foarte încet. „Claudia", am strigat-o eu şi ea a deschis ochii. Era trasă la faţă aşa cum numai rareori o văzusem. A arătat spre omul care zăcea mai departe pe podeaua turnului, lîngă zid. Era încă nemişcat, dar ştiam că nu murise. Uitasem de el complet, din cauza durerii care îmi cuprinsese trupul, iar simţurile îmi erau încă amorţite de duhoarea cadavrului din care se scurgea sîngele. Acum, însă, am văzut omul. Şi, într-un ungher al minţii mele, ştiam care avea să-i fie soarta, dar nu mă interesa. Ştiam doar că mai era cel mult o oră pînă în zori.

„Se mişcă", mi-a spus ea şi am încercat să mă ridic de pe trepte. Mai bine să nu se trezească, mai bine să nu se mai treazească niciodată, aş fi vrut să spun; se ducea spre el, trecînd indiferentă pe lîngă lucrul acela mort care fusese cît pe-aci să ne ucidă pe amîndoi. I-am văzut spatele şi pe omul care se mişca în faţa ei, răsucindu-şi piciorul în iarbă. Nu ştiu ce mă aşteptam să văd cînd m-am apropiat, ce ţăran sau fermier îngrozit, ce nenorocit care văzuse deja înfăţişarea acelui lucru care îl adusese

acolo. O clipă nu mi-am dat seama cine era întins pe jos, că era Morgan, al cărui chip palid era acum luminat de lună, pe al cărui gît se vedeau urmele lăsate de vampir şi ai cărui ochi albaştri priveau muţi şi inexpresivi.

Deodată, aceştia s-au mărit cînd m-am apropiat de el. „Louis! a şoptit el uluit, mişcînd buzele ca şi cum ar fi vrut să formeze cuvinte, dar nu putea. Louis...", a spus el din nou şi l-am văzut zîmbind. A scos un sunet uscat şi hîrîit în timp ce se chinuia să se ridice în genunchi şi a întins mîna spre mine. Chipul alb ca varul şi schimonosit i s-a încordat cînd sunetul i s-a stins în gîtlej şi a încuviinţat din cap cu disperare, părul roşu şi răvăşit căzîndu-i pe ochi. M-am întors şi am fugit de lîngă el. Claudia a ţîşnit pe lîngă mine şi m-a apucat de braţ. „Vezi culoarea cerului?" m-a întrebat ea şuierător. Morgan a căzut în mîini în spatele ei. „Louis", a strigat el din nou, cu ochii licărind. Părea să nu vadă ruinele, să nu vadă întunericul, să nu vadă nimic în afară de un chip pe care îl recunoştea şi de pe buzele lui a ieşit din nou acel singur cuvînt. Mi-am astupat urechile, îndepărtîndu-mă de el cu spatele. Mîna îi era însîngerată acum cînd a ridicat-o. Miroseam sîngele şi îl vedeam. Şi Claudia îl mirosea.

S-a lăsat repede lîngă el, întinzîndu-l pe pietre şi trecîndu-şi degetele prin părul lui roşu. El a încercat să ridice capul. Mîinile lui întinse i-au încadrat chipul şi apoi, deodată, a început să-i mîngîie buclele aurii. Ea şi-a înfipt dinţii şi mîinile au căzut moi pe lîngă trup.

Ajunsesem la marginea pădurii cînd ea m-a prins din urmă. „Trebuie să te duci la el, să-l iei", mi-a poruncit ea. Îi miroseam sîngele pe buze, îi vedeam căldura din obraji. Îi simţeam fierbinţeala încheieturii, dar nu m-am clintit. „Ascultă-mă, Louis, a zis ea cu o voce disperată şi furioasă dintr-o dată. L-am lăsat pentru tine, dar e pe moarte... nu mai e timp."

Am luat-o repede în braţe şi am început lungul coborîş. Nu era nevoie să fim precauţi, să ne furişăm, nu ne mai aştepta nici o gazdă supranaturală. Uşa către secretele Europei de est ni se închisese în faţă. Înaintam prin beznă spre drum. „Vrei să mă asculţi?" a strigat ea, dar eu am continuat să merg, în ciuda faptului că mă trăgea de haină, de păr. „Vezi cerul, îl vezi?" spunea ea din nou.

Aproape că suspina la pieptul meu cînd călcam prin apa rece ca gheaţa a pîrîului, alergînd şi căutînd cu privirea felinarul de la trăsură.

Cerul era de un albastru închis cînd am găsit trăsura. „Dă-mi crucifixul, i-am strigat eu plesnind din bici. Nu există decît un singur loc unde să mergem." A fost azvîrlită lîngă mine cînd trăsura s-a pus în mişcare, pornind în goană spre sat.

Văzînd ceaţa cum se ridica printre copacii de un maro închis, am simţit ceva foarte straniu. Aerul era răcoros şi păsările începuseră să ciripească. Parcă stătea să răsară soarele. Totuşi, nu-mi păsa. Şi, cu toate astea, ştiam că nu avea să răsară, că încă mai era timp. Era un sentiment minunat şi liniştitor. Zgîrieturile şi tăieturile îmi ardeau carnea şi mă durea inima de foame, dar îmi simţeam capul minunat de uşor. Pînă cînd am văzut formele cenuşii ale hanului şi clopotniţa bisericii; se vedeau prea limpede. Iar stelele de pe cer dispăreau cu repeziciune.

Peste o clipă băteam cu putere în uşa hanului. Cînd s-a deschis, mi-am strîns gluga în jurul capului şi am ţinut-o pe Claudia ghemuită sub pelerină. „Satul vostru a scăpat de vampir!" i-am spus eu femeii care mă privea uimită. Strîngeam în mînă crucifixul pe care mi-l dăduse. „Slavă Domnului că e mort. O să-i găsiţi rămăşiţele în turn. Spune-le oamenilor imediat." Am intrat pe lîngă ea.

Oamenii au început să se agite imediat, dar le-am spus că eram îngrozitor de obosit. Că trebuia să mă rog şi să mă odihnesc. I-am rugat să-mi aducă lada din trăsură şi să o ducă într-o cameră bună unde puteam să dorm. Dar că trebuia să primesc un mesaj din partea episcopului de la Varna, şi numai pentru asta, puteam fi trezit. „Spune-i bunului părinte cînd va sosi că vampirul este mort şi apoi dă-i să mănînce şi să bea în timp ce mă aşteaptă", am spus eu. Femeia se închina.

„Îţi dai seama că nu puteam să-mi divulg misiunea înainte ca vampirul să fie...",

i-am zis eu îndreptîndu-mă grăbit spre scară. „Da, da", a spus ea. „Dar nu eşti preot... copilul!" „Nu, am doar multă experienţă în acest domeniu. Diavolul nu se poate pune cu mine", i-am spus eu, după care m-am oprit. Uşa salonaşului era deschisă, iar pe masa de stejar nu se vedea nimic altceva decît o pînză albă pătrată. „Prietenul tău, mi-a spus ea privind în pămînt. A dat buzna afară... Înnebunise." Eu am încuviinţat doar.

I-am auzit strigînd cînd am închis uşa camerei. Păreau să fugă în toate direcţiile; apoi s-au auzit clopotele bisericii bătînd într-un ritm rapid. Claudia se dăduse jos din braţele mele şi mă privea grav în timp ce trăgeam zăvorul. Foarte încet am desfăcut oblonul ferestrei şi o lumină rece s-a strecurat înăuntru. Ea continua să mă privească. Apoi am simţit-o lîngă mine. Mi-am coborît privirea şi am văzut-o întinzîndu-mi mîna. „Poftim", a spus. Probabil că a văzut că eram zăpăcit. Mă simţeam atît de slăbit, încît îi vedeam faţa licărind şi albastrul ochilor ei jucîndu-i pe obrajii albi.

„Bea", a şoptit ea, apropiindu-se şi mai mult. „Bea." Şi mi-a întins încheietura moale şi delicată. „Nu ştiu ce să fac; n-am mai făcut-o şi altă dată?" i-am spus eu. Ea a fost cea care a închis bine fereastra şi uşa grea. Îmi amintesc că m-am lăsat în genunchi lîngă micul cămin şi am pipăit peretele vechi. Era putrezit dincolo de tencuiala proaspătă şi a cedat sub degetele mele. Deodată, mi-am văzut pumnul pătrunzînd înăuntru şi am simţit înţepătura unei aşchii în încheietură. Apoi, îmi amintesc că am bîjbîit prin întuneric pînă am prins ceva cald, care pulsa. Am simţit o pală de aer rece şi umed izbindu-mi faţa şi am văzut întunericul înconjurîndu-mă, rece şi umed, de parcă acel aer ar fi fost o apă tăcută care se scurgea prin peretele rupt, inundînd camera. Încăperea dispăruse. Beam dintr-un izvor nesfîrsit de sînge cald care îmi aluneca pe gît, pătrunzîndu-mi în inima care pulsa şi în vene, aşa încît pielea mi s-a încălzit în apa rece şi neagră. Acum pulsul sîngelui pe care îl beam a încetinit şi întregul meu trup striga să nu încetinească, inima mea încercînd să facă inima aceea să bată odată cu ea. M-am simţit ridicîndu-mă, de parcă aş fi plutit în întuneric şi apoi, întunericul, ca şi bătăile inimii, a început să dispară. Ceva licărea în leşinul meu; tremura uşor datorită zgomotului de paşi pe scară, pe scîndurile duşumelei, datorită huruitului roţilor şi tropăitului copitelor pe pămînt şi scotea un clinchet cînd tremura. Era înconjurat de un mic cadru de lemn şi în acel cadru a apărut, printre licăriri, silueta unui bărbat. Îmi era familiar. Cunoşteam acea construcţie subţire, acel păr negru şi ondulat. Apoi am văzut că ochii verzi îi erau aţintiţi asupra mea. Şi în dinţi, în dinţi, ţinea ceva uriaş, moale şi maroniu, pe care îl apăsa cu putere cu amîndouă mîinile. Era un şobolan. Un şobolan maroniu scîrbos, cu picioarele atîrnînd, cu gura întredeschisă şi cu coada mare şi îndoită, încremenită în aer. L-a aruncat urlînd şi a privit îngrozit cum îi ţîşnea sîngele din gura deschisă.

O lumină orbitoare mi-a izbit ochii. Mă chinuiam să-i deschid şi toată camera strălucea. Claudia era chiar în faţa mea. Nu era o fetiţă, ci cineva mult mai mare care mă trăgea spre ea cu amîndouă mîinile. Era în genunchi şi braţele mele i-au înconjurat mijlocul. Apoi s-a lăsat întunericul şi am strîns-o lîngă mine. Capacul a alunecat. Amorţeala mi-a cuprins membrele şi apoi a urmat paralizia uitării.

— Aşa a fost în Transilvania, Ungaria, Bulgaria şi în toate ţările acelea, unde ţăranii ştiu că morţii vii umblă şi legendele despre vampiri abundă. În fiecare sat în care întîlneam un vampir, era la fel.

— Un cadavru fără judecată? întrebă băiatul.

— Întotdeauna, spuse vampirul. Cînd îi descopeream, îmi amintesc de cel mult cîţiva. Uneori îi priveam doar de la distanţă, fiind familiarizaţi cu capetele lor mari care se bălăngăneau, cu umerii aduşi şi cu hainele putrede şi zdrenţuite. Într-un cătun a fost o femeie, moartă probabil doar de cîteva luni; sătenii o zăriseră şi o cunoşteau

după nume. Ea ne-a dat singura speranţă pe care am cunoscut-o în urma experienţei cu monstrul din Transilvania şi, nici din acea speranţă nu s-a ales nimic. A fugit de lîngă noi, în pădure, şi ne-am luat după ea, prinzînd-o de părul lung şi negru. Rochia albă cu care fusese îngropată era plină de sînge uscat, iar degetele îi erau murdare de noroiul mormîntului. Iar ochii... aiuriţi, două bălţi în care se reflecta luna. Nici secrete, nici adevăruri, numai disperare.

— Dar ce erau acele creaturi? De ce erau aşa? întrebă băiatul, strîmbînd din gură dezgustat. Nu înţeleg. Cum puteau să fie atît de diferiţi faţă de tine şi Claudia şi, totuşi, să existe?

— Aveam teoriile mele. La fel şi Claudia. Dar principalul lucru pe care îl aveam atunci era disperarea. Şi, în disperare, teama că omorîsem singurul alt vampir ca noi, pe Lestat. Totuşi, părea de neînţeles. Dacă ar fi posedat înţelepciunea unui vrăjitor, puterile unei vrăjitoare... aş fi putut să presupun că reuşise, într-un fel, să obţină o viaţă conştientă de la aceleaşi forţe care guvernau acei monştri. Dar nu era decît Lestat, cel pe care ţi l-am descris: lipsit de orice mister, puterile lui fiindu-mi în cursul acelor luni petrecute în estul Europei la fel de familiare ca şi farmecele lui. Voiam să-l uit şi, totuşi, se părea că mă gîndeam la el mereu. Era ca şi cum nopţile goale ar fi fost făcute ca să mă gîndesc la el. Şi, uneori, mă trezeam atît de conştient de el, de parcă abia ar fi ieşit din încăpere şi ecoul vocii lui s-ar mai fi aflat acolo încă. Într-un fel, era o linişte tulburătoare în treaba asta şi, fără să vreau, îmi imaginam chipul lui — nu aşa cum fusese în acea ultimă noapte, a incendiului, ci în celelalte, în acea ultimă seară pe care şi-a petrecut-o cu noi acasă, plimbîndu-şi degetele leneş peste clapetele spinetei, stînd cu capul aplecat într-o parte. Simţeam o greaţă mai mare decît suferinţa cînd vedeam ce făceau visele mele. Îl voiam viu! în nopţile întunecate din estul Europei, Lestat era singurul vampir pe care-l găseam.

În schimb, gîndurile Claudiei erau de o natură mult mai practică. M-a pus să-i povestesc de nenumărate ori despre seara aceea din camera de hotel din New Orléans, cînd ea devenise vampir, căutînd iar şi iar vreun indiciu care să-i arate de ce creaturile acelea pe care le întîlneam în cimitirele de ţară nu aveau nici un pic de judecată. Ce-ar fi fost dacă, după infuzia de sînge a lui Lestat, ar fi fost închisă într-un mormînt pînă cînd pofta supranaturală de sînge ar fi făcut-o să dărîme uşa de piatră a cavoului în care se afla, cum ar fi fost mintea ei atunci, cînd ea ar fi fost cumplit de înfometată? Poate că trupul i s-ar fi putut salva cînd nu-i mai rămînea nici un pic de minte. Şi ar fi bîntuit prin lume, ucigînd pe unde putea, aşa cum văzusem că făceau acele creaturi. In acest mod şi le explica. Dar ce anume le crease, cum apăruseră? Asta nu-şi putea explica şi îi oferea speranţa unei descoperiri cînd eu, din pură epuizare, nu mai aveam nici una. „Alcătuiesc o specie aparte, e limpede, dar unde îşi are ea începutul?" întreba ea. Apoi, undeva, pe la marginea Vienei, mi-a pus o întrebare pe care nu o mai rostise niciodată. De ce nu puteam face şi eu ceea ce Lestat făcuse cu noi doi? De ce nu puteam face un alt vampir? Nu ştiu de ce, la început, nici măcar n-am înţeles-o, doar că, datorită faptului că îmi era scîrbă de ceea ce eram, mă temeam în mod deosebit de întrebarea aceea, care era aproape mai îngrozitoare decît oricare alta. Vezi tu, nu pricepeam ceva puternic în mine însumi. Singurătatea mă împinsese să mă gîndesc la acea posibilitate cu mulţi ani în urmă, cînd fusesem vrăjit de Babette Freniere. Dar am ţinut-o închisă în mine ca pe o pasiune murdară. După ea am ocolit viaţa muritorilor. Ucideam necunoscuţi. Şi englezul acela, Morgan, datorită faptului că-l cunoşteam, era la fel de în siguranţă ca Babette în ceea ce privea îmbrăţişarea mea fatală. Amîndoi mi-au provocat atîta durere. Nu mă puteam gîndi să le ofer moartea. Viaţa în moarte — era monstruos. I-am întors spatele Claudiei, nevrînd să-i răspund. Dar ea, oricît de furioasă şi nerăbdătoare era, n-a suportat acest lucru şi a venit lîngă mine, mîngîindu-mă cu mîinile şi cu ochii de parcă ar fi fost fiica mea iubitoare.

„Nu te mai gîndi la asta, Louis", mi-a spus ea mai tîrziu, cînd ne aflam liniştiţi într-

un mic hotel mărginaş. Stăteam la fereastră, privind la sclipirea distantă a Vienei, atît de dornic să văd acel oraş, să-i cunosc civilizaţia, mărimea, chiar. Noaptea era senină şi ceaţa oraşului se vedea pe cer. „Dă-mi voie să-ţi liniştesc conştiinţa, deşi n-o să ştiu niciodată exact ce este", mi-a spus ea la ureche, mîngîindu-mi părul.

„Fă-o, Claudia, i-am zis eu. Linişteşte-te. Spune-mi că n-o să-mi vorbeşti niciodată despre a face vampiri."

„Nu vreau orfani ca noi!" a spus ea mult prea repede. Vorbele mele au supărat-o. Sentimentele mele au supărat-o. „Vreau răspunsuri, cunoaştere, a zis ea. Dar spune-mi, Louis, ce te face să fii atît de sigur că n-ai făcut asta fără să şti?"

Era din nou acea încăpăţînare intenţionată în mine. Trebuia să mă uit la ea ca şi cum n-aş fi înţeles ce vrusese să spună. Voiam să tacă şi să fie lîngă mine şi amîndoi să ne aflăm la Viena. I-am dat părul pe spate şi mi-am lăsat vîrfurile degetelor să-i atingă genele lungi în timp ce priveam lumina.

„În definitiv, de ce anume e nevoie pentru a face acele creaturi?" a continuat ea. Acei monştri hoinari? De cîte picături din sîngele tău combinat cu sîngele unui om... şi de ce fel de inimă pentru a supravieţui primului atac?"

O simţeam privindu-mi faţa în timp ce stăteam cu braţele încrucişate, uitîndu-mă pe fereastră.

„Acea Emily cu chipul palid, acel englez nefericit..." a spus ea, nebăgînd de seamă licărul de durere de pe faţa mea. Inimile lor n-au fost nimic şi nu numai sugerea sîngelui i-a ucis, ci şi frica de moarte. Gîndul i-a ucis. Dar inimile care supravieţuiesc? Eşti sigur că n-ai creat o mulţime de monştri care, din cînd în cînd, s-au chinuit zadarnic şi din instinct să-ţi calce pe urme? Care să fi fost durata vieţii lor, a acelor orfani pe care i-ai lăsat în urmă — o zi ici, o săptămînă colo, înainte ca soarele să-i transforme în cenuşă sau să-i distrugă vreo victimă muritoare?"

„Încetează, am implorat-o eu. Dacă ai şti cît de perfect îmi închipui tot ce descrii, n-ai mai face-o. Îţi spun că nu s-a întîmplat niciodată! Lestat m-a secat pînă m-a adus în pragul morţii pentru a mă face vampir. Şi mi-a dat înapoi tot acel sînge amestecat cu al său. Aşa s-a făcut!"

Ea a întors privirea şi apoi a părut să-şi studieze mîinile. Cred că am auzit-o oftînd dar nu eram sigur. Apoi m-a măsurat încet din cap pînă-n picioare, înainte ca privirile să ni se întîlnească. Atunci a părut să zîmbească . „Să nu te sperii de imaginaţia mea, a spus ea încet. În fond, hotărîrea finală va trebui s-o iei tu mereu. Nu-i aşa?"

„Nu înţeleg", am spus eu şi ea a izbucnit într-un rîs rece, întorcîndu-mi spatele.

„Îţi închipui?" a zis ea atît de încet, încît abia am auzit-o. „O grămadă de copii? Atît aş putea să..."

„Claudia", am murmurat eu.

„Stai liniştit, a spus ea brusc, dar tot cu o voce scăzută, îţi spun că, în ciuda faptului că l-am urît atît de mult pe Lestat..."

A tăcut.

„Da..., am şoptit eu. Da..."

„În ciuda faptului că l-am urît atît de mult, cu el eram... completă." S-a uitat la mine şi pleoapele i-au tremurat, de parcă uşoara ridicare a vocii ei o deranjase ca şi pe mine.

„Nu, numai tu ai fost completă...", i-am spus eu. Pentru că, încă de la început, am existat doi, cîte unul de fiecare parte a ta."

Atunci am avut impresia că o văd zîmbind, dar nu eram sigur. Şi-a plecat capul, dar îi vedeam ochii mişcîndu-i-se pe sub pleoape, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. „Amîndoi alături de mine, a spus ea apoi. Îţi imaginezi şi asta aşa cum îţi imaginezi orice altceva?"

O noapte, care trecuse demult, era încă la fel de prezentă pentru mine ca şi cum ar fi fost chiar atunci, dar nu i-am spus. În noaptea aceea fugea disperată de Lestat,

care o îndemnase să ucidă o femeie pe care ea o ocolise, speriată. Eram sigur că femeia semăna cu mama ei. În cele din urmă, ne-a scăpat, dar am găsit-o în dulap, printre haine şi jachete, strîngîndu-şi păpuşa la piept. Am dus-o în leagănul ei, m-am aşezat lîngă ea şi i-am cîntat, iar ea m-a privit ţinîndu-şi păpuşa strîns, parcă încercînd orbeşte şi misterios să potolească o durere pe care nu o putea înţelege. Poţi să-ţi imaginezi, acea atmosferă domestică simplă, lumina slabă, tatăl-vampir cîntîndu-i fiicei-vampir? Numai păpuşa avea un chip omenesc, numai păpuşa.

„Dar trebuie să plecăm de-aici!" a spus Claudia cea din prezent, deodată, de parcă acel gînd tocmai se formase în mintea ei cu o grabă deosebită. Îşi astupase urechea, ca şi cum n-ar fi vrut să audă un zgomot îngrozitor. „După drumurile pe care le-am lăsat în urmă, după ceea ce văd în ochii tăi acum, pentru că dau glas unor gînduri care pentru mine nu sînt decît nişte simple consideraţii..."

„Iartă-mă", am spus eu cît am putut de blînd, depărtîndu-mă uşor de camera aceea din trecut, de acel leagăn cu volănaşe, de acel copil monstru speriat cu voce de monstru. Şi Lestat, unde era Lestat? Un chibrit scăpărînd în camera alăturată, o umbră căpătînd viaţă dintr-o dată, aşa cum lumina şi întunericul prind viaţă acolo unde există numai întuneric.

„Nu, tu trebuie să mă ierţi...", mi-a spus ea acum în camera aceea de hotel din apropierea primei capitale a Europei Occidentale. „Nu, ne iertăm unul pe altul. Dar pe el nu-l iertăm; şi, fără el, vezi cîte lucruri sînt între noi."

— „Numai acum, pentru că sîntem obosiţi şi lucrurile sînt îngrozitoare...", i-am spus eu ei, dar şi mie însumi, căci nu exista nimeni altcineva pe lume căruia aş fi putut să-i vorbesc.

„Ah, da, şi asta trebuie să se sfîrşească. Încep să înţeleg că am făcut totul greşit încă de la început. Trebuie să ocolim Viena. Avem nevoie de limba noastră, de poporul nostru. Acum vreau să mergem direct la Paris."

PARTEA A TREIA

— Cred că numai numele de Paris îmi provoca o plăcere extraordinară, o uşurare atît de apropiată de bunăstare, încît eram uluit, nu numai pentru că o simţeam, dar şi pentru că o uitasem aproape complet.

Mă întreb dacă înţelegi ce însemna. După expresia mea de acum nu poţi să-ţi dai seama, pentru că Parisul are un cu totul alt înţeles pentru mine acum faţă de acele zile, acea perioadă; chiar şi acum, cînd mă gîndesc, simt ceva asemănător cu fericirea aceea. Şi acum am mai multe motive ca oricînd să spun că fericirea nu e ceea ce voi cunoaşte sau voi merita să cunosc vreodată. Nu sînt prea îndrăgostit de fericire. Totuşi, numele de Paris mă face s-o simt.

Frumuseţea muritoare îmi provoacă adesea durere, iar măreţia muritoare mă umple de acea dorinţă teribilă pe care am simţit-o atît de acut pe Marea Mediterană. Dar Parisul, Parisul m-a apropiat de inima lui, în aşa fel încît m-am uitat complet pe mine însumi. Am uitat de acel lucru supranatural osîndit şi cercetător care iubea la nebunie pielea şi îmbrăcămintea muritorilor. Parisul copleşea, bucura şi răsplătea mai mult decît orice promisiune.

Era mama New Orléans-ului, întîi asta trebuie să înţelegi; dăduse New Orléans-ului viaţa, primii locuitori; şi era ceea ce New Orléans-ul încercase de atîta vreme să fie. Dar New Orléans, deşi frumos şi teribil de plin de viaţă, era teribil de fragil. Era acolo ceva veşnic sălbatic şi primitiv, ceva ce ameninţa viaţa exotică şi sofisticată atît

din interior, cît şi din afară. Fiecare centimetru din acele străzi de lemn, fiecare cărămidă din acele case spaniole arhipline fuseseră aduse din sălbăticia cruntă care înconjura oraşul, gata să-l înghită. Uraganele, inundaţiile, bolile, ciuma — şi chiar clima umedă a Louisianei şi-au lăsat amprenta asupra fiecărei duşumele din scînduri sau faţade din piatră, aşa încît New Orléans-ul părea în orice moment un vis în imaginaţia locuitorilor săi care făceau eforturi, un vis păstrat intact în fiecare secundă de o conştiinţă colectivă tenace şi, totuşi, inconştientă.

In schimb, Parisul, Parisul era un întreg univers, format şi modelat de istorie; aşa părea în acea perioadă a lui Napoleon al III-lea cu clădirile sale semeţe, catedralele masive, bulevardele largi şi străzile şerpuite datînd din epoca medievală — le fel de vast şi indestructibil ca natura însăşi. Totul era îmbrăţişat de el, de locuitorii săi lipsiţi de griji şi fermecaţi care umpleau galeriile, teatrele, cafenelele, dînd naştere iar şi iar geniului şi sfinţeniei, filozofiei şi războiului, frivolităţii şi celor mai frumoase arte; aşa încît se părea că, dacă ar fi fost ca toată lumea din jur să se scufunde în întuneric, ceea ce era bun şi frumos, ceea ce era esenţial s-ar fi putut dezvolta acolo foarte bine. Pînă şi copacii maiestuoşi care împodobeau şi adăposteau străzile erau în armonie cu el — şi apele Senei care şerpuiau liniştite şi frumoase chiar prin inima lui; aşa că pămîntul în acel loc, format prin sînge şi conştiinţă, încetase să mai fie pămînt şi devenise Paris.

Trăim din nou. Eram îndrăgostiţi şi eu unul eram atît de încîntat după acele nopţi lipsite de speranţă de colindat prin estul Europei, încît am acceptat imediat cînd Claudia a hotărît să ne instalăm în Hôtel Saint-Gabriel de pe Boulevard des Capucines, despre care se auzea că ar fi fost unul din cele mai mari hoteluri din Europa, camerele sale imense diminuînd foarte mult amintirea casei noastre vechi, dar, în acelaşi timp, ne-o aminteau prin confortul lor splendid. Aveam unul din cele mai bune apartamente. Ferestrele noastre dădeau spre bulevardul luminat de felinare unde, seara devreme, trotuarele asfaltate erau înţesate de oameni care se plimbau şi un şir nesfîrşit de trăsuri se perindau pe lîngă ei, ducînd doamne şi domni elegant îmbrăcaţi la Opéra sau Opéra Comique, la balet, la teatre, la balurile şi recepţiile care nu se mai sfîrşeau la Tuileries.

Claudia mi-a explicat motivele ei pentru acele cheltuieli cu blîndeţe şi logic, dar vedeam că începuse să o enerveze faptul că trebuia să comande totul prin mine; era obositor pentru ea. Hotelul, spunea ea, ne oferea o totală libertate, obiceiurile noastre nocturne scăpînd neobservate în şuvoiul permanent de turişti europeni, camerele noastre erau întreţinute minunat de un personal anonim, în timp ce preţul imens pe care îl plăteam ne garanta intimitate şi siguranţă. Dar era mai mult decît atît. Pentru cheltuielile ei exista un motiv foarte întemeiat.

„Asta e lumea mea, mi-a explicat ea stînd într-un fotoliu micuţ din catifea în faţa uşii deschise a balconului, privind şirul lung de trăsuri care opreau una după alta în faţa hotelului. Trebuie să am ce-mi place", a zis ea ca pentru sine. Şi totul era cum îi plăcea, un tapet superb roz cu auriu, o abundenţă de mobilier îmbrăcat în damasc şi catifea, perne brodate şi ornamente din mătase pentru patul de patru persoane. Duzini de trandafiri apăreau zilnic pe poliţa de marmură a căminului şi măsuţele de mozaic, umplînd camera ei de toaletă reflectată veşnic în oglinzi înclinate. Şi, în final, a decorat uşa-fereastră înaltă cu o adevărată grădină de camelii şi ferigă. „Mi-e dor de flori; mi-e dor de flori mai mult decît de orice altceva", a spus ea visătoare. Şi le căuta chiar şi în tablourile pe care le cumpăram de la magazine şi galerii, pînze minunate cum nu văzusem niciodată la New Orléans — de la buchetele executate clasic, ispitîndu-te să atingi petalele care cădeau pe o faţă de masă tridimensională la un stil nou şi tulburător în care culorile păreau să strălucească atît de intens, încît distrugeau vechile linii, vechea soliditate, creînd o imagine asemănătoare acelor stări pe care le am cînd mă aflu foarte aproape de delir şi florile îmi apar în faţa ochilor, pîlpîind ca flăcările lămpilor. Parisul inunda acele odăi.

Mă simţeam acasă acolo, uitînd iarăşi visele de o ireală simplitate, legate de ceea ce îmi oferise blînda insistenţă a altcuiva, pentru că aerul era la fel de dulce ca cel din grădina noastră de pe Rue Royale şi totul era plin de viaţă datorită luminii puternice care făcea ca pînă şi tavanele înalte şi decorate să fie lipsite de umbre. Lumina alerga peste înfloriturile aurite, licărea în becurile candelabrelor. Întunericul nu exista. Vampirii nu existau.

Şi, oricît m-ar fi interesat cercetările mele, era plăcut gîndul că, pentru o oră, tată şi fiică urcau în cabrioletă dintr-un lux atît de civilizat doar pentru a se plimba pe malurile Senei, peste podul dincolo de care se afla Cartierul Latin, hoinărind pe acele străzi întunecoase şi înguste în căutarea istoriei, nu a victimelor. Apoi, ne întorceam la ceasul care ticăia şi la grătarele de aramă pentru lemne şi la cărţile de joc întinse pe masă. Cărţi de poezii, programul unei piese de teatru şi, peste tot în jurul nostru, zumzetul slab al hotelului, viori în depărtare, o femeie vorbind într-un ritm rapid şi însufleţit care acoperea zgomotul unei perii de păr şi un bărbat, de undeva, de la ultimul etaj, repetînd de nenumărate ori în aerul serii: „Înţeleg, tocmai încep să înţeleg, tocmai încep să înţeleg..."

„Aşa ţi-ar fi plăcut?" a întrebat Claudia, poate pentru a-mi da înţeles că nu mă uitase, căci acum tăcea ore în şir; nu mai aducea vorba de vampiri. Dar ceva nu era în regulă. Nu era acea veche seninătate, aerul meditativ pe care i-l dădeau aducerile aminte, ci o melancolie, o nemulţumire mocnită. Şi, deşi acest lucru îi dispărea din ochi atunci cînd o strigam sau îi răspundeam, furia părea să se instaleze foarte aproape de suprafaţă.

„Ah, ştii foarte bine ce mi-ar fi plăcut, i-am spus eu, persistînd cu mitul propriei mele voinţe. O mansardă pe lîngă Sorbona, destul de aproape de zgomotul străzii St. Michel, şi, totuşi, destul de departe. Dar accept ceea ce-ţi place ţie." Am văzut-o încălzindu-se, dar privind dincolo de mine, spunînd parcă: „N-ai nici o speranţă de vindecare; nu te apropia prea mult; nu-mi pretinde ceea ce-ţi pretind: eşti mulţumit?"

Memoria mi-e prea limpede; prea acută; lucrurile ar trebui să se mai tocească pe margini şi ceea ce este nerezolvat ar trebui să se mai atenueze. Dar aşa, scenele sînt aproape de inima mea ca fotografiile din medalioane, numai că sînt imagini îngrozitoare pe care nici un artist şi nici un aparat de fotografiat nu le-ar putea surprinde vreodată; şi o vedeam iar şi iar pe Claudia lîngă pian, în acea ultimă seară, cînd Lestat cînta, pregătindu-se să moară, chipul ei cînd el o necăjea, acea contorsionare care, imediat a făcut ca faţa să-i devină o mască; atenţia i-ar fi putut salva viaţa, în caz că era, într-adevăr, mort.

Ceva se aduna în Claudia, dezvăluindu-se încet celui mai refractar martor din lume. Făcuse o nouă pasiune pentru inele şi brăţări, ceea ce copiii nu purtau. Mersul ei îngîmfat, cu spatele drept, nu era de copil şi, adesea, intra în prăvălioare înaintea mea şi îndrepta un deget poruncitor spre parfumul sau mănuşile pentru care plătea ea însăşi. Nu mă aflam niciodată prea departe şi întotdeauna mă simţeam prost — nu pentru că m-aş fi temut de ceva în acel oraş imens, ci pentru că mă temeam de ea. Întotdeauna fusese „copilul rătăcit" pentru victimele ei, „orfana", iar acum părea să fie altceva, ceva şiret şi izbitor pentru trecătorii care îi cedau. Dar acest lucru îl făcea totdeauna singură; mă lăsa cîte o oră să admir sculpturile catedralei Notre-Dame sau să stau lîngă un parc, în trăsură.

Apoi, într-o seară, cînd m-am trezit în patul confortabil din apartamentul de hotel, cu cartea vîrîtă incomod sub mine, am descoperit că ea nu era acolo. N-am îndrăznit să-i întreb pe lucrătorii hotelului dacă o văzuseră. Aşa obişnuiam să ne facem cît mai puţin remarcaţi; nu aveam nume. M-am uitat după ea pe coridoare, pe străzile din preajmă, chiar şi în sala de bal şi o groază inexplicabilă m-a cuprins la gîndul că s-ar fi putut afla acolo singură. Dar, într-un tîrziu, am văzut-o intrînd pe uşa laterală a holului, cu părul sclipind sub borul bonetei din cauza ploii uşoare, ca un copil care se întorcea în fugă dintr-o escapadă neastîmpărată, făcînd să se lumineze chipurile

bărbaţilor şi femeilor din jur; a urcat scara largă şi a trecut pe lîngă mine ca şi cînd nu m-ar fi văzut. O imposibilitate, o dispreţuire ciudată şi plină de graţie.

Am închis uşa în urma mea exact cînd ea îşi scotea mantia şi o scutura de picăturile de ploaie aurii, după care şi-a scuturat părul. Panglicile turtite de bonetă s-au desfăcut şi am simţit o uşurare palpabilă cînd am văzut rochiţa copilărească, panglicile acelea şi ceva minunat de liniştitor în braţele ei, o păpuşică de porţelan. Tot nu mi-a spus nimic; îşi făcea de lucru cu păpuşa. Prinse cumva cu cîrlige sau sîrmulite pe sub rochia cu volănase, picioruşele ei scoteau un clinchet ca de clopoţei. „E o păpuşă-doamnă, a spus ea privindu-mă. Vezi? O păpuşă-doamnă." A pus-o pe măsuţa de toaletă.

„Aşa e", am şoptit eu.

„A făcut-o o femeie, a zis ea apoi. Face păpuşi-copii, toate la fel, păpuşi-copii, un magazin întreg de păpuşi-copii, pînă cînd i-am spus: «Vreau o păpuşă-doamnă»".

Era captivant, misterios. Stătea acolo cu şuviţele de păr ude brăzdîndu-i fruntea înaltă, uitîndu-se cu atenţie la păpuşă. „Ştii de ce mi-a făcut-o?" a întrebat ea şi eu aş fi vrut acum ca în încăpere să fi fost şi umbre, să pot să mă retrag din cercul cald al focului inutil undeva în întuneric, să nu stau pe pat ca şi cum acesta ar fi fost o scenă luminată, văzînd-o în faţa mea şi în oglinzile ei, mîneci bufante şi mîneci bufante.

„Pentru că eşti un copil frumos şi a vrut să te facă fericită", am spus eu cu o voce slabă pe care nici eu nu mi-am recunoscut-o. Ea rîdea fără zgomot. „Un copil frumos, a zis apoi, ridicînd privirea spre mine. Tot asta crezi că sînt?" Chipul i s-a întunecat din nou, începînd să se joace cu păpuşa, trăgîndu-i guleraşul croşetat spre sînii de porţelan. „Da, semăn cu păpuşile ei copii, sînt păpuşile ei copii. Ar trebui s-o vezi cum lucrează în atelierul ăla; aplecată asupra păpuşilor ei, toate avînd acelaşi chip, aceleaşi buze." îşi atinse buzele cu degetul. Ceva a părut să se schimbe brusc, ceva chiar în interiorul acelei camere şi oglinzile tremurau reflectîndu-i imaginea, ca şi cum pămîntul ar fi oftat din adîncuri. Trăsurile treceau uruind pe străzi; dar erau prea departe. Apoi am văzut ce făcea trupul ei de copil: într-o mînă ţinea păpuşa, pe cealaltă la buze; iar mîna în care se afla păpuşa a zdrobit-o şi a izbit-o, aşa încît păpuşa s-a transformat în fărîme ce-i căzeau acum din mîna deschisă şi însîngerată pe covor. A scuturat apoi rochiţa creînd o ploaie de particule sclipitoare şi eu mi-am ferit privirea, dar am văzut-o în oglinda înclinată de deasupra focului, am văzut cum ochii ei mă măsurau din cap pînă-n picioare. Apoi am văzut-o venind spre mine, apropiindu-se de pat.

„De ce-ţi fereşti privirea, de ce nu te uiţi la mine?" m-a întrebat ea cu o voce cristalină, foarte asemănătoare cu un clopoţel de argint. Dar, după aceea, a rîs încet, un rîs de femeie, şi m-a întrebat: „Credeai că o să fiu fiica ta o veşnicie? Eşti cumva tatăl proştilor, prostul taţilor?"

„Tonul tău e răutăcios", i-am spus eu.

„Hmmm... răutăcios". Cred că a încuviinţat. O vedeam orbitoare cu coada ochiului, flăcări albăstrui, flăcări aurii.

„Şi ce cred despre tine afară?" am întrebat-o eu cît am putut de blînd, arătînd spre fereastra deschisă.

„Multe lucruri, a spus ea zîmbind. Multe lucruri. Bărbaţii se pricep de minune să dea explicaţii. Ai văzut «oamenii mici» din parcuri, de la circ, pocitaniile acelea pentru care oamenii plătesc ca să rîdă de ele?"

„Eu am fost doar ucenicul unui vrăjitor! am explodat eu deodată, fără să vreau. Ucenic!" am spus şi aş fi vrut s-o ating, să-i mîngîi părul, dar mi-era frică de ea, de furia ei ca un băţ de chibrit gata să se aprindă.

A zîmbit din nou şi apoi mi-a tras mîna în poala ei, acoperind-o cît putea mai bine cu a ei. „Ucenic, da", a zis ea rîzînd. Dar spune-mi un lucru, un singur lucru de la înălţimea ta. Cum era cînd.... făceai dragoste?"

M-am depărtat de ea fără să vreau, căutîndu-mi ca un muritor prost mantia şi

mănuşile. „Nu-ţi mai aminteşti?" m-a întrebat ea cu un calm perfect, cînd eram cu mîna pe clanţa de alamă.

M-am oprit, simţindu-i privirea aţintită asupra spatelui meu, ruşinat, după care m-am întors cu un aer de parcă m-aş fi întrebat: Unde mă duc, ce-o să fac, de ce stau aici?

„Era ceva grăbit", am spus eu, încercînd să-i întîlnesc privirea acum. Cît de perfect albaştri şi reci îi erau ochii. Cît de sinceri. Şi... rareori savurat... ceva acut care se irosea repede. Cred că era umbra palidă a uciderii."

„Ahhh..., a zis ea. Ca a-ţi face rău aşa cum îţi fac eu acum... şi asta e o umbră palidă a uciderii."

„Da, doamnă, i-am spus eu. Sînt înclinat să cred că aşa e." Apoi, după ce am făcut o plecăciune scurtă, i-am urat noapte bună.

După mult timp după ce am părăsit-o am încetinit pasul. Ajunsesem pe celălalt mal al Senei. Voiam întuneric. Ca să mă ascund de ea, de sentimentele care se adunau în mine şi de teama mistuitoare că eram incapabil să o fac fericită sau să mă fac pe mine însumi fericit făcîndu-i plăcere ei.

Aş fi dat toată lumea ca să-i fac plăcere, lumea pe care o posedam acum şi care părea şi goală şi eternă, în acelaşi timp. Cu toate astea, fusesem rănit de vorbele şi ochii ei şi, nici un număr de explicaţii care-mi treceau acum prin minte, ba chiar formîndu-mi-se pe buze ca nişte şoapte disperate cînd am părăsit Rue St. Michel, înaintînd din ce în ce mai mult pe străzile vechi şi întunecoase ale Cartierului Latin — nici un număr de explicaţii nu părea să aline ceea ce-mi închipuiam că era marea ei insatisfacţie, sau propria mea durere.

În cele din urmă, am renunţat la cuvinte, cu excepţia unui refren ciudat. Mă aflam în liniştea întunecoasă a unei străzi medievale şi îi urmam orbeşte cotiturile, mîngîiat de înălţimea caselor înguste, care păreau gata să unească în orice clipă, închizînd aleea aceea sub stelele indiferente ca o cusătură. „Nu pot s-o fac fericită, n-o fac fericită; şi nefericirea ei creşte pe zi ce trece." Acela era refrenul meu, pe care îl repetam ca pe o rugăciune, un descîntec pentru schimbarea realităţii, inevitabila ei dezamăgire legată de cercetările noastre, care ne aduseseră în acel prag al iadului, unde o simţeam depărtîndu-se de mine, reducîndu-mă cu nevoia ei imensă. Ba am fost teribil de gelos chiar şi pe creatoarea de păpuşi căreia ei îi ceruse acea micuţă doamnă care scotea un sunet de clopoţei de argint, pentru că femeia aceea îi dăruise ceva ce ţinea strîns la piept în prezenţa mea ca şi cum nici n-aş fi existat.

La ce avea să ajungă, unde putea să ducă?

Niciodată, de cînd sosisem la Paris cu cîteva luni în urmă, nu simţisem atît de complet imensa mărime a oraşului, cum puteam să trec de pe strada aceea şerpuită şi întunecoasă într-o lume a plăcerilor şi, niciodată nu-i simţisem atît de puternic inutilitatea. Inutilitatea pentru ea, dacă nu putea să îndure furia aceea, dacă nu putea pricepe oarecum ceea ce părea să conştientizeze cu atîta amărăciune. Eram neputincios. Era neputincioasă. Dar era mai puternică decît mine. Şi eu ştiam, ştiusem chiar şi în clipa în care i-am întors spatele la hotel că, în ochii ei, exista pentru mine permanenta ei dragoste.

Ameţit, obosit şi acum rătăcit, am devenit conştient, datorită simţurilor acute de vampir, că eram urmărit.

Primul meu gînd a fost iraţional. Ea venise după mine. Şi, fiind mai deşteaptă decît mine, mă prinsese din urmă după o distanţă foarte mare. Dar, imediat, un alt gînd mi s-a format în minte, un gînd crud, dacă ţineam cont de tot ce se petrecuse între noi. Paşii erau prea grei pentru a fi ai ei. Era doar vreun muritor care mergea pe aceeaşi stradă, îndreptîndu-se fără să ştie spre moarte.

Aşadar mi-am continuat drumul, aproape cît pe-aci să alunec din nou în durerea mea pentru că o meritam, cînd o voce lăuntrică mi-a spus: Eşti un prost; ascultă. Şi atunci mi-am dat seama că acei paşi, care se auzeau ca şi cum s-ar fi aflat la o mare

distanţă în spatele meu, călcau în acelaşi timp cu ai mei. O întîmplare. Deoarece, dacă erau ai unui muritor, erau prea departe pentru urechea unui muritor. Dar, cînd m-am oprit să ascult, s-au oprit şi ei. Iar cînd m-am întors spunîndu-mi: Louis, te amăgeşti singur, şi am reînceput să merg, au reînceput să meargă şi ei. În acelaşi ritm cu mine, au început şi ei să meargă mai repede cînd am făcut-o eu. Apoi s-a întîmplat ceva extraordinar, de netăgăduit. Atent cum eram la paşii din urma mea, m-am împiedicat de o ţiglă căzută pe jos şi m-am oprit în zid. Iar, în spatele meu, acei paşi au imitat perfect sunetul căderii mele.

Eram uluit. Şi într-o stare de alarmă ce depăşea cu mult teama. În dreapta şi în stînga mea, strada era întunecată. Nici măcar o luminiţă slabă nu licărea în vreo fereastră de mansardă. Iar unica siguranţă pe care o aveam, distanţa mare dintre mine şi acei paşi era, aşa cum am mai spus, garanţia că nu aparţineau unei fiinţe omeneşti. Pur şi simplu, nu ştiam ce să fac. Simţeam dorinţa aproape irezistibilă de a-i striga acelei făpturi şi de a-i ura bun venit, de a-i spune cît mai repede şi mai complet posibil că îl aşteptam, că îl căutasem şi că voiam să-l întîlnesc. Totuşi, mi-era frică. M-am gîndit să-mi continui drumul şi să aştept să mă ajungă din urmă; dar am fost din nou batjocorit de proprii mei paşi şi distanţa dintre noi rămînea aceeaşi. Simţeam tensiunea crescînd în mine, iar întunericul din jurul meu devenea din ce în ce mai ameninţător; îmi spuneam iar şi iar, măsurînd acei paşi: De ce mă urmăreşti, de ce-mi dai de ştire că eşti acolo?

Apoi am dat colţul brusc şi am văzut o sclipire de lumină la următorul colţ. Strada urca în pantă şi eu înaintam foarte încet, în timp ce inima îmi bătea cu putere asurzindu-mă, şovăind să mă arăt în cele din urmă în lumina aceea.

Cînd am ezitat — cînd m-am oprit, de fapt — chiar înainte de colţ, ceva a hodorogit şi a zdrăngănit deasupra, de parcă s-ar fi prăbuşit acoperişul casei de lîngă mine. Am sărit înapoi exact la timp, înainte ca o grămadă de ţigle să cadă în stradă, una din ele ştergîndu-mi umărul. După aceea a fost linişte. Mă uitam la ţigle, ascultînd, aşteptînd. Apoi am dat colţul încet, intrînd în raza de lumină şi acolo, în capătul străzii, sub felinar, am văzut silueta inconfundabilă a unui alt vampir.

Era imens ca înălţime, deşi la fel de slab ca mine, cu faţa prelungă şi albă foarte strălucitoare în lumină, iar ochii lui mari şi negri mă priveau cu ceea ce părea a fi o uimire nemascată. Piciorul drept îi era puţin îndoit de parcă s-ar fi oprit la jumătatea unui pas. Apoi, deodată, mi-am dat seama că, nu numai că avea părul negru lung şi des, pieptănat exact ca al meu şi nu numai că purta o haină şi o mantie identice cu ale mele, dar îmi imita şi poziţia şi expresia la perfecţie. Am înghiţit în sec şi l-am măsurat din priviri încet, încercînd să-mi ascund faţă de el pulsul rapid sub privirea lui la fel de cercetătoare. Cînd l-am văzut clipind, mi-am dat seama că tocmai clipisem, iar cînd mi-am încrucişat braţele, el a făcut încet acelaşi gest. Era înnebunitor. Mai rău decît atît. Pentru că, atunci cînd abia am mişcat buzele, abia le-a mişcat şi el, iar eu nu găseam cuvintele potrivite pentru a-l face să înceteze. În tot acest timp, vedeam acea înălţime, acei ochi negri pătrunzători şi acea atenţie extraordinară care era, bineînţeles, o perfectă batjocură, dar, cu toate acestea, îndreptată asupra mea. *El* era vampirul; *eu* păream a fi oglinda.

„Interesant", am spus eu scurt şi exasperat, iar el, bineînţeles, a imitat acel cuvînt de cum am apucat să-l rostesc. Înfuriat de acest lucru mai mult decît de orice altceva, m-am trezit zîmbind stins, sfidînd sudoarea care îmi ieşea prin fiecare por şi tremurul zdravăn al picioarelor. A zîmbit şi el, dar ochii lui aveau o ferocitate animalică, spre deosebire de ai mei, iar zîmbetul îi era sinistru datorită acelei imitaţii mecanice.

Am făcut un pas înainte şi la fel şi el; cînd m-am oprit brusc, uitîndu-mă stăruitor, la fel a făcut şi el. Dar, după aceea, încet, foarte încet, a ridicat braţul drept, deşi al meu a rămas pe loc, şi, încleştînd pumnul, s-a lovit în piept cu mişcări iuţi, imitînd bătăile inimii mele. A izbucnit în rîs. Şi-a dat capul pe spate, dezvelindu-şi colţii şi rîsul

părea să inunde strada. Îl dispreţuiam. Total.

„Vrei să-mi faci rău? am întrebat eu, dar mi-am auzit propriile cuvinte imitate. Şarlatanule! am spus eu apoi cu asprime. Bufonule!"

Cuvîntul acesta l-a făcut să se oprească. I s-a stins pe buze chiar în timp ce-l rostea, iar chipul i-a devenit rigid.

Ceea ce am făcut atunci a fost dintr-un impuls. I-am întors spatele şi am început să mă depărtez, poate pentru a-l face să vină după mine şi să mă întrebe cine sînt. Dar, mişcîndu-se atît de repede, încît nici nu l-am văzut, mi-a apărut în faţă de parcă s-ar fi materializat. I-am întors spatele din nou — dar l-am văzut iarăşi sub felinar, deranjarea părului negru şi ondulat fiind singurul indiciu că se mişcase.

„Te-am căutat! Am venit la Paris ca să te găsesc!" m-am forţat eu să-i spun, văzînd că el nici nu mă imita, nici nu se mişca, ci doar se uita la mine.

Acum a înaintat încet, cu graţie, şi am văzut că, atît mişcările trupului, cît şi atitudinea îi aparţineau; întinzînd mîna ca şi cum ar fi cerut-o pe a mea, m-a împins foarte brusc, dezechilibrîndu-mă. Mi-am simţit cămaşa udă lipindu-se de piele cînd m-am îndreptat, iar mîna mi se murdărise după contactul cu zidul umed. M-am întors cu faţa la el dar m-a aruncat complet la pămînt.

Aş vrea să-ţi pot descrie forţa lui. Ai cunoaşte-o, dacă ar fi să te atac, să-ţi dau o lovitură zdravănă cu un braţ pe care să nu-l vezi venind spre tine. Dar o *voce* lăuntrică mi-a spus: Arată-i forţa ta; aşa că m-am ridicat şi m-am repezit spre el cu ambele braţe întinse, numai că am lovit în gol, în noaptea care înconjura acel felinar, stînd acolo şi privind în jurul meu ca un prost. Atunci mi-am dat seama că trebuia să fie vorba de vreun test, deşi, conştient, mi-am concentrat atenţia asupra străzii întunecoase, golurilor din dreptul intrărilor, oricărui loc unde s-ar fi putut ascunde. Nu aveam nevoie de acel test, dar nu-mi dădeam seama cum aş fi putut să scap de el. Tocmai mă gîndeam la un mod de a lămuri acest lucru cînd, deodată, a apărut din nou, lovindu-mă şi trîntindu-mă pe pavajul în pantă alcătuit din pietre unde căzusem înainte. I-am simţit cizma lipită de coaste. Înfuriat, l-am apucat de picior, aproape nevenindu-mi să cred cînd am simţit materialul şi osul. S-a izbit de zidul de piatră opus şi a scos un mîrîit de furie nereţinută.

Ce s-a întîmplat apoi a fost o zăpăceală. Îi ţineam strîns piciorul, deşi se chinuia să-mi tragă o lovitură cu cizma şi, la un moment dat, după ce s-a răsucit şi s-a desprins din mîna mea, m-am trezit ridicat în aer de nişte mîini puternice. Pot să-mi imaginez foarte bine ce s-ar fi putut întîmpla. Ar fi putut să mă azvîrle la cîţiva iarzi mai încolo, căci era destul de puternic pentru a o face. Iar eu, epuizat şi lovit zdravăn, mi-aş fi putut pierde cunoştinţa. Mă deranja foarte mult, chiar şi în toiul acelei confruntări, că nu ştiam dacă-mi puteam pierde cunoştinţa sau nu. Numai că n-a fost nevoie să aflu, căci, deşi eram extrem de confuz, am avut convingerea că altcineva apăruse între noi, cineva care se lupta cu el, forţîndu-l să-mi dea drumul.

Cînd mi-am ridicat privirea, mă aflam pe stradă şi, pentru o clipă, am văzut două siluete, ca apariţia vagă a unei imagini după ce închizi ochiul. Apoi, doar o învolburare de haine negre, zgomotul unor cizme păşind pe pietre şi s-a lăsat tăcerea. Mă uitam în jurul meu, gîfîind, cu sudoarea şiroindu-mi pe faţă şi, apoi, mi-am ridicat privirea spre fîşia îngustă de cer palid. Încet, numai pentru că ochiul meu era total concentrat asupra lui acum am desluşit o siluetă în întunericul zidului de lîngă mine. Ghemuit pe pietrele ieşite în afară ale buiandrugului, s-a întors aşa încît am zărit o vagă sclipire de lumină pe părul lui şi, apoi, chipul alb. Un chip ciudat, mai mare şi nu chiar atît de supt ca al celuilalt şi un ochi mare şi negru care mă fixa stăruitor. O şoaptă i-a ieşit de pe buze, deşi acestea n-au părut să se mişte. „Eşti teafăr."

Eram mai mult decît teafăr. Eram în picioare, gata să atac. Dar silueta aceea a rămas ghemuită, de parcă ar fi făcut parte din zid. Am văzut cum o mînă albă s-a strecurat în ceea ce părea a fi buzunarul unei jiletci. A apărut o carte de vizită la fel de albă ca degetele care mi-au întins-o. Nu m-am dus s-o iau. „Vino la noi mîine

seară, mi-a spus aceeaşi voce şoptită a acelui chip neted şi inexpresiv, care stătea tot cu un singur ochi spre lumină. N-o să-ţi fac nici un rău, a spus el, şi nici celălalt. N-o să permit." Atunci, mîna lui a făcut acel lucru pe care numai vampirii îl pot face, a părut să se desprindă de trup în întuneric şi să-mi pună cartea de vizită în mînă, scrisul propriu de pe ea sclipind imediat în lumină. După care, silueta, pornind în sus asemeni unei pisici pe zid, a dispărut iute printre frontoanele mansardelor.

Atunci am ştiut că eram singur, o simţeam. Bătăile inimii mele păreau să umple străduţa aceea pustie în timp ce stăteam sub felinar şi citeam ce scria pe cartea de vizită. Adresa o cunoşteam foarte bine, căci de mai multe ori fusesem la teatrele de pe strada aceea. Însă numele era uluitor: „Théâtre des Vampires", şi era trecută şi ora, nouă seara.

Am întors-o pe partea cealaltă şi am descoperit cîteva cuvinte: „Adu-o şi pe frumoasa cea mică. Sînteţi bineveniţi. Armand."

Nu era nici o îndoială că cel care mi-o dăduse scrisese mesajul. Şi nu mai avea decît foarte puţin timp să ajung la hotel şi să-i spun Claudiei despre acele lucruri pînă la ivirea zorilor. Alergam atît de repede, încît nici oamenii pe lîngă care am trecut n-au văzut umbra care se strecura printre ei.

— La „Théâtre des Vampires" nu se putea intra decît cu invitaţie, iar în seara următoare, portarul mi-a cercetat cartea de vizită o clipă, în timp ce ploaia cădea slab în jurul nostru: pe bărbatul şi femeia care se opriseră în dreptul casei de bilete închisă, pe afişele încreţite care înfăţişau vampiri de duzină cu braţele desfăcute şi cu pelerinele, care semănau cu nişte aripi de lilieci, gata să învăluie umerii goi ai unei victime muritoare, pe cuplul care a intrat în holul plin trecînd pe lîngă noi; simţeam cu uşurinţă că toţi erau oameni, nici un vampir nu se afla printre ei, nici măcar acel băiat care ne-a lăsat pînă la urmă să intrăm în amestecul acela de conversaţii, haine umede şi degete înmănuşate de dame care aranjau pălării cu boruri de fetru şi bucle ude. Am căutat umbra cu febrilitate. Ne hrănisem mai devreme numai pentru ca, în aglomeraţia acelui teatru, pielea noastră să nu fie prea albă şi ochii prea sclipitori. Şi gustul acelui sînge care nu-mi făcuse nici o plăcere mă făcuse să mă simt şi mai prost; dar nu aveam timp pentru altceva. Noaptea aceea nu era pentru ucis. Era o noapte a revelaţiilor, indiferent cum avea să se sfîrşească. Eram convins.

Totuşi, iată-ne în mijlocul acelei mulţimi de oameni, uşile s-au deschis pentru public şi un tînăr îşi făcea loc spre noi, atrăgîndu-ne atenţia şi arătîndu-ne, peste umerii oamenilor, spre scară. Aveam o lojă, una din cele mai bune din tot teatrul şi acel plasator n-a părut nici să observe, nici să-i pese că sîngele nu-mi închisese pielea complet şi că nici nu o transformase pe Claudia într-un copil uman. Ba chiar ne-a aruncat un zîmbet fermecător cînd a tras draperia, dezvăluindu-ne două fotolii în faţa unei balustrade din alamă.

„Nu-i crezi în stare să aibă sclavi umani?" m-a întrebat Claudia în şoaptă.

„Bine, dar Lestat n-a avut niciodată încredere în sclavii umani", i-am spus eu. Priveam cum se ocupă scaunele, cum pălăriile minunat împodobite pluteau dedesubt printre şirurile de scaune îmbrăcate în mătase. Umeri albi străluceau în balcoanele din faţa noastră; diamantele sclipeau în lumina lămpilor cu gaz. „Ţine minte, fii şiret măcar o dată, mi-a şoptit Claudia stînd cu capul plecat. Eşti prea domn."

Luminile s-au stins, mai întîi la balcon şi apoi de-a lungul pereţilor de la parter. Cîţiva muzicieni se aflau în spaţiul de sub scenă şi, la picioarele cortinei verzi din catifea, lumina a pîlpîit şi apoi a strălucit mai puternic, publicul dispărînd ca învăluit într-un nor cenuşiu prin care numai diamantele sclipeau, la încheieturi, la gîturi, pe degete. Şi s-a lăsat o tăcere la fel ca acel nor cenuşiu, pînă cînd tot sunetul s-a strîns într-un tuşit persistent. Apoi, linişte. Şi bătaia lentă, ritmată a unei tamburine. La aceasta se adăuga sunetul subţire al unui flaut din lemn, care părea să ia clinchetul metalic al clopoţeilor tamburinei şi să-l transforme într-o melodie cu tente medievale. Apoi zdrăngănitul unor corzi care scotea în evidenţă tamburina. Flautul s-a auzit mai

tare cîntînd ceva melancolic, trist. Muzica aceea avea un farmec şi toţi cei din sală păreau încremeniţi şi uniţi de ea, de parcă acordurile flautului ar fi fost o panglică luminoasă ce se desfăşura încet în întuneric. Nici măcar cortina n-a rupt tăcerea aceea cînd s-a ridicat. Lumina a devenit mai puternică şi se părea că scena nu era scenă, ci o pădure deasă, iar trunchiurile aspre ale copacilor şi frunzişurile dese sclipeau în lumină sub bolta de întuneric de deasupra; printre copaci se putea zări ceea ce părea a fi malul de piatră al unui rîu, dincolo de care se putea vedea chiar apa rîului, acea lumea tridimensională fiind pictată pe un ecran de mătase foarte fină, ce tremura uşor datorită unui curent de aer foarte slab.

Cîteva aplauze salutară iluzia, căpătînd din ce în ce mai mulţi aderenţi din toate părţile sălii, pînă cînd au atins punctul maxim, după care s-au stins. O siluetă întunecată se mişca pe scenă, de la un trunchi de copac la altul, păşind atît de repede în lumină încît a dat impresia că a apărut ca prin farmec în centru, un braţ ivindu-se brusc de sub pelerină pentru a arăta o coasă de argint, cu celălalt ţinînd în dreptul feţei invizibile o mască fixată pe un băţ subţire, o mască ce reprezenta chipul sclipitor al Morţii, un craniu vopsit.

Publicul şi-a ţinut respiraţia. Moartea stătea în faţa spectatorilor, cu coasa pregătită, Moartea la marginea unei păduri învăluite în beznă. Ceva a răspuns în mine ca şi în ceilalţi, nu de teamă, ci într-un fel omenesc, la farmecul acelui decor fragil, la misterul lumii de acolo, în care silueta aceea cu mantie neagră şi vălurită se plimba prin faţa spectatorilor cu graţia unei pantere, smulgînd exclamaţii, oftaturi, şoapte de respect.

Acum, în spatele acelei siluete, ale cărei gesturi păreau să aibă o putere extraordinară exact ca muzica în ritmul căreia se mişca au apărut alte siluete din culise. Întîi o bătrînă, foarte cocoşată, cu părul cărunt asemănător muşchiului şi cu un braţ tras în jos de greutatea unui coş mare cu flori. Îşi tîrşîia paşii grei pe scenă şi clătina din cap în ritmul muzicii şi al paşilor iuţi ai Morţii. Cînd a dat cu ochii de aceasta a tresărit, a pus coşul jos încet şi şi-a unit mîinile ca şi cum s-ar fi rugat. Era obosită, capul i-a căzut pe mîini parcă pentru a dormi, după care s-a întins spre ea, implorînd. Dar Moartea a venit spre ea şi a privit-o drept în faţă, aceasta fiind ascunsă privirilor noastre din cauza părului; imediat, însă, s-a dat înapoi fluturînd din mînă parcă pentru a purifica aerul. Cîteva rîsete nesigure s-au auzit izbucnind în sală, dar cînd bătrîna s-a luat după Moarte, toată lumea a început să rîdă.

Muzica a început acum să cînte mai alert, în timp ce bătrîna fugărea Moartea pe scenă, pînă cînd aceasta s-a ascuns în spatele unui copac, ascunzîndu-şi faţa mascată sub aripă ca o pasăre. Iar bătrîna, obosită şi înfrîntă, şi-a luat coşul în timp ce muzica a încetinit ritmul după pasul ei, însoţind-o spre culise. Nu mi-a plăcut. Nu mi-au plăcut rîsetele. Am văzut alte personaje apărînd acum, muzica acompaniindu-le gesturile, schilozi cu cîrje şi cerşetori în zdrenţe cenuşii, toţi întinzînd mîinile spre Moarte, care trecea învîrtindu-se, scăpînd de unul cu o arcuire a spatelui, depărtîndu-se de altul cu un gest feminin de dezgust şi, în cele din urmă, alungîndu-i pe toţi cu un gest înfumurat de plictiseală.

Atunci mi-am dat seama că mîna albă şi subţire care făcea gesturile acelea comice nu era vopsită în alb. O mînă de vampir smulgea rîsetele spectatorilor. O mînă de vampir s-a ridicat acum spre craniul rînjit, în timp ce scena se elibera, ca pentru a acoperi un căscat. După aceea, vampirul, continuînd să ţină masca în dreptul feţei, s-a rezemat de un copac de mătase, ca şi cum ar fi adormit încet-încet. Muzica ciripea asemeni unor păsări, susura ca apa care curgea, iar lumina care îl învăluia gălbuie s-a slăbit din ce în ce mai mult.

O altă rază de lumină a străpuns ecranul, părînd să-l topească, pentru a prezenta o tînără care se afla într-un capăt al scenei. Era înaltă şi învelită într-o mantie voluminoasă de păr auriu. Am simţit încîntarea spectatorilor cînd ea a părut să plutească în cercul de lumină, pădurea întunecată înălţîndu-se de jur împrejur, aşa încît ea părea

rătăcită printre copaci. Era pierdută; şi nu era vampir. Pământul de pe bluza şi fusta ei sărăcăcioase nu era vopsea de scenă şi nimic nu-i pătase chipul perfect, care era scăldat în lumină acum, la fel de frumos şi delicat ca al unei sfinte Fecioare din marmură, părul acela fiind vălul ei. Ea nu vedea nimic, deşi toţi o puteau vedea. Iar geamătul care i-a scăpat de pe buze în timp ce plutea a părut să răsune peste melodia romantică a flautului, aceasta fiind un tribut adus frumuseţii ei. Moartea s-a trezit brusc în cercul ei de lumină slabă şi s-a întors pentru a o vedea aşa cum o văzuseră şi spectatorii şi pentru a ridica mîna liberă în semn de omagiu şi respect.

Cele cîteva rîsete s-au stins înainte de a deveni reale. Ea era prea frumoasă, iar ochii ei cenuşii erau prea deznădăjduiţi. Jocul era prea perfect. Deodată, masca a fost azvîrlită în culise şi Moartea a dezvăluit publicului un chip alb şi radios, trecîndu-şi mîinile grăbite prin părul negru superb, îndreptîndu-şi jiletca şi îndepărtînd cîteva firişoare de praf invizibile de pe revere. Moartea îndrăgostită. Aplauzele au izbucnit pentru acel chip luminos, cu pometi lucioşi şi ochi negri care clipeau, de parcă ar fi fost un jos extraordinar, cînd, de fapt, nu era decît chipul unui vampir, al celui care mă acostase în cartierul Latin, al acelui vampir care rînjea ironic, scăldat în lumina gălbuie a felinarului.

Am strîns cu putere mîna Claudiei în întuneric, dar ea stătea nemişcată, ca vrăjită. Pădurea de pe scenă, de unde fata aceea muritoare şi neputincioasă privea spre rîsete fără să vadă, s-a despărţit în două jumătăţi fantomatice,depărtîndu-se de centru şi permiţîndu-i vampirului să se apropie de ea.

Ea, care înaintase spre rampă, l-a văzut deodată şi s-a oprit brusc, icnind ca un copil. Într-adevăr, aducea foarte mult cu un copil, deşi era, evident, o femeie în toată firea. Numai o uşoară încreţitură a pielii din jurul ochilor îi trăda vîrsta. Sînii, deşi mici, i se zăreau frumos conturaţi pe sub bluză, iar şoldurile, deşi înguste, ofereau fustei lungi şi prăfuite o severitate senzuală. În timp ce se depărta de vampir, i-am văzut lacrimile în ochi asemeni unor sticle în licărul luminilor şi mi s-a strîns inima de teamă pentru ea, şi de dorinţă. Frumuseţea ei era răpitoare.

În spatele ei, cîteva cranii vopsite au început să se mişte în întuneric, siluetele care purtau măştile fiind invizibile datorită hainelor negre, cu excepţia mîinilor albe care ţineau marginile unei mantii sau faldurile unei fuste. Erau femei vampir, îndreptîndu-se spre victimă împreună cu bărbaţii, şi acum, unul cîte unul, au aruncat măştile aşa încît acestea au căzut grămadă, beţele asemeni unor oase, craniile rînjind în întuneric. Şi, iată-i şapte vampiri, femeile fiind trei la număr, cu sînii albi sclipind deasupra corsajelor negre şi strîmte ale rochiilor, cu chipurile luminoase şi rigide privind cu ochi negri de sub bucle de păr negru. Erau teribil de frumoase aşa cum păreau să plutească în jurul acelei făpturi omeneşti îmbujorate, totuşi, palide şi reci în comparaţie cu acel păr auriu şi cu acea piele delicată trandafirie. Auzeam răsuflarea spectatorilor, respiraţia lor întretăiată. Era un adevărat spectacol, acel cerc de chipuri albe strîngîndu-se din ce în ce mai mult şi acel conducător, acel Domn Moarte, care se întorcea spre public acum, cu mîinile încrucişate pe inimă şi cu capul plecat pentru a cuceri simpatia oamenilor: nu-i aşa că era irezistibilă? Un murmur de rîsete şi oftaturi aprobatoare.

Dar ea a fost cea care a rupt acea tăcere magică.

„Nu vreau să mor...", a şoptit ea cu o voce asemeni unui clopoţel.

„Noi *sîntem* moartea", i-a spus el şi, din jurul ei s-a înălţat şoapta „Moartea". S-a întors, mişcare ce a făcut ca părul să i se transforme într-o adevărată ploaie aurie, ceva bogat şi viu peste praful de pe hainele ei prăpădite. „Ajutor! " a strigat ea stins, de parcă i-ar fi fost teamă să ridice glasul. „Cineva..." a zis ea adresîndu-se mulţimii despre care ştia că trebuia să se afle acolo. Claudia a rîs uşor. Fata de pe scenă îşi dădea seama vag unde se afla, ce se petrecea, dar ştia infinit mai multe decît acea mulţime de oameni care o priveau cu gurile căscate.

„Nu vreau să mor! Nu vreau!" Glasul ei delicat s-a frînt, iar privirea i s-a fixat

asupra vampirului conducător înalt şi crud, acel şarlatan diabolic care acum a ieşit dintre ceilalţi, îndreptîndu-se spre ea.

„Toţi murim", i-a spus el. Singurul lucru pe care-l ai în comun cu toţi ceilalţi muritori e moartea, a adăugat apoi, arătînd spre orchestră şi spre chipurile distante de la balcon şi din loji.

„Nu, a protestat ea nevenindu-i să creadă. Mai am atîţia ani, atîţia..." Vocea îi era stinsă, melodioasă în ciuda durerii, făcînd-o să pară irezistibilă, ca şi mişcarea gîtului ei gol şi a mîinii care tremura uşor pe el.

„Ani! a spus vampirul. De unde ştii că mai ai atîţia ani? Moartea nu ţine cont de vîrstă! Poate chiar acum ai o boală care te devorează deja pe dinăuntru. Sau poate că un bărbat aşteaptă să te ucidă pur şi simplu pentru părul tău auriu!" a zis el cu o voce supranaturală groasă şi sonoră, întinzînd degetele spre părul ei. E nevoie să-ţi spun ce-ţi rezervă soarta?"

„Nu-mi pasă... nu mi-e frică, a protestat ea, cu un glas cristalin care părea atît de fragil în comparaţie cu al lui. Îmi asum riscul..."

„Şi, dacă-ţi asumi riscul ăsta şi vei trăi mulţi ani, cu ce te vei alege? Cu un spate cocoşat şi cu o gură fără dinţi?"

a întrebat-o el şi i-a ridicat părul de pe spate, dezvelindu-i gîtul alb. Apoi i-a desfăcut încet şiretul bluzei. Materialul ieftin al bluzei s-a deschis, iar mînecile i-au alunecat de pe umerii înguşti şi trandafirii; ea a prins-o, dar el a apucat-o de încheieturi, dîndu-i-le la o parte cu brutalitate. Spectatorii au părut să ofteze în cor, femeile în dosul lornioanelor, bărbaţii aplecaţi în faţă pe scaunele lor. Am văzut materialul căzînd, pielea palidă şi perfectă pulsînd odată cu bătăile inimii ei şi sfîrcurile mici oprind bluza să lunece mai jos, vampirul ţinîndu-i strîns încheietura mîinii drepte pe lîngă trup, lacrimile şiroind pe obrajii ei îmbujoraţi, dinţii muşcînd buzele. „Exact aşa cum pielea asta e acum trandafirie, mai tîrziu o să devină cenuşie şi încreţită din cauza vîrstei", a zis el.

„Lasă-mă să trăiesc, te rog, a spus ea, ocolindu-i privirea. Nu-mi pasă... nu-mi pasă."

„Atunci, de ce ţi-ar păsa dacă ai muri acum? Dacă lucrurile astea... ororile astea nu te înspăimîntă?"

Ea a scuturat din cap, uluită, păcălită, neputincioasă, îmi simţeam furia în vene la fel de intensă ca pasiunea. Cu capul plecat, ea purta întreaga răspundere pentru apărarea vieţii şi era nedrept, monstruos de nedrept ca ea să renunţe la ideile proprii în favoarea alor lui în legătură cu ceea ce era evident şi sacru şi atît de frumos întruchipat în ea. Dar el a lăsat-o fără grai, i-a făcut instinctul copleşitor să pară mărunt şi confuz. O simţeam murind pe dinăuntru, slăbind, şi îl uram.

Bluza a alunecat pînă în talie. Un murmur s-a auzit în rîndurile mulţimii captivate cînd sînii ei mici şi rotunzi s-au oferit privirilor. Ea s-a chinuit să-şi tragă mîna, dar el i-o ţinea strîns.

„Să zicem că te-am lăsa să pleci... să zicem că Moartea ar avea o inimă care ar rezista frumuseţii tale... către cine să-şi îndrepte pasiunea? Cineva trebuie să moară în locul tău. Alegi tu persoana în locul nostru? Persoana care să stea aici şi să sufere cum suferi tu acum?" a întrebat-o el, arătînd spre public. Zăpăceala ei era extraordinară. „Ai vreo soră... o mamă... un copil?"

„Nu, a îngăimat ea. Nu..." a repetat , scuturîndu-şi părul bogat.

„Trebuie să existe cineva care să-ţi ia locul, un prieten? Alege!"

„Nu pot. Nu vreau..." a zis ea încercînd să-şi tragă mîna din încleştarea lui. Vampirii din jurul ei o priveau, fără ca pe chipurile lor să se citească vreo emoţie, de parcă feţele acelea supranaturale ar fi fost nişte măşti. „Nu poţi s-o faci?" a întrebat-o el batjocoritor. Ştiam că, dacă ar fi spus că putea, el ar fi blamat-o, ar fi spus că era la fel de crudă ca el pentru că alesese pe altcineva care să moară, ar fi spus că-şi merita soarta.

„Moartea te poate găsi oriunde." A oftat de parcă s-ar fi simţit dintr-o dată frustrat. Spectatorii nu puteau să vadă acest lucru, eu da. Vedeam muşchii de pe faţa lui netedă încordîndu-se. Încerca să o facă să-i susţină privirea, dar ea se uita disperată în altă parte. În aerul acela cald simţeam mirosul de praf şi parfum de pe pielea ei, îi auzeam bătăile încete ale inimii. „Moartea inconştientă... soarta tuturor muritorilor." S-a apropiat de ea, visător, îndrăgostit de ea, dar luptîndu-se cu sine. „Hmm... dar noi sîntem moartea *conştientă*! Asta ar face din tine o mireasă. Ştii ce înseamnă să fii iubită de Moarte?" Era gata să-i sărute faţa, urmele sclipitoare ale lacrimilor. „Ştii ce înseamnă ca Moartea să-ţi cunoască numele?"

Ea s-a uitat la el, cuprinsă de spaimă. Apoi, ochii au părut să i se înceţoşeze, buzele să i se înmoaie. Privea dincolo de el, la silueta altui vampir care apăruse încet din umbră. Multă vreme stătuse deoparte, cu mîinile împreunate şi cu ochii mari şi negri foarte ficşi. Atitudinea lui nu era de poftă. Nu părea vrăjit. Ea îl privea acum în ochi şi durerea ei a scăldat-o într-o lumină minunată, care o făcea extrem de atrăgătoare. Aceasta capta atenţia publicului, acea durere teribilă. Îi simţeam pielea, sînii mici şi ascuţiţi, îmi simţeam braţele mîngîind-o. Am închis ochii şi am văzut-o goală în acel întuneric intim. La fel simţeau toţi cei din jurul ei, acea comunitatea de vampiri. Nu avea nici o şansă.

Deschizînd ochii din nou, am văzut-o sclipind în luminile învăluite în fum ale rampei, i-am văzut lacrimile aurii cînd celălalt vampir care stătea la distanţă a şoptit: „Fără durere."

L-am văzut pe şarlatan devenind rigid, deşi nimeni altcineva n-a mai văzut. Ei nu vedeau decît chipul neted, ca de copil, al fetei, buzele ei întredeschise de mirare în faţa acelui vampir, îi auzeau glasul moale repetînd după el: „Fără durere?"

„Frumuseţea ta e un dar pentru noi." Vocea lui tunătoare a umplut sala fără nici un efort, părînd să subjuge emoţia care creştea din ce în ce. Apoi, încet, aproape imperceptibil, a mişcat mîna. Şarlatanul s-a retras, devenind unul din acele chipuri albe, răbdătoare, a căror poftă şi sînge rece erau, în mod ciudat, identice. Încet, graţios, celălalt s-a dus spre ea. Era moale, uitînd de goliciune; pleoapele i-au tremurat uşor şi un oftat i-a scăpat de pe buzele umede. „Fără durere", a spus ea. Nu suportam s-o văd atrasă de el, s-o văd murind acum, sub puterea acelui vampir. Îmi venea s-o strig, să rup vraja. Şi o voiam. O voiam, în timp ce el se mişca, apropiindu-se de ea, după care a întins mîna spre şnurul fustei ei, iar ea s-a aplecat spre el, cu capul dat pe spate, şi materialul negru i-a alunecat peste şolduri, scoţîndu-i la iveală sclipirea aurie a părului dintre pulpe şi apoi i-a căzut la picioare. Vampirul a desfăcut braţele, stînd cu spatele la luminile rampei care pîlpîiau, părul lui castaniu părînd să tremure cînd cel auriu al ei i-a căzut peste haina neagră. „Fără durere... fără durere...", îi şoptea el şi ea ceda complet.

Acum, întorcînd-o încet într-o parte, pentru ca toată lumea să-i vadă chipul senin, a ridicat-o, ea şi-a arcuit spatele cînd sînii i-au atins nasturii şi i-a înconjurat gîtul cu braţele palide. S-a încordat şi a scos un ţipăt în clipa în care el şi-a înfipt dinţii şi chipul i-a rămas nemişcat în vreme ce întregul teatru îi împărtăşea pasiunea. Mîna lui albă strălucea pe fesele ei trandafirii, iar părul ei i-o atingea uşor, i-o mîngîia. El a ridicat-o de la pămînt în timp ce bea, gîtul ei licărind lîngă obrazul lui alb. Mă simţeam slăbit, ameţit, pofta creştea în mine înnodîndu-mi inima şi venele. Am strîns balustrada lojei din ce în ce mai tare, pînă cînd am simţit metalul scîrţîind. Şi acel zgomot slab, de sugere, pe care nici unul din acei muritori nu-l putea auzi, părea să mă ţină oarecum ţintuit în locul unde mă aflam.

Am lăsat capul în jos; îmi venea să închid ochii. Aerul părea să miroasă a pielea ei sărată, părea sufocant, fierbinte şi dulce. Ceilalţi vampiri s-au apropiat de ea, mîna albă care o ţinea strîns a tremurat uşor, iar vampirul cu păr castaniu i-a dat drumul, a întors-o, arătînd-o publicului, capul ei a căzut pe spate cînd el a dat-o mai departe, una din acele frumoase femei vampir apărînd în spatele ei, legănînd-o şi mîngîind-o în

timp ce se apleca să bea. Acum o treceau de la unul la altul, în faţa acestor spectatori vrăjiţi, iar capul i-a căzut moale peste umărul unui vampir, ceafa fiindu-i la fel de ispititoare ca fesele mici, pielea netedă a pulpelor lungi sau cutele din dosul genunchilor moi îndoiţi.

Stăteam rezemat de speteaza fotoliului, cu gura plină de gustul ei, venele fiindu-mi supuse torturii. Cu coada ochiului l-am văzut pe vampirul cu păr castaniu care o cucerise, stînd deoparte. Ca şi înainte, ochii lui negri părînd să mă caute în întuneric, părînd să se fixeze asupra mea pe deasupra curenţilor de aer cald.

Vampirii s-au retras unul cîte unul. Pădurea pictată a reapărut, alunecînd fără zgomot la loc. Pînă cînd fata muritoare, fragilă şi foarte albă, a rămas goală în acea pădure misterioasă, întinsă pe un catafalc din mătase neagră ca şi cum ar fi stat chiar pe pămîntul pădurii; muzica reîncepuse, ireală şi înspăimîntătoare, din ce în ce mai tare pe măsură ce luminile se micşorau. Toţi vampirii au dispărut, în afară de şarlatan, care îşi luase coasa şi masca din umbră şi s-a ghemuit lîngă fata adormită în timp ce lumina slăbea încetul cu încetul, numai muzica având forţă în acel întuneric atotcuprinzător. Apoi s-a stins şi ea.

O clipă, toată lumea a rămas complet nemişcată.

După aceea, aplauzele au izbucnit din loc în loc pînă cînd, deodată, au răsunat peste tot în jurul nostru. Lumina s-a aprins în nişele din pereţi, spectatorii s-au privit reciproc şi discuţiile au început. O femeie, de la mijlocul unui rînd, s-a ridicat brusc, luîndu-şi repede haina de blană de pe spătarul scaunului, deşi nimeni nu-i făcuse loc încă; altcineva a ieşit în grabă pe culoarul acoperit cu covor; imediat s-au ridicat cu toţii şi au pornit spre ieşiri.

Mai tîrziu puţin, zgomotul acela s-a transformat în cel confortabil şi liniştitor al mulţimii sofisticate şi parfumate care umpluse holul de la intrare şi teatrul mai înainte. Vraja era ruptă. Uşile erau larg deschise lăsînd să pătrundă înăuntru mireasma ploii, tropotul cailor şi vocile care strigau după taxiuri. În marea de scaune uşor strîmbe, o mănuşă albă strălucea pe o pernă de mătase verde.

Priveam şi ascultam, ascunzîndu-mi faţa cu mîna de oricine şi de nimeni, stînd cu cotul rezemat de balustradă, pasiunea din mine potolindu-se, şi simţind gustul fetei pe buze. Era ca şi cum mirosul ploii i-ar mai fi purtat încă parfumul şi în teatrul gol îi auzeam bătăile inimii. Am tras aer în piept, inhalînd mirosul ploii şi am zărit-o pe Claudia stînd perfect nemişcată, cu mîinile înmănuşate în poală.

Simţeam un gust amar în gură şi eram zăpăcit. Apoi am văzut un plasator înaintînd pe culoarul de jos, îndreptînd scaunele, adunînd programele împrăştiate pe covor. Eram conştient că durerea aceea din mine, zăpăceala aceea, pasiunea aceea orbitoare care mă părăsea cu o încetineală încăpăţînată ar fi dispărut complet dacă aş fi coborît în dreptul uneia din arcadele acelea acoperite de draperii de lîngă el şi l-aş fi tras repede în întuneric, luîndu-l aşa cum fusese luată fata aceea. Voiam s-o fac şi, totuşi, nu voiam nimic. Claudia mi-a spus atunci lîngă urechea plecată: „Răbdare, Louis. Răbdare."

Am deschis ochii. Cineva era aproape, la periferia vederii mele; cineva care îmi păcălise auzul şi simţurile acute se străpungeau ca o antenă ascuţită chiar şi acea neatenţie, sau cel puţin aşa credeam. Dar, iată-l, fără să scoată un sunet, dincolo de draperia lojei, pe vampirul cu păr castaniu, cel detaşat, stînd pe scara acoperită cu covor şi privindu-ne. Acum ştiam că era, aşa cum bănuisem, vampirul care îmi dăduse cartea de vizită cu ajutorul căreia intrasem în teatru. Armand.

M-ar fi speriat dacă n-ar fi stat atît de nemişcat şi dacă n-ar fi avut acea expresie de visare pe chip. Se părea că stă acolo, rezemat de perete, de multă vreme şi atitudinea lui nu s-a schimbat deloc nici cînd ne-am uitat la el, nici cînd ne-am apropiat. Dacă nu m-ar fi captivat atît de tare, aş fi răsuflat uşurat că nu era cel înalt şi brunet; dar nu m-am gîndit la asta. Acum o măsura leneş pe Claudia, fără să apeleze deloc la obiceiul omenesc de a privi pe furiş. Am pus mîna pe umărul ei. „Vă

căutăm de foarte mult timp", i-am spus eu şi inima a început să-mi bată mai încet, ca şi cum calmul lui mi-ar fi absorbit agitaţia şi teama, aşa cum marea trage în adîncurile ei ceva de pe ţărm. Nu pot să exagerez această calitate a lui. Totuşi, nu pot nici s-o descriu şi n-am putut nici atunci, iar faptul că mintea mea căuta s-o descrie chiar şi pentru mine însumi mă tulbura, îmi dădea senzaţia că ştia ce fac, iar atitudinea lui calmă, ochii lui căprui şi adînci păreau să spună că n-avea nici un sens ceea ce gîndeam, sau, în mod deosebit, cuvintele pe care mă chinuiam să le formulez acum. Claudia nu spunea nimic.

El s-a desprins de perete şi a început să coboare scara în acelaşi timp făcîndu-ne semn să-l urmăm; dar toate astea au fost fluide şi rapide. Gesturile mele erau nişte caricaturi ale gesturilor omeneşti în comparaţie cu ale lui. A deschis o uşă într-un perete de la un nivel inferior şi ne-a poftit în încăperile de sub teatru, picioarele lui abia atingînd treptele cînd coboram, el luînd-o înaintea noastră cu o încredere deplină.

Apoi am intrat în ceea ce părea să fie o imensă sală de bal subterană, creată dintr-o pivniţă mult mai veche decît clădirea de deasupra. Sus, uşa pe care el o deschisese s-a închis brusc şi lumina s-a stins înainte ca eu să apuc să văd bine încăperea. I-am auzit foşnetul hainelor în întuneric şi apoi zgomotul puternic al scăpărării unui chibrit. În lumina aceea, chipul lui a părut o flacără mare. După aceea, o siluetă a apărut în lumină lîngă el, un băiat care i-a adus o lumînare. Imaginea băiatului m-a făcut să-mi aduc aminte şocat de plăcerea captivantă a femeii goale de pe scenă, de trupul ei întins şi de sîngele ei care pulsa. S-a întors şi m-a privit cam la fel ca vampirul cu păr castaniu care aprinsese lumînarea şi i-a şoptit „Du-te". Flacăra a luminat pereţii depărtaţi, iar vampirul a ridicat lumînarea şi a pornit de-a lungul peretelui, făcîndu-ne semn să-l urmăm.

Vedeam că ne înconjura o lume de fresce şi picturi murale, ale căror culori vii se zăreau deasupra flăcării şi, încetul cu încetul, teama şi conţinutul picturii de lîngă noi au devenit clare. Era teribilul tablou intitulat „Triumful Morţii" al lui Breughel, realizat la o scară atît de mare, încît mulţimea de figuri înspăimîntătoare ne dominau în bezna aceea, acele schelete necruţătoare ce transportau bieţii morţi pe o apă rău mirositoare, trăgeau o căruţă cu cranii omeneşti, decapitau un cadavru întins sau atîrnau oameni în ştreang. Un clopot bătea deasupra iadului nesfîşit de pămînt pîrjolit şi fumegînd, spre care se îndreptau armate numeroase de oameni care înaintau cu pasul hidos şi stupid al soldaţilor ce avansează spre masacru. Mi-am ferit privirea, dar cel cu părul castaniu mi-a atins mîna şi m-a condus mai departe să văd „Căderea îngerilor" materializîndu-se încet, cu cei osîndiţi aruncaţi din înălţimile cereşti în haosul înfiorător al monştrilor ce petreceau. Era atît de perfect, atît de intens, încît m-am cutremurat. Mîna care mă atinsese mai înainte a făcut-o din nou, dar eu am rămas nemişcat, ridicîndu-mi privirea spre partea de sus a picturii, unde desluşeam contururile a doi îngeri frumoşi cu trîmbiţe la gură. Timp de o secundă, vraja s-a destrămat. Am avut aceeaşi senzaţie puternică din prima seară cînd intrasem în Notre-Dame; dar apoi a dispărut, ca ceva din borangic şi preţios care mi-a fost smuls.

Lumînarea s-a ridicat. Şi ororile au apărut peste tot în jurul meu: damnaţii pasivi şi degradaţi ai lui Bosch, cadavrele pompoase în sicrie ale lui Traini, călăreţii monstruoşi ai lui Diirer şi, la o scară insuportabilă, o mulţime de gravuri în lemn medievale. Chiar şi tavanul era populat cu schelete şi morţi în descompunere, cu demoni şi instrumente ale durerii, de parcă ar fi fost o catedrală a morţii înseşi.

Din locul unde ne-am oprit, în sfîrşit, în mijlocul încăperii, lumînarea părea să învie imaginile acelea peste tot în jurul nostru. Delirul ameninţa şi a început acea legănare a camerei, acea senzaţie de cădere. M-am întins după mîna Claudiei. Ea stătea gînditoare, cu chipul pasiv şi cu privirea distantă cînd m-am uitat la ea, de parcă ar fi vrut s-o las în pace; apoi, deodată, s-a desprins de mine şi a rupt-o la fugă, paşii ei pe pietre găsindu-şi ecoul între ziduri, ca nişte degete care băteau darabana

pe tîmplele mele, în craniul meu. Mi-am dus mîinile la tîmple, uitîndu-mă prostit în podea în căutarea unui adăpost, ca şi cum dacă mi-aş fi ridicat privirea, aş fi fost obligat să văd o suferinţă cumplită pe care nu voiam, nu puteam s-o îndur. Apoi am văzut din nou chipul vampirului plutind în lumină, cu ochii lui fără vîrstă înconjuraţi de gene negre. Buzele îi erau neclintite, dar, în timp ce-l priveam, a părut să zîmbească fără să facă nici cea mai mică mişcare. L-am privit şi mai stăruitor, convins că era vorba de o iluzie puternică pe care aş fi putut s-o pătrund dacă eram foarte atent; şi, cu cît îl priveam mai mult, cu atît părea să zîmbească mai mult şi, în cele din urmă, să fie animat de şoapte, gînduri, cîntece mute. Le auzeam ca pe ceva care se ondulează în întuneric, aşa cum se ondulează tapetul sub flăcări sau cum se cojeşte vopseaua de pe faţa unei păpuşi care arde. Simţeam dorinţa de a-l zgîlţîi cu putere pentru ca acea faţă neclintită să se mişte, să admită acel cîntat stins; şi, deodată, m-am trezit cu el lipit de mine, cuprinzîndu-mi pieptul cu braţul, cu genele atît de aproape, încît le puteam vedea dese şi lucioase deasupra ochiului incandescent, îi simţeam pe piele răsuflarea uşoară şi lipsită de miros. *Era* delir.

Am dat să mă desprind de el şi, totuşi, eram tras spre el şi nu mă mişcăm deloc, braţul lui ţinîndu-mă ferm, flacăra lumînării strălucind acum lîngă ochiul meu, aşa încît îi simţeam căldura; carnea mea rece tînjea după căldura aceea, dar, deodată, am dat din mînă ca s-o alung, însă n-am putut s-o găsesc şi nu vedeam decît chipul lui strălucitor, aşa cum nu-l văzusem niciodată pe al lui Lestat, alb, lipsit de pori, viguros şi masculin. Celălalt vampir. Toţi ceilalţi vampiri. O nesfîrşită procesiune a celor de felul meu.

Momentul a luat sfîrşit.

M-am trezit cu mîna întinsă, atingîndu-i faţa; dar el era departe de mine, ca şi cum n-ar fi venit niciodată aproape, nefăcînd nici o încercare de a-mi da mîna la o parte. M-am dat înapoi, fîstîcit, uluit.

Departe, în noaptea pariziană, a bătut un clopot, cercurile surde şi aurii de sunet părînd să străpungă zidurile, lemnăria care conducea acel sunet în adîncul pămîntului ca prin nişte ţevi mari de orgă. Am auzit din nou acele şoapte, acel cîntat nearticulat. În întuneric, l-am văzut pe acel băiat muritor care mă privea şi îi simţeam mirosul fierbinte al cărnii. Vampirul i-a făcut un semn şi el a venit spre mine, cu ochi netemători şi captivanţi, şi mi-a înconjurat umerii cu braţele.

Niciodată nu mai simţisem asta, nu mai cunoscusem acea experienţă, acea cedare a unui muritor conştient. Dar înainte să apuc să-l împing pentru binele lui, i-am văzut vînătaia de pe gîtul delicat. Mi se oferea. Acum s-a lipit de mine şi i-am simţit sexul tare prin veşminte apăsat de piciorul meu. Un geamăt de suferinţă mi-a ieşit de pe buze, dar el a venit şi mai aproape, cu buzele pe ceea ce trebuia să fi fost atît de rece şi de lipsit de viaţă pentru el; mi-am înfipt dinţii în pielea lui, în timp ce trupul îmi era rigid, iar acel sex tare se freca de mine şi, stăpînit de pasiune, l-am ridicat de la pămînt. Val după val, bătăile inimii lui au trecut în mine, în vreme ce, uşor ca fulgul, mă legănam odată cu el, devorîndu-l atît pe el cît şi extazul şi plăcerea lui conştientă.

Apoi, slăbit şi dornic de aer, l-am văzut departe de mine, iar eu eram cu mîinile goale şi gura mi-era încă plină de gustul sîngelui său. Stătea rezemat de vampirul cu păr castaniu, ţinîndu-l de mijloc şi mă privea la fel de paşnic ca vampirul, cu ochii înceţoşaţi şi stinşi din cauza pierderii vieţii. Îmi amintesc că am înaintat tăcut, atras spre el şi incapabil să mă stăpînesc, privirea aceea captivîndu-mă, viaţa aceea conştientă învingîndu-mă; trebuia să moară şi nu voia; avea să trăiască în continuare, înţelegînd, supravieţuind acelei intimităţi! M-am întors. Vampirii s-au mişcat în întuneric, iar lumînările lor pîlpîiau în aerul rece; deasupra lor pluteau o serie de figuri desenate în cerneală: cadavrul unei femei devastat de un vultur cu chip omenesc, un bărbat gol legat cu mîinile şi picioarele de un copac, lîngă el atîrnînd torsul altuia, braţele retezate ale acestuia legate de o altă ramură, iar în vîrf, capul mortului privind drept înainte.

Auzeam din nou acel cîntat, subţire şi ireal. Încet-încet, pofta din mine s-a potolit, a ascultat, dar capul îmi zvîcnea şi flăcările lumînărilor păreau să se unească în cercuri de lumină strălucitoare. Cineva m-a atins deodată, m-a împins cu brutalitate, aşa încît era cît pe-aci să-mi pierd echilibrul şi, cînd m-am îndreptat, am văzut chipul îngust şi colţuros al vampirului şarlatan pe care-l dispreţuiam. Şi-a întins spre mine mîinile albe, dar celălalt, cel depărtat a venit repede şi s-a strecurat între noi. Mi s-a părut că l-a lovit pe celălalt vampir, că l-am văzut mişcîndu-se şi apoi iarăşi nu l-am văzut mişcîndu-se; amîndoi stăteau ca nişte statui, ţintuindu-se cu privirea şi timpul a trecut aşa cum se retrage marea de pe o plajă, val după val. N-am idee cît am stat acolo, toţi trei în întuneric, timp în care mi s-au părut complet nemişcaţi, numai flăcările pîlpîitoare din spatele lor părînd să aibă viaţă. Apoi, îmi amintesc că am pornit cu greu pe lîngă perete şi am găsit un scaun mare din lemn de stejar pe care m-am prăbuşit. Mi se părea că o aud pe Claudia în apropiere, vorbind cu cineva în şoaptă, dar cu o voce dulce. Fruntea mi-era plină de sînge şi înfierbîntată.

„Veniţi cu mine", a spus vampirul cu păr castaniu. Căutam să văd mişcarea buzelor care trebuia să fi precedat sunetul şi, totuşi, aceasta a venit mult mai tîrziu decît sunetul. După aceea, am pornit toţi trei, coborînd o scară lungă din piatră şi mai adînc sub oraş, Claudia mergînd înaintea noastră şi umbra ei lungă reflectîndu-se pe perete. Aerul a devenit răcoros şi proaspăt datorită miresmei de apă şi vedeam picăturile ce pătrundeau printre pietre semănînd cu nişte mărgeluţe de aur în lumina lumînării vampirului.

Am intrat într-o încăpere mică, unde un foc ardea într-un cămin adînc, construit în zidul de piatră. În capătul celălalt, se afla un pat vîrît în stîncă şi înconjurat cu două porţi de aramă. La început, am văzut aceste lucruri foarte clar, ca şi peretele lung plin de cărţi opus celui pe care se afla căminul, biroul de lemn şi sicriul. Pe urmă, însă, camera a început să oscileze, iar vampirul cu păr castaniu m-a luat după umeri şi m-a condus spre un fotoliu de piele. Focul era foarte fierbinte lîngă picioarele mele, dar îmi crea o senzaţie plăcută, clară, ceva care să mă smulgă din ameţeală. M-am rezemat de spătar, închizînd ochii doar pe jumătate, şi am încercat din nou să văd ce era în jurul meu. Era ca şi cum acel pat depărtat ar fi fost o scenă şi pe pernele de pe scena aceea mică stătea întins băiatul, cu părul negru despărţit la mijloc şi ondulat pe urechi, aşa încît cu aerul acela visător semăna cu una din acele creaturi mlădioase şi androgine dintr-o pictură de Botticelli; cuibărită lîngă el cu mîna ei albă pe pielea lui rumenă, se afla Claudia, cu faţa ascunsă în gîtul lui. Vampirul cu păr castaniu, plin de încredere în sine, privea, stînd cu mîinile împreunate; cînd s-a ridicat Claudia, băiatul s-a cutremurat. Vampirul a luat-o cu blîndeţe, aşa cum aş fi luat-o eu, ea ţinîndu-se cu mîinile de gîtul lui, cu ochii pe jumătate închişi din cauza ameţelii şi cu buzele roşii de sînge. A aşezat-o uşor pe birou şi ea s-a rezemat de.cărţile legate în piele, mîinile căzîndu-i pline de graţie în poala rochiei de culoarea levănţicăi. Porţile s-au închis în jurul băiatului şi acesta, afundîndu-şi faţa în perne, a adormit.

Mă tulbura ceva în camera aceea şi nu ştiam ce anume. Nu ştiam ce se petrecea cu mine, în afară de faptul că fusesem smuls cu forţa, fie de mine însumi, fie de altcineva, din două stări mistuitoare: atracţia faţă de acele picturi înfiorătoare şi uciderea căreia mă abandonasem în mod obscen, în faţa celorlalţi.

Nu ştiam ce anume mă ameninţa acum, de ce anume căuta să scape mintea mea. Mă tot uitam la Claudia, cum stătea rezemată de cărţi, printre obiectele de pe birou, craniul alb lustruit, sfeşnicul, cartea deschisă al cărei scris de mînă lucea în lumină; la un moment dat, am văzut deasupra ei o pictură lucioasă în care era reprezentat un diavol cu coarne şi copite, făptura lui înspăimîntătoare plutind deasupra unei adunări de vrăjitoare. Capul ei se afla chiar sub el, atingîndu-l uşor cu buclele; se uita cu ochi mari şi întrebători la vampirul cu ochi căprui. Mi-a venit s-o iau în braţe deodată şi, înspăimîntător, oribil, am văzut-o în imaginaţia mea întărîtată, pleoştindu-se ca o păpuşă. Mă uitam la diavol, preferînd acel chip monstruos decît

nemişcarea ei ireală.

„N-o să-l trezeşti pe băiat dacă o să vorbeşti", a spus vampirul cu ochi căprui. Aţi venit de atît de departe, aţi călătorit atît de mult." Încetul cu încetul, zăpăceala mea a dispărut, asemeni fumului care se înalţă şi e purtat de un curent de aer proaspăt. Stăteam lucid şi foarte calm, uitîndu-mă la el în fotoliul din faţa mea. Şi Claudia îl privea. Iar el ne privea cînd pe unul, cînd pe celălalt, cu un chip neted şi nişte ochi paşnici aşa cum fuseseră tot timpul, de parcă nu s-ar fi petrecut nici o schimbare cu el.

„Numele meu e Armand, a spus el. L-am trimis pe Santiago să vă dea invitaţia. Vă ştiu numele. Vă urez bun venit în casa mea."

Mi-am adunat toate forţele ca să vorbesc şi vocea mi s-a părut ciudată cînd i-am spus că ne temusem că sîntem singuri.

„Dar cum aţi luat fiinţă?" a întrebat el. Claudia a ridicat mîna foarte puţin din poală, plimbîndu-şi privirea în mod mecanic de la chipul lui la al meu. Am văzut asta şi mi-am dat seama că şi el trebuia să fi văzut, dar nu o arăta prin nimic. Am înţeles imediat ce voia ea să-mi spună. „Nu vrei să răspunzi", a zis Armand cu o voce scăzută şi chiar mai măsurată decît cea a Claudiei, mult mai puţin umană decît a mea. M-am simţit alunecînd iarăşi în contemplarea acelei voci şi acelor ochi, de care a trebuit să mă despart cu mare greutate.

„Eşti conducătorul acestui grup?" l-am întrebat eu.

„Nu în sensul de «conducător» la care te referi tu, a spus el. Dar dacă ar fi să fie un conducător aici, eu aş fi acela."

„N-am venit... te rog să mă ierţi... să vorbesc despre felul în care am luat fiinţă, pentru că asta nu reprezintă un mister pentru mine. Aşa că, dacă nu posezi nici o putere pe care s-o respect, nu vreau să vorbesc despre aceste lucruri."

„Dacă ţi-aş spune că posed o asemenea putere, ai respecta-o?" m-a întrebat el.

Aş vrea să-ţi pot descrie felul în care vorbea, cum, de fiecare dată cînd o făcea, părea să se trezească dintr-o stare de contemplare foarte similară cu cea în care simţeam eu să plutesc şi din care mă smulgeam atît de greu; şi, totuşi, nu se mişca deloc, părînd alert tot timpul. Acest lucru mă uluia şi, în acelaşi timp, mă atrăgea extrem de mult, la fel cum mă atrăgea camera aceea, cu simplitatea ei, cu combinaţia ei caldă de obiecte esenţiale: cărţile, biroul, cele două fotolii din faţa căminului, sicriul, tablourile. Luxul acelor camere de la hotel părea vulgar, ba chiar mai mult decît atît, lipsit de însemnătate, pe lîngă încăperea aceea. Înţelegeam tot, în afară de băiatul muritor, care dormea şi pe care nu-l înţelegeam deloc.

„Nu sînt sigur, am spus eu, neputînd să-mi iau ochii de la acel Satana medieval înspăimîntător. Aş vrea să ştiu de unde... de unde vine. Dacă vine de la alţi vampiri... sau din altă parte."

„Din altă parte..., a zis el. Ce înseamnă din altă parte?"

„Asta!" am spus eu arătînd spre pictura medievală.

„E un tablou", a zis el.

„Nimic altceva?"

„Nimic altceva."

„Atunci, nu Satana... nu o forţă satanică îţi oferă puterea, fie de conducător, fie de vampir?"

„Nu", a spus el calm, atît de calm, încît mi-era imposibil să-mi dau seama ce gîndea despre întrebările mele, dacă gîndea ceea ce credeam eu.

„Nici ceilalţi vampiri?"

„Nu", a spus el.

„Atunci, nu sîntem..., l-am întrebat eu aplecîndu-mă în faţă,... copiii Satanei?"

„Cum să fim copiii Satanei? a întrebat el. Crezi că Satana a creat lumea din jurul tău?"

„Nu, eu cred că Dumnezeu a creat-o, dacă e s-o fi creat cineva. Dar tot El trebuie

să-l fi creat şi pe Satana şi vreau să ştiu dacă sîntem copiii lui!"

„Exact şi, în consecinţă, dacă crezi că Dumnezeu l-a creat pe Satana, trebuia să-ţi dai seama că toate puterile acestuia provin de la Dumnezeu şi că, deci sîntem şi copiii lui Dumnezeu. Copiii Satanei nu există în realitate."

Nu mi-am putut ascunde sentimentele cînd am auzit acest lucru. M-am rezemat de spătarul din piele, uitîndu-mă la acea reprezentare a diavolului, eliberat pe moment de orice sentiment de obligaţie faţă de prezenţa lui Armand, cufundat în propriile mele gînduri, în implicaţiile de netăgăduit ale logicii lui simple.

„Dar de ce te preocupă atît de mult asta? Cu siguranţă că ceea ce spun nu te surprinde, a zis el. De ce laşi să te afecteze?"

„Dă-mi voie să-ţi explic, am început eu. Ştiu că tu eşti un vampir sigur pe tine. Te respect. Dar eu sînt incapabil de o asemenea detaşare. Ştiu ce este, dar n-o posed şi mă-ndoiesc că o voi poseda vreodată. Accept asta."

„Înţeleg, a spus el încuviinţînd. Te-am văzut în sală, suferind, fiindu-ţi milă de fata aceea. Am văzut că ţi-a fost milă de Denis cînd ţi l-am oferit; mori cînd ucizi, ca şi cum ai simţi că meriţi să mori şi nu precupeţeşti nimic. Dar, de ce, avînd această pasiune şi acest simţ al dreptăţii, vrei să te numeşti copilul Satanei?"

„Sînt rău, la fel de rău ca orice vampir care a existat vreodată! Am ucis de nenumărate ori şi o s-o mai fac. Am luat băiatul acela, pe Denis, cînd mi l-ai oferit, deşi nu puteam să ştiu dacă va supravieţui sau nu."

„De ce te face asta la fel de rău ca oricare vampir? Nu există gradaţii ale răului? E răul cumva o prăpastie periculoasă în care cădem după primul păcat, prăbuşindu-ne în adîncuri?"

„Da, cred că este, i-am spus eu. Nu e logic, aşa cum faci tu să pară. Dar e acel întuneric, acel gol. Şi nu există consolare."

„Bine, dar eşti nedrept, a spus el şi, pentru prima oară, în glasul lui s-a strecurat o uşoară inflexiune. Cu siguranţă că eşti de părere că bunătatea e de mai multe feluri. E bunătatea copilului, adică inocenţa, apoi e bunătatea călugărului care a renunţat la tot în favoarea celorlalţi şi duce o viaţă de lipsuri şi umilinţă. Bunătatea sfinţilor, bunătatea gospodinelor. Sînt toate la fel?"

„Nu. Dar infinit diferite de rău", am spus eu.

Nu ştiam că am astfel de idei. Le-am rostit acum ca fiind gîndurile mele. Erau cele mai profunde sentimente ale mele care căpătau o formă pe care n-ar fi căpătat-o niciodată dacă nu le-aş fi exprimat cu glas tare, dacă nu le-aş fi formulat astfel într-o conversaţie cu altcineva. Atunci am crezut că am o minte pasivă, într-un fel. Mai precis, că mintea mea se putea aduna, putea forma gîn-duri din încîlceala de dorinţe şi dureri, cînd lua contact cu o altă minte, cînd era fertilizată de ea, cînd era foarte întărîtată de mintea aceea şi îmboldită să formuleze concluzii. Simţeam acum cea mai rară şi mai acută alinare a singurătăţii. Puteam vedea şi suferi cu uşurinţă acel moment din urmă cu atîţia ani, într-un alt secol, cînd stătusem la picioarele scării lui Babette şi, de asemenea, simţeam permanenta frustrare metalică a anilor petrecuţi alături de Lestat; apoi acea afecţiune plină de pasiune şi blestemată pentru Claudia care făcea ca singurătate să se retragă în spatele toleranţei simţurilor, aceloraşi simţuri care tînjeau după victime. Şi am mai văzut acea regiune dezolantă din estul Europei unde înfruntasem acel vampir fără judecată şi îl ucisesem printre ruinele mînăstirii. Era ca şi cum marea dorinţă feminină a minţii mele s-ar fi trezit din nou pentru a fi satisfăcută. Simţeam asta în ciuda propriilor mele cuvinte: „Dar e acel întuneric, acel gol. Şi nu există consolare."

M-am uitat la Armand, la ochii lui mari, căprui, pe acel chip neted, fără vîrstă, care mă privea din nou ca pe un tablou; am simţit modificarea lentă a lumii fizice pe care o simţisem în sala de bal pictată, imboldul vechiului meu delir, stîrnirea unei nevoi atît de puternice, încît chiar promisiunea satisfacerii ei conţinea posibilitatea insuportabilă a dezamăgirii. Şi, totuşi, exista întrebarea, îngrozitoarea, vechea,

obsedanta întrebare în legătură cu răul.

Cred că mi-am luat capul în mîini aşa cum, muritorii, atunci cînd sînt extrem de tulburaţi, îşi acoperă faţa instinctiv, de parcă ar putea să-şi atingă creierul prin craniu şi să-l maseze pînă îl scapă de agonie.

„Şi cum se capătă acest rău? a întrebat el. Cum poate cineva să cadă în dizgraţie şi să devină într-o clipă la fel de rău ca tribunalul Revoluţiei sau cel mai crud dintre împăraţii Romei? Trebuie doar să lipsească de la slujbă duminică, să înghită ostia împărtăşaniei? Sau să fure o pîine... să se culce cu nevasta vecinului?"

„Nu..., am spus eu scuturînd din cap. Nu."

„Dar, dacă răul n-are gradaţii şi există, atunci înseamnă că nu-i nevoie decît de un singur păcat. Nu asta vrei să spui? Că Dumnezeu există şi..."

„Nu ştiu dacă Dumnezeu există, am zis eu. Şi, după mine... nu există."

„Atunci, nici un păcat nu contează, a spus el. Nici un păcat nu dă naştere răului."

„Nu-i adevărat. Pentru că, dacă Dumnezeu nu există, atunci sîntem creaturile celei mai înalte conştiinţe din univers. Numai noi înţelegem trecerea timpului şi valoarea fiecărui minut al unei vieţi omeneşti. Ceea ce reprezintă răul, adevăratul rău, e luarea unei singure vieţi omeneşti. Fie că un om ar fi putut să moară a doua zi, peste două zile sau mai tîrziu... nu contează. Pentru că, dacă Dumnezeu nu există, această viaţă... fiecare secundă a ei... e tot ce avem."

S-a lăsat pe spate, făcînd ochii mici şi apoi aţintindu-şi privirea asupra focului. Era pentru prima oară de cînd venise după mine cînd se uita în altă parte, nu la mine, şi îl priveam fără să fiu privit. A stat multă vreme astfel şi eu aproape că îi simţeam gîndurile, ca şi cum ar fi fost la fel de palpabile în atmosferă ca fumul. Nu i le citeam, te rog să înţelegi, ci le simţeam puterea. Mi se părea că posedă o aură şi, deşi chipul îi era foarte tînăr, ceea ce ştiam că nu înseamnă nimic, părea infinit de bătrîn şi înţelept. Nu puteam să definesc asta, pentru că nu puteam să explic cum de liniile tinereşti ale feţei lui, ochii lui, puteau exprima inocenţă, bătrîneţe şi experienţă în acelaşi timp.

Într-un tîrziu s-a ridicat şi s-a uitat la Claudia, cu mîinile lejer împreunate la spate. Tăcerea ei în tot acel timp era de înţeles pentru mine. Acelea nu erau întrebările ei şi, totuşi, era fascinată de el, îl aştepta şi, fără îndoială, învăţa de la el în vreme ce el vorbea cu mine. Dar am mai înţeles ceva acum cînd îi vedeam privindu-se. El se ridicase avînd trupul complet sub control, lipsit de obiceiul gesturilor omeneşti, gesturi înrădăcinate în necesitate, ritual, fluctuaţia minţii; şi nemişcarea lui acum era nepămîntească. Iar ea, aşa cum nu mai văzusem niciodată, poseda aceeaşi nemişcare. Se uitau unul la altul cu o înţelegere supranaturală din care eu eram, pur şi simplu, exclus.

Pentru ei, eram ceva care se învîrtea şi vibra, aşa cum erau muritorii pentru mine. Cînd el s-a întors din nou cu faţa la mine, mi-am dat seama că ajunsese să înţeleagă că ea nu credea şi nu-mi împărtăşea ideile despre rău.

A început să vorbească fără cea mai neînsemnată introducere.

„Acesta e singurul rău rămas", a spus el flăcărilor.

„Da", am spus eu, simţind că acel subiect mistuitor reînviase, ştergînd toate celelalte preocupări aşa cum făcuse întotdeauna pentru mine.

„E adevărat", a zis el, uluindu-mă, accentuîndu-mi tristeţea, disperarea.

„Deci Dumnezeu nu există... nu ştii nimic în legătură cu existenţa Lui?"

„Nimic", a zis el.

„Nu ştii nimic!" am spus eu din nou, fără să mă tem de simplitatea mea, de durerea mea tipic omenească.

„Nimic."

„Şi nici un vampir de aici nu vorbeşte cu Dumnezeu sau cu diavolul?"

„Nici un vampir din cîţi am cunoscut vreodată, a spus el gînditor şi flăcările îi jucau în ochi. Şi, din cîte ştiu astăzi, după patru sute de ani, sînt cel mai bătrîn vampir

din lume."

Îl priveam uluit.

După aceea am început să pricep. Era aşa cum mă temusem întotdeauna, singurătate şi o totală lipsă a speranţei. Lucrurile aveau să meargă la fel la infinit. Căutarea mea se încheiase. M-am lăsat pe spate apatic, privind acele limbi de foc.Era inutil să-l las să o continue, inutil să străbat lumea numai ca să aud aceeaşi poveste. „Patru sute de ani — cred că am repetat eu — patru sute de ani." Îmi amintesc că priveam flăcările stăruitor. Un buştean cădea încet în foc, alunecînd într-un proces care avea să dureze toată noaptea şi era presărat cu găurele în locurile unde lemnul arsese mai repede şi prin fiecare din acele găurele dansa cîte o flăcăruie în mijlocul celor mai mari: şi toate acele flăcărui cu gurile lor negre mi se păreau nişte chipuri care alcătuiau un cor; şi corul cînta fără să cînte. Corul nu avea nevoie să cînte; într-o singură suflare, în foc, în mod continuu, îşi cînta cîntecul mut.

Deodată, Armand s-a mişcat cu un foşnet de haine, o coborîre de lumină şi umbră ce trosnea, şi a îngenuncheat la picioarele mele, ţinîndu-mi capul cu mîinile întinse, iar ochii îi ardeau.

„Răul ăsta, conceptul ăsta, provine din dezamăgire, din amărăciune! Nu pricepi? Copiii Satanei! Copiii Domnului! Asta e singura putere care te obsedează, aşa încît trebuie să ne faci dumnezei şi diavoli cînd singura putere care există se află în noi înşine? Cum poţi să crezi în minciunile astea fantastice vechi, în legendele astea, în simbolurile astea ale supranaturalului?"

A smuls diavolul de sub făptura neclintită a Claudiei cu atîta iuţeală încît n-am văzut gestul, ci pe acesta rînjind în faţa mea şi apoi trosnind în flăcări.

Ceva s-a rupt în mine cînd l-am auzit spunînd acele lucruri; ceva s-a sfîşiat înlăuntrul meu, aşa încît un torent de sentimente mi-au pus stăpînire pe toţi muşchii. M-am ridicat, depărtîndu-mă de el.

„Eşti nebun? l-am întrebat eu uimit de propria-mi mînie, de propria-mi disperare. Stăm aici, amîndoi, nemuritori, fără vîrstă, trezindu-ne în fiecare seară ca să ne hrănim nemurirea cu sînge omenesc; acolo, pe birou, lîngă acele cunoştinţe vechi de veacuri, e un copil la fel de rău ca noi; şi tu mă-ntrebi cum de pot să cred că o să găsesc o semnificaţie în supranatural! Văzînd ce-am devenit, pot să cred absolut orice! Tu n-ai putea? Şi, crezînd asta, fiind atît de dezorientat, acum pot să accept cel mai fantastic adevăr: că toate astea n-au nici un sens."

Mergeam cu spatele spre uşă, îndepărtîndu-mă de chipul lui uimit, văzîndu-l cum îşi ţinea mîna în faţa buzelor şi cum a îndoit apoi degetul, înfigîndu-l în palmă. „Nu! Vino înapoi...", a şoptit el.

„Nu, nu acum. Lasă-mă să plec. Doar pentru o vreme... lasă-mă să plec... Nimic nu s-a schimbat; totul e la fel. Lasă-mi timp să pricep asta... lasă-mă să plec."

Înainte de a închide uşa am mai aruncat o privire înapoi. Claudia era cu faţa spre mine, deşi stătea la fel ca înainte, cu mîinile împreunate pe genunchi. Atunci a făcut un gest, la fel de subtil ca zîmbetul ei care conţinea o vagă tristeţe, pentru a-mi da de înţeles că trebuia să continui.

Voiam să fug din teatru, să ies pe străzile Parisului şi să hoinăresc, să las multiplele şocuri acumulate să-şi piardă din putere. Dar, bîjbîind prin culoarul din piatră al pivniţei, m-am simţit derutat. Probabil că eram incapabil să-mi impun voinţa. Mi se părea mai absurd ca oricînd că Lestat murise, dacă murise cu-adevărat; şi, gîndindu-mă la el, aşa cum se părea că făceam mereu, l-am privit cu mai multă simpatie decît altădată. Pierdut ca noi toţi ceilalţi. Nu fusese apărătorul gelos al unor secrete pe care se temea să le împărtăşească. Nu ştia nimic. Nu era nimic de ştiut.

Numai că nu acela era gîndul care mi-a apărut treptat clar în minte. Îl urîsem pentru ce nu trebuia; da, era adevărat. Dar încă nu înţelegeam complet acest lucru. Zăpăcit, m-am aşezat, în cele din urmă, pe una din treptele acelea întunecate, lumina din sala de bal aruncîndu-mi umbra pe podeaua tare; mi-am luat capul în mîini,

simţindu-mă cuprins de oboseală. Mintea îmi spunea: Dormi. Dar şi mai profund, îmi spunea: Visează. Şi, totuşi, n-am făcut nici o mişcare pentru a mă întoarce la Hotel Saint-Gabriel, care acum mi se părea un loc foarte sigur şi plăcut, un loc de consolare subtilă şi voluptuoasă pentru muritori unde puteam să stau într-un fotoliu de catifea cărămizie, să-mi pun un picior pe taburet şi să privesc cum limbile de foc lingeau placa de marmură, uitîndu-mă în oglinzile lungi ca o fiinţă umană gînditoare. Fugi într-acolo, îmi spuneam, fugi de tot ce te trage înapoi. Şi, din nou mi-a venit în minte acelaşi gînd: L-am nedreptăţit pe Lestat. L-am urît pentru ce nu trebuia. Am şoptit acest lucru acum, încercînd să-l scot din băltoaca întunecată şi nedesluşită a minţii mele, iar şoapta s-a auzit ca un rîcîit în treptele de piatră.

Deodată, mi-a ajuns la urechi o voce stinsă, prea slabă pentru a aparţine unui muritor: „Cum aşa? Cum l-ai nedreptăţit?"

M-am întors atît de brusc, încît mi s-a tăiat răsuflarea. Un vampir se afla lîngă mine, atît de aproape încît putea să-mi atingă umărul cu vîrful cizmei, stînd cu genunchii la piept şi cu mîinile împreunate în jurul lor. O clipă am avut impresia că mă înşeală vederea. Era vampirul şarlatan, despre care Armand spusese că îl chema Santiago.

Totuşi, nimic din atitudinea lui nu îl trăda pe cel care fusese înainte, acea creatură diabolică, detestabilă pe care o văzusem cu numai cîteva ceasuri în urmă, cînd pusese mîna pe mine şi Armand îl lovise. Mă privea pe deasupra genunchilor, părul îi era răvăşit, gura relaxată, fără urmă de perfidie.

„Nu e important pentru nimeni altcineva", i-am spus eu, teama din mine a începînd să dispară.

„Dar ai rostit un nume; te-am auzit rostind un nume", a spus el.

„Un nume pe care nu vreau să-l mai repet", am zis eu, ocolindu-i privirea. Am văzut cum mă păcălise, de ce umbra lui nu se suprapusese peste a mea; stătea ghemuit în umbra mea. Gîndul că se furişase pe scara aceea pentru a se aşeza în spatele meu era puţin tulburător. Totul în legătură cu el era tulburător şi mi-am reamintit că, în nici un caz, nu trebuia să am încredere în el. Mi se părea că Armand, cu puterea lui de a hipnotiza, folosise adevărul maxim pentru a se prezenta; îmi aflase starea de spirit fără să fie nevoit să apeleze la cuvinte. Dar acest vampir era un mincinos. Îi simţeam puterea, o putere primitivă şi zdrobitoare, aproape la fel de mare ca cea a lui Armand.

„Ai venit la Paris să ne cauţi şi acum stai singur pe trepte..., a zis el pe un ton împăciuitor. De ce nu vii la noi? De ce nu ne povesteşti despre persoana al cărei nume l-ai rostit? Ştiu cine era, cunosc numele."

„Nu-l cunoşti, n-ai cum. Era un muritor", i-am spus eu apoi, mai mult din instinct decît din convingere. Gîndul în legătură cu Lestat mă tulbura, gîndul că acea creatură ar fi putut şti de moartea lui Lestat.

„Ai venit aici să te gîndeşti la muritori, la dreptatea făcută muritorilor?" a întrebat el, dar în tonul lui nu se simţea nici urmă de reproş sau batjocură.

„Nu te supăra, dar am venit ca să fiu singur. Ăsta e adevărul", am murmurat eu.

„Singur, în starea asta de spirit, cînd nici nu mi-ai auzit paşii... Îmi placi. Aş vrea să vii sus." Şi, în timp ce spunea asta, m-a tras uşor în picioare lîngă el.

În clipa aceea, uşa camerei lui Armand s-a deschis, aruncînd o rază lungă de lumină pe culoar. L-am auzit venind şi Santiago mi-a dat drumul. Am rămas locului, buimac. Armand a apărut la picioarele scării, ţinînd-o pe Claudia în braţe. Ea avea pe chip aceeaşi expresie nătîngă pe care o avusese cît vorbisem eu cu Armand. Era ca şi cum ar fi fost furată de propriile gînduri şi nu mai vedea nimic în jur; îmi amintesc că am remarcat asta, deşi n-am ştiut ce să cred că persista încă. Am luat-o repede de la Armand şi i-am simţit membrele moi, de parcă ne-am fi aflat amîndoi în sicriu, furaţi de acel somn paralizant.

Atunci, cu o lovitură puternică a braţului, Armand l-a împins pe Santiago. Mi s-a

părut că acesta a căzut pe spate, dar s-a ridicat din nou şi Armand l-a împins spre capul scării, toate astea petrecîndu-se atît de iute, încît nu le vedeam decît umbra veşmintelor şi nu le auzeam decît zgomotul cizmelor pe piatră. Apoi, Armand a rămas singur în capul scării şi eu am urcat spre el.

„Nu puteţi pleca în siguranţă în noaptea asta, mi-a şoptit el. Vă suspectează. Şi datorită faptului că v-am adus aici, simte că e dreptul lui să vă cunoască mai bine. Siguranţa noastră depinde de asta." M-a condus încet în sala de bal, dar apoi s-a întors şi şi-a apropiat buzele de urechea mea. „Trebuie să te previn. Nu răspunde la nici o întrebare. Întreabă şi vei afla adevăr după adevăr. Dar nu dezvălui nimic, absolut nimic, mai ales despre originea voastră."

După aceea s-a depărtat de noi, făcîndu-ne însă semn să-l urmăm în întunericul în care erau adunaţi toţi ceilalţi, aidoma unor statui din marmură, cu chipurile şi mîinile mult prea identice cu ale noastre. Atunci am avut o puternică senzaţie că toţi eram făcuţi din acelaşi material, gînd care îmi trecuse prin minte doar ocazional, în cursul anilor îndelungaţi petrecuţi la New Orléans; şi m-a tulburat, mai ales cînd am văzut unul sau mai mulţi dintre ceilalţi reflectaţi în oglinzile lungi care întrerupeau mulţimea de picturi murale îngrozitoare.

Claudia a părut că se trezească în clipa în care am dat peste unul din fotoliile din lemn de stejar şi m-am aşezat. S-a aplecat spre mine şi mi-a spus ceva ciudat de incoerent, ce părea să însemne că trebuia să fac cum zicea Armand: să nu dezvălui nimic în legătură cu originea noastră. Aş fi vrut să vorbesc cu ea, dar am văzut că acel vampir înalt, Santiago, ne urmărea, plimbîndu-şi încet privirea de la noi la Armand. Cîteva femei vampir se strînseseră în jurul lui Armand, şi am simţit o tulburare profundă cînd le-am văzut luîndu-l de mijloc. Nu m-au uimit forma lor perfectă, trăsăturile lor delicate şi mîinile graţioase care erau tari ca sticla datorită naturii de vampir şi nici ochii lor răpitori, care acum erau aţintiţi asupra mea în tăcere; ceea ce m-a uimit a fost teribila mea gelozie. Mi-a fost teamă cînd le-am văzut atît de aproape de el, mi-a fost teamă cînd el s-a întors şi le-a sărutat pe rînd. Iar cînd le-a adus lîngă mine, am fost nesigur şi ameţit.

Estelle şi Celeste sînt numele pe care mi le amintesc, nişte frumuseţi de porţelan care o mîngîiau pe Claudia ca

nişte persoane oarbe, trecîndu-şi mîinile peste părul ei strălucitor, atingîndu-i pînă şi buzele, în timp ce ea, cu ochii încă înceţoşaţi şi reci, suporta tot, ştiind ceea ce ştiam şi eu, iar ele păreau incapabile să priceapă: şi anume că o minte de femeie la fel de ascuţită şi distinctă ca ale lor era adăpostită de acel trup micuţ. Văzînd-o cum se întorcea spre ele, cum îşi ţinea rochia de culoarea levănţicăi şi cum zîmbea cu răceală adoraţiei lor, m-am gîndit de cîte ori trebuia să fi uitat şi eu acest lucru, vorbindu-i ca unui copil, mîngîind-o prea liber, luînd-o în braţe cu atitudinea unui adult faţă de un copil. Mintea mi s-a îndreptat în trei direcţii: la seara trecută, la Hotel Saint-Gabriel, care părea la o distanţă de un an, cînd ea a vorbit cu ranchiună despre iubire, la şocul meu puternic în faţa dezvăluirilor lui Armand sau a absenţei acestora şi la absorbţia tăcută a vampirilor din jurul meu, care şopteau în bezna de sub acele picturi murale groteşti. Căci puteam afla multe lucruri de la vampiri fără să fie nevoie să pun măcar o singură întrebare, iar viaţa vampirilor parizieni era exact cum mă temusem, exact cum apăruse pe scena teatrului de deasupra.

Luminile slabe erau obligatorii, iar picturile apreciate în totalitate înmulţeau aproape în fiecare noapte, cînd cîte un vampir aducea o nouă gravură sau un nou tablou realizate de vreun artist contemporan. Celeste, care-şi ţinea mîna rece pe braţul meu, vorbea dispreţuitoare despre oameni ca despre creatorii acelor tablouri, iar Estelle, care acum o ţinea pe Claudia pe genunchi, mi-a subliniat, mie, naivul colonist, că vampirii nu făcuseră acele orori ei înşişi, ci doar le adunaseră, confirmînd iar şi iar că oamenii erau capabili de mult mai mult rău decît vampirii.

„E ceva rău în a face asemenea tablouri?" a întrebat Claudia, cu voce ei lipsită de

orice nuanţă.

Celeste şi-a dat pe spate buclele negre şi a început să rîdă. „Ce se poate imagina se poate face, a spus ea repede,
dar în ochi i se citea o oarecare ostilitate. Bineînţeles, ne chinuim să rivalizăm cu oamenii în crime de tot felul, nu-i aşa?" S-a aplecat puţin şi a atins genunchiul Claudiei, dar aceasta doar a privit-o cum rîdea cu nervozitate. Santiago s-a apropiat şi a adus vorba de camerele noastre de la Hotel Saint-Gabriel; înspăimîntător de nesigure, a zis el, făcînd un gest teatral exagerat din mîini. Şi precizia cu care cunoştea acele încăperi era uluitoare. Ştia lada în care dormeam şi pe care o considera ceva vulgar. „Veniţi aici! mi-a spus el cu acea simplitate aproape copilărească de care dăduse dovadă pe scară. Trăiţi alături de noi şi asemenea precauţii n-or să mai fie necesare. Avem paznicii noştri. Dar, ia spune-mi, de unde veniţi?" a întrebat el, lăsîndu-se în genunchi, cu mîna pe braţul fotoliului meu. „Vocea ta, cunosc accentul ăsta, mai spune ceva." Eram puţin îngrozit la gîndul că franceza mea avea un accent, dar nu asta mă preocupa acum. Avea o voinţă de fier şi era extrem de posesiv, oferindu-mi o imagine a acelui caracter posesiv care se dezvolta în mine din ce în ce mai mult. Vampirii din jurul nostru continuau să vorbească, Estelle explicînd că negrul era culoarea potrivită pentru hainele unui vampir, că rochiţa pastel a Claudiei era frumoasă, dar lipsită de gust. „Ne contopim cu noaptea, a spus ea. Avem o licărire funebră." Apropiindu-şi obrazul de al Claudiei, a rîs pentru a-şi atenua critica; au rîs şi Céleste şi Santiago, toată încăperea părînd animată de rîsetele acelea ca nişte clinchete nepămînteşti, vocile supranaturale aflîndu-şi ecoul între pereţii pictaţi şi făcînd să pîlpîie flăcările fragile ale lumînărilor. „Ah, dar să acoperi asemenea bucle", a zis Celeste, jucîndu-se acum cu părul auriu al Claudiei. Atunci am observat ceea ce trebuia să fi fost evident: toţi îşi vopsiseră părul în negru, cu excepţia lui Armand; acest lucru, împreună cu veşmintele negre, dădea şi mai mult acea impresie supărătoare că ar fi fost nişte statui create de aceeaşi daltă şi pensulă. Nu pot să-ţi explic prea bine cît de mult m-a tulburat impresia asta. Părea să stîrnească ceva în adîncul fiinţei mele, ceva ce nu puteam desluşi prea bine.

M-am dus spre una din oglinzile înguste şi i-am privit pe toţi peste umăr. Claudia strălucea ca un giuvaer în mijlocul lor; la fel ca băiatul muritor care dormea în cealaltă încăpere. Mi-am dat seama că îi găseam îngrozitor de monotoni: monotonie, monotonie oriunde mă uitam, ochii lor scînteietori de vampiri repetîndu-se, minţile lor ca un clopot de aramă lipsit de strălucire.

Numai cunoştinţele de care aveam nevoie m-au rupt de acele gînduri. „Vampirii din estul Europei..., spunea Claudia. Sînt nişte monştri, ce legătură au cu noi?"

„Morţi vii, a răspuns Armand încet, de la distanţă, contînd pe acele urechi perfecte ce vor putea să audă ceea ce era mai stins decît o şoaptă. În încăpere s-a făcut linişte. Sîngele lor e altfel, dezgustător. Se înmulţesc la fel ca noi, dar fără pricepere sau grijă. Pe vremuri..." A tăcut brusc, îi vedeam chipul în oglindă. Era ciudat de rigid.

„Hai, spune-mi de vremurile alea", a zis Céleste cu o voce piţigăiată, omenească. Era ceva răutăcios în tonul ei.

Santiago şi-a luat acelaşi aer ademenitor. „Da, povesteşte-ne despre adunările vrăjitoarelor şi ierburile care ne fac invizibili, a spus el zîmbind. Şi despre arderile pe rug!"

Armand şi-a aţintit privirea asupra Claudiei. „Feriţi-vă de acei monştri, a zis el şi apoi şi-a îndreptat privirea calculat spre Santiago şi Céleste. Strigoii aceia vă vor ataca ca şi cum aţi fi oameni."

Celeste s-a cutremurat, mormăind ceva dispreţuitor, ca o aristocrată ce vorbea despre nişte veri prost crescuţi, care purtau acelaşi nume. Dar eu mă uitam la Claudia, pentru că mi se părea că privirea ei era din nou înceţoşată, la fel ca mai devreme. Şi-a luat brusc ochii de la Armand.

Glasurile celorlalţi s-au auzit din nou, afectate, povestindu-şi despre uciderile din seara aceea, descriind un episod sau altul fără nici un pic de emoţie, provocările la cruzime izbucnind din cînd în cînd asemeni unor fulgere albe: un vampir înalt şi slab era atacat într-un colţ pentru o romantizare inutilă a vieţii muritorilor, lipsă de spiritualitate, refuz de a face cel mai amuzant lucru aflat la îndemînă. Era simplu, ridica din umeri, vorbea rar şi cădea pradă unei tăceri lungi stupefiate, ca şi cum, aproape înecat cu sînge, ar fi preferat să intre în sicriul lui decît să rămînă acolo. Şi totuşi, a rămas, ţinut de forţa acelui grup nefiresc, care făcuse din nemurire un club al conformiştilor. Ce părere ar fi avut, oare, Lestat? El fusese acolo? Ce-l făcuse să plece? Nimeni nu-i poruncise lui Lestat — era stăpînul micului său cerc, dar ce i-ar mai fi preţuit cu toţii inventivitatea, felul cum se juca cu victimele. Şi pierderea... acel cuvînt, acea valoare care fusese extrem de importantă pentru mine ca vampir novice şi despre care se vorbea atît de des. Ai „pierdut" ocazia să ucizi acel copil. Ai „pierdut" ocazia să o sperii pe femeia aceea sau să-l aduci pe omul acela în pragul nebuniei, lucruri pe care le-ai fi realizat cu o simplă prestidigitaţie.

Îmi vuia capul. O obişnuită durere de cap caracteristică muritorilor. Tare aş fi vrut să plec de lîngă vampirii aceia şi numai făptura depărtată a lui Armand mă ţinea în loc, în ciuda avertismentelor lui. Acum părea foarte departe de ceilalţi, deşi încuviinţa destul de des şi rostea din cînd în cînd cîte un cuvînt aşa încît să pară că făcea parte dintre ei, ridicînd mîna doar rareori de pe laba de leu a fotoliului său. Îmi creştea inima cînd îl vedeam astfel, cînd observam că nimeni din acel grup restrîns nu îi atrăgea privirea, aşa cum i-o atrăgeam eu şi că nimeni nu i-o susţinea din cînd în cînd, aşa cum i-o susţineam eu. Totuşi, rămînea departe de mine doar privirea revenindu-i mereu asupra mea. Avertismentul lui îmi răsuna în urechi şi, totuşi, îl nesocoteam. Voiam să plec din teatrul acela şi stăteam abătut, adunînd, în sfîrşit, informaţii care se dovedeau nefolositoare şi extrem de plictisitoare.

„Dar printre voi nu există nici o crimă?" a întrebat Claudia fixîndu-şi ochii violeţi asupra mea, în oglindă, în timp ce stăteam cu spatele la ea.

„Crimă! Plictiseală!" a stigat Estelle şi a îndreptat un deget alb spre Armand. Acesta a rîs uşor din locul depărtat în care se afla, în celălalt capăt al încăperii. „Plictiseala e moarte!" a strigat ea şi şi-a dezvelit colţii, aşa încît Armand şi-a dus leneş mîna la frunte într-un gest teatral de teamă şi cădere.

Dar Santiago, care urmărea totul cu mîinile împreunate la spate, a intervenit. „Crimă! a spus el. Da, există o crimă. Una pentru care am căuta un alt vampir pînă l-am distruge. Nu ghiceşti care?" De la Claudia s-a uitat la mine şi apoi din nou la chipul ei ca o mască. „Ar trebui să ştiţi voi care sînteţi atît de secretoşi în legătură cu vampirul care v-a făcut."

„Şi, de ce, mă rog?" a întrebat ea, făcînd ochii mari, dar continuînd să-şi ţină mîinile în poală.

Liniştea s-a lăsat încet-încet deasupra încăperii, toate acele chipuri albe fiind întoarse spre Santiago, care stătea cu un picior înainte şi cu mîinile la spate, dominînd-o pe Claudia. Ochii i-au sclipit cînd şi-a dat seama că le cucerise atenţia. Apoi a venit încet în spatele meu şi mi-a pus o mînă pe umăr. „Nu ghiceşti despre ce crimă e vorba? Nu ţi-a spus vampirul maestru?"

Răsucindu-mă încet cu mîinile acelea familiare, m-a bătut pe piept în ritmul înteţit al inimii mele.

„E crima care înseamnă moarte pentru orice vampir care o comite. Să-ţi ucizi semenul!"

„Aaaah!" a strigat Claudia, rîzînd în hohote. Mergea acum, însoţită de şoapta rochiei de mătase şi de zgomotul paşilor. Luîndu-mă de mînă, a spus: „Mi-era aşa de teamă să nu fie cea de a te naşte ca Venus din spuma mării, cum a fost cazul nostru! Vampir-maestru! Vino, Louis, să mergem!" mi-a zis ea, trăgîndu-mă.

Armand rîdea. Santiago stătea nemişcat. Armand a fost cel care s-a ridicat cînd

am ajuns la uşă. „Sînteţi bineveniţi mîine seară, a spus el. Şi seara următoare."

— Cred că n-am răsuflat pînă am ajuns în stradă. Continua să plouă încă şi toată strada părea udă şi pustie, dar frumoasă. Cîteva hîrtii zburau în vînt, o trăsură lucioasă trecea încet în tropotul ritmat al calului. Cerul era de un violet pal. Am grăbit pasul, avînd-o pe Claudia alături, care, la un moment dat, s-a supărat că făceam paşii prea mari şi mi s-a urcat în braţe.

„Nu-mi plac", mi-a spus ea cu o furie rece, cînd ne-am apropiat de Hôtel Saint-Gabriel. Pînă şi holul imens şi puternic luminat al acestuia era pustiu la acea oră matinală. Am trecut repede pe lîngă funcţionarii somnoroşi. „Am umblat prin toată lumea după ei şi acum îi dispreţuiesc!"

Şi-a scos pelerina şi s-a dus în mijlocul camerei. O rafală de ploaie a izbit uşa-fereastră. Am aprins luminile una cîte una, ridicînd sfeşnicul cu mai multe braţe la flăcările lămpilor cu gaz de parcă aş fi fost Lestat sau Claudia. Apoi, căutînd fotoliul din catifea cărămizie la care mă gîndisem în pivniţa aceea, m-am prăbuşit în el, epuizat. Mi s-a părut că încăperea era în flăcări; cînd privirea mi s-a oprit asupra unui tablou în ramă aurie, care înfăţişa nişte copaci pastelaţi şi ape cristaline, vraja vampirilor s-a destrămat. Nu ne puteau atinge acolo şi, totuşi, ştiam că era o minciună, o minciună prostească.

„Sînt în primejdie, în primejdie", a spus Claudia cu acea mînie mocnită.

„Dar cum ar putea să ştie ce i-am făcut? Şi, în plus, *amîndoi* sîntem în primejdie! Crezi vreo clipă că nu-mi recunosc vina? Şi chiar dacă ai fi fost singura..." M-am întins spre ea cînd s-a apropiat, dar m-a ţintuit cu privirea ei rece şi mi-am lăsat mîinile să cadă moi pe lîngă trup. „Crezi că te-aş lăsa singură în faţa primejdiei?"

Zîmbea. O clipă nu mi-a venit să cred. „Nu, nu m-ai lăsa, Louis. Nu m-ai lăsa. Primejdia te ţine lîngă mine..."

„Dragostea mă ţine lîngă tine", am spus eu încet.

„Dragostea? a întrebat ea gînditoare. Ce vrei să spui cu asta?" Atunci, ca şi cum mi-ar fi citit durerea pe chip, a venit şi şi-a pus mîinile pe obrajii mei. Era rece şi nesatisfăcută, la fel cum şi eu eram rece şi nesatisfăcut, întărîtat de acel băiat muritor, dar nesatisfăcut.

„Că întotdeauna trebuie să fii sigură de dragostea mea, i-am spus eu. Că sîntem uniţi..." Dar chiar în clipa în care spuneam acele cuvinte, mi-am simţit veche convingere zdruncinată; simţeam acelaşi chin pe care-l simţisem cu o seară în urmă, cînd ea mi-a făcut acele reproşuri legate de pasiunea caracteristică muritorilor. I-am întors spatele.

„M-ai lăsa pentru Armand, dacă ţi-ar face un semn..."

„Niciodată...", i-am spus eu.

„M-ai părăsi şi el te vrea la fel de mult cît îl vrei tu. Te-a aşteptat..."

„Niciodată..." M-am ridicat şi m-am dus spre ladă. Uşile erau încuiate, dar nu i-ar fi putut împiedica pe acei vampiri să intre. Numai noi îi puteam împiedica, trezindu-ne cît de devreme ne permitea lumina. M-am întors spre ea şi am chemat-o, iar ea a venit lîngă mine. Aş fi vrut să-mi ascund faţa în părul ei, să-i cer iertare. Pentru că, de fapt, avea dreptate; şi, totuşi, o iubeam, o iubeam la fel ca întotdeauna. Cînd am tras-o lîngă mine, mi-a spus: „Ştii ce mi-a zis tot timpul, fără să scoată, de fapt, nici un cuvînt? Ştii care a fost esenţa transei în care m-a făcut să cad, aşa încît ochii mei nu puteau decît să se uite la el şi el mă manevra ca şi cum inima mi-ar fi fost acţionată de sfori?"

„Deci ai simţit şi tu...", am şoptit. „Deci a fost la fel."

„M-a făcut să-mi pierd orice putere!" a zis ea, şi am revăzut-o sprijinită de cărţile acelea de pe biroul lui, cu gîtul moale şi cu mîinile fără vlagă.

„Ce tot spui? Că ţi-a vorbit, că..."

„Fără cuvinte!" a repetat ea. Vedeam lămpile cu gaz micşorîndu-se, flăcările lumînărilor prea solide în nemişcarea lor. Ploaia răpăia în geamuri. „Ştii ce-a spus... că

ar trebui să mor!" a şoptit ea. „Că ar trebui să te las liber."

Eu am scuturat din cap şi, totuşi, în inima mea monstruoasă, am simţit un val de emoţie. Spunea adevărul şi îl credea. Avea ca un fel de peliculă pe ochi, sticloasă şi argintie. „Îmi absoarbe viaţa", a zis ea şi buzele îi tremurau atît de tare, încît nu mai puteam suporta. Am strîns-o în braţe, dar ochii îi înotau în lacrimi. „A scos orice urmă de viaţă din băiatul care îi este sclav, din mine care i-aş fi sclavă. Te iubeşte. Te iubeşte. Ar vrea nespus să te aibă şi n-ar dori să-i stau în cale."

„Nu-l înţelegi!" am insistat eu, sărutînd-o; aş fi vrut s-o acopăr cu sărutări, pe obraji, pe buze.

„Nu, îl înţeleg chiar foarte bine, a şoptit ea sub buzele mele, exact cînd acestea o sărutau. Tu nu-l înţelegi. Dragostea te-a orbit, fascinaţia faţă de cunoştinţele şi puterea lui. Dacă ai şti cum bea moartea, l-ai urî mai mult decît l-ai urît vreodată pe Lestat. Louis, nu trebuie să te mai întorci la el niciodată îţi spun, sînt în primejdie!"

— Seara următoare, devreme, am lăsat-o, fiind convins că Armand era singurul dintre vampirii din teatru în care se putea avea încredere. Ea mi-a dat drumul şovăind şi am fost extrem de tulburat de expresia ochilor ei. Nu ştia ce era acea slăbiciune şi, totuşi, vedeam teamă şi ceva ca o înfrîngere atunci cînd m-a lăsat să plec. M-am grăbit să-mi îndeplinesc misiunea, aşteptînd lîngă teatru pînă cînd a dispărut şi ultimul spectator, iar portarii încuiau uşile.

Nu ştiam ce gîndesc despre mine. Or fi crezînd că eram un actor, la fel ca ceilalţi, care nu îşi îndepărtase machiajul? N-avea importanţă. Ceea ce a avut importanţă a fost faptul că m-au lăsat să intru şi am trecut pe lîngă ei şi pe lîngă cei cîţiva vampiri din sala de bal fără să fiu oprit, ajungînd, în cele din urmă, la uşa deschisă a lui Armand. M-a văzut imediat, fără îndoială că-mi auzise paşii cu mult înainte şi m-a poftit să iau loc. Era ocupat cu băiatul lui muritor, care mînca peşte şi carne pe birou, dintr-o farfurie de argint. O carafă cu vin alb se afla lîngă el şi, deşi era cuprins de febră şi slăbit după noaptea precedentă, pielea îi era trandafirie, iar căldura şi parfumul lui erau un chin pentru mine. Se părea că nu şi pentru Armand, care stătea pe fotoliul de piele de lîngă cămin în faţa mea, întors spre băiat, cu braţele încrucişate pe braţul de piele al fotoliului. Băiatul şi-a umplut paharul, ridicîndu-l acum în semn de salut. „Stăpîne", a spus el, privindu-mă cu ochi sclipitori şi zîmbind, dar toastul îi era adresat lui Armand.

„Sclavul tău", a şoptit Armand trăgînd aer în piept, cuprins de pasiune. Se uita cum băiatul bea cu poftă. Îl vedeam savurîndu-i buzele ude, carnea moale a gîtului în timp ce vinul aluneca. Apoi, băiatul a luat o bucăţică de carne albă, făcînd acelaşi semn de salut, şi a mestecat-o încet, cu privirea aţintită asupra lui Armand. Era ca şi cum el s-ar fi delectat cu masa aceea, sorbind acea parte a vieţii de care nu se mai putea bucura decît cu privirea. Deşi părea captivat totul era calculat; nu era deloc acea tortură pe care o simţisem cu ani în urmă, cînd stătusem lîngă fereastra lui Babette, tînjind după viaţa omenească.

După ce-a terminat, băiatul a îngenuncheat cu braţele după gîtul lui Armand, ca şi cum acea carne rece ca gheaţa i-ar fi plăcut cu-adevărat. Şi mi-am amintit de noaptea cînd Lestat mi-a apărut pentru prima oară, cum păreau să-i ardă ochii, cum îi lucea faţa albă. Aşa cum îţi par ţie acum.

În cele din urmă, s-a terminat. S-a dus să se culce, iar Armand a închis porţile de aramă. Peste cîteva minute, cu burta plină, băiatul a aţipit şi Armand s-a aşezat în faţa mea, privindu-mă cu ochii lui mari, frumoşi, liniştiţi şi, în aparenţă, inocenţi. Cînd i-am simţit cum mă atrag spre el, mi-am coborît privirea, mi-am dorit ca focul să fi ars în cămin, dar nu rămăsese decît cenuşă.

„Mi-ai zis să nu spun nimic despre originea mea, de ce?" l-am întrebat eu, privindu-l. Era ca şi cum el mi-ar fi simţit reţinerea, dar nu s-a supărat, ci doar s-a

uitat la mine puţin mirat. Eu, însă, eram slab, prea slab pentru mirarea lui, şi mi-am ferit din nou privirea.

„L-aţi ucis pe vampirul care v-a creat? De aceea sînteţi aici fără el, de aceea nu vreţi să spuneţi cum îl cheamă? Santiago crede că aţi făcut-o."

„Şi, dacă ar fi adevărat, sau dacă nu v-am putea convinge de contrariu, ai încerca să ne distrugi?" l-am întrebat eu.

„N-aş încerca să vă fac nimic, a zis el calm. Dar, aşa cum ţi-am mai spus, nu sînt conducătorul aici, nu în sensul în care m-ai întrebat."

„Totuşi ei te consideră conducător, nu? Şi pe Santiago l-ai îndepărtat de mine de două ori."

„Sînt mai puternic decît Santiago, mai bătrîn. Santiago e mai tînăr decît tine", a spus el cu o voce simplă, lipsită de mîndrie. Erau nişte realităţi.

„Nu vrem să ne certăm cu voi."

„Cearta a şi început, a zis el. Dar nu cu mine. Cu cei de sus."

„Ce motiv are el să ne suspecteze?"

Acum părea să se gîndească, cu privirea plecată şi cu bărbia sprijinită de pumnul strîns. După un moment îndelungat, care a părut interminabil şi-a ridicat privirea. „Pot să-ţi ofer destule motive", a spus el. „Că eşti prea tăcut. Că vampirii sînt foarte puţini şi trăiesc cu groază de concurenţă, alegîndu-şi cu mare grijă novicii, asigurîndu-se că îi respectă foarte mult pe ceilalţi. În clădirea asta sînt cincisprezece vampiri şi acest număr e păzit cu gelozie. Se tem de vampirii slabi; şi eu pot să spun acelaşi lucru. E foarte evident pentru ei că ai defecte: simţi prea mult, gîndeşti prea mult. Aşa cum ai spus tu însuţi, nu pui prea mare preţ pe detaşarea tipică vampirilor. Şi, pe urmă, mai e şi acel copil misterios: un copil care nu poate să crească niciodată, nu-şi poate purta niciodată singur de grijă. N-aş face un vampir din băiatul ăsta nici dacă viaţa, care e atît de preţioasă pentru mine, i-ar fi serios ameninţată, pentru că e prea tînăr, nu e destul de puternic: şi tu vii cu acest copil. Ce fel de vampir a putut s-o creeze, se întreabă ei; tu ai făcut-o? Deci, vezi, aduci cu tine aceste defecte şi acest mister şi, totuşi, păstrezi tăcerea. Nu se poate avea încredere în tine. Iar Santiago caută o scuză. Numai că există şi un alt motiv, mai aproape de adevăr decît tot ce ţi-am spus pînă acum. Cînd l-ai întîlnit pe Santiago pentru prima oară, în Cartierul Latin, l-ai numit, din păcate... bufon."

„Aaaah", am spus eu lăsîndu-mă pe spate.

„Poate ar fi fost mai bine dacă n-ai fi spus nimic". A zîmbit cînd a văzut că înţelegeam ironia aceea.

Am stat şi m-am gîndit la ce spusese şi ceea ce cîntărea foarte mult erau avertismentele ciudate ale Claudiei, că acel tînăr cu ochi blînzi îi spusese „Mori" şi, mai mult, dezgustul meu din ce în ce mai mare faţă de vampirii din sala de bal de deasupra.

Simţeam o dorinţă extraordinară de a discuta cu el despre aceste lucruri. Despre teama ei, nu, nu încă, deşi, cînd îl priveam în ochi, nu-mi venea să cred că încercase să-şi impună puterea asupra ei: ochii lui spuneau: Trăieşte. Ochii lui spuneau: Învaţă. Şi, ah, cît de mult aş fi vrut să-i mărturisesc tot ceea ce nu înţelegeam; cum, umblînd prin lume toţi acei ani, descoperisem în final, cu uimire, că acei vampiri de deasupra făcuseră din nemurire un club al capriciilor şi conformismului ieftin. Şi, totuşi, în ciuda acelei tristeţi, acelei zăpăceli, un gînd era limpede: De ce ar fi trebuit să fie altfel? La ce mă aşteptasem? Ce drept aveam eu să fiu atît de dezamăgit de Lestat, încît să-l las să moară? Pentru că nu voia să-mi arate ceea ce trebuia să găsesc în mine însumi? Care fuseseră cuvintele lui Armand? *„Singura putere care există se află în noi înşine..."*

„Ascultă-mă, mi-a spus el. Trebuie să te fereşti de ei. Chipul tău nu ascunde nimic. Mi-ai ceda acum dacă ţi-aş pune întrebări. Uită-te în ochii mei."

N-am făcut-o. Mi-am fixat privirea asupra unuia din tablourile mici de deasupra

biroului, pînă cînd acesta a încetat să mai reprezinte Madona cu Pruncul şi a devenit o armonie de linie şi culoare. Pentru că ştiam că ceea ce-mi spunea el era adevărat.

„Atunci opreşte-i, spune-le că nu vrem să facem nici un rău. De ce nu poţi să faci asta? Tu însuţi ai spus că nu sîntem duşmanii voştri, indiferent ce-am fi făcut..."

L-am auzit oftînd uşor. „Deocamdată i-am oprit, a zis el. Dar nu vreau să am asupra lor puterea necesară pentru a-i opri de tot. Pentru că, dacă aş exercita o asemenea putere, atunci ar trebui s-o apăr. Şi mi-aş face duşmani. Ar trebui să mă feresc veşnic de duşmani, cînd tot ce vreau eu e un anumit spaţiu, o anumită pace. Sau să nu mai fiu aici. Accept acest gen de sceptru pe care mi l-au oferit, dar nu ca să-i stăpînesc, ci doar ca să-i ţin la distanţă.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama", am spus eu, continuînd să privesc tabloul.

„În cazul ăsta trebuie să te fereşti. Celeste făcînd parte dintre vampirii cei mai bătrîni are foarte multă putere, şi e geloasă pe frumuseţea fetiţei. Iar Santiago, după cum poţi să-ţi dai seama, abia aşteaptă o cît de mică dovadă a faptului că sînteţi proscrişi."

M-am întors încet şi l-am privit cum stătea în acea nemişcare stranie, de parcă n-ar fi fost viu. Momentul s-a prelungit. Îi auzeam cuvintele, de parcă le-ar fi repetat: „Tot ce vreau eu e un anumit spaţiu, o anumită pace. Sau să nu mai fiu aici." Şi am simţit o dragoste atît de puternică pentru el, încît a trebuit să fac un efort extraordinar pentru a o ascunde, pentru a sta acolo şi a-l privi numai împotrivindu-mă sentimentului. Cum mi-aş fi dorit eu lucrurile: Claudia să fie oarecum în siguranţă printre vampirii aceia, nevinovată de vreo crimă pe care ei s-o poată descoperi fie de la ea, fie de la altcineva, aşa încît eu să pot fi liber, liber să rămîn în încăperea aceea atîta timp cît aş fi fost binevenit. Chiar tolerat, acceptat acolo în orice condiţii.

Îl vedeam din nou pe băiat, nu dormind în pat, ci îngenuncheat lîngă Armand, cu braţele agăţate de gîtul acestuia. Pentru mine, aceea era o icoană a iubirii. A iubirii pe care o simţeam. Nu era o iubire fizică, te rog să mă înţelegi. Nu despre asta vorbesc, deşi Armand era frumos şi simplu şi nici un fel de intimitate cu el n-ar fi fost dezgustătoare. Pentru vampiri, iubirea fizică atinge punctul culminant şi e satisfăcută doar în momentul uciderii. Vorbesc despre un alt gen de iubire, care mă atrăgea spre el ca spre un profesor cum Lestat nu fusese niciodată. Ştiam că Armand n-ar fi ascuns nici o informaţie. Aş fi trecut prin el ca printr-un geam, ca să mă pot lăfăi în acea cunoaştere, să o absorb şi să cresc. Am închis ochii. Şi mi s-a părut că-l aud vorbind, atît de încet, încît nu eram sigur. Mi se părea că spune: „Ştii de ce mă aflu aici?"

M-am uitat la el din nou, întrebîndu-mă dacă îmi cunoştea gîndurile, dacă le putea citi, dacă putea să aibă o asemenea putere. Acum, după toţi acei ani, îl puteam ierta pe Lestat pentru faptul că nu fusese decît o creatură obişnuită, care nu putuse să-mi arate cum să-mi folosesc puterile; şi, totuşi, tînjeam după asta, aş fi putut cădea pradă, fără să opun rezistenţă. Tristeţea a invadat totul, o tristeţe pentru propria mea slăbiciune şi pentru propria mea dilemă îngrozitoare. Claudia mă aştepta. Claudia, care era fiica şi dragostea mea.

„Ce să fac? am şoptit eu. Să fug de ei, să fug de tine? După toţi anii ăştia..."

"Ei nu contează pentru tine, mi-a zis el, iar eu am zîmbit şi am încuviinţat. Tu ce vrei să faci?" m-a întrebat apoi, cu un glas cît se poate de blînd şi de înţelegător.

„Nu ştii, n-ai puterea asta? l-am întrebat eu. Nu poţi să-mi citeşti gîndurile ca şi cum ar fi cuvinte?"

El a scuturat din cap. „Nu în felul la care te referi tu. Ştiu că primejdia în care vă aflaţi e reală, pentru că e reală pentru voi. Şi ştiu că singurătatea ta, în ciuda iubirii ei, e aproape insuportabilă."

În clipa aceea m-am ridicat. Ar fi părut foarte simplu să mă ridic, să mă duc la uşă şi să străbat repede culoarul; şi, totuşi, a trebuit să-mi adun fiecare fărîmă de forţă, orice urmă din acel lucru ciudat pe care îl numeam detaşarea mea.

„Îţi cer să-i ţii departe de noi", am spus eu cînd am ajuns la uşă, dar nu puteam

să mă uit la el, nu voiam să-i aud nici măcar blîndeţea vocii.

„Nu pleca", mi-a zis el.

„N-am încotro."

Mă aflam pe culoar cînd l-am auzit atît de aproape de mine, încît m-am speriat. Stătea alături de mine, la nivelul ochilor mei şi ţinea o cheie pe care mi-a vîrît-o în mînă.

„Acolo e o uşă, mi-a spus el, arătînd spre capătul întunecat al culoarului, unde crezusem că era doar zid. Şi o scară ce dă pe o stradă laterală pe care n-o foloseşte nimeni altcineva în afară de mine. Du-te pe acolo, ca să nu te întîlneşti cu ceilalţi. Eşti tulburat şi or să vadă imediat." M-am întors repede, deşi fiecare părticică din mine ar fi vrut să rămînă acolo. „Dă-mi însă voie să-ţi spun ceva, a zis el, apăsîndu-şi uşor dosul palmei de inima mea. Foloseşte-ţi puterea lăuntrică. N-o mai detesta. Foloseşte-o! Şi cînd or să te vadă pe stradă, foloseşte puterea asta ca să-ţi transformi faţa într-o mască şi, în timp ce-i priveşti, spune-ţi în gînd: fereşte-te. Primeşte cuvîntul ăsta ca pe o amuletă pe care ţi-aş fi dat-o s-o porţi la gît. Iar cînd privirea ta o s-o întîlnească pe a lui Santiago sau pe a oricărui alt vampir, vorbeşte-le politicos, dar gîndeşte-te numai şi numai la acel cuvînt. Nu uita ce ţi-am spus. Îţi vorbesc numai pentru că respecţi ceea ce e simplu. Te rog să înţelegi. Asta-i puterea ta."

Am luat cheia, dar nu-mi amintesc exact momentul în care am vîrît-o în broască sau cînd am urcat scara. Sau unde era el şi ce făcea. În timp ce ieşeam pe strada întunecoasă din spatele teatrului, l-am auzit spunîndu-mi încet de undeva din apropiere: „Vino pe la mine, cînd poţi." M-am uitat în jur după el, dar nu m-a mirat faptul că nu l-am văzut. La un moment dat mi-a mai spus că nu trebuia să părăsesc Hôtel Saint-Gabriel, că nu trebuia să le ofer celorlalţi fărîma de dovadă a vinovăţiei pe care o voiau. „Vezi tu, să ucizi alţi vampiri e teribil de tentant, de aceea se pedepseşte cu moartea", a spus el.

Atunci mi s-a părut că mă trezesc. În faţa străzii pariziene sclipind în ploaie, în faţa clădirilor înalte şi înguste care se aflau de o parte şi de alta a mea, în faţa faptului că uşa se închisese, lăsînd un zid întunecat în spatele meu şi că Armand nu mai era acolo.

Şi, deşi ştiam că Claudia mă aştepta, deşi am trecut pe lîngă hotel şi am văzut-o stînd la fereastră în lumina lămpilor, o siluetă mică printre petalele florilor de ceară, m-am îndepărtat de bulevard, lăsînd străzile mai întunecoase să mă înghită, aşa cum făcuseră adesea cele din New Orléans.

Nu că n-aş fi iubit-o; dimpotrivă, ştiam că o iubesc foarte mult, că pasiunea pentru ea era la fel de mare ca aceea pentru Armand. Acum fugeam de amîndoi, lăsînd dorinţa de a ucide să crească în mine ca o febră plăcută ce ameninţa luciditatea, ameninţa durerea.

Prin ceaţa care a urmat ploii am văzut un bărbat venind spre mine. Mi-l amintesc mergînd ca într-un peisaj de vis, căci noaptea din jurul meu era neagră şi ireală. Dealul pe care mă găseam s-ar fi putut afla oriunde în lume, iar luminile calde ale Parisului formau o licărire amorfă în ceaţă. Cu privirea ageră şi beat, omul venea orbeşte chiar în braţele morţii, degetele lui atingîndu-mi oasele feţei.

Încă nu eram înnebunit, disperat. I-aş fi putut spune „Treci". Cred că buzele mele au format cuvîntul pe care mi-l spusese Armand, „Fereşte-te". Şi totuşi, l-am lăsat să-şi strecoare braţul îndrăzneţ şi beat pe după mijlocul meu; am cedat în faţa ochilor lui adoratori, glasului care mă implora să mă picteze şi vorbea de căldură, mirosului puternic şi dulceag al uleiurilor care îi pătau cămaşa ce atîrna pe el. Îl urmam prin Montmartre şi i-am şoptit: „Nu faci parte dintre morţi." Mă conducea printr-o grădină neîngrijită, prin iarba dulce şi udă, rîzînd. „Viu, viu", am spus eu, iar el mi-a atins obrazul, mîngîindu-mi faţa, strîngîndu-mi bărbia între degete, în timp ce pătrundeam în pătratul luminos al unei intrări joase, faţa lui roşie sclipind în lumina lămpilor cu gaz şi căldura învăluindu-ne, cînd a închis uşa, după noi.

Am văzut orbitele mari şi strălucitoare ale ochilor lui, vinişoarele mici şi roşii care se întindeau spre centrii întunecaţi, acea mînă caldă arzîndu-mi pofta rece în timp ce mă conducea spre un scaun. Atunci am văzut în jurul meu chipuri în flăcări, chipuri ivindu-se prin fumul lămpilor, în sclipirea sobei, o lume minunată a culorilor de pe pînze înconjurîndu-ne sub acel acoperiş jos, în pantă, o explozie de frumuseţe care pulsa şi zvîcnea. „Stai jos, stai jos..." mi-a spus el, punînd mîinile acelea febrile pe pieptul meu, apucate de mîinile mele, totuşi, scăpînd, în timp ce pofta mea creştea în valuri.

Acum îl vedeam stînd mai departe, privind atent, cu paleta în mînă, pînza uriaşă ascunzînd braţul care se mişca. Fără să judec şi neputincios, stăteam acolo cufundîndu-mă în picturile lui, cufundîndu-mă în acei ochi adoratori, pînă cînd ochii lui Armand au dispărut şi Claudia alerga pe culoarul acela din piatră, tropăind, depărtîndu-se de mine, depărtîndu-se de mine.

„Eşti viu..., am şoptit eu. Oase", mi-a răspuns el. „Oase..." Şi le-am văzut grămezi, scoase din mormintele din New Orléans şi puse în nişte încăperi din spatele cavoului, pentru ca altcineva să poată fi îngropat în acel loc îngust. Mi-am simţit ochii închizîndu-se, foamea devenind agonie, inima strigînd după o inimă vie; apoi l-am simţit venind spre mine, întinzînd mîinile pentru a-mi îndrepta faţa — acel pas fatal, acea mişcare fatală. Un oftat mi-a scăpat de pe buze. „Salvează-te", i-am şoptit. „Fereşte-te."

Apoi, ceva s-a întîmplat pe chipul lui strălucitor şi umed, ceva a secat vasele sparte ale pielii lui delicate. S-a dat înapoi şi pensula i-a căzut din mînă. M-am ridicat, simţindu-mi dinţii înfipţi în buze, ochii plini de culorile feţei lui, urechile pline de ţipătul lui strangulat, mîinile pline de acea carne puternică ce se împotrivea, pînă cînd l-am tras spre mine, neputincios, i-am sfîşiat carnea şi i-am supt sîngele care îi dădea viaţă. „Mori, am şoptit eu, ţinîndu-l uşor acum, cu capul căzut pe haina mea, mori", şi l-am simţit chinuindu-se să-şi ridice privirea spre mine. Apoi am băut din nou şi din nou s-a zbătut, pînă cînd, în cele din urmă, a alunecat la podea moale, şocat şi aproape mort. Totuşi, ochii nu i se închideau.

M-am aşezat în faţa pînzei, slăbit, liniştit, uitîndu-mă la el, la ochii lui înceţoşaţi, propriile mele mîini fiind atît de trandafirii, pielea mea, atît de caldă. „Sînt muritor din nou", i-am şoptit eu. „Sînt viu. Trăiesc mulţumită sîngelui tău." Ochii i s-au închis. M-am rezemat de perete şi m-am trezit privind la propriul meu chip.

Nu reuşise să facă decît o schiţă, o serie de linii negre îndrăzneţe, care, totuşi, îmi reprezentau perfect faţa şi umerii, iar culoarea începuse deja să apară sub formă de pete: verdele ochilor, albul obrazului. Dar groaza, groaza de a-mi vedea expresia! Căci o surprinsese perfect şi nu conţinea nimic îngrozitor. Ochii aceia verzi mă priveau din forma abia schiţată cu o extraordinară inocenţă, cu mirarea lipsită de expresie a acelei dorinţe copleşitoare pe care nu o înţelesese. Louis cel din urmă cu o sută de ani, cufundat în ascultarea slujbei, cu buzele desfăcute, cu părul în dezordine şi cu o mînă îndoită în poală, fără vlagă. Un Louis muritor. Cred că rîdeam, acoperindu-mi faţa şi rîzînd cu atîta poftă încît aproape că-mi dăduseră lacrimile; cînd mi-am lăsat mîinile în jos, pe degete aveam urme de lacrimi amestecate cu sînge de muritor. Reapăruse deja în mine neliniştea monstrului care ucisese şi avea să ucidă iarăşi, care lua acum pînza şi dădea să fugă din căsuţa aceea.

Cînd, deodată, omul s-a ridicat scoţînd un geamăt animalic şi m-a apucat de cizmă, mîinile alunecîndu-i pe pielea acesteia. Cu un curaj colosal care mă sfida, s-a agăţat de tablou cu mîinile lui ce începeau să se albească. „Dă-mi-l înapoi, a mîrîit el. Dă-mi-l înapoi!" Îl ţineam strîns amîndoi, eu uitîndu-mă la el şi la mîinile mele care păstrau cu atîta uşurinţă ceea ce el căuta şi salvase cu atîta disperare, de parcă ar fi vrut să-l ia cu el în rai sau în iad; eu, lucrul pe care sîngele lui nu-l putea preface în om, el omul pe care răul din mine nu-l doborîse. Atunci, ca şi cum n-aş fi fost eu însumi, i-am smuls tabloul din mînă şi trăgîndu-l în sus cu un singur braţ, i-am

sfîrtecat gîtul cu furie.

— Intrînd în apartamentul de la Hôtel Saint-Gabriel, am aşezat tabloul pe poliţa căminului, deasupra focului şi l-am privit vreme îndelungată. Claudia era pe undeva prin încăperi şi am simţit o altă prezenţă, de parcă o femeie sau un bărbat ar fi stat într-unul din balcoanele de deasupra, emanînd un parfum personal inconfundabil. Nu ştiam de ce luasem tabloul, de ce mă luptasem pentru el atît de mult încît îmi era mai tare ruşine decît de moartea pe care o provocasem şi de ce continuam să-l privesc acolo, pe poliţa de marmură, cu capul plecat şi cu mîinile tremurînd vizibil. Apoi am întors încet capul. Voiam ca încăperile să capete contur în jurul meu; voiam florile, catifeaua, lumînările în sfeşnicele lor. Să fiu muritor, neînsemnat şi în siguranţă. Atunci, ca prin ceaţă, am văzut o femeie.

Stătea liniştită la masă, iar Claudia îi aranja părul; stătea atît de nemişcată, atît de netemătoare, cu mînecile din tafta verde reflectate în oglinzile înclinate, cu fustele reflectate, încît nu era o singură femeie nemişcată, ci mai multe femei. Părul, de un roşu închis, îi era despărţit pe mijloc şi dat după urechi, deşi vreo duzină de cîrlionţi mici scăpau pentru a-i încadra chipul palid. Mă privea cu nişte ochi calmi şi violeţi şi cu o gură de copil, care părea aproape încăpăţînat de moale, arcul lui Cupidon nepătat de vopsea ori personalitate; gura aceea zîmbea acum şi a rostit, în timp ce ochii păreau să arunce flăcări: „Da, e exact aşa cum ai spus şi îl iubesc deja. E exact cum ai spus." Apoi s-a ridicat, ţinîndu-şi cu delicateţe bogăţia taftalei, şi cele trei oglinzi s-au golit brusc.

Uluit peste măsură şi aproape incapabil să scot un cuvînt, m-am întors şi am văzut-o pe Claudia departe, în patul imens, cu chipul ei mic rigid şi calm, deşi se ţinea de draperia de mătase cu pumnul strîns. „Madeleine", a spus ea încet, „Louis e timid." A privit cu ochi reci cum Madeleine a zîmbit la auzul vorbelor ei şi cum, apropiindu-se mai mult de mine, şi-a dus ambele mîini la gulerul din dantelă, dîndu-l puţin la o parte pentru ca eu să văd cele două semne mici. După aceea, zîmbetul i-a pierit de pe buze, acestea devenind mohorîte şi senzuale, în timp ce ochii i s-au micşorat şi a şoptit cuvîntul „Bea".

I-am întors spatele, ridicînd pumnul, stăpînit de o consternare, pe care nu o puteam exprima în cuvinte. Dar, în clipa aceea, Claudia mi-a înşfăcat pumnul şi m-a privit cu nişte ochi neînduplecaţi. „Fă-o, Louis, mi-a poruncit ea. Pentru că eu nu pot." Vocea îi era dureros de calmă, toate emoţiile ascunzîndu-se în dosul acelui ton dur şi măsurat. „N-am mărimea şi forţa necesare! Ai avut grijă de asta cînd m-ai făcut! Haide, fă-o!"

M-am depărtat de ea, ţinîndu-mă de încheietură de parcă mi-ar fi ars-o. Vedeam uşa şi mi s-a părut că cel mai înţelept ar fi fost să plec imediat. Simţeam forţa Claudiei, voinţa ei, iar ochii acelei femei muritoare păreau să emane aceeaşi voinţă. Dar Claudia mă ţinea, nu cu rugăminţi calde sau cu o linguşire înduioşătoare ce ar fi dizolvat acea putere, făcîndu-mă să-mi fie milă de ea, în timp ce-mi adunam propriile forţe. Mă ţinea cu emoţia pe care ochii o emanau chiar şi prin răceala ei şi cu felul în care mi-a întors spatele, aproape ca şi cum ar fi fost înfrîntă. N-am înţeles felul cum s-a trîntit înapoi pe pat, cu capul plecat, mişcînd din buze cu febrilitate, ridicînd privirea doar pentru a se uita la pereţi. Aş fi vrut s-o ating şi să-i spun că acel lucru pe care mi-l cerea era imposibil; aş fi vrut să potolesc focul care părea să o mistuie din interior.

Femeia aceea delicată şi muritoare se instalase într-u-nul din fotoliile de catifea de lîngă foc, învăluită în foşnetul şi irizaţiile rochiei din tafta, ca o parte a misterului ei, a ochilor ei lipsiţi de pasiune care ne priveau acum, cu febra întipărită pe chipul ei palid. Îmi amintesc că m-am întors spre ea, îmboldit de gura aceea bosumflată şi copilăroasă. Sărutul de vampir nu lăsase nici o altă urmă în afara rănii, nu produsese nici o schimbare pe pielea ei trandafirie. „Cum îţi părem?" am întrebat-o eu, văzînd că

o privea pe Claudia. Părea fascinată de mica frumuseţe, de acea pasiune femeiască adunată în mîinile cu gropiţe.

Ea m-a privit atunci. „Te-am întrebat... cum îţi părem? Crezi că sîntem frumoşi, fermecători cu pielea noastră albă şi cu ochii noştri care te îngheaţă? Ah, îmi amintesc perfect de bine cum e vederea muritorilor, slăbiciunea ei, şi cum frumuseţea vampirului a ars acel văl atît de atrăgător şi de înşelător! Bea, îmi spui, dar n-ai nici cea mai mică idee ce-mi ceri!"

Claudia s-a ridicat atunci de pe pat şi a venit spre mine. „Cum îndrăzneşti? a şoptit ea. Cum îndrăzneşti să iei hotărîrea asta pentru amîndoi? Ştii cît de mult te dispreţuiesc? Ştii că te dispreţuiesc cu o pasiune care mă roade îngrozitor?" Trupul ei mic tremura şi mîinile i se plimbau peste rochiţa galbenă. „Nu-ţi feri privirea! M-am săturat să-ţi tot fereşti privirea, să te tot văd suferind. Nu înţelegi absolut nimic. Defectul tău e că nu poţi să fii rău şi eu trebuie să sufăr pentru asta. Ei bine, n-o să mai sufăr!" Şi-a înfipt degetele în încheietura mîinii mele; m-am răsucit, depărtîndu-mă de ea clătinîndu-mă în faţa urii, mîniei care se trezea în ea asemeni unei fiare care dormise pînă atunci şi care privea prin ochii ei. „M-aţi smuls din mîinile muritorilor ca doi monştri oribili dintr-o poveste de groază, voi, părinţi orbi! Taţi!" A rostit cuvîntul ca şi cum l-ar fi scuipat. „Lasă să ţi se umple ochii de lacrimi. N-ai lacrimi destule pentru ce mi-ai făcut. Încă şase, şapte, opt ani... şi aş fi putut să am forma asta!" A arătat cu degetul spre Madeleine, care îşi dusese mîinile la faţă şi ai cărei ochi erau înceţoşaţi. Geamătul ei cuprindea aproape numele Claudiei. Dar aceasta nu o auzea. „Da, dacă aş fi arătat aşa aş fi ştiut ce înseamnă să merg alături de tine. Monştrilor! Să-mi dăruiţi nemurirea sub forma asta neputincioasă!" Ochii îi înotau în lacrimi. Cuvintele se stinseseră îngropate parcă în piept.

„Dă-mi-o! a spus ea apoi, stînd cu capul plecat şi buclele i-au acoperit faţa ca un văl. Dă-mi-o. O faci sau termini ce ai început în noaptea aia, la New Orléans. Nu vreau să mai trăiesc cu ura asta, n-o să mai trăiesc cu furia asta! Nu pot. Nu mai suport!" Şi, dîndu-şi părul pe spate, şi-a astupat urechile, de parcă ar fi vrut să acopere zgomotul propriilor cuvinte, respirînd întretăiat, în timp ce lacrimile păreau să-i ardă obrajii.

Mă lăsasem în genunchi lîngă ea, cu braţele întinse ca pentru a o îmbrăţişa. Totuşi, nu îndrăzneam s-o ating, nu îndrăzneam nici măcar să-i rostesc numele, de teamă ca propria mea durere să nu erupă odată cu prima silabă într-un şuvoi monstruos de sunete nearticulate. „Aaaah." Scutura din cap, încleştînd din dinţi. „Încă te mai iubesc, ăsta-i chinul. Pe Lestat nu l-am iubit niciodată. Numai pe tine! Măsura urii mele e dragostea asta. Sînt egale! Acum ştii cît de mult te urăsc!" M-a privit prin pelicula roşie care îi acoperea ochii.

„Da, am şoptit eu şi mi-am lăsat capul în jos. Dar ea fugise în braţele Madeleinei, care a strîns-o cu disperare, parcă pentru a o apăra de mine — ce ironie, ce ironie jalnică — s-o apere pe Claudia de ea însăşi. Îi şoptea: „Nu mai plînge, nu mai plînge!", mîngîindu-i faţa şi părul cu o ardoare care ar fi făcut rău unui copil muritor.

Brusc Claudia a părut pierdută la pieptul ei, cu ochii închişi, cu chipul liniştit, de parcă toată pasiunea s-ar fi scurs din ea, şi a luat-o de gît, lăsîndu-şi capul să cadă pe tafta şi dantelă. Stătea nemişcată, cu dîrele lăsate de lacrimi pe obraji, de parcă toată acea izbucnire o lăsase slăbită şi dornică de uitare, ca şi cum încăperea din jurul ei nici n-ar fi existat.

Şi, iată-le pe amîndouă, o muritoare delicată plîngînd acum în hohote şi ţinînd în braţele calde ceva ce nu putea înţelege, un copil alb, pasionat şi nefiresc, pe care credea că-l iubeşte. Dacă nu mi-ar fi fost milă de ea, de acea femeie nesăbuită şi nebună, care flirta cu osîndiţii, dacă n-aş fi simţit pentru ea toată amărăciunea pe care o simţeam pentru şinele meu muritor, i-aş fi smuls acel demon din braţe şi l-aş fi strîns la piept, negînd în mod repetat cuvintele pe care tocmai le auzisem. Dar am rămas acolo îngenuncheat, spunîndu-mi doar: Iubirea e egală cu ura; strîngînd acest lucru la piept cu egoism, nedezlipindu-mă de el cînd m-am prăbuşit lîngă pat.

Cu mult timp înainte să-şi dea seama Madeleine, Claudia încetase să mai plîngă şi stătea neclintită ca o statuie în poala ei, cu ochii umezi aţintiţi asupra mea, ignorînd părul moale şi roşu care cădea în jurul ei sau mîna femeii care o mai mîngîia încă. Stăteam ghemuit lîngă stîlpul patului, uitîndu-mă la acei ochi de vampir, incapabil şi nevrînd să vorbesc în apărarea mea. Madeleine îi şoptea Claudiei la ureche şi lacrimile îi picurau în părul acesteia. Apoi, Claudia i-a spus cu blîndeţe: „Lasă-ne singuri."

„Nu", a zis ea scuturînd din cap şi ţinînd-o strîns. După aceea a închis ochii şi tot trupul îi tremura din cauza unui zbucium teribil, unui chin îngrozitor. Dar Claudia a făcut-o să se ridice de pe fotoliu şi femeia deveni maleabilă, şocată şi albă la faţă, taftaua verde umflîndu-se în jurul rochiţei galbene de mătase.

Sub arcada salonului s-au oprit şi Madeleine părea derutată; a dus mîna la gît, fluturînd-o ca pe-o aripă, după care aceasta a rămas nemişcată. S-a uitat în jur la fel ca nefericita victimă de pe scena de la „Théâtre des Vampires" care habar n-avea unde se află. Dar Claudia se dusese după ceva şi am văzut-o apărînd din umbră cu un lucru ce părea să fie o păpuşă mare. M-am ridicat în genunchi ca să mă uit la ea. Era o păpuşă, o păpuşă reprezentînd o fetiţă cu părul negru ca abanosul şi cu ochii verzi, împodobită cu dantele şi panglici, cu chip drăguţ şi ochi mari, ale cărei picioare de porţelan au scos un clinchet cînd Claudia a pus-o în braţele Madeleinei. Ochii acesteia au părut să se răcească, iar buzele i-au dezvelit dinţii într-o grimasă, în timp ce-i mîngîia părul. Rîdea uşor. „Întinde-te", i-a spus Claudia şi au părut să se scufunde amîndouă în pernele canapelei, taftaua verde foşnind şi cedînd cînd Claudia s-a întins lîngă ea, luînd-o de gît. Am văzut păpuşa alunecînd, căzînd pe jos, dar mîna Madeleinei a bîjbîit după ea şi a ţinut-o atîrnînd, ea însăşi stînd cu capul pe spate şi cu ochii strîns închişi, în vreme ce buclele Claudiei îi mîngîiau faţa.

Eu m-am aşezat din nou pe podea, rezemîndu-mă de cuvertura mătăsoasă ce acoperea patul. Claudia vorbea acum cu o voce scăzută, puţin mai tare decît o şoaptă, spunîndu-i Madeleinei să, aibă răbdare, să stea nemişcată. Zgomotul paşilor ei pe covor m-a îngrozit; la fel şi sunetul uşilor care au lunecat separînd-o pe Madeleine de noi, şi ura care plutea între noi ca un aer ucigător.

Cînd mi-am ridicat, însă, privirea, am văzut-o pe Claudia stînd încremenită şi cufundată în gînduri, şi toată supărarea şi amărăciunea dispăruseră de pe chipul ei, aşa încît avea faţa la fel de inexpresivă ca a păpuşii.

„Tot ce mi-ai spus e adevărat, i-am zis eu. Îţi merit ura. Am meritat-o chiar din clipa în care Lestat mi te-a dat în braţe."

Ea părea să nu fie conştientă de prezenţa mea şi în ochi avea o lumină caldă. Frumuseţea ei îmi ardea sufletul, aşa încît nu mai puteam îndura şi ea a spus mirată: „Ai fi putut să mă ucizi atunci, cu toată împotrivirea lui. Ai fi putut s-o faci." Apoi şi-a fixat privirea asupra mea, calmă. „Vrei s-o faci acum?"

„S-o fac acum? Am înconjurat-o cu braţul, trăgînd-o mai aproape, încălzit de blîndetea glasului ei. Eşti nebună de-mi spui asemenea lucruri? Dacă vreau s-o fac acum?"

„Eu vreau s-o faci, a zis ea. Apleacă-te ca atunci şi soarbe-mi sîngele, picătură cu picătură din răsputeri, împinge-mi inima în prăpastie. Sînt mică, poţi să mă dobori. N-o să-ţi opun rezistenţă, sînt fragilă, mă poţi strivi ca pe o floare."

„Chiar vorbeşti serios? Îmi spui în mod serios toate astea? am întrebat-o eu. De ce nu-ţi înfigi un cuţit aici, de ce nu-l răsuceşti?"

„Ai vrea să mori cu mine? m-a întrebat ea cu un zîmbet viclean şi ironic. Chiar, ai vrea să mori cu mine?" a repetat. „Nu pricepi ce se-ntîmplă cu mine? Că mă ucide, acel vampir-maestru care te-a vrăjit, care nu vrea să-ţi împartă dragostea cu mine, nici măcar o fărîmă din ea? Îi văd puterea în ochii tăi. Îţi văd tristeţea, deznădejdea, dragostea pentru el pe care nu poţi s-o ascunzi, întoarce-te, o să te fac să te uiţi la mine cu acei ochi care-l vor pe el, o să te fac să mă asculţi."

„Nu mai spune nimic, nu... N-o să te părăsesc. Ţi-am jurat asta, nu înţelegi? Nu pot să ţi-o dau pe femeia aceea."

„Dar lupt pentru viaţa mea! Dă-mi-o ca să poată avea grijă de mine, completează înfăţişarea pe care trebuie s-o am ca să pot trăi! Atunci, el o să te poată avea! Lupt pentru viaţa mea!"

Am împins-o. „Nu, nu, e nebunie curată, e vrăjitorie", am spus eu, încercînd s-o sfidez. „Tu eşti cea care nu vrea să mă împartă cu el, tu eşti cea care vrea fiecare fărîmă din dragostea asta. Dacă nu de la mine, de la ea. El te copleşeşte cu puterea lui, te dispreţuieşte şi tu vrei să moară, exact cum a fost cu Lestat. Ei bine, la moartea asta n-o să mă ai complice, nu la moartea asta! N-o s-o fac de-a noastră, n-o să condamn o mulţime de muritori, care ar pieri de mîinile ei dacă aş face-o! Nu mai ai putere asupra mea. N-o s-o fac!"

Ah, măcar dacă ar fi înţeles!

Nici un moment nu puteam să cred cu adevărat vorbele ei legate de Armand, că, în acea detaşare care era mai presus de răzbunare, el i-ar fi dorit de fapt cu egoism, moartea. Dar, nu asta era important acum; se întîmpla ceva mult mai îngrozitor decît realizam, ceva ce abia începeam să înţeleg, ceva faţă de care furia mea nu era decît o glumă, o încercare zadarnică de a mă împotrivi voinţei ei extraordinare. Mă ura, mă dispreţuia, aşa cum recunoscuse ea însăşi, şi inima mi se strîngea, de parcă, lipsindu-mă de acea iubire care mă susţinuse o viaţă întreagă, ea mi-ar fi dat o lovitură fatală. Cuţitul era acolo. Muream din cauza ei, muream din cauza acelei iubiri la fel ca în seara în care Lestat mi-a oferit-o, a făcut-o să-şi îndrepte privirea spre mine şi i-a spus numele meu; iubirea aceea care mă încălzise cînd mă uram, care îmi permisese să exist. Ah, cum înţelesese Lestat şi acum planul lui era în sfîrşit, dejucat.

Numai că era mai mult decît atît, o zonă de care mă feream plimbîndu-mă încolo şi încoace, încolo şi încoace, încleştînd şi descleştînd pumnii pe lîngă trup, simţind nu numai ura în ochii ei umezi: Era durerea ei. Îmi arătase durerea ei! *„Să-mi dăruiţi nemurirea în forma asta neputincioasă".* Mi-am astupat urechile, de parcă ea ar fi rostit din nou acele cuvinte şi lacrimile au început să curgă. Toţi acei ani mă bazasem cu totul pe cruzimea ei, pe lipsa absolută a durerii ei! Şi durere era ceea ce-mi arăta, o durere incontestabilă. Ah, ce-ar mai fi rîs Lestat de noi. De aceea îl înjunghiase ea, pentru că ar fi rîs. Pentru a mă distruge complet nu trebuia decît să-mi arate durerea aceea. Copilul pe care-l transformasem în vampir suferea. Agonia ei era la fel ca a mea.

În camera cealaltă se afla un sicriu, un pat pentru Madeleine, în care Claudia s-a retras pentru a mă lăsa singur cu ceea ce nu puteam suporta. Mi-a făcut plăcere liniştea. Şi, la un moment dat, în timpul celor cîteva ceasuri, care mai rămăseseră din noapte, m-am trezit în dreptul ferestrei deschise, simţind picurii mărunţi ai ploii. Sclipeau pe frunzele ferigilor, pe florile albe şi delicate care se înclinau, se îndoiau şi, în final, se frîngeau. Un covor de petale se aşternuse în micul balcon, bătute uşor de ploaie. Mă simţeam slăbit şi teribil de singur. Ceea ce se petrecuse între noi în noaptea aceea nu mai putea fi refăcut niciodată şi nici ceea ce-i făcusem eu Claudiei nu mai putea fi îndreptat.

Dar, spre surprinderea mea, nu simţeam nici un regret. Poate că de vină erau noaptea, cerul fără stele, felinarele încremenite în ploaia măruntă, care dăruiau o linişte ciudată, necerută de mine şi pe care nu ştiam, în acea pustietate şi singurătate, cum s-o primesc. Sînt singur, îmi spuneam. Sînt singur. Mi se părea cît se poate de drept. M-am închipuit veşnic singur, ca şi cum, cîştigînd acea putere de vampir în noaptea morţii mele, l-aş fi părăsit pe Lestat şi nu l-aş mai fi căutat niciodată, ca şi cum m-aş fi depărtat de el, neavînd nevoie nici de el, nici de nimeni altcineva. De parcă noaptea mi-ar fi spus: „Eşti întuneric şi numai întunericul te poate înţelege şi te poate cuprinde în braţe." Una cu umbrele. Fără coşmaruri. O pace inexplicabilă.

Totuşi, simţeam sfirşitul acelei stări de linişte la fel cum simţisem scurta mea capitulare în faţa ei; se destrăma la fel ca norii negri. Durerea provocată de pierderea Claudiei mă împresura asemeni unei forme adunate din colţurile acelei încăperi aglomerate şi ciudat de străine. De afară însă, chiar în timp ce noaptea părea să se dizolve în vîntul rece, simţeam că mă strigă ceva, ceva neînsufleţit, necunoscut mie. Şi o forţă lăuntrică părea să răspundă, nu cu împotrivire, ci cu o putere de nepătruns, care te îngheaţă.

M-am plimbat tăcut prin încăperi, deschizînd uşor uşile, pînă cînd, în lumina slabă a lămpii cu gaz din spatele meu, am văzut-o pe femeia aceea dormind în umbra mea pe canapea, cu păpuşa pe piept. Înainte să îngenunchez lîngă ea i-am văzut ochii deschizîndu-se şi, în întuneric, am simţit cealaltă pereche de ochi privindu-mă, acel chip mic de vampir care aştepta cu răsuflarea tăiată.

„O să ai grijă de ea, Madeleine?" Am văzut cum mîinile ei strîngeau păpuşa, întorcîndu-i faţa la pieptul ei. Mi-am îndreptat mîna spre ea, deşi nu ştiam de ce, chiar în timp ce-mi răspundea.

„Da!" a repetat ea disperată.

„Asta crezi că e, o păpuşă?" am întrebat-o eu, cuprinzînd capul păpuşii în mînă, dar ea a smuls-o, strîngînd din dinţi şi privindu-mă cu furie.

„E un copil care nu poate să moară! Asta e", a spus ea ca şi cum ar fi rostit un blestem.

„Aaaah..." am şoptit eu.

„M-am săturat de păpuşi", a zis ea, azvîrlind-o pe pernele canapelei. Degetele ei se jucau cu ceva pe piept, ceva ce ar fi vrut să văd şi să nu văd, încleştîndu-se în jurul acelui obiect. Ştiam ce era, îl observasem mai devreme. Un medalion prins cu un ac de aur. Aş vrea să-ţi pot descrie pasiunea care i-a cuprins trăsăturile, cum i s-a deformat guriţa ca de copil.

„Copilul care a murit?" am ghicit eu, privind-o. Îmi imaginam un magazin de păpuşi, toate avînd acelaşi chip. A clătinat din cap, trăgînd de medalion pînă cînd acul a sfîşiat taftaua. Acum am văzut-o cuprinsă de teamă, mistuită de panică. Mîna îi sîngera cînd a desfăcut-o. Am luat medalionul. „Fetiţa mea", a şoptit ea cu buze tremurătoare.

Era un chip de păpuşă pe fărîma aceea de porţelan, chipul Claudiei, un chip de copil, o dulceaţă, o întruchipare a inocenţei zugrăvită de un artist, un copil cu părul negru ca al păpuşii. Iar mama, îngrozită, fixa întunericul din faţa ei.

„Durere...", am spus eu cu blîndeţe.

„M-am săturat de durere", a zis ea, făcînd ochii mici cînd m-a privit. Dacă ai şti cît de mult îmi doresc să am puterea ta; sînt pregătită pentru ea, o doresc cu pasiune." Şi s-a întors spre mine, respirînd agitat, aşa încît sînii păreau să i se umfle sub rochie."

Pe chipul ei s-a citit atunci o cumplită frustrare. Mi-a ocolit privirea, clătinînd din cap şi mişcîndu-şi buclele. „Dacă ai fi fost un bărbat muritor; om *şi* monstru! a spus ea cu furie. Dacă ţi-aş putea arăta puterea mea..., a continuat ea şi mi-a zîmbit răutăcios, sfidător... Te-aş face să mă vrei, să mă doreşti! Dar tu eşti nefiresc!" Colţurile gurii i s-au lăsat în jos. „Ce să-ţi dau? Ce să fac ca să-mi dăruieşti ceea ce ai?" Mîna i se plimba peste sîni, părînd să-i mîngîie ca mîna unui bărbat.

Era un moment ciudat; ciudat pentru că n-aş fi putut să bănuiesc senzaţia pe care mi-au stîrnit-o vorbele ei, felul în care o vedeam acum cu mijlocul ei subţire şi ispititor, umflătura sinilor şi acele buze delicate şi bosumflate. Habar nu avea cum era muritorul din mine, cît de chinuit eram de sîngele pe care tocmai îl băusem. O doream mai mult decît îşi închipuia; pentru că ea nu înţelegea natura uciderii. Şi, cu mîndria tipică bărbaţilor, aş fi vrut să-i dovedesc asta, s-o umilesc pentru ceea ce-mi spusese, pentru vanitatea ieftină a provocării ei şi pentru ochii care s-au întors acum dezgustaţi. Dar asta era nebunie, nu motive întemeiate pentru a oferi viaţă veşnică.

Am întrebat-o cu cruzime: „Ai iubit acest copil?"

N-o să uit niciodată cum a arătat chipul ei atunci, violenţa şi ura teribilă care i s-au citit pe faţă. „Da, mi-a spus ea şuierător. Cum îndrăzneşti?" A întins mîna spre medalionul pe care-l ţineam strîns. Sentimentul de vinovăţie o stăpînea, nu dragostea. Era vinovăţie — acel magazin de păpuşi pe care mi-l descrisese Claudia, rafturi întregi pline de efigia acelui copil mort. O vinovăţie care înţelegea perfect finalitatea morţii. Era în ea ceva la fel de intens ca răul din mine însumi, ceva la fel de puternic. A întins mîna spre mine. Mi-a atins jiletca şi şi-a răsfirat degetele pe pieptul meu. Iar eu am îngenuncheat, apropiindu-mă de ea, simţindu-i părul care-mi mîngîia faţa.

„Ţine-te strîns de mine cînd o să te iau, i-am spus eu, văzînd cum i se măriseră ochii şi i se deschisese gura. Şi, atunci cînd senzaţia de leşin o să fie extrem de puternică, ascultă-mi cu atenţie bătăile inimii. Ţine-te strîns şi spune-ţi tot timpul: «O să trăiesc»."

„Da, da", a zis ea încuviinţînd şi inima îi bătea nebuneşte din cauza emoţiei.

Mîinile ei îmi ardeau gîtul şi degetele i se strecurau pe sub gulerul meu. „Uită-te la lumina aceea; nu-ţi lua nici măcar o secundă ochii de la ea şi spune-ţi tot timpul: «O să trăiesc»."

A icnit cînd i-am străpuns carnea, sînii i s-au strivit de mine, iar trupul i s-a arcuit neputincios, desprinzîndu-se de canapea. Îi vedeam ochii, chiar şi după ce i-am închis pe ai mei, vedeam acea gură şicanatoare şi provocatoare. Trăgeam cu poftă, ridicînd-o şi o simţeam slăbind, mîinile căzîndu-i fără vlagă pe lîngă trup. „Strîns, strîns, i-am şoptit eu peste şuvoiul fierbinte al sîngelui ei, în timp ce bătăile inimii ei îmi răsunau în urechi, iar sîngele ei îmi umfla venele pline. Lampa, am şoptit eu. Uită-te la ea!" Bătăile inimii i-au încetinit, au încetat şi capul i-a căzut pe catifea, ochii devenindu-i opaci. O clipă mi s-a părut că nu pot să mă mişc şi, totuşi, ştiam că trebuia s-o facă, că altcineva îmi ducea încheietura la buze, iar camera se învîrtea ameţitor, că mă concentram asupra acelei lămpi cum îi spusesem ei să facă, în timp ce-mi gustam propriul sînge din încheietură, forţîndu-mă apoi să i-o apropii de buze. „Bea, bea", i-am spus, dar ea era nemişcată ca o moartă. Am tras-o lîngă mine şi am lăsat sîngele să-i şiroiască pe buze. Atunci a deschis ochii şi i-am simţit apăsarea uşoară a gurii după care şi-a încleştat mîinile pe braţul meu şi a început să sugă. O legănam, şoptindu-i, încercînd cu disperare să-mi înfrîng senzaţia de leşin; în clipa aceea am simţit cum mă trage cu putere. Fiecare vas de sînge simţea asta. Mă destrămam încetul cu încetul, în timp ce ea trăgea şi m-am ţinut strîns de canapea; inima ei bătea cu putere, lipită de inima mea şi degetele i se înfipseseră adînc în braţul meu, în palma mea întinsă. Mă tăia, mă cresta, aşa încît am scos un strigăt, dar totul continua; mă depărtam de ea şi, totuşi, o trăgeam după mine, viaţa scurgîndu-mi-se prin braţ, iar ea gemea în timp ce sorbea. Şi acele firişoare care erau venele mele, acele fire pîrjolitoare, trăgeau de inima mea din ce în ce mai tare pînă cînd m-am desprins de ea brusc şi m-am prăbuşit alături, strîngîndu-mi cu mîna încheietura care îmi sîngera.

Ea se uita fix la mine, cu gura deschisă murdară de sînge. Mi s-a părut că a trecut o veşnicie. Se dubla şi se tripla în faţa ochilor mei, iar în final s-a contopit într-o singură formă tremurătoare. Şi-a dus mîna la gură, fără să-şi ia, însă, ochii de la mine, aceştia părînd să se mărească pe chipul ei. După aceea, s-a ridicat încet, nu ca urmare a propriei voinţe ci trasă parcă în sus de pe canapea de o forţă invizibilă, care o ţinea privind în timp ce se învîrtea, fusta ei masivă mişcîndu-se rigid, ca şi cum ar fi fost turnată dintr-o singură bucată, rotindu-se ca un ornament sculptat, pe o cutiuţă muzicală, ce dansează, învîrtindu-se după muzică. Deodată, s-a uitat la tafta şi a strîns-o în mîini, făcînd-o să foşnească, după care i-a dat drumul şi şi-a astupat repede urechile, a închis ochii şi i-a deschis din nou. Apoi, mi s-a părut că vede lampa, acea lampă depărtată şi slabă din camera cealaltă, care dădea o lumină vagă prin uşile duble. A alergat spre ea, privind-o ca şi cum ar fi fost vie. „N-o atinge...", i-a spus

Claudia, îndepărtînd-o cu blîndeţe. Dar Madeleine zărise florile de pe balcon şi a pornit spre ele, mîngîind petalele cu palmele desfăcute şi lipindu-şi de faţă picăturile de ploaie.

Eu mă aflam aproape, urmărindu-i fiecare mişcare, cum a luat florile şi le-a strivit în mîini, lăsînd petalele să vadă în jurul ei şi cum şi-a lipit vîrfurile degetelor de oglindă, privindu-se în ochi. Propria mea durere încetase după ce-mi legasem încheietura cu o batistă şi aşteptam, aşteptam, văzînd că Claudia nu-şi mai amintea ce avea să urmeze. Dansau amîndouă, în vreme ce pielea Madeleinei devenea din ce în ce mai palidă în lumina aurie care pîlpîia. A luat-o pe Claudia în braţe şi au început să se învîrtească, pe chipul fetiţei citindu-se nelinişte şi spaimă, în dosul zîmbetului.

La un moment dat, puterile Madeleinei au început să slăbească. A făcut cîţiva paşi în spate, părînd că-şi pierde echilibrul, dar s-a îndreptat repede şi a lăsat-o jos pe Claudia cu grijă. Stînd pe vîrfuri, Claudia a îmbrăţişat-o. „Louis, a spus ea, făcîndu-mi semn. Louis..."

I-am făcut semn să vină lîngă mine. Madeleine, care părea să nici nu ne vadă, îşi privea mîinile întinse. Chipul îi era alb şi supt şi, deodată, şi-a atins buzele cu vîrfurile degetelor, privind petele întunecate de pe ele. „Nu, nu!" am sfătuit-o eu cu blîndeţe şi am luat-o de mînă pe Claudia, trăgînd-o lîngă mine. Un geamăt prelung a ieşit de pe buzele Madeleinei.

„Louis", a şoptit Claudia cu vocea ei supranaturală, pe care Madeleine încă nu o putea auzi.

„Moare, lucru pe care mintea ta de copil nu şi-l aminteşte. Ai fost scutită de asta, n-a lăsat nici un semn asupra ta", i-am şoptit eu, dîndu-i părul după ureche, fără să-mi iau ochii de la Madeleine, care se plimba de la o oglindă la alta, iar lacrimile îi şiroiau în voie, în timp ce trupul ei renunţa la viaţă.

„Bine, Louis, dar dacă moare..." a strigat Claudia.

„Nu, am spus eu lăsîndu-mă pe vine, cînd am văzut deznădejdea de pe chipul ei. Sîngele a fost destul de puternic, o să trăiască. Dar o să-i fie frică, foarte frică." Cu blîndeţe, i-am strîns mîna şi am sărutat-o pe obraz. M-a privit atunci cu un amestec de mirare şi de teamă. Acea expresie nu i s-a schimbat în timp ce mă urmărea cum mă apropii de Madeleine, atras de plînsul ei. Se clătina acum, cu mîinile întinse, iar eu am prins-o, ţinînd-o strîns. Ochii ei conţineau deja o lumină ciudată, un foc violet reflectat în lacrimile ei.

„E o moarte muritoare, atît, i-am spus eu cu blîndeţe. Vezi cerul? Trebuie să-l părăsim acum şi tu să te ţii strîns de mine, să stai lîngă mine. Membrele or să-mi fie cuprinse de un somn la fel de greu ca moartea şi n-o să te mai pot alina. Tu o să stai acolo şi o să te lupţi cu el. Dar să te ţii strîns de mine în întuneric, auzi? Să mă ţii strîns de mînă, fiindcă eu o să te ţin atîta timp cît o să fiu lucid."

Pe moment a părut pierdută în privirea mea, iar eu am simţit uimirea care o învăluia, cum sclipirea ochilor mei era sclipirea tuturor culorilor şi cum toate acele culori erau şi mai puternic reflectate pentru ea în ochii mei. Am condus-o încet spre sicriu, spunîndu-i iarăşi să nu-i fie frică. „Cînd o să te trezeşti, o să fii nemuritoare, i-am spus eu. Nici o cauză naturală a morţii nu-ţi poate face rău. Hai, vino, întinde-te." Îi vedeam teama, o vedeam depărtîndu-se de cutia aceea îngustă, satinul nereuşind s-o liniştească. Pielea începea deja să-i lucească, să posede acea strălucire pe care o aveam eu şi Claudia. Mi-am dat seama că nu avea să cedeze decît dacă mă întindeam lîngă ea.

M-am uitat în partea cealaltă a camerei lungi la Claudia, care stătea lîngă acel sicriu ciudat, privindu-mă. Ochii îi erau nemişcaţi, dar întunecaţi de o suspiciune nedefinită, de o încredere rece. Am lăsat-o pe Madeleine lîngă patul ei şi m-am dus spre ochii aceia. Îngenunchind liniştit lîngă ea, am luat-o în braţe. „Nu mă recunoşti? am întrebat-o. Nu ştii cine sînt?"

Ea s-a uitat la mine. „Nu", mi-a răspuns.

Eu am zîmbit şi am încuviinţat. „Nu mă urî, i-am spus. Sîntem chit."

Atunci ea şi-a înclinat uşor capul şi m-a studiat cu atenţie după care a părut să zîmbească fără să vrea şi să încuviinţeze aprobator.

„Pentru că, vezi tu, i-am spus eu cu acelaşi glas calm, ceea ce a murit în camera asta, acum, n-a fost femeia aceea. Îi vor trebui multe nopţi, poate chiar ani, ca să moară. Ceea ce a murit în noaptea asta, aici, a fost cea din urmă fărîmă de omenesc din mine."

O umbră i-a căzut pe faţă; limpede, de parcă expresia i s-ar fi destrămat ca un văl. Buzele i s-au desfăcut, dar numai ca să tragă aer. După care a spus: „Atunci ai dreptate, într-adevăr. Sîntem chit."

„Vreau să dau foc magazinului de păpuşi! ne-a spus Madeleine, aruncînd în focul din cămin rochiţele împăturite ale fetiţei ei moarte, dantele albe şi pînzeturi, bej, pantofiori scîlciţi, bonete care miroseau a camfor. Acum nu mai înseamnă nimic." S-a dat înapoi, privind flăcările. După care s-a uitat la Claudia cu nişte ochi triumfători şi extrem de devotaţi.

Nu o credeam, atît de convins eram — chiar dacă noapte de noapte trebuia să o trag cu forţa de lîngă bărbaţii şi femeile pe care nu mai putea să-i secătuiască, atît de sătulă era datorită victimelor anterioare, adesea ridicîndu-le de la pămînt în vîltoarea pasiunii ei, sfărîmîndu-le gîturile cu degetele ei ca fildeşul în timp ce le bea sîngele — atît de convins eram că, mai devreme sau mai tîrziu, acea intensitate nebunească avea să slăbească, că ea avea să-şi dea seama de capcanele acelui coşmar, de propria-i piele sclipitoare, de acele camere luxoase de la Hotel Saint-Gabriel şi că avea să strige că vrea să fie trezită; să fie liberă. Nu pricepea că nu era o experienţă; dezvelindu-şi dinţii în formare în faţa oglinzilor cu rame aurii, se înfuria.

Dar tot nu realizam cît era de furioasă şi de obişnuită să viseze; şi că nu avea să strige după realitate, ba mai degrabă ar fi renunţat la realitate în favoarea viselor, un spiriduş diabolic ce-şi alimenta roata de tors cu himerele lumii astfel încît să-şi creeze propriul univers asemeni unei pînze de păianjen.

Abia începeam să-i înţeleg lăcomia, farmecul.

Căpătase o adevărată îndemînare după ce crease împreună cu amantul ei bătrîn, atîtea copii ale fetiţei ei moarte, care, aveam să înţeleg, umpleau rafturile acelui magazin pe care urma să-l vizităm în curînd. Pe lîngă acest lucru mai poseda şi o pricepere caracteristică vampirilor şi o intensitate, de asemeni proprie vampirilor, astfel încît, în cursul unei nopţi, după ce-am îndepărtat-o de victime, ea, cu acea sete nepotolită, a creat din cîteva bucăţi de lemn, cu dalta şi cuţitul, un balansoar perfect, atît de frumos şi bine proporţionat pentru Claudia, încît, atunci cînd stătea în el lîngă foc, părea o femeie. Acestuia i s-au mai adăugat, cu fiecare noapte, o masă de aceeaşi dimensiune, şi dintr-un magazin de jucării, o mică lampă cu untură, o ceşcuţă şi o farfurioară de porţelan; iar, din poşeta unei femei, un mic carneţel de însemnări legat în piele

care, în mîinile Claudiei, devenea un adevărat volum. Lumea se prăbuşea şi înceta să mai existe la graniţa micului spaţiu care, în curînd, a devenit de mărimea camerei de toaletă a Claudiei: un pat ai cărui stîlpi ajungeau doar pînă la nasturii mei de pe piept şi oglinzi care reflectau doar picioarele unui uriaş greoi, cînd m-am trezit pierdut printre ele; tablouri agăţate la nivelul ochilor Claudiei; şi, în ultimul rînd, pe măsuţa ei de toaletă, o pereche de mănuşi negre de seară pentru degetuţele ei, o rochie decoltată de culoarea nopţii şi o tiară de la un bal mascat al copiilor. Iar Claudia, giuvaerul care încununa totul, o zînă cu umerii goi, plimbîndu-se cu părul ei strălucitor printre acele lucruri de preţ ale micii ei lumi, în timp ce eu priveam din prag, vrăjit, greoi, întins pe covor, aşa încît să-mi pot sprijini capul în cot şi să-mi ridic

privirea spre ochii iubitei mele, văzîndu-i încălziţi deocamdată în mod misterios de perfecţiunea acelui sanctuar. Cît de frumoasă era în dantelă neagră, o femeie rece, cu părul bălai, cu un chip de păpuşă şi ochi umezi, care mă priveau cu atîta seninătate şi atît de îndelung, încît, cu siguranţă însemna că mă uitase; ochii trebuiau să vadă altceva în afară de mine care stăteam acolo pe podea, visînd; altceva în afară de universul stîngaci din jurul meu, care acum era marcat şi anulat de cineva care suferise în el, de cineva care suferise întotdeauna, dar care acum părea să nu mai sufere, ascultînd clinchetul unei cutiuţe muzicale de jucărie, punînd o mînă pe ceasul de jucărie. Am avut o viziune a unor ore scurtate şi unor minute mici aurii. Aveam senzaţia că înnebunesc.

Mi-am vîrît mîinile sub cap şi m-am uitat la candelabru; mi-era greu să mă desprind de o lume şi să pătrund în alta. Iar Madeleine, pe canapea, lucra cu aceeaşi pasiune dintotdeauna, de parcă nemurirea n-ar fi însemnat odihnă, cosînd dantelă crem pe satin de culoarea levănţicăi pentru micul pat, oprindu-se doar din cînd în cînd pentru a-şi şterge umezeala pătată de sînge de pe fruntea albă.

M-am întrebat, dacă nu cumva închizînd ochii, acel tărîm al lucrurilor minuscule ar fi înghiţit încăperile din jurul meu şi m-aş fi trezit asemeni lui Gulliver, legat de mîini şi de picioare, un uriaş nedorit? Am avut viziunea unor case construite pentru Claudia, în ale căror grădini şoarecii erau nişte monştri, şi a unor trăsurici, iar tufele înflorite deveneau copaci. Muritorii erau de vrăjiţi, încît se lăsau în genunchi pentru a privi pe ferestre. Atrăgeau la fel ca pînza de păianjen.

Chiar *eram* legat de mîini şi de picioare. Nu numai de frumuseţea aceea extraordinară — acel secret superb al umerilor albi ai Claudiei, sclipirea splendidă a perlelor, moleşeala vrăjită, sticluţa de parfum, acum o carafă, din care se revărsa o vrajă ce promitea Paradisul — eram legat de teamă. Că, dincolo de încăperile acelea, unde se presupunea că supraveghez instruirea Madeleinei — discuţii întîmplătoare despre ucidere şi natura vampirului în legătură cu care Claudia ar fi putut-o instrui mai bine decît mine, dacă şi-ar fi manifestat vreodată dorinţa de a prelua conducerea — că, dincolo de încăperile acelea, unde în fiecare noapte eram asigurat prin sărutări uşoare şi priviri mulţumite că pasiunea plină de ură pe care Claudia o arătase o singură dată nu avea să se mai întoarcă — deci că, dincolo de încăperile acelea, aveam să aflu că eram cu adevărat schimbat: partea muritoare din mine era acea parte care iubise, eram convins. Deci, ce simţeam pentru Armand, creatura pentru care o transformasem pe Madeleine, creatura pentru care vrusesem să fiu liber? O distanţă ciudată şi tulburătoare? O durere surdă? Un fior nedefinit? Chiar şi din mijlocul acelor lucruri lumeşti, îl vedeam pe Armand în camera lui austeră, îi vedeam ochii de un căprui închis şi îi simţeam acea atracţie stranie.

Şi, totuşi, nu mă duceam la el. Nu îndrăzneam să descopăr ceea ce poate că pierdusem. Nici să încerc să separ acea pierdere de o altă idee apăsătoare: că în Europa nu aflasem nici un adevăr care să aline singurătatea, să transforme disperarea. Descoperisem numai mecanismele interioare ale micului meu suflet, durerea din cel al Claudiei şi o pasiune pentru un vampir care era, probabil, mai rău decît Lestat, pentru care am devenit la fel de rău ca Lestat, dar în care vedeam singura promisiune de bine în rău.

Totul rămăsese în sfîrşit în urmă. Ceasul ticăia pe poliţă; Madeleine implora să mergem să vadă spectacolul de la „Théâtre des Vampires", jurînd să o apere pe Claudia de orice vampir care ar fi îndrăznit s-o insulte, iar Claudia vorbea despre strategie şi spunea: „Nu încă, nu acum", în timp ce eu observam cu un oarecare sentiment de uşurare dragostea Madeleinei pentru Claudia, pasiunea ei oarbă şi lacomă. Ah, am atît de puţină compasiune în inimă sau în amintire faţă de Madeleine. Credeam, că doar văzuse primele semne ale suferinţei, nu înţelegea moartea. Era atît de uşor de înfuriat, atît de uşor de împins spre violenţă. Bănuiam, în colosala mea vanitate şi autoînşelare, că durerea pentru fratele meu mort fusese singura emoţie

adevărată. Mi-am dat voie să uit cît de total mă îndrăgostisem de ochii sclipitori ai lui Lestat, că-mi vîndusem sufletul pentru un lucru multicolor şi luminos, crezînd că o suprafaţă foarte limpede dădea puterea de a păşi pe apă.

Ce-ar fi trebuit să facă Cristos pentru a mă determina să-l urmez, asemeni lui Matei sau Petru? Întîi şi întîi, să se îmbrace bine. Şi să aibă un păr bogat şi blond, bine îngrijit.

Mă uram. Şi mi se părea, pe jumătate adormit, aşa cum eram adesea cînd le ascultam discuţiile — Claudia şoptind despre ucis, viteza şi îndemînarea caracteristice vampirilor, Madeleine aplecată asupra acului ei neobosit — mi se părea că era singura emoţie de care mai eram capabil: ura de sine. Le iubesc. Le urăsc. Puţin îmi pasă dacă sînt acolo. Claudia îmi atinge părul, de parcă ar vrea să-mi spună cu vechea familiaritate că inima îi e liniştită. Nu-mi pasă. Şi apoi apariţia lui Armand, acea putere, acea claritate chinuitoare. În spatele unui geam, mi se pare. Şi, luînd mîna jucăuşă a Claudiei, înţeleg pentru prima oară în viaţă ce simte cînd mă iartă pentru faptul că sînt eu însumi, acela despre care spune că-l urăşte şi-l iubeşte: *„nu simte aproape nimic."*

— După o săptămînă am însoţit-o amîndoi pe Madeleine în misiunea ei de a da foc unui univers al păpuşilor, din spatele unui geam din sticlă de oglinzi. Îmi amintesc că m-am depărtat, dînd colţul şi trezindu-mă într-o cavernă îngustă şi întunecoasă, unde singurul sunet care se auzea era cel al ploii. Dar atunci am văzut sclipirea roşiatică ce mînjea norii. Clopotele au început să bată, oamenii să strige, iar Claudia, lîngă mine, vorbea încet despre natura focului. Fumul gros care se înălţa din acea lumină pîlpîitoare mă enerva. Simţeam teamă. Nu o teamă muritoare, nebunească, ci ceva rece ca un cîrlig înfipt în coaste. Teama asta — era vechea casă de pe Rue Royale care ardea, Lestat parcă dormind pe duşumeaua cuprinsă de flăcări.

„Focul purifică...", a zis Claudia şi eu am spus: „Nu, focul doar distruge..."

Madeleine trecuse pe lîngă noi şi se oprise în capătul străzii, ca o fantomă în ploaie, bătînd aerul cu mîinile ei albe, făcîndu-ne semn, arcuri albe de licurici albi. Şi-mi amintesc cum Claudia m-a lăsat pentru ea. Imaginea părului galben pleoştit şi răsucit cînd mi-a spus s-o urmez. O panglică a căzut la picioare, fluturînd şi plutind într-un vîrtej de apă neagră. Mi se părea că au dispărut. M-am aplecat să iau panglica de jos, dar o altă mînă s-a întins după ea. Era Armand care mi-o dădea.

Eram şocat să-l văd acolo, atît de aproape, imaginea Domnului Moarte în dreptul unei uşi, minunat de real cu mantia lui neagră şi cu cravata de mătase şi, totuşi, ireal ca umbrele, datorită nemişcării lui. S-a văzut o sclipire vagă a focului în ochii lui, roşul încălzindu-le întunericul pînă la un maro închis.

Şi m-am trezit deodată de parcă aş fi visat, m-am trezit simţindu-l, mîna lui cuprinzînd-o pe a mea, capul lui înclinat parcă pentru a-mi da de înţeles că voia să-l urmez — m-a trezit propria mea experienţă tulburată în faţa prezenţei lui, care mă mistuia la fel ca în camera lui. Mergeam împreună acum, repede, apropiindu-ne de Sena, mişcîndu-ne cu o asemenea iuţeală şi îndemînare printr-un grup de oameni, încît aceştia abia dacă ne-au zărit, noi abia dacă i-am zărit. Faptul că ţineam pasul cu el cu uşurinţă mă uimea. Mă forţa să-mi admit puterile, să realizez că drumurile pe care le alegeam în mod normal erau drumurile oamenilor, pe care nu mai trebuia să le urmez.

Doream cu disperare să-i vorbesc, să-l opresc punîndu-mi amîndouă mîinile pe umerii lui, doar pentru a-l privi în ochi din nou aşa cum făcusem în acea noapte, să-l fixez într-un anume timp şi spaţiu, astfel încît să pot face faţă tulburării mele lăuntrice. Aş fi vrut să-i spun atîtea, să-i explic atîtea. Şi, totuşi, nu ştiam ce să-i spun sau de ce i-aş fi spus ceva, eram conştient doar că plinătatea acelui sentiment continua să mă bucure aproape pînă la lacrimi. Asta mă temusem că am pierdut.

Nu ştiam unde ne aflam, doar că, în plimbările mele, mai trecusem pe acolo: o stradă cu case vechi, cu ziduri-grădini, intrări pentru trăsuri, turnuri şi ferestre

plumbuite sub arcadele din piatră. Case înălţate în alte secole, copaci noduroşi, acea linişte profundă care însemna că mulţimea era închisă afară; cîţiva muritori locuiau în acea regiune a încăperilor cu plafoane înalte; piatra absorbea zgomotul răsuflării, spaţiul unor vieţi întregi.

Armand era pe un zid acum, cu braţul agăţat de o ramură, întinzîndu-mi mîna; într-o clipă mă aflam lîngă el, frunzişul ud atingîndu-mi faţa. Deasupra, vedeam etaj după etaj înălţîndu-se pînă la un turn care abia se zărea prin ploaia deasă şi întunecată. „Ascultă-mă, o să ne căţărăm pînă în turn", mi-a spus atunci Armand.

„Nu pot... e imposibil...!"

„Nici nu-ţi cunoşti puterile. Te poţi căţăra cu uşurinţă. Nu uita, dacă o să cazi, n-o să păţeşti nimic. Fă cum fac eu. Dar, fii atent. Cei care locuiesc în casa asta mă ştiu de o sută de ani şi mă cred un duh; dacă te văd din întîmplare sau tu îi vezi prin geamurile acelea, nu uita ce cred ei că eşti şi nu arăta că eşti conştient de ei, altfel îi dezamăgeşti sau îi zăpăceşti. Ai auzit? Eşti în perfectă siguranţă."

Nu ştiam ce mă înspăimînta mai mult, căţăratul în sine sau gîndul că aveam să fiu luat drept un strigoi; numai că n-aveam timp pentru astfel de judecăţi acum căci Armand începuse urcuşul, cizmele lui găsind crăpăturile dintre pietre, mîinile lui prinzîndu-se sigure ca nişte gheare în acele crăpături; iar eu îl urmam, ţinîndu-mă strîns de zid, neîndrăznind să privesc în jos, agăţîndu-mă pentru a mă odihni o clipă de arcada groasă şi sculptată de deasupra unei ferestre, prin care mi-am aruncat privirea şi am văzut un foc în cămin, un umăr întunecat, o mînă care mînuia un vătrai, o siluetă care se mişca fără să aibă nici cea mai mică bănuială că era observată. S-a dus. Ne-am continuat căţăratul pînă am ajuns la fereastra turnului, pe care Armand a deschis-o repede, trecîndu-şi picioarele lungi peste pervaz; l-am urmat şi eu, simţindu-i braţul pe după umeri.

Am oftat fără să vreau cînd am ajuns în încăpere, frecîndu-mi braţele şi rotindu-mi privirea prin acel spaţiu ud şi ciudat. Acoperişurile de dedesubt se vedeau argintii, foişoare zărindu-se din loc în loc printre coroanele imense şi foşnitoare ale copacilor; mai departe strălucea lanţul rupt al unui bulevard luminat. Camera părea la fel de udă ca aerul de afară. Armand aprindea un foc.

Dintr-o grămadă de piese de mobilier putrezite a ales nişte scaune pe care le-a rupt cu uşurinţă, în ciuda faptului că erau groase. Era ceva grotesc în aspectul lui, accentuat de graţia lui şi calmul imperturbabil al chipului său alb. Făcea ce ar fi făcut orice vampir, transformînd acele bucăţi groase de lemn în aşchii, totuşi făcea ceva ce numai un anumit vampir putea să facă. Şi nu părea să posede nimic omenesc; pînă şi trăsăturile frumoase şi părul negru deveniseră atributele unui înger formidabil, care avea în comun cu noi ceilalţi doar o asemănare superficială. Haina era un miraj. Şi, deşi mă simţeam atras de el, poate mai mult decît fusesem atras vreodată de vreo fiinţă vie în afară de Claudia, mă tulbura în alte feluri, care aduceau a teamă. Nu m-a mirat faptul că, după ce a terminat, mi-a oferit un scaun greu din lemn de stejar, dar el s-a retras lîngă poliţa din marmură, încălzindu-şi mîinile la foc, în timp ce flăcările îi aruncau umbre roşii pe chip.

„Îi aud pe cei din casă", i-am spus. Căldura era plăcută. Simţeam pielea cizmelor uscîndu-se, simţeam căldura în degete.

„Atunci ştii că şi eu îi aud", a zis el încet şi, deşi vorbele lui nu conţineau nici un fel de reproş, mi-am dat seama de sensul propriilor mele cuvinte.

„Şi dacă vin?" am insistat eu, studiindu-l.

„Nu-ţi dai seama după atitudinea mea că n-or să vină? m-a întrebat el. Am putea să stăm aici toată noaptea şi să nici nu pomenim despre ei. Vreau să ştii că, dacă vorbim de ei e pentru că tu vrei să faci asta." Cum n-am spus nimic, cum, probabil, am părut uşor înfrînt, mi-a zis cu blîndeţe că încuiaseră demult acel turn şi că nu mai urca nimeni acolo; iar dacă vedeau fumul ieşind pe coş sau lumina prin fereastră, oricum nimeni nu se aventura în acel loc pînă a doua zi.

Atunci am văzut că, de o parte a căminului, se aflau cîteva rafturi cu cărţi şi o masă de scris. Foile de pe aceasta erau îngălbenite, dar mai erau o călimară şi cîteva tocuri, îmi închipuiam că locul acela ar fi putut fi foarte plăcut cînd nu ploua, ca atunci, sau după ce focul va fi uscat atmosfera.

„Vezi tu, mi-a spus Armand, n-ai nevoie cu adevărat de camerele pe care le ai la hotel. În realitate ai nevoie doar de foarte puţin. Dar fiecare din noi trebuie să decidă cît de mult doreşte. Oamenii care locuiesc în casa asta au un nume pentru mine; întîlnirile cu mine constituie subiect de discuţii timp de douăzeci de ani, dar acestea sînt doar nişte momente izolate în existenţa mea, care nu înseamnă nimic. Nu pot să-mi facă nici un rău, iar eu le folosesc casa pentru a fi singur. Nimeni de la «Théâtre des Vampires» nu ştie că vin aici. E secretul meu."

Îl privisem cu atenţie în timp ce vorbea şi gîndurile care-mi trecuseră prin minte în camera de la teatru îmi treceau prin minte din nou. Vampirii nu îmbătrînesc şi mă întrebam cît de diferite puteau fi chipul şi purtările lui tinereşti faţă de un secol sau două în urmă; căci, faţa lui, deşi nemarcată de lecţiile maturităţii, cu siguranţă nu era o mască. Părea extrem de expresivă, ca şi vocea lui discretă, iar eu nu puteam pricepe de ce. Ştiam doar că eram atras de el la fel de mult ca mai înainte şi, într-o oarecare măsură, cuvintele pe care le-am rostit atunci erau un subterfugiu. „Dar ce te ţine la «Théâtre des Vampires»?" l-am întrebat.

„O nevoie, bineînţeles. Dar am descoperit ceea ce-mi trebuie, a zis el. De ce mă eviţi?"

„Nu te-am evitat, am spus eu încercînd să ascund emoţia pe care mi-o provocaseră acele cuvinte. Înţelegi că trebuie s-o protejez pe Claudia, că nu are pe nimeni în afară de mine. Sau, cel puţin, aşa era pînă..."

„Pînă cînd Madeleine a venit să stea cu voi..."

„Da...", am zis eu.

„Dar acum Claudia ţi-a dat drumul şi tu rămîi, totuşi, cu ea, rămîi legat de ea ca de o iubită", a spus el.

„Nu, nu e iubita mea; nu înţelegi, am zis eu. Mai degrabă e copilul meu şi nu ştiu dacă poate să-mi dea drumul..." Erau lucruri la care mă gîndisem de nenumărate ori. „Nu ştiu dacă un copil are puterea de a da drumul părintelui. Nu ştiu dacă n-o să fiu legat de ea atîta timp cît o să..."

Am tăcut. Era cît pe-aci să spun „atîta timp cît o să trăiască." Dar mi-am dat seama că era un clişeu muritor superficial. Ea avea să trăiască veşnic, la fel ca şi mine. Dar nu era acelaşi lucru şi cu taţii muritori? Fiicele trăiesc o veşnicie pentru că taţii mor primii. Brusc n-am mai ştiut ce să spun, dar era conştient în permanenţă de felul în care asculta Armand; asculta în felul în care visăm că ascultă ceilalţi, chipul lui părînd să reflecteze la orice se spunea. Nu s-a grăbit să profite de scurta mea pauză, să afirme că înţelegea ceva înainte ca întreaga idee să fie exprimată sau să mă contrazică dintr-un impuls irezistibil — lucruri care, adesea, fac ca un dialog să fie imposibil.

După o pauză îndelungată, mi-a spus: „Te vreau. Te vreau mai mult decît orice pe lume."

O clipă m-am îndoit de ceea ce auzisem, pentru că mi se părea incredibil. Asta m-a dezarmat complet şi imaginea lipsită de cuvinte a vieţii noastre împreună s-a extins şi mi-a şters orice alt gînd din minte.

„Am spus că te vreau. Te vreau mai mult decît orice pe lume", a repetat el, doar cu o uşoară modificare a expresiei. Apoi a rămas aşteptînd, privind. Chipul îi era la fel de liniştit ca întotdeauna, fruntea lui netedă şi albă de sub părul castaniu bogat nepurtînd nici o urmă de îngrijorare, ochii lui mari luminîndu-mă, buzele lui nemişcate.

„Asta vrei de la mine şi, totuşi, nu vii la mine, a spus el. Există lucruri pe care vrei să le afli, dar nu întrebi. O vezi pe Claudia scăpîndu-ţi, totuşi, pari incapabil să împiedici asta, ai vrea să se întîmple mai repede şi, totuşi, nu faci nimic."

„Nu-mi înţeleg propriile sentimente. Poate că ţie îţi sînt mai clare decît mie..."

„Nu începi să-nţelegi ce mister reprezinţi!" mi-a spus el.

„Dar cel puţin tu te cunoşti perfect. Eu nu pot susţine acelaşi lucru, am zis eu. O iubesc şi, totuşi, nu sînt apropiat de ea. Vreau să spun că, atunci cînd sînt cu tine aşa cum sînt acum, nu mai ştiu de ea, nu mai ştiu de nimeni."

„Ea reprezintă o perioadă pentru tine, o perioadă din viaţa ta. Dacă şi cînd o s-o rupi cu ea, o s-o rupi cu singura persoană în viaţă care a împărţit acea perioadă cu tine. Ţi-e frică de asta, de izolare, de povara, de proporţiile vieţii veşnice."

„Da, aşa e, dar asta e numai o mică parte. Perioada nu înseamnă prea mult pentru mine. Ea a făcut să însemne ceva. Şi alţi vampiri trebuie să fi trecut prin asta şi au supravieţuit trecerii prin sute de perioade."

„Dar nu supravieţuiesc, a spus el. Lumea ar fi plină de vampiri dacă ar supravieţui. Cum crezi că am ajuns să fiu cel mai bătrîn de aici şi de pretutindeni?" a întrebat el.

M-am gîndit la asta. Apoi am îndrăznit: „Mor prin violenţă?"

„Nu, aproape niciodată. Nu e nevoie. Cîţi vampiri crezi că au puterea să îndure nemurirea? În primul rînd, habar n-au ce-i aceea nemurire. Căci, devenind nemuritori, ei vor ca toate formele vieţii lor să rămînă aşa cum sînt, neschimbate: trăsurile făcute în acelaşi mod sigur, hainele croite ca în tinereţea lor, oamenii să fie îmbrăcaţi şi să vorbească în modul pe care ei l-au înţeles şi l-au apreciat întotdeauna. Cînd, de fapt, toate lucrurile se schimbă, în afară de vampirul însuşi; totul în afară de vampir e supus unei permanente modificări şi transformări. În curînd, pentru o minte inflexibilă şi, adesea, chiar pentru o minte cît se poate de flexibilă, această nemurire devine o condamnare într-un balamuc de figuri şi forme care sînt de neînţeles şi lipsite de valoare. Într-o seară, un vampir se trezeşte şi îşi dă seama de ce anume s-a temut poate decenii întregi, că pur şi simplu, nu mai ţine să trăiască neapărat. Că, oricare ar fi fost stilul, modul sau forma existenţei care făcuse ca nemurirea să i se pară atrăgătoare, acesta dispăruse de pe faţa pămîntului. Şi nimic nu mai rămîne pentru a-i oferi scăparea din disperare, decît actul uciderii. Şi acel vampir iese ca să moară. Nimeni nu-i găseşte rămăşiţele. Nimeni nu ştie unde a dispărut. Şi nimeni din jurul lui — în caz că ar mai căuta compania altor vampiri — nu ştie că el e cuprins de disperare. Va fi încetat demult să mai vorbească despre sine sau despre orice altceva. Va dispărea."

M-am lăsat pe spate, impresionat de acel adevăr evident şi, în acelaşi timp, totul în mine s-a răzvrătit împotriva acelei perspective. Am devenit conştient de profunzimea speranţei şi groazei mele; cît de diferite erau acele sentimente de alienarea pe care o descrisese el, cît de diferite faţă de acea disperare îngrozitoare. Acea disperare conţinea dintr-odată ceva scandalos şi respingător. N-o puteam accepta.

„Dar tu nu ţi-ai da voie să ai o asemenea stare de spirit. Uită-te la tine, m-am trezit eu spunînd. Chiar dacă n-ar mai exista nici măcar o singură operă de artă în lume... şi sînt mii... chiar dacă n-ar mai exista nici măcar o singură frumuseţe naturală... dacă lumea ar fi redusă la o celulă goală şi la o luminare fragilă, nu pot să te văd altfel decît studiind acea lumînare, furat de pîlpîitul acelei lumini, de schimbarea culorilor ei... cît timp te-ar putea susţine asta... ce posibilităţi ar crea? Greşesc cumva? Sînt un idealist chiar atît de nebun?"

„Nu", a spus el şi pe buze i-a apărut un zîmbet vag, o dovadă fugară de plăcere. Dar apoi a continuat, pur şi simplu: „Tu, însă, simţi o obligaţie faţă de o lume pe care o iubeşti, pentru că lumea asta, pentru tine, e încă intactă.

S-ar putea ca propria ta sensibilitate să devină instrumentul nebuniei. Vorbeşti despre opere de artă şi frumuseţe naturală. Aş vrea tare mult să am puterea unui artist ca să reînvii pentru tine Veneţia secolului al cincisprezecelea, palatul maestrului meu, dragostea pe care am simţit-o pentru el cînd eram un băiat muritor şi dragostea

pe care el a simţit-o pentru mine cînd m-a transformat în vampir. Ah, dacă aş putea să reînvii acele vremuri fie pentru tine, fie pentru mine... măcar o singură clipă! La ce bun? Ce mult mă întristează faptul că timpul nu şterge deloc amintirea acelei perioade, că ea devine şi mai fermecătoare în lumina lumii pe care o văd astăzi.,,

„Dragoste? am întrebat eu. A existat dragoste între tine şi vampirul care te-a creat?" am adăugat eu, aplecîndu-mă înainte.

„Da, mi-a spus el. O dragoste atît de puternică, încît nu m-a lăsat să îmbătrînesc şi să mor. O dragoste care a aşteptat răbdătoare pînă am devenit de ajuns de puternic pentru a fi dăruit întunericului. Vrei să-mi spui că n-a existat nici un pic de dragoste între tine şi vampirul care te-a creat?"

„Nici un pic", am zis eu repede şi nu mi-am putut reţine un zîmbet amar.

El mă studia. „Atunci, de ce ţi-a dăruit aceste puteri?" m-a întrebat.

M-am lăsat pe spate. „Consideri puterile astea ca un dar!" am spus eu. „Bineînţeles. Iartă-mă, dar mă uimeşte faptul că, în complexitatea ta eşti atît de simplu", am zis eu rîzînd.

„Ar trebui s-o iau ca pe o insultă?" a întrebat el zîmbind şi întreaga lui atitudine nu făcea decît să confirme ceea ce tocmai spusesem. Părea atît de inocent. Începeam să-l înţeleg.

„Nu, nu din partea mea, am spus eu şi pulsul mi s-a înteţit, în timp ce mă uitam la el. Reprezinţi tot ce-am visat cînd am devenit vampir. Vezi puterile astea ca un dar!" am repetat eu. „Dar ia spune-mi... acum mai simţi dragoste pentru acel vanmpir care ţi-a dăruit viaţă veşnică? Mai simţi asta acum?"

A părut să se gîndească, după care a spus încet: „De ce contează asta?" Apoi a continuat: „Nu cred că am avut noroc simţind dragoste pentru mulţi oameni sau multe lucruri. Dar, da, îl iubesc. Poate că nu în felul la care te referi tu. Mi se pare că mă zăpăceşti, chiar fără să faci vreun efort. Eşti un mister. Nu mai am nevoie de acest vampir."

„Mi s-a dăruit viaţă veşnică, o percepţie extrem de acută şi nevoia de a ucide, i-am explicat eu repede, pentru că vampirul care m-a creat îmi rîvnea casa şi averea. Înţelegi? Ah, dar cuvintele astea înseamnă mult mai mult. Acest înţeles mi se dezvăluie atît de încet, atît de incomplet! Vezi tu, e ca şi cum mi-ai întredeschide o uşă prin care se strecoară un firicel de lumină, iar eu tînjesc să ajung la ea, să o deschid larg şi să pătrund în spaţiul care spui că există dincolo de ea! Cînd, de fapt, nu cred! Vampirul care m-a creat reprezenta tot ce consideram că este rău: era la fel de îngrozitor, de prozaic, de searbăd, de veşnic descurajator cum îmi închipuiam că trebuie să fie răul! Acum ştiu asta. Dar tu, tu eşti ceva ce depăşeşte totul această concepţie! Deschide uşa larg. Povesteşte-mi despre palatul din Veneţia, despre această relaţie amoroasă cu damnarea. Vreau să înţeleg."

„Te păcăleşti singur. Palatul nu înseamnă nimic pentru tine, mi-a spus el. Uşa pe care o vezi duce la mine. La a trăi alături de mine, cel care sînt acum. Sînt rău cu gradaţii infinite şi fără vină."

„Da, exact", am murmurat eu.

„Şi asta te face nefericit, a zis el. Tu, care ai venit în camera mea şi ai spus că n-a mai rămas decît un singur păcat, acela de a lua conştient viaţa unui om nevinovat."

„Da..., am spus eu. Cred că ai rîs teribil de mine..."

„N-am rîs niciodată de tine, a spus el. Nu-mi pot permite să rîd de tine. Numai cu ajutorul tău pot să scap de disperarea pe care ţi-am descris-o ca fiind moartea noastră. Prin tine trebuie să mă leg de acest secol al nouăsprezecelea şi să ajung să-l înţeleg într-un fel care să mă readucă la viaţă, lucru pe care îl doresc cu atîta disperare. Pe tine te-am aşteptat la «Théâtre des Vampires». Dacă aş cunoaşte un muritor capabil de o asemenea sensibilitate, de o asemenea durere, de o asemenea profunzime, l-aş transforma în vampir într-o clipă. Dar asta se întîmplă atît de rar. Nu, a trebuit să te aştept şi să te caut. Şi acum o să mă bat pentru tine. Vezi cît de nemilos

sînt cînd iubesc? Asta ai înţeles prin dragoste?"

„Ah, dar ai face o greşeală cumplită", am spus eu, privindu-l în ochi. Abia acum începeam să pricep sensul cuvintelor lui. Niciodată nu-mi simţisem atît de clar frustrarea mistuitoare. Nu puteam să-l mulţumesc. N-o puteam mulţumi pe Claudia. Nu fusesem niciodată în stare să-l mulţumesc pe Lestat. Şi pe fratele meu muritor, Paul, cît de cumplit, de mortal îl dezamăgisem!

„Nu. Trebuie să stabilesc o legătură cu epoca, mi-a spus el calm. Şi numai cu ajutorul tău pot s-o fac... nu ca să aflu de la tine lucruri pe care le-aş putea vedea într-o clipă într-o galerie de artă, sau le-aş putea citi într-o oră, în cele mai groase cărţi... tu eşti spiritul, tu eşti inima", a insistat el.

„Nu, nu", am zis eu ridicînd mîinile. Mai aveam puţin şi izbucneam într-un hohot de rîs amar, isteric. „Nu înţelegi? Nu sînt spiritul nici unei epoci. Sînt în dezacord cu toate şi aşa am fost întotdeauna! Locul meu n-a fost nicăieri, alături de nimeni, în nici un moment!" Era prea dureros, prea perfect de adevărat.

Dar pe chipul lui a apărut un zîmbet irezistibil. Părea gata să rîdă de mine şi, în clipa următoare, umerii au început să-i tresalte de rîs. „Dar, Louis, a spus el încet. Chiar ăsta e spiritul vremii tale. Nu vezi? Toată lumea simte ca tine. Căderea ta în dizgraţie e căderea unui secol."

Eram atît de uimit, încît multă vreme am stat cu privirea aţintită asupra focului. Mistuise toate lemnele şi nu mai rămăsese decît o grămadă de cenuşă fumegîndă, un peisaj cenuşiu şi roşu care avea să se prăbuşească la atingerea vătraiului. Totuşi, era foarte cald şi încă mai dădea o lumină puternică. Îmi vedeam viaţa în adevărata ei perspectivă.

„Şi vampirii de la «Théâtre»?..." am întrebat eu încet.

„Ei oglindesc vremurile cu un cinism care nu poate înţelege moartea posibilităţilor, o parodiere iluzorie şi sofisticată a miraculosului, o decadenţă al cărei ultim refugiu e autoridiculizarea, o neputinţă manierată. I-ai văzut; îi cunoşti de o viaţă. Tu îţi oglindeşti altfel epoca. Îi oglindeşti inima zdrobită."

„Asta înseamnă nefericire. Nefericirea pe care nu poţi s-o înţelegi."

„Nu mă-ndoiesc. Spune-mi ce simţi acum, ce anume te face nefericit. Spune-mi de ce, timp de şapte zile, n-ai venit la mine, deşi ardeai de dorinţa de a o face. Spune-mi ce te mai ţine încă legat de Claudia şi de femeia cealaltă."

Am clătinat din cap. „Nu ştii ce-mi ceri. Vezi tu, mi-a fost îngrozitor de greu să o transform pe Madeleine în vampir. Mi-am încălcat o promisiune faţă de mine însumi cum că n-o să fac niciodată asta. Eu nu consider viaţa noastră ca reprezentînd puteri şi daruri, ci un blestem. N-am curaj să mor, darămite să creez un alt vampir! Să provoc această suferinţă altcuiva şi să condamn la moarte pe toţi acei bărbaţi şi pe toate acele femei pe care vampirul va trebui să-i ucidă! Am încălcat o promisiune solemnă. Şi, făcînd asta..."

„Dacă reprezintă vreo consolare pentru tine... sigur îţi dai seama că am avut şi eu un amestec."

„Că am făcut-o ca să mă eliberez de Claudia, să fiu liber ca să vin la tine... da, îmi dau seama. Dar răspunderea finală tot pe umerii mei cade!" am spus eu.

„Nu. Vreau să spun, în mod direct. Eu te-am făcut s-o faci! Am fost lîngă tine în noaptea aceea. Mi-am exercitat cea mai mare putere pentru a te convinge s-o faci. N-ai ştiut?"

„Nu!"

Am lăsat capul în jos.

„Aş fi transformat eu însumi femeia aceea în vampir, a zis el încet. Dar m-am gîndit că cel mai bine ar fi s-o faci tu. Altfel nu renunţai la Claudia. Trebuia să ştii că vrei asta..."

„Detest ce-am făcut!" am spus eu.

„Atunci, detestă-mă pe mine, nu pe tine."

„Nu. Nu înţelegi. În clipa în care s-a întîmplat aproape că ai distrus acel lucru pe care-l apreciezi în mine! M-am împotrivit ţie din toate puterile, cînd nici măcar nu ştiam că forţa ta mă dirija. Ceva aproape că a murit în mine! Am fost distrus cînd Madeleine a fost creată!"

„Dar acest lucru nu mai e mort, pasiunea asta, umanismul ăsta, cum vrei să-i spui. Dacă n-ar fi trăit, acum n-ai fi avut lacrimi în ochi. În glasul tău nu s-ar simţi furie", a spus el.

Pe moment n-am putut să răspund. Doar am încuviinţat. Apoi m-am chinuit să vorbesc din nou.

„Nu trebuie să mă forţezi niciodată să fac ceva împotriva voinţei mele! Nu trebuie să-ţi exerciţi niciodată o asemenea putere..." am bîiguit eu.

„Nu, a spus el imediat. Nu trebuie. Puterea mea se opreşte undeva înăuntrul tău, în faţa unui anumit prag. Acolo devin neputincios. Cu toate astea... Madeleine a fost creată. Eşti liber."

„Şi tu eşti mulţumit", am zis eu, căpătînd controlul asupra mea. Nu vreau să fiu dur. Mă ai. Te iubesc. Dar sînt dezorientat. Eşti mulţumit?"

„Cum aş putea să nu fiu?" a întrebat el. „Bineînţeles că sînt mulţumit."

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Ultimii tăciuni se stingeau. Lumina provenea de la cerul cenuşiu. L-am auzit pe Armand venind lîngă pervazul ferestrei. Îl simţeam lîngă mine, ochii se obişnuiau din ce în ce mai mult cu luminozitatea cerului, aşa încît acum îi puteam desluşi profilul şi privirea aţintită asupra ploii. Sunetul acesteia era pretutindeni şi diferit curgînd prin jgheabul care se întindea de-a lungul acoperişului, bătînd în şindrilă, căzînd uşor printre straturile lucioase formate din ramurile copacilor, răpăind pe pervazul din piatră în faţa mîinilor mele. Un amestec plăcut de sunete care scăldau şi colorau noaptea.

„Mă ierţi... că te-am forţat în legătură cu femeia aceea?" m-a întrebat el.

„N-ai nevoie de iertarea mea."

„Tu ai nevoie, a spus el. Şi, prin urmare, şi eu am nevoie." Chipul îi era la fel de calm ca întotdeauna.

„O să aibă grijă de Claudia? Va suporta?" am întrebat eu.

„E perfectă. Nebună; dar pentru aceste vremuri, asta înseamnă perfect. O să aibă grijă de Claudia. N-a trăit nici o clipă singură; i se pare firesc să fie devotată celor de lîngă ea. N-are nevoie de motive deosebite pentru a o iubi pe Claudia. Totuşi, are motive deosebite. Exteriorul frumos al Claudiei, tăcerea Claudiei, autoritatea şi stăpînirea de sine ale Claudiei. Sînt perfecte împreună. Dar cred... că ar trebui să plece din Paris cît mai curînd posibil."

„De ce?"

„Ştii foarte bine de ce. Pentru că Santiago şi ceilalţi vampiri le urmăresc bănuitori. Toţi vampirii au văzut-o pe Madeleine. Se tem de ea, pentru că ea ştie de ei şi ei n-o cunosc. Nu-i lasă în pace pe cei care ştiu de ei."

„Şi băiatul, Denis? Ce ai de gînd cu el?"

„E mort", a răspuns el.

Eram uluit. Atît de cuvintele rostite, cît şi de calmul lui. „L-ai ucis?" am îngăimat eu, iar el a încuviinţat. Ochii lui mari şi întunecaţi păreau fermecaţi de mine, de emoţia şi şocul pe care nu încercam să le ascund. Zîmbetul lui stins a părut să mă apropie de el; mi-a cuprins mîna pe pervazul ferestrei şi mi-am simţit trupul întorcîndu-se spre el, apropiindu-se de el, de parcă nu voinţa mea, ci voinţa lui m-ar fi făcut să mă mişc. E cel mai bine aşa, a spus el cu blîndeţe, după care a adăugat: Acum ar trebui să plecăm..." Şi a aruncat o privire străzii.

„Armand, am zis eu. Nu pot..."

„Louis, urmează-mă, mi-a şoptit, dar pe pervaz s-a oprit. Chiar dacă o să cazi pe caldarîm, o să te doară numai un timp. Te vei vindeca atît de repede şi de total, încît peste cîteva zile nu se va mai vedea nimic, oasele refăcîndu-se la fel de uşor ca

pielea; ştiind asta permite-ţi să faci ceea ce poţi să faci cu atîta uşurinţă. Hai, coboară."

„Ce mă poate ucide?" l-am întrebat eu.

S-a oprit din nou. „Distrugerea rămăşiţelor tale, a spus el. Nu ştii? Foc, dezmembrare... căldura soarelui. Nimic altceva. Poţi fi vătămat, dar te refaci. Eşti nemuritor."

Priveam în jos în întuneric prin ploaia argintie. O lumină slabă a pătruns printre ramurile mişcătoare ale copacilor şi strada a început să se întrezărească. Pietre ude, viţa care se căţăra pe zid. O trăsură a atins frunzele de viţă, după care lumina a slăbit, strada s-a transformat din galbenă în argintie, după care a devenit complet invizibilă, ca şi cum copacii întunecaţi ar fi înghiţit-o. Sau, mai degrabă, de parcă totul ar fi fost creat din întuneric. Mi-a venit ameţeală. Aveam senzaţia că se clatină clădirea. Armand mă privea de pe pervazul ferestrei.

„Louis, vino la mine", a şoptit el deodată, agitat.

„Nu, i-am zis eu cu blîndeţe. E prea curînd. Încă nu pot să le părăsesc."

L-am văzut privind cerul întunecat. A părut să ofteze, dar nu l-am auzit. I-am simţit mîna strîngînd-o pe a mea. „Foarte bine..." a spus el.

„Încă puţin timp...", am zis eu, iar el a încuviinţat şi mi-a bătut mîna uşor, parcă pentru a spune că era în regulă. După aceea şi-a trecut picioarele peste pervaz şi a dispărut. Am ezitat doar o clipă, ridiculizat de bătăile inimii mele. Apoi am sărit pervazul şi am pornit repede după el, neîndrăznind să mă uit în jos.

Era foarte aproape de ivirea zorilor cînd am vîrît cheia în broasca apartamentului de la hotel. Lămpile cu gaz aruncau o lumină puternică şi inegală pe pereţi, iar Madeleine, cu acul şi aţa în mînă, adormise lîngă cămin. Claudia stătea nemişcată şi mă privea dintre ferigile de la fereastră, din umbră. Avea peria de păr în mînă şi părul îi strălucea.

Am rămas locului, asimilînd un şoc, ca şi cum toată plăcerea senzuală şi dezordinea acelor odăi ar fi trecut peste mine ca nişte valuri şi trupul mi-ar fi fost îmbibat cu acele lucruri atît de diferite de vraja lui Armand şi de camera din turn în care fusesem. Aici se simţea ceva liniştitor şi tulburător. M-am uitat după fotoliul meu. M-am aşezat pe el cu mîinile la tîmple. Atunci am simţit-o pe Claudia alături şi i-am simţit buzele pe frunte.

„Ai fost cu Armand", a spus ea. „Vrei să pleci la el."

M-am uitat la ea. Cît de delicat şi frumos îi era chipul şi, deodată, cît de mult îmi aparţinea. N-am simţit nici o remuşcare cînd am cedat dorinţei de a-i atinge obrajii, pleoapele — familiarităţi, libertăţi pe care nu mi le mai permisesem cu ea din seara cînd ne certasem. „O să te mai văd; nu aici, în alte părţi. O să ştiu întotdeauna unde eşti", i-am spus eu.

Ea m-a luat de gît, ţinîndu-mă strîns, iar eu am închis ochii şi mi-am ascuns faţa în părul ei. Îi acoperam gîtul cu sărutări. Îi ţineam braţele rotunde şi tari. I le sărutam, sărutam adîncimile moi formate de îndoitura coatelor, încheieturile, palmele desfăcute. I-am simţit degetele mîngîindu-mi părul, faţa. „Cum vrei tu", a zis ea. „Cum vrei tu."

„Eşti fericită? Ai ce-ţi doreşti?" am întrebat-o eu rugător.

„Da, Louis." Mă ţinea lipit de rochiţă, împreunîndu-şi degetele pe ceafa mea. „Am tot ce-mi doresc. Dar tu ştii într-adevăr ce vrei?" Mi-a ridicat faţa aşa încît s-o privesc în ochi. „Pentru tine mă tem, mi-e frică să nu faci o greşeală. De ce nu pleci din Paris cu noi?" a întrebat ea deodată. „Ne aşteaptă o lume întreagă, vino cu noi!"

„Nu", am spus eu şi m-am desprins de ea. „Vrei să se întîmple ce s-a întîmplat cu Lestat. Nu mai poate fi aşa niciodată. N-o să mai fie."

„Cu Madeleine o să fie ceva nou şi diferit. Nu vreau aşa ceva din nou. Eu am fost cea care a pus capăt atunci", a zis ea. „Dar chiar înţelegi de ce-l preferi pe Armand?"

I-am întors spatele. Era ceva încăpăţînat şi misterios în antipatia ei faţă de el, în

neputinţa ei de a-l înţelege. A zis din nou că el îi dorea moartea, ceea ce eu nu credeam. Nu-şi dădea seama ce realizam eu: că el nu-i putea dori moartea, pentru că eu nu voiam acest lucru. Dar cum aş fi putut să-i explic asta fără să par pompos şi orbit de dragostea mea pentru el? „Aşa e scris. E ceva de genul ăsta", am spus eu, ca şi cum lucrurile abia ar fi început să se limpezească sub presiunea îndoielilor ei. „Numai el îmi poate dărui forţa de a fi ceea ce sînt. Nu pot continua să trăiesc măcinat de tristeţe. Ori plec cu el, ori mor", am zis. „Şi mai e ceva, iraţional, inexplicabil şi care mă mulţumeşte numai pe mine..."

„... şi anume?." a întrebat ea.

„Faptul că-l iubesc", am spus eu.

„Nici nu mă-ndoiesc", a zis ea gînditoare. „Dar, atunci, m-ai putea iubi chiar şi pe mine."

„Claudia, Claudia." Am îmbrăţişat-o şi i-am simţit greutatea pe genunchi. S-a ghemuit la pieptul meu.

„Sper doar că, atunci cînd o să ai nevoie de mine, o să mă poţi găsi..." a şoptit ea. „Că o să pot să mă întorc la tine... Te-am rănit atît de des, ţi-am provocat atîta durere." Glasul i s-a frînt. Continua să stea rezemată de mine. Îi simţeam greutatea şi-mi spuneam: Peste puţin timp n-o s-o mai am. Acum vreau numai s-o ţin în braţe. Totdeauna acest lucru simplu mi-a făcut plăcere. Greutatea ei lipită de mine, mînuţa ei odihnindu-se pe gîtul meu.

Mi s-a părut că o lampă s-a stins undeva. Că, din acel aer rece şi umed, lumina a fost retrasă brusc şi fără zgomot. Eram în pragul visării. Dacă aş fi fost muritor, mi-ar fi plăcut să dorm acolo. În acea stare confortabilă de somnolenţă am avut un sentiment ciudat şi obişnuit muritorilor, că soarele mă va trezi cu blîndeţe mai tîrziu şi voi vedea acea privelişte minunată a ferigilor scăldate în lumina lui, că-l voi zări sclipind în picurii ploii. M-am lăsat pradă acelei senzaţii. Am închis ochii pe jumătate.

Adesea, după aceea, am încercat să-mi amintesc de acele clipe. Am încercat de nenumărate ori să-mi amintesc ce anume era în acele odăi cînd ne odihneam acolo, ce începea să mă deranjeze, ce ar fi trebuit să mă deranjeze. Cum, fiind neatent, trebuie să fi fost insensibil la schimbările care trebuiau să se fi petrecut acolo. Mai tîrziu, plin de vînătăi, jefuit şi înverşunat cum nu fusesem nici în cele mai cumplite coşmaruri, am analizat acele momente, acele clipe somnoroase de dinaintea zorilor, cînd ceasul ticăia aproape imperceptibil pe poliţă şi cerul devenea din ce în ce mai palid; şi tot ce puteam să-mi amintesc — în ciuda disperării cu care am prelungit şi am fixat acel timp, în care am întins mîinile să opresc ceasul — tot ce puteam să-mi amintesc era uşoara modificare a luminii.

Dacă aş fi fost atent, nu mi-ar fi scăpat. Derutat de alte probleme, n-am observat. O lampă s-a stins, o

lumînare s-a stins şi ea din cauza propriei bălţi de ceară fierbinte. Cu ochii închişi pe jumătate, am avut atunci senzaţia unui întuneric ameninţător, senzaţia că eram închis în beznă.

În clipa aceea am deschis ochii, fără să mă gîndesc la lămpi sau lumînări. Dar era prea tîrziu. Îmi amintesc că m-am ridicat brusc, mîna Claudiei a alunecat pe braţul meu şi în faţa ochilor mi-a apărut imaginea unui grup de bărbaţi şi femei în negru mişcîndu-se prin camere, veşmintele lor păreau să fure lumina din fiecare ramă aurită sau suprafaţă lăcuită, s-o absoarbă în întregime. Am strigat-o pe Madeleine şi am văzut-o cum se trezeşte speriată, prinzîndu-se de braţul canapelei, apoi căzînd în genunchi cînd ei s-au repezit la ea. Santiago şi Celeste veneau spre noi, iar în spatele lor, Estelle şi ceilalţi ale căror nume nu le ştiam, umpleau oglinzile şi se strîngeau unii lîngă alţii, formînd ziduri mişcătoare şi ameninţătoare. I-am strigat Claudiei să fugă, deschizînd uşa. Am împins-o afară şi apoi m-am apropiat în ea, lovindu-l cu piciorul pe Santiago.

Acea apărare slabă de care dădusem dovadă cînd mă atacase în Cartierul Latin,

nu era nimic în comparaţie cu forţa mea de acum. Eram prea slab, probabil, ca să lupt cu convingere pentru propria-mi apărare, dar instinctul de a le proteja pe Madeleine şi pe Claudia era copleşitor. Îmi amintesc că l-am trîntit pe Santiago pe spate şi apoi am lovit-o pe puternica şi frumoasa Celeste, care căuta să ajungă la mine. Paşii Claudiei răsunau pe scara din marmură. Celeste s-a clătinat, a încercat să mă atingă după care m-a prins şi mi-a zgîriat faţa, aşa încît sîngele îmi curgea peste guler. Îl vedeam, strălucind în colţul ochiului. M-am năpustit asupra lui Santiago, răsucindu-mă cu el, conştient de forţa teribilă a braţelor care mă ţineau, a mîinilor care căutau să mă strîngă de gît. „Luptă-te cu ei, Madeleine", am strigat eu, dar nu-i auzeam decît suspinele. Apoi am văzut-o în acel vîrtej, un lucru neclintit şi înspăimîntat, înconjurat de alţi vampiri. Aceştia rîdeau, cu acel rîs cavernos specific vampirilor care seamănă cu clinchetul unor clopoţei de argint. Santiago se ţinea de faţă, căci dinţii mei i-o însîngeraseră. L-am lovit în piept, în cap, simţind cum durerea îmi frigea braţul; ceva mi-a strîns pieptul ca două braţe, dar eu m-am eliberat şi am auzit un geam spărgîndu-se în spatele meu. Dar altceva, altcineva mă apucase de braţ cu două mîini şi mă trăgea cu o putere extraordinară.

Nu-mi amintesc să-mi fi pierdut forţa. Nu-mi amintesc de nici un moment în care puterea cuiva să o fi întrecut pe a mea. Îmi amintesc doar că numărul lor m-a copleşit. Din păcate, datorită numărului şi perseverenţei lor, am fost imobilizat, înconjurat şi scos afară cu forţa. În mijlocul vampirilor, eram silit să străbat coridorul; am căzut pe trepte şi, pentru o clipă, am fost liber în dreptul uşii înguste din dos a hotelului, dar imediat după aceea am fost înconjurat din nou şi ţinut strîns. Vedeam faţa Celestei foarte aproape de mine şi, dacă aş fi putut, i-aş fi sfîşiat-o cu dinţii. Sîngeram puternic, iar una din încheieturi mi-era ţinută atît de strîns, încît nici nu-mi mai simţeam mîna. Madeleine se afla lîngă mine, suspinînd în continuare. Am fost vîrîţi într-o trăsură. Am fost lovit de nenumărate ori, dar tot nu mi-am pierdut cunoştinţa. Îmi amintesc că mă agăţăm cu înverşunare de luciditate, simţind loviturile în ceafa udă de sîngele care-mi şiroia pe gît, aşa cum stăteam pe podeaua trăsurii. Nu-mi spuneam decît: Simt trăsura mişcîndu-se; sînt viu; sînt conştient.

Imediat ce am fost tîrîţi în „Théâtre des Vampires", am început să-l strig pe Armand.

Mi-au dat drumul, doar ca să mă împleticesc pe treptele pivniţei, cu ei grămadă în spatele meu, în faţa mea, împingîndu-mă cu nişte mîini ameninţătoare. La un moment dat, am prins-o pe Celeste, dar ea a ţipat şi cineva m-a lovit din spate.

Atunci l-am văzut pe Lestat — cea mai puternică lovitură din toate. Lestat, stînd în mijlocul sălii de bal, drept, cu ochii lui cenuşii şi pătrunzători, schiţînd un zîmbet perfid. Era îmbrăcat impecabil, ca întotdeauna, şi la fel de superb cu mantia lui neagră şi cu pînzeturile fine. Dar cicatricile încă îi mai marcau fiecare centimetru de carne albă. Cum îi mai desfigurau chipul frumos şi neted, firele acelea subţiri crestîndu-i pielea delicată de deasupra buzei, pleoapele, fruntea înaltă. Ochii îi ardeau de o mînie mută ce părea alimentată de vanitate, o vanitate îngrozitoare care spunea: „Vedeţi-mă cum sînt."

„Ăsta e?" a întrebat Santiago, împingîndu-mă.

Dar Lestat s-a întors furios spre el şi i-a spus cu un glas aspru şi scăzut: „Ţi-am zis că o vreau pe Claudia, fetiţa! Ea a fost!" Acum l-am văzut mişcînd din cap involuntar din cauza izbucnirii şi întinzînd mîna spre braţul fotoliului pe care, însă, a încleştat-o în gol în timp ce mă fixa cu privirea.

„Lestat", am zis eu, întrezărind acum o portiţă de scăpare. „Trăieşti! Eşti viu! Spune-le cum te-ai purtat cu noi..."

„Nu", a spus el, scuturînd din cap furios după care a adăugat: „Întoarce-te la mine, Louis".

O clipă, nu mi-a venit să cred. O parte mai echilibrată şi mai disperată din mine spunea: Discută cu el, chiar în clipa în care un rîs sinistru mi-a scăpat de pe buze.

„Eşti nebun?"

„Îţi dau viaţa înapoi!" a zis el şi pleoapele îi tremurau datorită forţei cuvintelor, pieptul îi tresaltă şi mîna aceea se încleşta din nou, neputincioasă, în întuneric. „Mi-ai promis că pot să-l iau înapoi la New Orléans", i-a spus el lui Santiago, după care i-a privit pe toţi, pe rînd, iar răsuflarea i s-a înteţit şi, la un moment dat, a izbucnit: „Unde-i Claudia? Ea e cea care mi-a făcut-o, v-am spus doar!"

„Toate la timpul lor", a spus Santiago şi, cînd a întins mîna spre Lestat, acesta s-a dat înapoi, fiind cît pe-aci să-şi piardă echilibrul. Găsise braţul fotoliului de care avea nevoie şi s-a ţinut strîns de el, închizînd ochii, recăpătîndu-şi controlul.

„Dar el a ajutat-o, a susţinut-o..." a zis Santiago, apropiindu-se de el. Lestat şi-a ridicat privirea.

„Nu", a spus el. „Louis, trebuie să te întorci la mine. Trebuie să-ţi spun ceva... legat de seara aia din mlaştină." Dar apoi a tăcut şi şi-a ridicat din nou privirea de parcă ar fi fost încolţit, rănit, disperat.

„Ascultă-mă, Lestat", i-am zis eu. „Las-o-n pace pe ea, elibereaz-o... şi o să... mă-ntorc la tine." Cuvintele mele aveau o rezonanţă metalică. Am încercat să fac un pas spre el, să fac în aşa fel încît ochii să-mi fie reci şi de nedesluşit, să simt puterea emanînd din ei ca două raze de lumină. Mă privea, mă studia, luptîndu-se tot timpul cu propria-i fragilitate. Celeste m-a prins de încheietură. „Trebuie să le spui", am continuat eu, „cum te-ai purtat cu noi, că noi nu cunoşteam regulile, că ea n-a ştiut de existenţa altor vampiri." îmi spuneam încontinuu, în timp ce vorbeam cu acea voce mecanică: Armand trebuie să se întoarcă, Armand trebuie să vină înapoi. O să facă să înceteze toată povestea asta, n-o s-o lase să continue.

Atunci s-a auzit zgomotul unui obiect tîrît pe podea. Auzeam plînsul epuizat al Madeleinei. Mi-am rotit privirea şi am văzut-o într-un fotoliu, iar cînd mi-a surprins privirea asupra ei, a părut să fie şi mai îngrozită. A încercat să se ridice, dar ei au împiedicat-o. „Lestat", am spus eu. „Ce vrei de la mine? Îţi dau orice..."

În clipa aceea am văzut ce anume făcea acel zgomot. Şi Lestat văzuse. Un sicriu cu lacăte mari de fier era tîrît în cameră. Am înţeles imediat. „Unde e Armand?" am întrebat eu cuprins de disperare.

„Ea mi-a făcut-o, Louis. Ea mi-a făcut-o. Nu tu! Ea trebuie să moară!" a zis Lestat, iar vocea i-a devenit slabă şi aspră de parcă i-ar fi fost greu să vorbească. „la chestia aia de-aici, el vine acasă cu mine", i-a spus el furios lui Santiago. Dar acesta a rîs doar, a rîs şi Celeste şi hohotele acelea au părut să-i molipsească pe toţi.

„Mi-aţi promis", le-a spus Lestat.

„Eu nu ţi-am promis nimic", a zis Santiago.

„Şi-au bătut joc de tine", i-am spus eu cu amărăciune, cînd ei deschideau sicriul. „Şi-au bătut joc de tine! Trebuie să-l găseşti pe Armand, Armand e conducătorul aici", am strigat eu, dar el nu părea să înţeleagă.

Ce s-a întîmplat apoi a fost disperat, înceţoşat şi îngrozitor, i-am lovit cu picioarele, m-am chinuit să-mi eliberez braţele, urlîndu-le că Armand avea să-i oprească, să nu cumva să îndrăznească să-i facă vreun rău Claudiei. Cu toate astea, m-au silit să intru în sicriu, eforturile mele cumplite neservind la nimic în afară de faptul că mă făceau să nu mă mai gîndesc la plînsul Madeleinei, la suspinele ei sfîşietoare şi la teama că, în orice clipă, la acestea s-ar fi putut adăuga şi cele ale Claudiei. Îmi amintesc că m-am ridicat, împiedicînd o clipă capacul să se închidă, după care ei l-au apăsat cu putere şi lacătele au fost încuiate cu un zgomot de chei şi metal. Îmi aminteam cuvinte de demult, pe Lestat zîmbind în acel loc depărtat, unde nu existau necazuri, unde ne certasem toţi trei: „Un copil înfometat reprezintă o privelişte îngrozitoare... un vampir înfometat e şi mai rău. Ţipetele i s-ar auzi pînă la Paris." Trupul meu ud şi tremurător s-a înmuiat în acel sicriu sufocant şi mi-am spus: Armand n-o să lase să se întîmple una ca asta; nu există nici un loc destul de sigur în care să ne pună.

Sicriul a fost ridicat, s-a auzit zgomotul unor cizme şi am simţit legănarea; mi-am proptit mîinile de laturile coşciugului, am închis ochii pentru o clipă, probabil, nu ştiam sigur. Mi-am spus să nu întind mîinile în părţi, să nu simt spaţiul îngust de aer dintre faţa mea şi capac; am simţit sicriul legănîndu-se şi înclinîndu-se cînd paşii lor au început să urce treptele. Încercam în zadar să disting strigătele Madeleinei, căci mi se părea că o strigă pe Claudia, de parcă aceasta ar fi putut să ne salveze pe toţi. Strigă-l pe Armand, trebuie să vină acasă în noaptea asta, îmi spuneam eu cu disperare. Şi numai gîndul la acea umilinţă îngrozitoare de a-mi auzi propriul strigăt închis acolo cu mine, inundîndu-mi urechile, dar încuiat cu mine, m-a împiedicat să strig.

Un alt gînd mi-a răsărit în minte, chiar în timp ce formulam aceste cuvinte: Dacă nu venea? Dacă, undeva, în casa aceea, avea vreun sicriu ascuns la care se întorcea... Atunci am avut impresia că trupul mi se eliberează deodată de controlul minţii şi am început să izbesc în lemnul din jur şi, răsucindu-mă, m-am împins cu spatele în capac. Dar n-am putut să fac nimic, era prea bine închis; capul mi-a căzut înapoi pe scînduri şi sudoarea îmi curgea pe faţă şi pe trup.

Strigătele Madeleinei amuţiseră. Nu mai auzeam decît zgomotul cizmelor şi al răsuflării mele. Mîine seară o să vină — da, mîine seară — şi ei or să-i spună, el o să ne găsească şi o să ne elibereze. Sicriul se legăna. Mirosul apei mi-a invadat nările, răcoarea ei fiind palpabilă în căldura din interiorul sicriului; apoi, pe lîngă mirosul apei, s-a simţit şi cel al pămîntului. Sicriul a fost lăsat jos cu brutalitate, membrele mă dureau şi mi-am frecat braţele, chinuindu-mă să nu ating capacul, să nu simt cît de aproape era, temîndu-mă ca propria mea teamă să nu se transforme în panică, în groază.

Credeam că acum mă vor lăsa, dar n-au făcut-o. Erau aproape şi se ocupau cu ceva; apoi un alt miros mi-a atins nările, un miros necunoscut mie. Dar, după aceea, stînd cît se poate de nemişcat, mi-am dat seama că aşezau cărămizi, iar acel miros era de mortar. Încet, cu grijă, am ridicat mîna să-mi şterg faţa. Bine, deci, mîine seară, mi-am spus eu, în timp ce umerii păreau să-mi crească în interiorul sicriului. Bine, deci mîine seară o să vină; şi, pînă atunci, acela avea să fie sicriul meu, preţul pe care-l plăteam pentru toate, pentru fiecare noapte.

Dar ochii mi se umpleau de lacrimi şi am izbit din nou în lemn, iar capul mi se răsucea cînd pe o parte, cînd pe alta, mintea grăbindu-mi-se spre noaptea următoare şi spre cealaltă de după şi aşa mai departe. Apoi, parcă pentru a mă desprinde de nebunia aceea, m-am gîndit la Claudia — simţindu-i braţele în jurul gîtului meu în lumina obscură a odăilor de la Hôtel Saint-Gabriel, văzîndu-i obrazul în lumină, tremurul uşor şi leneş al genelor, simţindu-i atingerea mătăsoasă a buzelor. Trupul mi-a devenit rigid, şi-am început să izbesc cu picioarele în scînduri. Zgomotul cărămizilor dispăruse, la fel şi cel al paşilor înăbuşiţi. Am strigat „Claudia", pînă am răguşit, înfigîndu-mi unghiile în palme; încet, ca un şuvoi de apă rece ca gheaţa a început să mă cuprindă paralizia somnului. Am încercat să-l strig pe Armand prosteşte, din disperare, vag conştient în timp ce pleoapele mi se îngreunau şi mîinile deveneau moi, că şi pe el îl învăluise somnul undeva, că stătea nemişcat în locul lui de odihnă. M-am mai zbătut o dată. Ochii mei au văzut întunericul, mîinile mele au simţit lemnul. Dar eram slăbit. A urmat neantul.

— M-a trezit o voce. Era depărtată, dar clară. Mi-a rostit numele, de două ori. O clipă n-am ştiut unde mă aflam. Visasem ceva îngrozitor ce ameninţa să dispară fără să lase vreun indiciu cu privire la ce fusese, ceva oribil, ce doream nespus să alung. Atunci am deschis ochii şi am pipăit capacul sicriului. În clipa aceea am ştiut unde mă aflam şi tot atunci mi-am dat seama că Armand era cel care mă striga. I-am răspuns, dar vocea era închisă cu mine şi m-a asurzit. Într-un moment de groază, mi-am spus: Mă caută şi eu nu pot să-i spun că sînt aici. Dar apoi l-am auzit vorbindu-mi, spunîndu-

mi să nu-mi fie teamă. Am auzit un zgomot puternic. Apoi altul. Un rîcîit şi căderea tunătoare a cărămizilor. Mi s-a părut că unele au izbit sicriul. După aceea am auzit cum erau ridicate una cîte una. Am avut impresia că smulge lacătele.

Capacul s-a ridicat puţin şi o rază subţire de lumină mi-a sclipit în faţa ochilor. Mi-am ţinut răsuflarea şi am simţit sudoarea curgîndu-mi pe faţă. Capacul s-a deschis şi mai mult şi, timp de o clipă, am fost orbit; apoi m-am ridicat în capul oaselor, văzînd printre degete lumina puternică a unei lămpi cu gaz.

„Grăbeşte-te", mi-a spus el. „Nu face nici un zgomot."

„Unde mergem?" am întrebat eu. Vedeam un coridor din cărămizi întinzîndu-se din faţa uşii pe care o spărsese. De-a lungul acelui coridor se aflau uşi zidite, aşa cum fusese şi aceea. Imediat am avut o viziune a unor sicrie în dosul acelor cărămizi, cu vampiri înfometaţi şi descompuşi înăuntru. Dar Armand mă trăgea, spunîndu-mi să nu fac nici cel mai mic zgomot; ne furişam pe coridorul acela. S-a oprit în faţa unei uşi de lemn şi a stins lampa. O clipă a fost o beznă totală, pînă cînd lumina care se strecura pe sub uşă a devenit mai puternică. A deschis uşa atît de încet, încît nu s-a auzit nici un sunet. Îmi auzeam răsuflarea şi am încercat s-o opresc. Intram pe culoarul care ducea spre camera lui. Dar, în timp ce alergam în spatele lui, mi-am dat seama de un adevăr cumplit. Mă salva numai pe mine. Am întins mîna ca să-l opresc, dar el m-a tras mai departe. Abia cînd am ajuns pe străduţa de lîngă „Théâtre des Vampires" am reuşit să-l fac să se oprească. Şi, chiar şi atunci, părea să vrea să-şi continue drumul. A început să clatine din cap chiar înainte să apuc să vorbesc.

„Nu pot s-o salvez!" mi-a spus el.

„Doar nu te aştepţi să plec fără ea! Au închis-o acolo!" Eram îngrozit. „Armand, trebuie s-o salvezi! N-ai de ales!"

„De ce spui asta?" m-a întrebat el. „Nu pot, trebuie să înţelegi. Or să se ridice împotriva mea. N-ar avea de ce să n-o facă. Louis, îţi spun, nu pot s-o salvez. Risc să te pierd. Nu te poţi întoarce."

Refuzam să accept că putea fi adevărat. Armand era singura mea speranţă. Dar pot să spun cu mîna pe inimă că nu mi-era frică. Ştiam doar că trebuia s-o recapăt pe Claudia, sau să mor chinuindu-mă s-o salvez. De fapt, era foarte simplu; nu era deloc o chestiune de curaj. Şi mai ştiam, îmi dădeam seama din pasivitatea lui Armand, din felul în care vorbea, că m-ar fi urmat dacă m-aş fi întors, că n-ar fi încercat să mă împiedice.

Am avut dreptate. Am rupt-o la fugă înapoi pe culoar şi el era chiar în spatele meu, îndreptîndu-ne spre scara ce ducea în sala de bal. Îi auzeam pe ceilalţi vampiri. Auzeam tot felul de zgomote. Traficul parizian. Ceva ce aducea foarte mult a adunare în sala teatrului de deasupra. Cînd am ajuns în capul scării, am văzut-o pe Céleste în uşa sălii de bal. Ţinea în mînă una din măştile de scenă. Se uita la mine. Nu părea alarmată. Părea chiar ciudat de indiferentă.

Dacă s-ar fi năpustit asupra mea, dacă ar fi dat alarma, aş mai fi înţeles. Dar ea n-a făcut nimic. Doar s-a dat înapoi spre sala de bal; s-a învîrtit, părînd să-i placă mişcarea uşoară a fustelor, părînd să se învîrtească pentru plăcerea de a le face să se înfoaie, şi a plutit rotindu-se pînă în mijlocul încăperii. Şi-a acoperit faţa cu masca şi a spus, încet, din dosul craniului vopsit: „Lestat... a venit în vizită prietenul tău Louis. Fă-te frumos, Lestat!" A lăsat masca jos şi de undeva, s-a auzit un hohot de rîs. Am văzut că erau cu toţii acolo, nişte umbre adunate la un loc. Iar Lestat, pe un fotoliu, stătea cu umerii aplecaţi şi cu faţa întoarsă. Mi se părea că făcea ceva cu mîinile, ceva ce nu puteam vedea; apoi şi-a ridicat privirea încet, părul lui blond căzîndu-i pe ochi. În ei am văzut teamă, categoric. Apoi s-a uitat la Armand, care a înaintat în tăcere cu paşi lenţi şi fermi, în timp ce toţi ceilalţi vampiri se dădeau la o parte din calea lui, privindu-l. „Bonsoir, Monsieur", a spus Celeste făcînd o plecăciune cînd el a trecut pe lîngă ea, masca din mîna ei părînd un sceptru. El nu o privea, ci se uita la Lestat. „Eşti mulţumit?" l-a întrebat atunci.

Ochii cenuşii ai lui Lestat păreau să-l privească pe Armand cu uimire, iar buzele lui se chinuiau să formeze un cuvînt. Îi vedeam ochii umplîndu-se de lacrimi. „Da..." a şoptit el, frămîntînd ceea ce ţinea ascuns sub mantia neagră. Dar, pe urmă, s-a uitat la mine şi lacrimile au început să-i şiroiască pe faţă. „Louis", a spus el cu o voce groasă, ce părea acum încărcată de ceea ce părea o luptă insuportabilă. „Te rog, trebuie să m-asculţi. Trebuie să te întorci..." Apoi, plecîndu-şi capul, a făcut o grimasă de ruşine.

De undeva se auzea rîsul lui Santiago. Armand îi spunea încet lui Lestat că trebuia să plece, să părăsească Parisul; era un proscris.

Lestat stătea cu ochii închişi şi cu chipul transfigurat de durere. Părea dublura lui Lestat, o creatură rănită şi simţitoare pe care n-o cunoscusem niciodată. „Te rog", mi-a spus el cu un glas plin de blîndeţe.

„Nu pot să-ţi vorbesc aici! Nu te pot face să-nţelegi. Vino cu mine... doar pentru puţin timp... pînă cînd o să fiu din nou eu însumi!"

„Asta-i nebunie curată... am spus eu, ducîndu-mi brusc mîinile la tîmple. Unde e?" Am privit în jur, la chipurile lor nemişcate şi pasive, la acele zîmbete enigmatice. „Lestat". L-am întors, apucîndu-l de reverele din lînă neagră.

Atunci am văzut ce ţinea în mîini. Ştiam ce era. Într-o clipă i-am smuls acel lucru şi m-am uitat fix la el, la acel lucru delicat şi mătăsos — rochiţa galbenă a Claudiei. El a dus mîna la gură şi şi-a ferit privirea. A început să suspine uşor şi înăbuşit, în timp ce eu îl priveam, în timp ce mă uitam la rochie. Îmi plimbam degetele încet peste lacrimile îmbibate din ea, peste petele de sînge, încleştînd mîinile care-mi tremurau cînd am strîns-o la piept.

Mi s-a părut că am stat multă vreme astfel; timpul nu avea nici o semnificaţie, nici pentru mine, nici pentru vampirii aceia cu rîsul lor uşor şi ireal, care-mi umplea urechile. Îmi amintesc că aş fi vrut să mi le astup, dar nu puteam să dau drumul rochiţei, nu puteam să încetez să-ncerc să o fac atît de mică încît s-o pot ascunde în mîinile mele. Îmi amintesc de un şir de lumînări care ardeau, un şir inegal de lumînări care se aprindeau una cîte una lîngă pereţii pictaţi. O uşă era deschisă spre ploaie şi toate lumînările pîlpîiau suflate de vînt, ca şi cum flăcările ar fi fost desprinse de fitiluri. Dar se agăţau de ele şi rămîneau nevătămate. Ştiam că Claudia se afla dincolo de uşă. Lumînările se mişcau, ţinute de vampiri. Santiago avea şi el una şi înclinîndu-se, îmi făcea semn să trec pragul. Eram doar vag conştient de prezenţa lui. Nu-mi păsa deloc nici de el, nici de toţi ceilalţi. Ceva în mine spunea: Dacă-i iei în seamă înnebuneşti. De fapt, el nici nu contează. Ea contează. Unde e? Găseşte-o. Şi rîsetele lor se auzeau ca de departe, părînd să aibă o culoare şi formă, dar să nu facă parte din nimic.

Apoi, prin uşa deschisă, am văzut ceva ce mai văzusem o dată, cu mult, mult timp în urmă. Nimeni în afară de mine însumi nu ştia de acel lucru pe care-l văzusem cu ani în urmă. Nu. Lestat ştia. Dar n-avea importanţă. Acum nu avea să ştie sau să înţeleagă. Că el şi cu mine văzuserăm acel lucru, stînd în pragul acelei bucătării din cărămidă de pe Rue Royale, două făpturi chircite care fuseseră vii, mamă şi fiică ţinîndu-se în braţe, perechea ucisă de pe podeaua bucătăriei. Dar cele două care zăceau sub ploaia blîndă erau Madeleine şi Claudia, iar părul roşu şi superb al Madeleinei se încurcase cu cel auriu al Claudiei, care se mişca şi lucea în vîntul ce pătrundea prin uşa deschisă. Numai ceea ce fusese viu arsese — nu părul, nu rochia lungă, acum goală de catifea, nu cămăşuţa pătată de sînge, cu închizători din dantelă albă. Iar lucrul acela înnegrit şi ars care fusese Madeleine mai purta încă urma chipului ei viu şi mîna care ţinea strîns copilul semăna cu mîna unei mumii. Copilul însă, Claudia mea, era cenuşă.

Un urlet a crescut în mine, un urlet mistuitor care venea din adîncul fiinţei mele, înteţindu-se ca vîntul acela care învîrtea ploaia torenţială ce cădea pe cenuşă, răpăind pe ceea ce rămăsese dintr-o mînuţă sprijinită de cărămizi, acel păr blond ridicîndu-se,

acele şuviţe înălţîndu-se. Chiar în clipa în care am scos urletul am simţit o lovitură şi am apucat ceva ce credeam că era Santiago, îl loveam, îl distrugeam, îi răsuceam faţa albă şi rînjită cu mîini din care nu se putea elibera, mîini contra cărora se zbătea, strigînd, strigătele lui fiind amestecate cu ale mele, cizmele lui călcînd pe cenuşă; l-am împins în spate, fiind orbit de ploaie şi de lacrimi pînă cînd nu s-a mai apropiat de mine, dar m-am repezit la el chiar în momentul cînd a întins mîna. Cel cu care mă luptam era Armand. Armand, care mă forţa să mă depărtez de micul cimitir şi să mă întorc printre culorile, strigătele, amestecul de glasuri şi acele rîsete cristaline şi arzătoare din sala de bal.

Lestat striga: „Louis, aşteaptă-mă; Louis, trebuie să-ţi vorbesc!"

Vedeam ochii căprui ai lui Armand aproape de ai mei şi mă simţeam îngrozitor de slăbit, dîndu-mi vag seama că Madeleine şi Claudia erau moarte, iar el spunea încet, poate fără sunet: „N-am putut să fac nimic, n-am putut să fac nimic..." Şi ele erau moarte, pur şi simplu, moarte. Iar eu îmi pierdeam cunoştinţa. Santiago era pe undeva pe lîngă ele, acolo unde ele stăteau nemişcate, cu părul răvăşit de vînt, cu buclele răsfirate pe cărămizi. Dar eu îmi pierdeam cunoştinţa.

Nu le puteam lua trupurile cu mine. Armand îşi petrecuse braţul pe după spatele meu şi mă ţinea de braţ, cărîndu-mă aproape printr-un loc gol şi răsunător din lemn şi mirosurile străzii se simţeau mai puternice, mirosul proaspăt al cailor şi al pielii şi erau trăsuri sclipitoare oprite acolo. M-am văzut foarte limpede fugind pe Boulevard des Capucines cu un sicriu mic sub braţ; oamenii îmi făceau loc, duzini de persoane se ridicau în jurul meselor unei cafenele şi un bărbat ridica braţul. Se pare că m-am împiedicat de Louis, cel pe care îl căra Armand, şi i-am văzut iarăşi ochii căprui privindu-mă şi am simţit acea somnolenţă, acea scufundare. Totuşi, mergeam, mă mişcăm, vedeam licărul propriilor mele cizme pe caldarîm. „E nebun, de-mi spune asemenea lucruri?" Vorbeam de Lestat, iar vocea îmi era piţigăiată şi furioasă, numai sunetul ei liniştindu-mă cît de cît. Rîdeam, rîdeam în hohote. „E nebun de legat, dacă-mi vorbeşte aşa! L-ai auzit?" l-am întrebat eu, iar ochii lui Armand spuneau: Dormi. Aş fi vrut să spun ceva despre Madeleine şi Claudia, că n-ar fi trebuit să le lăsăm acolo, dar am simţit din nou acel urlet născîndu-se în mine, acel urlet care înlătura orice altceva; am strîns din dinţi ca să nu-l las să iasă, fiindcă era atît de puternic, încît m-ar fi distrus dacă l-aş fi scos.

Atunci am înţeles totul foarte clar. Mergeam, era acel gen de mers pe care-l au oamenii atunci cînd sînt beţi turtă şi plini de ură pentru ceilalţi, simţindu-se, în acelaşi timp, invincibili. Aşa mergeam prin New Orléans în seara cînd l-am întîlnit pentru prima oară pe Lestat, acel mers de om beat izbindu-se de lucruri, miraculos de sigur şi găsindu-şi drumul. Am văzut mîinile unui beţiv umblînd în chip miraculos cu un chibrit. Flacăra a atins pipa, tutunul s-a aprins. Stăteam lîngă geamul unei cafenele. Omul trăgea din pipă. Nu era beat deloc. Armand aştepta lîngă mine şi ne aflam pe aglomeratul Boulevard des Capucines. Sau era Boulevard du Temple? Nu eram sigur. Eram furios că trupurile lor rămîneau în acel loc oribil. Vedeam piciorul lui Santiago atingînd acel lucru înnegrit şi ars care fusese fetiţa mea! Am urlat printre dinţii încleştaţi, iar omul s-a ridicat de la masă şi aburul s-a întins pe geam în faţa lui. „Pleacă de lîngă mine", i-am spus eu lui Armand. „Afurisit să fii, nu te apropia de mine. Te previn, nu te apropia de mine." M-am depărtat de el, pornind în sus pe bulevard şi am văzut un bărbat şi o femeie dîndu-se la o parte din faţa mea, bărbatul întinzînd braţul pentru a proteja femeia.

Apoi am rupt-o la fugă. Oamenii mă vedeau alergînd. Mă întreba, ce şi-or fi spunînd cînd vedeau acel lucru nebun şi alb, care se mişca prea repede pentru ochii lor. Îmi amintesc că, atunci cînd m-am oprit, eram slăbit şi mă simţeam rău, venele arzîndu-mi ca şi cum aş fi fost înfometat. M-am gîndit să ucid, dar acel gînd m-a umplut de repulsie. Stăteam pe treptele din piatră de lîngă o biserică, în dreptul uneia din acele uşi mici laterale, săpate în piatră, care era zăvorită pentru noapte. Ploaia se

mai potolise. Sau aşa mi se părea. Strada era mohorîtă şi tăcută, deşi un bărbat trecea în depărtare cu o umbrelă neagră, lucitoare. Armand se afla la distanţă, lîngă nişte copaci. În spatele lui părea să fie o mare întindere de pomi şi iarbă udă, iar aburul se înălţa ca şi cum pămîntul ar fi fost cald.

Numai gîndindu-mă la greaţa din stomac, la ameţeală şi la nodul din gît am putut să-mi recapăt calmul. Cînd aceste senzaţii au dispărut, mi-am dat seama de tot ce se petrecuse, de distanţa mare pe care o parcursesem de la teatru şi de faptul că rămăşiţele Madeleinei şi ale Claudiei se mai aflau încă acolo. Victime ale unei catastrofe, una în braţele celeilalte. M-am simţit hotărît şi foarte aproape de propria-mi distrugere.

„N-am putut să fac nimic", mi-a spus Armand încet şi, uitîndu-mă la el, am văzut că, pe chip, i se citea o tristeţe imensă. Mi-a ocolit privirea, de parcă ar fi simţit că era inutil să încerce să mă convingă de asta şi îi simţeam tristeţea copleşitoare, ceva asemănător cu înfrîngerea. Aveam senzaţia că, dacă ar fi fost să-mi vărs năduful asupra lui, n-ar fi făcut nimic pentru a-mi opune rezistenţă.

Simţeam acea detaşare, pasivitatea din el, ca fiind acel ceva pătrunzător ce se afla la baza cuvintelor pe care mi le-a spus din nou: „N-aş fi putut să fac nimic."

„Ah, ba da, ai fi putut!" am zis eu încet. „Ştii foarte bine că ai fi putut. Doar tu erai conducătorul! *Tu* erai singurul care-ţi cunoşteai limitele puterii. Ei nu le cunoşteau. Nu înţelegeau. Capacitatea ta de înţelegere o întrecea pe a lor."

S-a uitat în altă parte, dar am văzut ce efect avuseseră vorbele mele asupra lui. Îi vedeam oboseala pe chip şi tristeţea opacă din ochi.

„Aveai putere asupra lor. Se temeau de tine!" am continuat eu. „Ai fi putut să-i împiedici, dacă ai fi vrut să-ţi foloseşti puterile chiar şi dincolo de limitele pe care ţi le-ai autoimpus. Dar n-ai vrut să-ţi schimbi părerea despre sine. Preţioasa ta concepţie în legătură cu adevărul! Te înţeleg perfect. În tine mă văd oglindit pe mine însumi!"

Ochii i s-au întors încet pînă i-au întîlnit pe ai mei. Dar n-a spus nimic. Durerea de pe chipul lui era cumplită. Faţa lui era gata să exprime o emoţie îngrozitoare, pe care nu avea să şi-o poată stăpîni. Se temea de emoţia aceea. Eu nu. Îmi simţeam durerea cu acea imensă putere magică ce o întrecea pe a mea. Eu nu-i simţeam durerea. Nu conta pentru mine.

„Te înţeleg prea bine..." am spus. „Pasivitatea mea a stat la baza tuturor relelor. Acea slăbiciune, acel refuz de a compromite o moralitate fisurată şi stupidă, acea mîndrie îngrozitoare! Din cauza asta m-am lăsat să devin ceea ce sînt acum, deşi ştiam că nu e bine. Din cauza asta am lăsat-o pe Claudia să devină vampirul care a devenit, deşi ştiam că nu e bine. Din cauza asta am stat cu mîinile-n sîn şi am lăsat-o să-l omoare pe Lestat, deşi ştiam că nu e bine, că e chiar lucrul care a dus-o la pierzanie. N-am ridicat nici măcar un deget ca s-o împiedic. Şi Madeleine, Madeleine, am lăsat-o să ajungă aici, deşi n-ar fi trebuit s-o transform într-o creatură ca noi. Ştiam că nu e bine! Află însă că nu mai sînt acea făptură pasivă şi slabă care ţese rău de rău pînă cînd pînza devine întinsă şi groasă, în timp ce eu rămîn victima ei ridiculizată. Gata! Acum ştiu ce trebuie să fac. Şi te previn, mulţumită milei pe care mi-ai arătat-o scoţîndu-mă în seara asta din mormîntul acela unde aş fi murit: Nu te duce din nou în camera ta de la «Théâtre des Vampires». Nu te mai apropia de acel loc."

N-am aşteptat să-i aud răspunsul. Poate că nici n-a încercat să-mi dea unul. Nu ştiu. Am plecat fără să mă uit înapoi. Dacă m-a urmat, nu mi-am dat seama. Nu căutam să ştiu. Nu-mi păsa.

M-am retras la cimitirul din Montmartre. Nu ştiu de ce tocmai acolo, doar că nu era departe de Boulevard des Capucines şi, pe atunci, Montmartre era o zonă rurală, întunecată şi liniştită în comparaţie cu metropola. Hoinărind printre căsuţele joase cu grădini-bucătării, am ucis fără cea mai mică satisfacţie, după care am căutat sicriul în care aveam să zac ziua în cimitir. L-am golit cu mîinile mele şi m-am întins într-un pat

scîrbos, umed şi plin de duhoarea morţii. Nu pot să spun că asta m-a liniştit. Mai degrabă, mi-a oferit ceea ce voiam. Închis în acel întuneric, mirosind pămîntul, departe de toţi oamenii şi de toate vietăţile cu forme omeneşti, m-am lăsat pradă tuturor lucrurilor care mi-au invadat şi mi-au sufocat simţurile. Făcînd aceasta, m-am lăsat pradă durerii mele.

Dar a durat foarte puţin.

Cînd soarele iernii reci şi cenuşii a apus seara următoare, eu eram treaz, simţind cum amorţeala mă părăsea, aşa cum se întîmpla iarna, simţind întunericul, vietăţile care se aflau în sicriu mişunînd pe lîngă mine, fugind de trezirea mea. M-am ridicat încet în lumina slabă a lunii, savurînd frigul, netezimea plăcii de marmură pe care am dat-o la o parte ca să ies. Şi, strecurîndu-mă printre morminte pentru a ieşi din cimitir, mă gîndeam la un plan, un plan pentru care eram gata să-mi pun viaţa în primejdie, cu libertatea extraordinară a unei fiinţe căreia, de fapt, nu-i pasă de acea viaţă, care are forţa nemaipomenită de a vrea să moară.

Într-o grădină-bucătărie am văzut ceva, ceva ce existase doar vag în gîndurile mele pînă cînd am pus mîinile pe ea. Era o coasă mică, a cărei lamă încovoiată şi tăioasă era încă murdară de ierburi după ultimul cosit. După ce am curăţat-o şi mi-am trecut degetul peste lama ascuţită, planul a căpătat contururi clare şi puteam deci, să mă ocup de celelalte lucruri: găsirea unei trăsuri şi a unui vizitiu care să-mi stea la dispoziţie cîteva zile — uluit de banii pe care i-am dat şi de promisiunile că-i voi da şi mai mult; mutarea cufărului meu de la Hotel Saint-Gabriel în interiorul trăsurii şi procurarea celorlalte lucruri de care aveam nevoie. Apoi au urmat ceasurile lungi ale nopţii cînd m-am prefăcut că beau cu vizitiul, am stat de vorbă cu el şi i-am obţinut costisitoarea cooperare pentru a mă duce în zori de la Paris la Fontainebleau. Dormeam în trăsură, unde starea delicată a sănătăţii mele cerea să nu fiu deranjat sub nici un motiv — această intimitate fiind atît de importantă, încît eram mai mult decît dispus să adaug o sumă generoasă celei pe care i-o dădeam deja pentru a nu atinge nici măcar mînerul uşii pînă nu ieşeam eu.

Şi, cînd am fost convins că era de acord şi destul de beat pentru a uita de orice în afară de apucarea hăţurilor pentru drumul pînă la Fontainebleau, ne-am îndreptat încet, cu prudenţă, spre strada pe care se afla „Théâtre des Vampires" şi am aşteptat la o anumită distanţă ca cerul să înceapă să se lumineze.

Teatrul era închis. M-am furişat spre el, cînd aerul şi lumina mi-au spus că aveam la dispoziţie cel mult cincisprezece minute pentru a-mi duce planul la îndeplinire. Ştiam că, închişi în el, vampirii teatrului erau deja în sicriele lor. Şi chiar dacă vreunul mai zăbovea încă, nu avea cum să audă primele pregătiri. Am aşezat repede nişte scînduri în faţa uşilor zăvorite. Le-am bătut în cuie, blocînd astfel uşile din afară. Un trecător a observat ce făceam, dar şi-a văzut mai departe de drum, închipuindu-şi, probabil, că închideam clădirea cu permisiunea proprietarului. Nu ştiam. Ştiam însă, că înainte să apuc să termin, i-aş fi putut întîini pe acei vînzători de bilete, pe acei plasatori, pe acei oameni care măturau şi puteau rămîne înăuntru pentru a-i păzi pe vampiri în timpul somnului din cursul zilei.

La acei oameni mă gîndeam în vreme ce conduceam trăsura pe aleea lui Armand, unde am lăsat-o, luînd cu mine două bidoane mici de petrol lampant şi îndreptîndu-mă spre uşa lui Armand.

Cheia mi-a permis accesul cu uşurinţă aşa cum sperasem şi, odată ajuns pe culoar, am deschis uşa camerei lui, dar el nu era acolo. Sicriul dispăruse. De fapt, totul dispăruse în afară de mobilier, inclusiv patul băiatului mort. Am destupat în grabă un bidon şi l-am rostogolit pe celălalt înaintea mea spre scară, alergînd şi stropind grinzile şi uşile din lemn ale celorlalte camere. Mirosul era puternic, mai puternic decît orice zgomot aş fi făcut. Şi, deşi stăteam complet nemişcat lîngă scară cu bidoanele şi coasa, ascultînd, n-am auzit nimic, nici un indiciu că acei paznici s-ar fi aflat acolo, nici un sunet din partea vampirilor. Strîngînd cu putere mînerul coasei, am

urcat treptele încet pînă am ajuns în dreptul uşii sălii de bal. Nimeni nu se afla acolo ca să mă vadă stropind cu petrol lampant fotoliile din roshar sau draperiile, sau să mă vadă ezitînd o clipă doar în faţa acelei uşi care dădea în curtea mică unde fuseseră ucise Madeleine şi Claudia. Ah, cît de mult aş fi vrut să deschid uşa aceea. Mă tenta atît de mult, încît, pentru o clipă, aproape că am uitat de plan. Era să las bidoanele să-mi scape din mînă şi să răsucesc clanţa. Dar am văzut lumina printre crăpăturile lemnului vechi al uşii şi mi-am dat seama că trebuia să continui. Madeleine şi Claudia nu erau acolo. Erau moarte. Şi ce-aş fi făcut dacă aş fi deschis uşa aceea, dacă aş fi văzut din nou acele rămăşiţe, acel păr auriu încîlcit şi răvăşit? Nu era timp şi nu avea rost. Alergam pe coridoare întunecoase pe care nu le mai explorasem, scăldînd uşile din lemn vechi cu petrol lampant, convins că vampirii se aflau închişi înăuntru, furişîndu-mă pe nesimţite chiar în incinta teatrului, unde o lumină rece şi cenuşie care pătrunde înăuntru prin uşa zăvorită de la intrare m-a făcut să mă grăbesc să arunc o cantitate mai mare pe cortina de catifea, pe scaunele capitonate şi pe draperiile din dreptul uşilor care dădeau în holul de la intrare.

În cele din urmă, bidonul s-a golit şi l-am aruncat după care am scos torţa pe care o făcusem, am apropiat chibritul de zdrenţele îmbibate în petrol lampant din jurul ei şi am dat foc la scaune; flăcările au început să mîngîie mătasea groasă şi umplutura, în timp ce fugeam spre scenă şi făceam ca focul să cuprindă şi cortina cea neagră.

În cîteva secunde, teatrul era învăluit de flăcări şi întregul lui schelet părea să scîrţîie şi să geamă cînd limbile de foc îmbrăţişau pereţii, lingînd marea boltă a avan-scenei şi ornamentele din ghips ale lojilor. Dar n-aveam vreme să admir acest lucru, să savurez mirosul şi zgomotul, imaginea nişelor şi adînciturilor învăluite de lumina care avea să le mistuiască în curînd. Am fugit iarăşi la nivelul inferior, dînd foc canapelei din roshar din sala de bal, draperiilor, absolut oricărui lucru care putea să ardă.

Cineva călca apăsat pe scîndurile de deasupra — în încăperi pe care nu le văzusem niciodată. Apoi am auzit zgomotul inconfundabil al deschiderii unei uşi. Dar era prea tîrziu, mi-am spus, strîngînd atît coasa, cît şi torţa. Clădirea era în flăcări. Aveau să fie distruşi. Am fugit spre scară şi am auzit în depărtare un urlet ce întrecea trosnetul şi vuietul flăcărilor; torţa mea atingea grinzile îmbibate cu petrol lampant de deasupra capului şi focul învăluia lemnul vechi, răsucindu-se pe tavanul umed. Era urletul lui Santiago, eram sigur; apoi, exact cînd am ajuns la nivelul inferior, l-am văzut deasupra, în spatele meu, coborînd scara, fumul umplînd spaţiul din jurul lui, făcînd ca ochii să-i lăcrimeze şi gîtlejul să se sufoce, dar a întins mîna spre mine, îngăimînd: „Tu... tu... blestemat să fii!" Am încremenit, făcînd ochii mici din cauza fumului, simţind cum încep să-mi lăcrimeze, dar fără să-mi iau privirea nici măcar o clipă de la el, căci vampirul îşi folosea acum toată puterea pentru a ajunge la mine cu o asemenea viteză încît a devenit invizibil. Iar cînd acel lucru întunecat care reprezenta hainele lui a ajuns jos, am învîrtit coasa şi am văzut-o lovindu-i gîtul, i-am simţit greutatea gîtului şi l-am văzut căzînd într-o parte, ducîndu-şi mîinile la rana îngrozitoare. Aerul era plin de strigăte şi de ţipete şi un chip alb a apărut deasupra lui Santiago, o mască a groazei. Un alt vampir a dat fuga înaintea mea spre acea uşă secretă care dădea în alee. Dar eu am rămas nemişcat, uitîndu-mă la Santiago, pe care l-am văzut ridicîndu-se în ciuda rănii. Atunci am rotit din nou coasa, prinzîndu-l cu uşurinţă. N-a mai fost nici o rană. Doar două mîini ce căutau un cap care nu mai exista.

Capul, cu sîngele ţîşnind din gîtul retezat, cu ochii privind înnebuniţi sub grinzile în flăcări, cu părul negru şi mătăsos încîlcit şi plin de sînge, a căzut la picioarele mele. L-am lovit tare cu cizma, azvîrlindu-l de-a lungul coridorului. Am fugit apoi după el, aruncînd torţa şi coasa, căci mi-am ridicat braţele ca să mă protejez de lumina aceea albă care inunda scara ce dădea spre alee.

Picăturile de ploaie cădeau ca nişte ace sclipitoare în ochii mei, ochi care se chinuiau să vadă conturul întunecat al trăsurii. Vizitiul somnoros s-a îndreptat imediat la ordinul meu aspru, ducînd instinctiv o mînă neîndemînatică spre bici şi trăsura s-a pus în mişcare chiar în clipa în care eu deschideam uşa; caii goneau în viteză, în timp ce eu mă chinuiam să deschid cufărul; trupul mi-a fost aruncat într-o parte, mîinile arse mi-au alunecat în mătasea răcoroasă şi protectoare, iar capacul s-a lăsat în jos oferindu-mi întunericul binefăcător.

Caii goneau din ce în ce mai tare, depărtîndu-se de clădirea care ardea. Totuşi, încă mai simţeam mirosul fumului, mă îneca, îmi ardea ochii şi plămînii, mîinile mi-erau arse şi fruntea de asemeni din cauza primelor raze difuze ale soarelui.
Dar continuam să ne depărtăm de fum şi de ţipete. Părăseam Parisul. Reuşisem. „Théâtre des Vampires" ardea pînă-n temelie.

Cînd mi-am simţit capul căzînd pe spate, le-am văzut din nou pe Claudia şi pe Madeleine îmbrăţişate în curtea aceea sumbră şi le-am spus încet, aplecîndu-mă spre părul lor care sclipea în lumina lumînărilor: „N-am putut să vă iau. N-am putut să vă iau. Dar ei or să zacă morţi în jurul vostru. Dacă focul n-o să-i termine, atunci o va face soarele. Dacă nu sînt arşi, atunci oamenii care or să vină să încerce să stingă flăcările îi vor găsi şi-i vor expune luminii zilei. Dar vă promit, or să moară aşa cum aţi murit şi voi, toţi cei care erau acolo în dimineaţa asta or să moară.

Şi sînt singurele morţi din cîte am provocat în lunga mea viaţă care mi-au produs o extraordinară plăcere."

— După două nopţi m-am întors. Trebuia să văd pivniţa inundată de ploaie, unde fiecare cărămidă era arsă, prefăcută în praf şi pulbere şi unde cîteva grinzi scheletice se înălţau spre cer ca nişte suliţe. Îngrozitoarele picturi murale din sala de bal erau fărîmiţate şi amestecate printre dărîmături, un chip pictat ici, o bucăţică din aripa unui înger colo, singurele lucruri care mai puteau fi identificate.

Luînd ziarul de seară, m-am retras în fundul unei mici cafenele care se afla peste drum şi acolo, ascuns de lumina slabă a lămpilor cu gaz şi de fumul gros al trabucurilor, am citit relatările despre incendiu. Cîteva cadavre fuseseră descoperite în teatrul ars, dar haine şi costume erau împrăştiate peste tot, de parcă celebrii actori vampiri părăsiseră teatrul în grabă cu mult înaintea incendiului. Adică numai din vampirii mai tineri rămăseseră oasele, cei bătrîni fiind şterşi complet de pe faţa pămîntului. Nu se pomenea nimic de vreun martor ocular sau de vreo victimă care supravieţuise. Cum ar fi putut să existe aşa ceva?

Totuşi, ceva mă deranja teribil. Nu mi-era teamă că ar fi putut scăpa vreun vampir. Nu doream deloc să-i caut în caz că scăpaseră. Eram convins că majoritatea murise. Dar de ce nu fuseseră paznici? Eram sigur că Santiago pomenise de existenţa unor paznici şi bănuisem că aceştia erau plasatorii şi portarii care lucrau la teatru înainte de începerea spectacolului. Eram chiar pregătit să-i întîmpin cu coasa. Dar ei nu fuseseră acolo. Ciudat. Mintea nu-mi era pe deplin liniştită din această cauză.

În cele din urmă însă, am lăsat ziarele la o parte şi m-am gîndit la ce se petrecuse, fără să mai conteze ce era ciudat. Ceea ce conta era faptul că eram mai singur pe lume decît fusesem vreodată. Că Claudia dispăruse pentru totdeauna. Şi că aveam mai puţine motive să trăiesc ca oricînd, şi mai puţină dorinţă.

Totuşi, amărăciunea nu mă copleşea, nu mă transforma în acea creatură distrusă şi disperată care m-aş fi aşteptat să devin. Poate că nu era posibil că îndur chinul prin care am trecut cînd am văzut rămăşiţele arse ale Claudiei. Poate că nu era posibil să ştiu asta şi să continui să exist oricît. Mă întrebam vag, pe măsură ce orele treceau, ce fumul din cafenea devenea şi mai dens, iar cortina decolorată a micii scene luminate de lămpi se ridica şi se lăsa şi femei robuste cîntau acolo, lumina sclipind pe

bijuteriile lor false, vocile calde fiindu-le uneori plîngătoare, extrem de triste — mă întrebam vag cum era să simţi acea pierdere, acea furie şi să fii îndreptăţit s-o simţi, să meriţi înţelegere şi alinare. Nu aş fi mărturisit suferinţa mea nici unei fiinţe vii. Propriile mele lacrimi nu însemnau nimic pentru mine.

Atunci, unde să mă duc, dacă nu să mor? Ciudat cum am primit răspunsul. Ciudat cum am ieşit din cafenea, ocolind ruinele teatrului, îndreptîndu-mă, în final, spre larga Avenue Napoléon şi apucînd apoi spre palatul Luvru. Era ca şi cum acel loc m-ar fi chemat şi, totuşi, nu fusesem niciodată înăuntru. Trecusem prin faţa lui de o mie de ori, dorind să pot trăi ca un muritor măcar o zi, ca să pot să mă plimb prin numeroasele sale încăperi şi să văd toate acele tablouri magnifice. Eram hotărît s-o fac acum, avînd doar o vagă noţiune cum că, în operele de artă aş fi putut găsi o anumită mîngîiere, fără să produc moarte unui lucru care era neînsufleţit şi, totuşi, poseda viaţă într-un chip atît de magnific.

La un moment dat, mergînd pe Avenue Napoleon, am auzit în spatele meu pasul pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Armand. Îmi dădea de ştire că era aproape. Cu toate acestea, n-am făcut nimic altceva decît am încetinit şi i-am dat voie să mă ajungă din urmă; mult timp am mers alături, fără să spunem nimic. Nu îndrăzneam să mă uit la el. Bineînţeles că mă gîndisem la el tot timpul şi acum, dacă am fi fost oameni şi Claudia ar fi fost iubita mea, m-aş fi aruncat în braţele lui deznădăjduit, atît de puternică, atît de mistuitoare era nevoia de a împărtăşi cuiva durerea. Bariera ameninţa să se rupă acum; totuşi, nu s-a rupt. Eram amorţit şi mergeam ca un om amorţit.

„Ştii ce-am făcut", am spus eu într-un tîrziu. Dădusem colţul şi vedeam în faţă şirul lung de coloane duble ale Muzeului Regal. „Ţi-ai luat sicriul, aşa cum te-am prevenit."

„Da", a zise el şi la auzul vocii lui, am simţit o mîngîiere subită, de netăgăduit. M-a slăbit. Dar eram, pur şi simplu, prea departe de durere, prea obosit.

„Şi totuşi, eşti aici, cu mine, acum. Vrei să-i răzbuni?"

„Nu", a spus el.

„Bine, dar erau tovarăşii tăi, erai conducătorul lor", am zis eu. „Şi cu toate astea, nu i-ai prevenit că vreau să-i distrug, aşa cum te-am prevenit eu?"

„Nu."

„Dar sigur mă dispreţuieşti pentru asta. Sigur respecţi vreo regulă, o loialitate faţă de cei ca tine."

„Nu", a spus el încet.

Mi se părea uluitor cît de logic era răspunsul lui, deşi nu mi-l puteam explica şi nu-l înţelegeam.

Ceva s-a limpezit, venind din părţile îndepărtate ale gîndurilor mele nestăvilite. „Dar erau paznici; plasatorii aceia care dormeau în incinta teatrului. De ce nu erau acolo cînd am intrat? De ce nu erau acolo ca să-i apere pe vampirii care dormeau?"

„Pentru că erau în serviciul meu şi eu le-am dat liber. I-am concediat", a spus Armand.

M-am oprit. În clipa în care privirile ni s-au întîlnit, mi-am dorit ca lumea să nu fi fost o ruină neagră şi goală de cenuşă şi moarte, ci să fi fost proaspătă şi frumoasă, noi să fim muritori şi să ne oferim dragoste unul altuia. „Ai făcut asta ştiind ce aveam de gînd?"

„Da", a zis el.

„Dar erai conducătorul lor! Aveau încredere în tine. Credeau în tine. Trăiau alături de tine!" am spus eu. „Nu te-nţeleg... de ce...?"

„Alege orice răspuns vrei", a spus el cu calm şi sensibilitate, de parcă n-ar fi vrut să mă rănească făcînd vreo acuzaţie sau arătîndu-mi dispreţ, dorind doar să mă gîndesc la asta fără exagerare. „Pot să mă gîndesc la multe. Alege-l pe cel de care ai nevoie şi crede-l. E la fel de posibil ca oricare altul. O să-ţi spun adevăratul motiv

pentru care am făcut-o, care e cel mai puţin adevărat: voiam să părăsesc Parisul. Teatrul îmi aparţinea. Aşa că i-am concediat."

„Bine, dar ştiind..."

„Ţi-am spus, a fost adevăratul motiv şi cel mai puţin adevărat", a spus el cu răbdare.

„M-ai distruge cu aceeaşi uşurinţă cu care ai lăsat să fie distruşi?" i-am şoptit eu.

„De ce aş face-o?"

„Dumnezeule", am şoptit eu.

„Eşti foarte schimbat", mi-a zis el. „Dar, într-un fel, eşti acelaşi."

Am continuat să merg un timp şi, în faţa intrării în Luvru, m-am oprit. La început mi s-a părut că numeroasele-i ferestre erau întunecate şi argintii datorită luminii lunii şi ploii mărunte. Dar, după aceea, am avut impresia că văd o lumină slabă mişcîndu-se înăuntru, de parcă un paznic s-ar fi plimbat printre acele comori. Îl invidiam peste măsură. Mi-am concentrat toate gîndurile asupra acelui paznic, calculînd cum ar fi putut un vampir să ajungă la el, cum să-i ia viaţa, lampa şi cheile. Planul era confuz. Eram incapabil să fac planuri. Făcusem un singur plan adevărat în viaţa mea şi acela fusese dus la îndeplinire.

În cele din urmă, am capitulat. M-am întors din nou la Armand şi mi-am lăsat privirea s-o străpungă pe a lui, dîndu-i voie să se apropie de mine ca şi cum ar fi avut intenţia să mă transforme într-o victimă, iar eu am lăsat capul în jos şi i-am simţit braţul ferm pe după umeri. Amintindu-mi deodată şi cu precizie cuvintele Claudiei, cele care au fost aproape ultimele ei cuvinte — acea afirmaţie cum că ştia că-l puteam iubi pe Armand pentru că fusesem capabil s-o iubesc pînă şi pe ea — acele cuvinte mi-au venit în minte ca o ironie, mai pline de înţeles decît şi-ar fi putut închipui ea.

„Da, ăsta-i răul suprem, că putem ajunge atît de departe încît să ne iubim unul pe celălalt, noi doi", i-am spus eu încet. „Cine altcineva ne-ar arăta măcar o fărîmă de iubire, o fărîmă de compasiune sau milă? Cine altcineva, cunoscîndu-ne aşa cum ne cunoaştem noi, ar putea face altceva decît să ne distrugă? Totuşi, putem să ne iubim."

M-a privit îndelung lăsîndu-şi capul într-o parte şi desfăcînd buzele, ca şi cum ar fi vrut să vorbească. Dar a zîmbit numai şi a clătinat din cap uşor pentru a mărturisi că nu înţelegea.

Eu, însă, nu mă mai gîndeam la el. Era unul din acele momente rare în care mi se părea că nu mă gîndesc la nimic. Mintea mea nu avea nici o formă. Am văzut că ploaia încetase. Am văzut că aerul era curat şi rece, că strada era luminoasă. Şi voiam să intru în Luvru. Am formulat cuvintele pentru a-i spune lui Armand acest lucru, pentru a-l întreba dacă mă putea ajuta să fac ceea ce era nevoie pentru a avea Luvrul pînă în zori.

El a luat-o ca pe o rugăminte foarte simplă şi a spus numai că se mira că aşteptasem atîta timp.

— Am părăsit Parisul foarte curînd după aceea. I-am spus lui Armand că voiam să mă întorc la Mediterană — nu în Grecia, aşa cum visasem de atîta vreme. Voiam să merg în Egipt. Voiam să văd deşertul şi, mai important, piramidele şi mormintele regilor. Voiam să iau legătura cu acei profanatori de morminte care ştiu mai multe decît savanţii şi mai voiam să cobor în morminte încă nedeschise şi să văd regii aşa cum erau îngropaţi, să văd acele podoabe şi opere de artă din jurul lor şi picturile de pe pereţi. Armand era mai mult decît dornic să mă însoţească. Aşa că am plecat din Paris într-o seară devreme cu trăsura, fără cea mai mică ceremonie.

Făcusem ceva de care ar trebui să amintesc. Mă dusesem în camerele mele de la Hotel Saint-Gabriel cu intenţia de a lua cîteva din lucrurile Claudiei şi ale Madeleinei,

de a le pune în coşciuge şi de a aranja să li se pregătească nişte morminte în cimitirul Montmartre. Dar n-am făcut-o. Am stat puţin în acele odăi, unde totul era aranjat şi pus în ordine de către personal, aşa încît aveai impresia că Madeleine şi Claudia puteau să se întoarcă în orice clipă. Broderia Madeleinei se afla împreună cu ghemele de aţă pe o măsuţă. M-am uitat la ea şi la restul lucrurilor şi sarcina mea mi s-a părut lipsită de sens. Aşa că am plecat.

Dar ceva mi se întîmplase acolo; sau, mai degrabă, ceva de care fusesem deja conştient a devenit, pur şi simplu, mai limpede. În noaptea aceea, mă dusesem la Luvru pentru a-mi linişti sufletul, pentru a găsit o plăcere extraordinară care să-mi anuleze durerea şi să mă facă să uit chiar şi de mine însumi. Fusesem sprijinit. În timp ce stăteam pe trotuar în faţa uşii hotelului, aşteptînd trăsura care avea să mă ducă la Armand, am văzut oamenii care se plimbau — mulţimea de doamne şi domni bine îmbrăcaţi, vînzători de ziare, hamali, vizitii — toate acestea într-o nouă lumină. Înainte, arta conţinuse pentru mine promisiunea unei înţelegeri mai profunde a inimii omeneşti. Acum, inima omenească nu însemna nimic. Nu o ponegream, ci, pur şi simplu, o uitam. Magnificele tablouri de la Luvru nu erau pentru mine strîns legate de mîinile care le pictaseră. Erau desprinse şi moarte asemeni copiilor transformaţi în piatră. Asemeni Claudiei, despărţită de mama ei, păstrată de-a lungul deceniilor în perle şi aur. Asemeni păpuşilor Madeleinei. Şi, bineînţeles, asemeni Claudiei, Madeleinei şi mie însumi, şi ele puteau fi transformate în cenuşă.

PARTEA A PATRA

— Cam ăsta ar fi sfîrşitul povestirii. Bineînţeles, ştiu că te întrebi ce s-a mai întîmplat cu noi după aceea. Ce s-a ales de Armand? Unde m-am dus? Ce-am făcut? Dar, să ştii că nu prea s-a-ntîmplat nimic. Nimic ce să nu fi fost inevitabil. Plimbarea mea prin Luvru în noaptea aceea pe care ţi-am descris-o a fost de-a dreptul profetică.

Nu m-am schimbat deloc după asta. N-am căutat nimic în singura mare sursă de schimbare care e umanitatea. Şi nici în dragostea şi preocuparea mea faţă de frumuseţea lumii, n-am căutat nimic care să poată fi înapoiat umanităţii. Beam din frumuseţea lumii aşa cum bea un vampir. Eram mulţumit. Eram plin pînă la refuz. Dar eram mort. Şi neschimbat. Povestea s-a sfîrşit la Paris, aşa cum ţi-am spus.

Multă vreme am crezut că moartea Claudiei fusese cauza acestui sfîrşit. Că, dacă aş fi văzut-o plecînd din Paris în siguranţă, împreună cu Madeleine, lucrurile ar fi stat altfel între mine şi Armand. Aş fi putut să iubesc şi să doresc din nou, să caut o asemănare cu viaţa muritoare care să fie bogată şi variată, deşi nefirească. Dar am ajuns să-mi dau seama că nu era adevărat. Chiar dacă Claudia n-ar fi murit, chiar dacă eu nu l-aş fi dispreţuit pe Armand pentru faptul că o lăsase să moară, totul ar fi fost la fel. Să ajungi să cunoşti răul încetul cu încetul sau să fii catapultat în el... Însemna acelaşi lucru. Pînă la urmă, nu voiam nimic. Şi, nemeritînd altceva mai bun, m-am închis ca un păianjen în flăcăruia unui băţ de chibrit. Pînă şi Armand, care era tovarăşul meu constant, unicul meu tovarăş, exista la o mare distanţă de mine, în dosul acelui văl care mă despărţea de toate vietăţile, un văl care era un fel de giulgiu.

Dar ştiu că eşti curios să afli ce s-a mai întîmplat cu Armand. Şi noaptea e pe sfîrşite. Vreau să-ţi spun asta pentru că e foarte important. Povestea ar fi incompletă fără acest amănunt.

După ce-am părăsit Parisul, am călătorit prin toată lumea, aşa cum ţi-am spus;

mai întîi Egipt, apoi Grecia, Italia, Asia Mică — oriunde voiam eu, de fapt, şi oriunde mă împingea dorinţa de a găsi arta. În cursul acelor ani, timpul a încetat să mai aibă sens şi eram adesea preocupat de lucruri foarte simple — un tablou într-un muzeu, o fereastră de catedrală, o statuie frumoasă — perioade îndelungate de timp.

Însă în toţi acei ani, eram stăpînit de o dorinţă vagă, dar persistentă de a mă întoarce la New Orléans. N-am uitat niciodată New Orléans-ul. Iar cînd ne aflam în zone tropicale, unde creşteau florile şi copacii care existau în Louisiana, mă gîndeam la ea intens şi simţeam pentru căminul meu singura dorinţă pe care o simţeam pentru ceva, în afară de neobosita mea căutare a artei. Şi, din cînd în cînd, Armand mă ruga să-l duc acolo. Iar eu, fiind conştient într-un mod politicos de faptul că făceam foarte puţin pentru a-l mulţumi şi că, adesea, treceau perioade îndelungate, în care nu-i vorbeam sau nu-l căutam, am vrut să fac asta pentru că m-a rugat. Se părea că rugămintea lui m-a făcut să uit de o teamă nelămurită că aş fi putut suferi în New Orléans, că aş fi putut cunoaşte iarăşi umbra palidă a fostei mele nefericiri şi dorinţe. Dar am amînat. Poate că teama era mai puternică decît mi-am închipuit. Am ajuns în America şi am trăit o vreme îndelungată la New York. Continuam să amîn. În cele din urmă, Armand m-a convins în alt mod. Mi-a spus ceva ce-mi ascunsese încă de cînd ne aflam la Paris. Lestat nu murise în „Théâtre des Vampires". Îl crezusem mort şi, cînd l-am întrebat pe Armand de acei vampiri, mi-a spus că pieriseră cu toţii. Acum, însă, mi-a spus că nu era aşa. Lestat părăsise teatrul în noaptea în care fugisem de Armand şi-mi căutasem refugiul în cimitirul din Montmartre. Doi vampiri care fuseseră făcuţi odată cu Lestat de acelaşi maestru îl ajutaseră în aranjarea călătoriei spre New Orléans.

Nu pot să-ţi explic ce-am simţit cînd am auzit asta. Desigur Armand mi-a spus că mă protejase, nemărturisindu-mi acest lucru, sperînd să nu vreau să fac o călătorie foarte lungă doar pentru a mă răzbuna, o călătorie care mi-ar fi provocat şi durere şi suferinţă în acelaşi timp. Dar nu-mi păsa. Nu mă gîndisem deloc la Lestat în noaptea în care dădusem foc teatrului. Mă gîndisem la Santiago, la Celeste şi la toţi ceilalţi care o distruseseră pe Claudia. Lestat, de fapt, îmi stîrnea sentimente pe care nu dorisem să le mărturisesc nimănui, sentimente pe care aş fi vrut să le uit, în ciuda morţii Claudiei. Ura nu făcea parte dintre ele.

Dar cînd l-am auzit pe Armand, a fost ca şi cum vălul care mă protejase ar fi fost subţire şi transparent şi, deşi se mai afla între mine şi lumea sentimentelor, prin el îl simţeam pe Lestat şi faptul că voiam să-l revăd. Acest lucru m-a impulsionat şi ne-am întors la New Orléans.

S-a întîmplat la sfîrşitul primăverii acestui an. De cum am ieşit din gară, am simţit că, într-adevăr mă întorsesem acasă. Era ca şi cum aerul ar fi fost deosebit de înmiresmat şi mă simţeam extrem de liniştit cînd mergeam pe acel caldarîm cald şi neted, pe sub acei stejari familiari, ascultînd acele zgomote vii şi neîncetate ale nopţii.

Bineînţeles că New Orléans-ul era schimbat. Dar, departe de a deplînge acele transformări, eram recunoscător pentru ceea ce părea să fi rămas la fel. Am găsit în Garden District, care, pe vremea mea, fusese cartierul St. Marie, una din casele impresionante care existaseră şi atunci, atît de depărtată de strada liniştită din cărămidă, încît, plimbîndu-mă în lumina lunii pe sub magnolii, am cunoscut aceeaşi dulceaţă şi pace din trecut; nu numai pe străduţele din Vieux Carré, dar şi în zona sălbatică de la Pointe du Lac. Erau acolo caprifoiul, trandafirii, iar coloanele corintice se profilau pe cerul plin de stele; dincolo de poartă, se aflau străzile visătoare, alte case... era o citadelă a frumuseţii.

Pe Rue Royale, unde l-am plimbat pe Armand printre turişti, magazine de antichităţi şi intrările puternic luminate ale restaurantelor elegante, am fost surprins să descopăr casa din care Lestat, Claudia şi cu mine făcusem căminul nostru, faţada fiind puţin schimbată datorită zugrăvelii noi şi tuturor reparaţiilor făcute. Cele două uşi-ferestre mai dădeau încă pe nişte balconaşe deasupra unui magazin şi am văzut

în sclipirea caldă a candelabrului electric un tapet elegant, caracteristic acelei perioade dinainte de război. Simţeam foarte puternic că Lestat era acolo, mai puternic decît Claudia şi eram convins, deşi el nu se afla în preajma acelei case, că aveam să-l găsesc în New Orléans.

Şi mai simţeam ceva; tristeţea care m-a cuprins atunci, după ce Armand plecase pe drumul lui. Dar tristeţea aceea nu era nici dureroasă, nici pasionată. Era, însă, ceva intens şi aproape dulce, ca parfumul iasomiei şi al trandafirilor ce umplea vechea grădină pe care o întrezăream printre gratiile de fier ale porţii. Tristeţea aceea mi-a dat o satisfacţie uşoară şi m-a făcut să rămîn multă vreme ţintuit în acel loc; m-a ţinut legat de oraş; şi nu m-a părăsit în noaptea în care am plecat.

Mă-ntreb acum ce s-ar fi ales de tristeţea asta, la ce lucru ar fi putut să dea naştere în mine care să devină mai puternic decît ea însăşi. Dar mă ia gura pe dinainte.

Pentru că, la puţin timp după aceea, am văzut un vampir în New Orléans, un tînăr subţire, cu chipul alb, care cu puţine ore înainte de ivirea zorilor se plimba singur pe trotuarele late ale lui St. Charles Avenue. Imediat am fost convins că, dacă Lestat încă mai locuia acolo, acel vampir l-ar fi putut cunoaşte şi ar fi putut chiar să mă conducă la el. Bineînţeles că el nu m-a văzut. Învăţasem de multă vreme să-mi zăresc semenii în marile oraşe, fără ca ei să mă poată observa. Armand, în timpul scurtelor sale întrevederi cu vampirii din Londra şi Roma, aflase că toată lumea ştia de arderea lui „Théâtre des Vampires" şi că amîndoi eram consideraţi proscrişi. Discuţiile în legătură cu asta nu însemnau nimic pentru mine şi le-am evitat pînă în ziua aceea. Dar am început să-l urmăresc pe acel vampir din New Orléans, deşi adesea mă purta la teatre sau în alte locuri care nu mă interesau cîtuşi de puţin, într-o noapte, însă, lucrurile s-au schimbat în sfîrşit.

Era o noapte foarte caldă şi mi-am dat seama, de cum l-am văzut pe St. Charles, că trebuia să meargă undeva. Nu numai că păşea repede, dar părea şi puţin tulburat. Cînd, în cele din urmă, a dat colţul străzii St. Charles, apucînd pe o străduţă îngustă care a devenit dintr-o dată sărăcăcioasă şi întunecată, am fost sigur că se îndrepta spre ceva ce avea să mă intereseze.

A intrat însă, într-o căsuţă de lemn şi a provocat moartea unei femei. A făcut-o foarte repede şi fără să simtă nici cea mai mică plăcere; după ce a terminat, a luat copilaşul din leagăn, l-a înfăşurat cu blîndeţe într-o păturică albastră de lînă şi a ieşit din nou în stradă.

După numai vreun cvartal, două, s-a oprit în faţa unui gard de fier acoperit cu viţă, care înconjura o curte mare plină de verdeaţă. Printre copaci am zărit o casă întunecoasă, cu tencuiala cojită şi cu balustradele de fier ale galeriilor de la etaj şi de jos pline de rugină. Părea o casă blestemată, rătăcită printre mulţimea de căsuţe din lemn, iar ferestrele înalte şi goale dădeau spre ceea ce trebuia să fie o îngrămădeală deprimantă de acoperişuri joase, băcănia din colţ şi un mic bar alăturat. Dar curtea mare şi întunecoasă protejau oarecum casa împotriva acestor lucruri şi eu am fost nevoit să merg cîţiva metri pe lîngă gard pînă am zărit, în sfîrşit, printre ramurile groase ale pomilor o licărire slabă la una din ferestrele de jos. Vampirul intrase pe poartă. Am auzit copilaşul plîngînd şi apoi, nimic. L-am urmat, escaladînd cu uşurinţă gardul vechi şi sărind în grădină, după care m-am apropiat de veranda lungă din faţă.

Cînd am ajuns lîngă una din ferestrele lungi cît tot nivelul, în faţa ochilor mi s-a oferit o privelişte uluitoare. Căci, în ciuda căldurii acelei seri în care nu se simţea nici cea mai slabă adiere de vînt, cînd galeria, chiar şi cu scîndurile acelea deformate şi rupte, ar fi putut fi singurul loc suportabil atît pentru un om, cît şi pentru un vampir, un foc strălucea în căminul din salon şi toate ferestrele acestuia erau închise; tînărul vampir stătea lîngă foc şi vorbea cu un altul, care se afla foarte aproape de cămin, ţinîndu-şi în dreptul focului picioarele încălţate cu papuci şi trăgînd tot timpul cu degete tremurătoare de reverele halatului albastru jerpelit. Deşi un fir electric

destrămat atîrna dintr-o coroană de trandafiri din ipsos de pe tavan, doar o singură lampă cu gaz dădea lumină, pe lîngă flăcările din cămin, o lampă cu gaz care se afla pe o măsuţă în apropierea copilaşului.

Am făcut ochii mari, studiind acel vampir adus de spate şi tremurător, al cărui păr blond şi lung îi cădea în dezordine pe faţă. Tare mult aş fi vrut să şterg de praf acel geam care nu mă lăsa să fiu sigur de ceva ce bănuiam. „Toţi mă părăsiţi!" a scîncit el cu o voce piţigăiată.

„Nu poţi să ne ţii lîngă tine!" a zis cu asprime tînărul vampir, care stătea picior peste picior, cu braţele încrucişate pe pieptul îngust, aruncîndu-şi privirea plină de dispreţ prin încăperea prăfuită şi goală. „Ah, taci odată!" i-a spus el copilului, care a scos un urlet strident. „Taci, taci."

„Lemnul, lemnul", a spus vampirul cel blond cu un glas stins şi cînd i-a făcut semn celuilalt să-i dea bucata de lemn de lîngă scaunul lui, am văzut foarte bine inconfundabilul profil al lui Lestat, acea piele netedă pe care nu se mai vedea acum nici cea mai vagă urmă de cicatrice.

„Măcar dacă ai ieşi", a zis celălalt furios, aruncînd bucata de lemn pe foc. „Măcar dacă ai vîna şi altceva în afară de nenorocitele astea de animale..." Şi a privit în jur dezgustat. Atunci am văzut, în umbră, trupurile mici şi acoperite de blană ale cîtorva pisici, zăcînd grămadă în praf. Un lucru extraordinar, căci un vampir nu suporta să stea lîngă victimele sale moarte mai mult decît suportă orice mamifer să rămînă în acelaşi loc unde-şi făcuse nevoile. „Ştii că e vară?" l-a întrebat tînărul, dar Lestat şi-a frecat mîinile. Plînsul copilului încetase, totuşi tînărul vampir a adăugat: „Fă-o odată, ia-l ca să te-ncălzeşti."

„Ai fi putut să-mi aduci altceva!" a spus Lestat cu amărăciune şi, cînd s-a uitat la copil, l-am văzut făcînd ochii mici în lumina slabă a lămpii afumate. Am simţit o recunoaştere în ochii aceia, chiar şi în expresia din umbra părului blond. Totuşi, să aud acea voce plîngăreaţă, să văd acel spate cocoşat şi tremurător! Aproape fără să mă gîndesc, am bătut cu putere în geam. Tînărul s-a ridicat imediat, adoptînd o expresie rea, dar eu i-am făcut semn să răsucească ivărul. Lestat s-a ridicat din fotoliu, strîngîndu-şi halatul la gît.

„E Louis! Louis!" a spus el. „Dă-i drumul înăuntru." Şi gesticula disperat, ca un invalid care-i cerea tinerei „infirmiere" să asculte.

De cum s-a deschis geamul, am respirat acel aer împuţit şi sufocant din încăpere. Insectele care roiau în jurul animalelor intrate în putrefacţie mi-au luat cu asalt simţurile în asemenea hal, încît m-am strîmbat fără să vreau, în ciuda rugăminţilor disperate ale lui Lestat de a mă duce lîngă el. Într-un ungher îndepărtat se afla sicriul în care dormea, cu lacul cojit pe alocuri, pe jumătate acoperit de teancuri de ziare îngălbenite. O mulţime de oase se vedeau prin colţuri, curăţate complet cu excepţia cîtorva petice şi smocuri de blană. Dar Lestat îmi strîngea mîinile în mîinile lui uscate, trăgîndu-mă spre el, spre căldură şi i-am văzut ochii umplîndu-i-se de lacrimi; numai că gura i-a schiţat un zîmbet ciudat de fericire disperată, foarte apropiată de durere, am observat urmele vagi ale cicatricelor. Cît de uluitor şi îngrozitor era acel om nemuritor cu chipul netede şi lucios, cocoşat, vorbăreţ şi plîngăreţ ca un bătrîn.

„Da, Lestat", am spus încet. „Am venit să te văd." I-am dat mîinile la o parte cu blîndeţe şi m-am dus spre copilul care plîngea acum îngrozitor, de spaimă şi de foame. De cum l-am luat în braţe şi am desfăcut puţin păturica, s-a mai liniştit după care l-am bătut uşor pe spate şi l-am legănat. Lestat îmi şoptea acum cuvinte pe jumătate articulate, pe care nu le pricepeam, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji şi tînărul vampir, pe al cărui chip se citea o expresie de dezgust, stătea lîngă geamul deschis, cu mîna pe ivăr, ca şi cum ar fi fost gata să fugă în orice clipă.

„Deci tu eşti Louis", a spus el, fapt care a părut să amplifice starea de nelinişte a lui Lestat, acesta ştergîndu-şi repede lacrimile cu poalele halatului.

O muscă s-a oprit pe fruntea copilaşului şi, fără să vreau, am icnit cînd am prins-

o între două degete şi apoi i-am dat drumul pe podea, moartă. Copilul nu mai plîngea, ci mă privea cu nişte ochi extraordinar de albaştri, de un albastru închis, chipul lui rotund lucind din cauza căldurii şi un zîmbet i-a apărut pe buze, un zîmbet care a devenit şi mai strălucitor, ca o flacără. Nu ucisesem niciodată o fiinţă atît de tînără şi nevinovată şi-mi dădeam seama de acest lucru acum, cînd ţineam copilul cu un ciudat sentiment de părere de rău, mai puternic chiar decît cel care mă cuprinsese pe Rue Royale. Legănîndu-l încet, am tras lîngă foc scaunul pe care stătuse tînărul vampir şi m-am aşezat.

„Nu încerca să vorbeşti... e în regulă", i-am spus eu lui Lestat, care s-a prăbuşit recunoscător în fotoliul lui şi s-a întins să-mi mîngîie cu ambele mîini reverele hainei.

„Dar mă bucur atît de mult să te văd", a îngăimat el printre lacrimi." Am visat că o să vii... că o să vii..." a adăugat el, după care s-a strîmbat, ca şi cum ar fi simţit o durere nelămurită şi, din nou i s-au văzut urmele cicatricelor. Privea în gol cu mîna la ureche, de parcă n-ar fi vrut să audă un zgomot îngrozitor. „N-am..." a început el şi apoi a clătinat din cap, iar ochii i s-au înceţoşat cînd i-a mărit, chinuindu-se să-i focalizeze. „N-am vrut să-i las s-o facă, Louis... Adică, Santiago... ăla, ştii, nu mi-a spus ce aveau de gînd."

„Totul e trecut, Lestat", am spus eu.

„Da, da", a zis el, dînd din cap energic. „Trecut. Ea n-ar fi trebuit... Louis, *ştii doar..."* Clătina din cap şi vocea a părut să-i capete putere şi rezonanţă în urma efortului. „N-ar fi trebuit să fie niciodată una de-a noastră, Louis", a spus el şi, bătînd cu pumnul pieptul scobit, a adăugat încet: „Noi".

Ea. Mi se părea atunci că ea nu existase niciodată. Că fusese un vis ilogic şi fantastic prea preţios şi prea personal pentru a-l destăinui cuiva. Şi de prea mult timp dispărut. M-am uitat la el. L-am privit stăruitor. Şi am încercat să-mi spun: „Da, noi trei împreună."

„Nu te teme de mine, Lestat", i-am spus eu, de parcă aş fi vorbit cu mine însumi. „N-am venit să-ţi fac rău."

„Te-ai întors la mine, Louis", a şoptit el cu vocea aceea piţigăiată. „Te-ai întors din nou la mine, Louis, nu-i aşa?" Şi-a muşcat iarăşi buzele, privindu-mă cu disperare.

„Nu, Lestat", i-am spus eu, clătinînd din cap. S-a agitat o clipă, după care a început să facă un gest, apoi altul şi, în cele din urmă, şi-a acoperit faţa cu mîinile, extrem de deznădăjduit. Celălalt vampir, care mă privea cu răceală, m-a întrebat:

„Chiar... te-ai întors la el?"

„Nu, bineînţeles că nu", am spus eu, iar el a rînjit, ca şi cum acela ar fi fost răspunsul la care se aşteptase şi a ieşit pe verandă. Îl auzeam acolo, foarte aproape, aşteptînd.

„Am vrut doar să te văd, Lestat", am spus eu, dar Lestat n-a părut să m-audă. Altceva îi distrăsese atenţia şi privea în gol, cu ochii mari, mişcîndu-şi agitat mîinile pe lîngă urechi. Atunci am auzit şi eu. Era o sirenă. Şi, pe măsură ce zgomotul se auzea mai tare, el a închis strîns ochii şi şi-a astupat urechile. Iar zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, auzindu-se de pe o stradă din apropiere. „Lestat!" i-am spus acoperind plînsul copilului, care se trezise teribil de speriat din cauza sirenei. Dar agonia lui m-a blocat. Buzele îi dezveleau dinţii într-o grimasă oribilă de durere. „Lestat, nu-i decît o sirenă!" i-am spus eu prosteşte. După aceea, s-a ridicat de pe fotoliu şi m-a îmbrăţişat strîns, iar eu, fără să vreau, i-am luat mîna. S-a aplecat, lipindu-şi capul de pieptul meu şi ţinîndu-mi mîna atît de strîns, încît m-a făcut să mă doară. Încăperea a fost inundată de lumina roşie pîlpîitoare a sirenei, după care a trecut mai departe.

„Louis, nu mai suport, nu mai suport", a murmurat el printre lacrimi. „Ajută-mă, Louis, rămîi cu mine."

„Dar de ce ţi-e frică?" l-am întrebat eu. „Nu ştii ce-i asta?" Cînd m-am uitat în jos la el, cînd i-am văzut părul blond lipit de haina mea, l-am văzut aşa cum fusese de-

mult, un domn înalt şi impunător, cu o mantie neagră şi largă, cu capul drept, cîntînd cu vocea lui superbă o arie din opera de la care abia ne întorsesem, bătînd cu bastonul în pietrele de pe caldarîm în ritmul muzicii, zărind cu coada ochiului o tînără care rămăsese vrăjită, aşa încît un zîmbet i-a apărut pe chip şi cîntecul i s-a stins pe buze; pentru o clipă, în momentul acela în care privirea lui a întîlnit-o pe a ei, tot răul a părut să fie şters în acel tumult de plăcere, acea pasiune pentru simplul fapt că trăia.

Acela să fi fost preţul pasiunii? O sensibilitate şocată de schimbare, chircită de spaimă? M-am gîndit la toate

lucrurile pe care aş fi putut să i le spun, cum i-a fi putut reaminti că era nemuritor, că nimic nu-l condamna la izolare în afară de sine însuşi şi că era înconjurat de inconfundabilele semne ale morţii inevitabile. Dar nu i-am spus aceste lucruri şi ştiam că n-o voi face.

Mi s-a părut că liniştea încăperii ne-a învăluit brusc, asemeni unei mări întunecate pe care sirena o îndepărtase. Muştele năpădiseră un şobolan în descompunere şi copilul şi-a ridicat privirea spre mine tăcut, de parcă ochii mei ar fi fost nişte bile sclipitoare, strîngîndu-mi în mînuţa cu gropiţe degetul pe care-l ţineam deasupra guriţei lui ca o petală mică.

Lestat se îndreptase, dar numai pentru a se prăbuşi la loc în fotoliu. „N-o să rămîi cu mine", a spus el oftînd, dar apoi a privit în altă parte şi a părut deodată preocupat.

„Am vrut atît de mult să-ţi vorbesc", a zis el. „În seara aceea, cînd am venit în casa de pe Rue Royale, n-am vrut decît să-ţi vorbesc!" S-a cutremurat violent, cu ochii închişi, iar gîtlejul a părut să i se contracte. Parcă loviturile pe care i le dădusem atunci ar fi căzut acum. Privea absent în faţa lui, umezindu-şi buzele şi vocea îi era scăzută, aproape naturală. „Am plecat la Paris să te caut..."

„Ce voiai să-mi spui?" l-am întrebat. „Despre ce voiai să-mi vorbeşti?"

Îmi aminteam foarte bine insistenţa lui nebunească de la „Théâtre des Vampires". Nu mă mai gîndisem la asta de ani de zile. Nu, nu mă gîndisem niciodată. Şi-mi dădeam seama că acum vorbeam extrem de şovăitor despre acest lucru.

Dar el mi-a zîmbit numai, un zîmbet insipid, aproape apologetic, şi a clătinat din cap. Am văzut cum ochii i se umpleau de o disperare stinsă.

Am simţit o uşurare profundă, de netăgăduit.

„Dar rămîi?" a insistat el.

„Nu."

„Nici eu!" a spus tînărul vampir din întunericul de afară. A stat o clipă în dreptul geamului deschis, uitîndu-se la noi. Lestat l-a privit şi apoi a întors capul prostit, iar buza de jos a părut că i se îngroaşă şi a început să-i tremure. „Închide-l, închide-l" a zis el arătînd cu degetul spre geam. Apoi a scos un suspin şi şi-a acoperit gura cu mîna după care a lăsat capul în jos şi a început să plîngă.

Tînărul vampir a dispărut. I-am auzit paşii depărtîndu-se grăbiţi pe caldarîm şi am mai auzit zăngănitul greu al porţii de fier. Am rămas singur cu Lestat şi acesta, plîngea. Părea că a trecut mult timp pînă s-a oprit şi, în tot acest răstimp, eu doar l-am privit. Mă gîndeam la toate lucrurile care se petrecuseră între noi. Îmi aminteam lucruri pe care crezusem că le uitasem cu desăvîrşire. Şi eram conştient de acea tristeţe copleşitoare care pusese stăpînire pe mine cînd am văzut casa de pe Rue Royale, unde locuisem toţi trei. Numai că nu mi se părea a fi tristeţe pentru Lestat, pentru acel vampir elegant şi nepăsător care locuia pe atunci acolo. Părea o tristeţe pentru altceva, ceva mai presus de Lestat, care doar îl includea şi făcea parte din imensa şi îngrozitoarea amărăciune pe care o simţeam pentru toate lucrurile pe care le pierdusem, le iubisem sau le cunoscusem vreodată. Mi s-a părut atunci că mă aflu într-un alt loc, într-un alt timp. Şi acest timp şi loc diferit era foarte real, o încăpere în care insectele bîzîiseră aşa cum bîzîiau acum, iar aerul fusese închis, încărcat de moarte şi de parfumul primăverii. Eram pe cale de a cunoaşte acel loc şi de a cunoaşte odată cu el, cu o durere teribilă, o durere atît de teribilă, încît mintea mi s-a

ferit de ea, spunînd: Nu, nu mă duce înapoi în acel loc — şi, deodată, totul a dispărut, iar eu eram cu Lestat acolo. Uluit, mi-am văzut propria lacrimă picurînd pe chipul copilului. Am văzut-o sclipind pe obrazul lui şi am văzut acel obraz rotunjindu-se din cauza zîmbetului de copil. Probabil că vedea lumina din lacrimi. Mi-am şters faţa de lacrimile care chiar existau şi le-am privit uimit.

„Dar, Louis..." a spus Lestat încet. „Cum poţi să fii aşa cum eşti, cum de suporţi?" m-a întrebat el, privindu-mă cu aceeaşi grimasă şi cu faţa scăldată în lacrimi. „Spune-mi, Louis, ajută-mă să înţeleg! Cum poţi să pricepi tot, cum poţi să-nduri?" Şi vedeam după disperarea din ochii lui şi după tonul mai profund pe care-l căpătase vocea lui că şi el se îndrepta cu greu spre ceva nespus de dureros, spre un loc în care nu mai fusese de multă vreme. Dar, chiar în timp ce-l priveam, ochii au părut să i se înceţoşeze derutaţi. Şi-a strîns halatul în jurul trupului şi, clătinînd din cap, şi-a aţintit privirea asupra flăcărilor. S-a cutremurat şi a scos un geamăt.

„Trebuie să plec, Lestat", i-am spus. Mă simţeam plictisit, sătul de el şi de tristeţea lui. Şi tînjeam din nou după nemişcarea de afară, după acea linişte perfectă cu care mă obişnuisem atît de mult. Dar cînd m-am ridicat, mi-am dat seama că luam copilul cu mine.

Lestat m-a privit cu ochii lui mari, plini de agonie şi cu faţa lui netedă, fără vîrstă. „Dar o să te întorci... o să mai treci pe la mine... Louis?" m-a întrebat el.

I-am întors spatele şi am plecat în linişte, auzindu-l cum mă striga. Cînd am ajuns în stradă, am privit în urmă şi l-am văzut în dreptul ferestrei, de parcă s-ar fi temut să iasă. Mi-am dat seama că nu mai ieşise de mult timp din casă şi atunci mi-a trecut prin cap că, poate nici nu va mai ieşi vreodată.

M-am dus înapoi la căsuţa de unde vampirul luase copilul şi l-am aşezat la loc în leagăn.

Nu la foarte mult timp după aceea, i-am spus lui Armand că-l văzusem pe Lestat. Să fi fost vreo lună, nu ştiu sigur. Timpul însemna foarte puţin pentru mine atunci, la fel ca şi acum, dar pentru Armand însemna foarte mult. Era uluit că nu-i spusesem mai înainte.

În noaptea aceea, ne plimbam prin zona unde oraşul lasă locul Parcului Audubon şi cheiul e pustiu, o pantă

acoperită de iarbă care coboară spre o plajă noroioasă, unde, din loc în loc, se văd grămezi de lemne, îndreptîndu-se spre valurile clipocitoare ale fluviului. Pe malul celălalt se vedeau luminile foarte slabe ale fabricilor şi companiilor fluviale, puncte verzi sau roşii care pîlpîiau în depărtare ca nişte stele. Luna făcea să se vadă curentul larg şi puternic curgînd cu repeziciune între cele două maluri; acolo pînă şi căldura verii dispăruse, iar briza răcoroasă venea dinspre apă şi mişca muşchiul de pe stejarul răsucit pe care ne-am aşezat. Rupeam iarba şi o gustam, deşi gustul era amar şi nefiresc. Gestul însă părea firesc. Mă simţeam aproape ca şi cum n-aş mai fi vrut să părăsesc New Orléans-ul vreodată. Dar ce fel de gînduri mai sînt şi astea cînd poţi să trăieşti o veşnicie? Să nu mai părăsesc New Orléans-ul „vreodată"? *Vreodată* părea un cuvînt tipic uman.

„Dar n-ai simţit nici un fel de dorinţă de răzbunare?" m-a întrebat Armand, care stătea întins pe iarbă lîngă mine, sprijinindu-se în cot şi fixîndu-mă cu privirea.

„De ce?" l-am întrebat eu calm. Îmi doream, aşa cum făceam adesea, ca el să nu fi fost acolo, să fi fost singur. Singur cu fluviul puternic şi răcoros în lumina slabă a lunii. „Şi-a primit pedeapsa perfectă. Moare, moare din cauza rigidităţii, din cauza fricii. Mintea lui nu poate accepta aceste vremuri. Nu-i nimic senin şi graţios ca moartea vampirilor, pe care mi-ai descris-o la Paris. Cred că moare la fel de stîngaci şi grotesc ca majoritatea muritorilor în acest secol... de bătrîneţe."

„Dar tu... tu ce-ai simţit?" a insistat el încet. Am fost şocat de calitatea personală a acelei întrebări şi de cît de mult trecuse de cînd nu ne mai vorbisem astfel. L-am simţit foarte intens atunci, fiinţa separată care era, creatura calmă şi stăpînă pe sine, cu părul castaniu şi drept şi cu ochii mari, uneori melancolici, ochi care, adesea, păreau să nu vadă nimic altceva decît propriile lor gînduri. În noaptea aceea, erau luminaţi de un foc stins, neobişnuit.

„Nimic", am răspuns eu.

„Nimic nici într-un fel, nici în altul?"

I-am răspuns că nu. Îmi aminteam extraordinar de bine acea tristeţe. Era ca şi cum tristeţea nu m-ar fi părăsit deodată, ci ar fi fost tot timpul lîngă mine, spunînd „Vino". Dar nu voiam să-i destăinui acest lucru lui Armand, nu voiam să-i dezvălui asta. Şi aveam senzaţia ciudată că-i simt nevoia de a-i spune... asta, sau altceva... o nevoie ciudat de asemănătoare cu cea de sînge.

„Ţi-a spus ceva, care să te facă să simţi vechea ură...?" a murmurat el şi, în clipa aceea mi-am dat seama, cu o nemaipomenită acuitate, cît de tulburat era.

„Ce este, Armand? De ce întrebi asta?"

El, însă, s-a întins din nou pe cheiul în pantă şi multă vreme a părut să privească stelele. Stelele îmi aduceau aminte ceva cu totul deosebit, vaporul care ne dusese, pe mine şi pe Claudia, în Europa şi nopţile acelea de pe mare, cînd mi se părea că stelele coborau pentru a atinge valurile.

„Mă gîndeam că poate ţi-a spus ceva legat de Paris..." a zis Armand.

„Ce să-mi fi spus despre Paris? Că n-a vrut să moară Claudia?" am întrebat eu. Din nou Claudia; numele suna ciudat. Claudia întinzînd cărţile pentru pasienţă pe masă care se înclina datorită legănării vaporului, lampa scîrţîind în cîrligul ei, hubloul întunecat, plin de stele. Stătea cu capul plecat şi cu degetele deasupra urechii, ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi desfacă părul. Şi am avut o senzaţie extrem de deconcertantă şi anume că, în amintirea mea, ea îşi ridica privirea şi găvanele ochilor îi erau goale.

„Ai fi putut să-mi spui orice despre Paris, Armand", am zis eu. „Demult. N-ar fi contat."

„Nici faptul că eu am fost cel care...?"

M-am întors spre el, aşa cum stătea întins şi privea cerul, şi am văzut o durere extraordinară pe chipul şi în ochii lui. Mi se părea că ochii aceia erau imenşi, prea imenşi, iar chipul alb, care îi încadra, prea supt.

„Că tu ai fost cel care a ucis-o? Cel care a forţat-o să iasă în curtea aceea, unde ai încuiat-o?" l-am întrebat eu şi am zîmbit. „Să nu-mi spui că, toţi anii ăştia, ai fost îndurerat din cauza asta, că nu te cred."

Atunci a închis ochii şi a întors capul, punîndu-şi mîna pe piept de parcă i-aş fi dat brusc, o lovitură puternică.

„Nu poţi să mă convingi că-ţi pasă", i-am spus eu cu răceală şi am privit spre apă, simţindu-mă cuprins din nou de acel sentiment... că aş fi vrut să fiu singur. Ştiam că, peste puţin mă voi ridica şi voi pleca. Asta dacă n-o făcea el întîi. Pentru că eu aş fi preferat să rămîn acolo. Era un loc retras şi liniştit.

„Nu-ţi pasă de nimic..." a spus el şi s-a ridicat încet în capul oaselor, întorcîndu-se spre mine în aşa fel încît îi vedeam din nou acel foc întunecat din privire. „Credeam că o să-ţi pese măcar de asta. Credeam că o să simţi vechea pasiune, vechea furie dacă-l revezi. Credeam că ceva o să reînvie în tine dacă-l vezi... dacă te-ntorci aici."

„Că o să revin la viaţă?" am spus eu încet şi am simţit duritatea metalică şi rece a propriilor mele cuvinte, modulaţia, controlul. Parcă aş fi fost rece peste tot, făcut din metal, iar el era dintr-o dată fragil; fragil, cum fusese, de fapt, de multă vreme.

„Da!" a strigat el. „Da, să revii la viaţă!" Apoi a părut nedumerit, foarte derutat şi s-a petrecut ceva straniu. În clipa aceea şi-a lăsat capul în jos, ca şi cum ar fi fost înfrînt, şi ceva în felul în care faţa lui netedă şi albă a reflectat acest lucru pentru o

clipă, mi-a adus aminte de o altă persoană pe care o văzusem la fel de înfrîntă. Mi s-a părut uluitor că am avut nevoie de un moment atît de îndelungat pentru a vedea chipul Claudiei în atitudinea aceea; Claudia, stînd lîngă pat în camera de la Hôtel Saint-Gabriel şi implorîndu-mă s-o transform pe Madeleine într-una de-a noastră. Acea expresie de neputinţă, acea înfrîngere care părea atît de profundă, încît orice altceva era uitat. După aceea, el, ca şi Claudia, a părut să se adune, să-şi recapete puţin din putere. Dar a spus încet, în vînt: „Mor!"

Iar eu, privindu-l, auzindu-l, singura creatură de pe pămînt care-l auzea, ştiind perfect de bine că era adevărat, n-am spus nimic.

Un oftat prelung i-a scăpat de pe buze. Capul îi era plecat. Mîna dreaptă îi era întinsă şi fără vlagă pe lîngă trup, în iarbă.

„Ura... e pasiune", a spus el. „Răzbunarea e pasiune..."

„Nu şi pentru mine..." am murmurat eu încet. „Nu acum."

Atunci şi-a aţintit privirea asupra mea şi chipul îi părea foarte calm. „Credeam c-o să-ţi treacă — că atunci cînd durerea te va părăsi cu totul, vei redeveni cald şi plin de dragoste, plin de acea curiozitate extraordinară cu care ai venit prima oară la mine, plin de acea conştiinţă adînc înrădăcinată şi acea dorinţă de cunoaştere care te-a adus pînă la Paris, în camera mea. Credeam că asta era o parte din tine care nu putea muri. Şi mai credeam că, atunci cînd durerea va dispărea, mă vei ierta pentru rolul pe care l-am jucat în moartea ei. Nu te-a iubit niciodată, să ştii. Nu în felul în care te-am iubit eu şi în felul în care tu ne-ai iubit pe amîndoi. Am ştiut asta! Am înţeles! Şi am crezut că o să te pot ţine lîngă mine. Timpul ni se oferea în întregime şi am fi fost profesori unul pentru celălalt. Tot ce te-ar fi făcut fericit m-ar fi făcut şi pe mine fericit; şi te-aş fi apărat de durere. Puterea mea ar fi fost şi a ta. Forţa de asemeni. Dar, pentru mine, tu eşti mort în interior, eşti rece şi departe de mine . E ca şi cum nici n-aş fi aici, lîngă tine. Şi, nefiind aici cu tine, am sentimentul oribil că nici nu exist. Eşti la fel de rece şi departe de mine ca picturile acelea moderne ciudate, alcătuite din linii şi forme bizare pe care nu pot să le iubesc sau să le pricep, la fel de străin ca acele sculpturi dure şi mecanice ale acestei ere, care n-au nici o formă omenească. Mă cutremur cînd sînt în apropierea ta. Mă uit în ochii tăi şi imaginea mea nu-i acolo..."

„Ce cereai tu era imposibil!" am spus eu repede. „Nu vezi? Şi ce ceream eu tot imposibil era, de la bun început."

El a protestat, negarea abia formîndu-i-se pe buze şi a ridicat mîna, ca şi cum ar fi vrut să alunge ideea.

„Am vrut dragoste şi bunătate în moartea asta vie", am spus eu. „A fost imposibil de la început, pentru că nu poţi avea dragoste şi bunătate, atunci cînd faci ceea ce ştii că e rău, ceea ce ştii că e greşit. Nu poţi avea decît confuzia disperată, dorinţa puternică şi căutarea bunătăţii iluzorii sub forma ei umană. Am ştiut adevăratul răspuns la cererea mea chiar dinainte să ajung la Paris. L-am ştiut de cînd am ucis prima oară o fiinţă omenească pentru a-mi potoli foamea. A fost moartea mea. Şi, totuşi, nu voiam s-o accept, nu puteam s-o accept, pentru că, la fel ca toate fiinţele, nu voiam să mor! Aşa că am căutat alţi vampiri, pe Dumnezeu, pe diavol, o sută de lucruri cu o sută de nume. Şi toate erau la fel, toate rele. Şi toate greşite. Pentru că nimeni nu m-ar putea convinge de ceea ce eu însumi ştiu că e adevărat, şi anume de faptul că am fost condamnat în mintea mea şi în sufletul meu. Cînd am ajuns la Paris, mi s-a părut că erai puternic, frumos şi nechinuit de regrete, ceea ce-mi doream cu disperare. Dar erai un distrugător, la fel ca şi mine, chiar mai nemilos şi mai şiret decît mine. Mi-ai arătat singurul lucru care puteam spera să devin, ce profunzime a răului, ce grad de răceală ar fi trebuit să ating pentru a scăpa de durere. Şi am acceptat. Astfel, pasiunea aceea, dragostea aceea pe care ai văzut-o în mine, s-a stins. Şi acum nu vezi decît o imagine fidelă a ta."

A trecut foarte mult timp pînă a vorbit. Se ridicase în picioare şi stătea cu spatele

la mine, privind în josul fluviului, cu capul plecat la fel ca înainte, şi cu mîinile pe lîngă trup. Şi eu mă uitam la fluviu şi-mi spuneam: Nu mai am ce să spun, nu mai am ce să fac.

„Louis", a zis el cu o voce foarte groasă, schimbată, ridicînd capul.

„Da, Armand", am spus eu.

„Mai vrei ceva de la mine, mai ai ceva să-mi ceri?"

„Nu", am zis eu. „Ce vrei să spui?"

El n-a răspuns. Ci a pornit să se depărteze încet. La început, am crezut că intenţiona să facă doar cîţiva paşi, poate să se plimbe singur pe plaja noroioasă. Iar cînd am realizat că mă părăsea, era doar un simplu punct profilat pe clipirea ocazională a luminilor în apă. Nu l-am mai văzut niciodată.

Abia peste cîteva nopţi mi-am dat seama că dispăruse. Sicriul lui a rămas. Dar el nu s-a mai întors. După cîteva luni, am pus ca sicriul să fie dus în cimitirul St. Louis şi vîrît în criptă, lîngă al meu. Mormîntul, de mult timp neglijat pentru că familia mea nu mai exista, a primit singurul lucru pe care el îl lăsase în urmă. Dar, apoi, chestia asta a început să mă deranjeze. Mă gîndeam la ea cînd mă trezeam şi, din nou, în zori chiar înainte să închid ochii, într-o noapte, m-am dus şi am scos sicriul, l-am făcut bucăţele şi l-am lăsat pe aleea îngustă a cimitirului, în iarba înaltă.

Vampirul acela care era cel mai recent copil al lui Lestat m-a acostat într-o noapte, nu la mult timp după aceea, şi m-a implorat să-i spun tot ce ştiam despre lume, să-i devin tovarăş şi mentor. Îmi amintesc că i-am spus că ceea ce ştiam cu certitudine era faptul că aveam să-l distrug dacă-l mai vedeam. „Cineva trebuie să moară în fiecare noapte a existenţei mele, pînă cînd voi avea curajul să-i pun capăt", i-am spus. „Şi tu ai fi o victimă foarte potrivită, un ucigaş la fel de rău ca şi mine."

Noaptea următoare am plecat din New Orléans, pentru că tristeţea nu mă părăsea. Nu voiam să mă gîndesc la casa aceea veche în care murea Lestat. Nici la acel vampir inteligent şi modern care fugise de mine. Nici la Armand.

Voiam să mă aflu într-un loc unde nimic să nu-mi fie familiar. Şi unde nimic nu avea importanţă.

Ăsta-i sfîrşitul. Nu mai e nimic altceva.

Băiatul stătea tăcut, uitîndu-se la vampir. Iar acesta era calm, cu mîinile împreunate pe masă şi cu ochii îngustaţi şi roşii aţintiţi asupra benzii care se învîrtea. Chipul îi era atît de supt acum, încît venele tîmplelor se vedeau ca şi cum ar fi fost săpate în piatră. Şi stătea atît de nemişcat, încît numai ochii verzi păreau să-i emane viaţă, iar acea viaţă era fascinată de învîrtirea benzii.

Apoi, băiatul se lăsă pe spate şi îşi trecu degetele mîinii drepte prin păr.

— Nu, spuse el trăgînd iute aer în piept, după care repetă mai tare: Nu!

Vampirul nu părea să-l fi auzit. Îşi desprinse privirea de bandă şi şi-o îndreptă spre fereastră, spre cerul de un cenuşiu întunecat.

— Nu trebuia să se termine aşa! spuse băiatul, aplecîndu-se înainte.

Vampirul, care continua să privească cerul, rîse scurt şi sec.

— Toate lucrurile pe care le-ai simţit la Paris! spuse băiatul, cu o voce din ce în ce mai puternică. Dragostea pentru Claudia, sentimentul, chiar şi sentimentul pentru Lestat! Nu trebuia să se sfîrşească, nu aşa, nu în disperare! Pentru că asta e, nu? Disperare!

— Încetează, zise vampirul brusc, ridicînd mîna dreaptă şi privirea i se mută aproape mecanic asupra feţei băiatului. Îţi spun şi ţi-am mai spus că n-ar fi putut să se sfîrşească altfel.

— Nu accept, zise băiatul, încrucişîndu-şi braţele pe piept şi clătinînd din cap cu emfază. Nu pot!

Emoţia părea să crească în el, aşa încît, fără să vrea, împinse scaunul în spate pe

scîndurile goale şi se ridică, începînd să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Dar, cînd se întoarse şi se uită din nou la vampir, cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească i se stinseră în gît. Vampirul îl privea şi pe chipul lui se citea acea expresie de furie şi amuzament amar.

— Nu vezi cum faci să pară totul? A fost o aventură cum n-o să mai trăiesc în viaţa mea! Vorbeşti de pasiune, vorbeşti de dorinţă puternică! Vorbeşti despre lucruri pe care milioane de oameni n-or să le guste şi n-or să ajungă să le înţeleagă vreodată. Şi, pe urmă, îmi spui că se termină aşa. Să ştii...

Se afla deasupra vampirului, cu mîinile întinse în faţă.

— Dacă mi-ai da puterea asta! Puterea de a vedea, de a simţi şi de a trăi veşnic!

Ochii vampirului începură să se mărească încet şi buzele i se desfăcură.

— Poftim? întrebă el încet. *Poftim?*

— Dă-mi-o! spuse băiatul, încleştînd pumnul şi lovindu-se cu el în piept. Fă-mă vampir acum! zise el, în timp ce vampirul îl privea uluit.

Ce se întîmplă apoi fu iute şi nedesluşit, dar în final, vampirul, în picioare, îl ţinea pe băiat de umeri şi chipul umed al acestuia se schimonosi de spaimă, sub privirea furioasă a vampirului.

— Asta vrei? îl întrebă el în şoaptă, abia mişcîndu-şi buzele albe. Asta... după tot ce ţi-am spus... asta ceri?

Un mic ţipăt ieşi de pe buzele băiatului, care începu să tremure din tot trupul, broboane de sudoare apărîndu-i pe frunte şi deasupra buzei. Întinse mîna şovăitor spre braţul vampirului.

— Nu ştii cum e o viaţă omenească! spuse el, gata să izbucnească în lacrimi. Ai uitat. Nu înţelegi nici măcar sensul povestirii tale, ce înseamnă ea pentru un om ca mine.

Un suspin înecat îi întrerupse cuvintele şi se agăţă cu degetele de braţul vampirului.

— Doamne, spuse acesta şi, depărtîndu-se de el, aproape că-l trînti de perete.

Stătea cu spatele la băiat şi privea spre fereastra cenuşie.

— Te implor... mai dă-le tuturor o şansă. Încă o şansă, prin mine! spuse băiatul.

Vampirul se întoarse spre el, cu chipul schimonosit de furie ca şi mai înainte, dar apoi, încet-încet, acesta se netezi. Pleoapele îi acoperiră încet ochii şi buzele îi schiţară un zîmbet. Se uită din nou la băiat.

— Am dat greş, spuse el oftînd şi continuînd să zîmbească. Am dat greş...

— Nu..., protestă băiatul.

— Nu mai vorbi, zise vampirul emfatic. Nu mai am decît o şansă. Vezi banda? încă se-nvîrteşte. Nu-mi mai rămîne decît un singur mod ca să-ţi arăt sensul lucrurilor pe care ţi le-am spus.

Şi se întinse spre băiat atît de repede, încît acesta se trezi căutînd să se agate de ceva, împingînd ceva ce nu exista, astfel încît mîna îi mai era întinsă cînd vampirul îl trase la piept, cu gîtul plecat sub buzele lui.

— Vezi? întrebă în şoaptă vampirul şi buzele lungi şi mătăsoase îi dezveliră dinţii şi cei doi colţi lungi, care se înfipseră în carnea băiatului.

Acesta scoase un bolborosit, un sunet gutural, chinuindu-se să se prindă cu mîna de ceva, iar ochii i se măriră şi apoi deveniră lipsiţi de strălucire şi cenuşii, în timp ce vampirul bea. Acesta părea la fel de liniştit ca un om în somn. Pieptul îngust i se mişca atît de uşor cînd respira, încît părea să se înalţe de la pămînt şi apoi să se coboare din nou cu o graţie de somnambul. Băiatul scoase un scîncet, iar cînd vampirul îi dădu drumul, el îl ţinu la distanţă cu ambele mîini şi se uită la chipul umed şi alb, la mîinile lipsite de vlagă şi la ochii pe jumătate închişi.

Băiatul gemea, iar buza de jos îi atîrna moale şi tremurătoare ca de scîrbă. Gemu din nou mai tare, capul îi căzu pe spate şi ochii i se învîrtiră în cap. Vampirul îl aşeză cu blîndeţe pe scaun. Băiatul se chinuia să vorbească, iar lacrimile care-i curgeau

acum păreau să se datoreze atît efortului de a vorbi, cît şi oricărui alt lucru. Capul îi căzu greu în faţă, ca unui om beat, iar mîna i se odihnea pe masă. Vampirul îl privi şi pielea albă îi deveni de un trandafiriu sclipitor. Parcă ar fi fost scăldat într-o lumină roz şi întregul său trup părea să emane acea lumină. Buzele îi erau închise la culoare, aproape roşii, iar venele de pe tîmple şi mîini erau nişte simple dungi pe pielea lui, în timp ce chipul îi era tînăr şi neted.

— O să... mor? şopti băiatul, ridicîndu-şi privirea încet şi gura îi era udă şi fără vlagă. O să mor? gemu el cu buze tremurătoare.

— Nu ştiu, zise vampirul şi zîmbi.

Băiatul păru că vrea să mai spună ceva, dar mîna de pe masă îi alunecă în faţă pe scînduri şi capul îi căzu alături cînd îşi pierdu cunoştinţa.

Cînd deschise ochii, băiatul văzu soarele care inunda fereastra murdară şi neacoperită, iar o parte a chipului şi mîna îi ardeau. O clipă stătu nemişcat, cu faţa lipită de masă, după care cu mare efort, se îndreptă, trase adînc aer în piept şi, închizînd ochii, duse mîna la locul de unde vampirul îi supsese sîngele. În clipa în care, cu cealaltă mînă, atinse din greşeală partea de sus a casetofonului, scoase un strigăt scurt, fiindcă metalul era fierbinte.

După aceea se ridică, mişcîndu-se stîngaci, gata să cadă, pînă ajunse să se sprijine cu ambele mîini de chiuveta albă. Deschise repede robinetul, stropindu-şi faţa cu apă rece şi ştergîndu-se apoi cu un prosop murdar, agăţat într-un cui. Acum respira normal şi rămase locului, uitîndu-se în oglindă fără să se sprijine de ceva. Se uită la ceas. Ce văzu îl şocă, făcîndu-l să se trezească mai mult decît o făcuseră soarele sau apa. Aruncă repede o privire în cameră, pe coridor şi, nevăzînd nimic şi pe nimeni, se aşeză din nou pe scaun. După care scoase un carneţel şi un stilou din buzunar. Le puse pe masă şi apăsă pe butonul casetofonului. Caseta se derulă repede înapoi pînă cînd el o opri. Auzind vocea vampirului, se aplecă înainte, ascultînd cu foarte mare atenţie, după care apăsă iarăşi pe buton, căutînd un alt loc şi, după ce ascultă iar, apăsă încă o dată. În cele din urmă chipul i se lumină cînd auzi vocea aceea calmă şi modulată: „Era o noapte foarte caldă şi, de cum l-am văzut pe St. Charles, mi-am dat seama că trebuia să meargă undeva..."

Băiatul notă repede:

„Lestat... În apropiere de St. Charles Avenue. O casă veche şi dărăpănată... zonă sărăcăcioasă. Uită-te după nişte balustrade ruginite."

Apoi vîrî repede carneţelul în buzunar, casetele în servietă împreună cu micul casetofon şi străbătu în grabă coridorul cel lung, coborînd în stradă, unde, în faţa unui bar din colţ era parcată maşina lui.